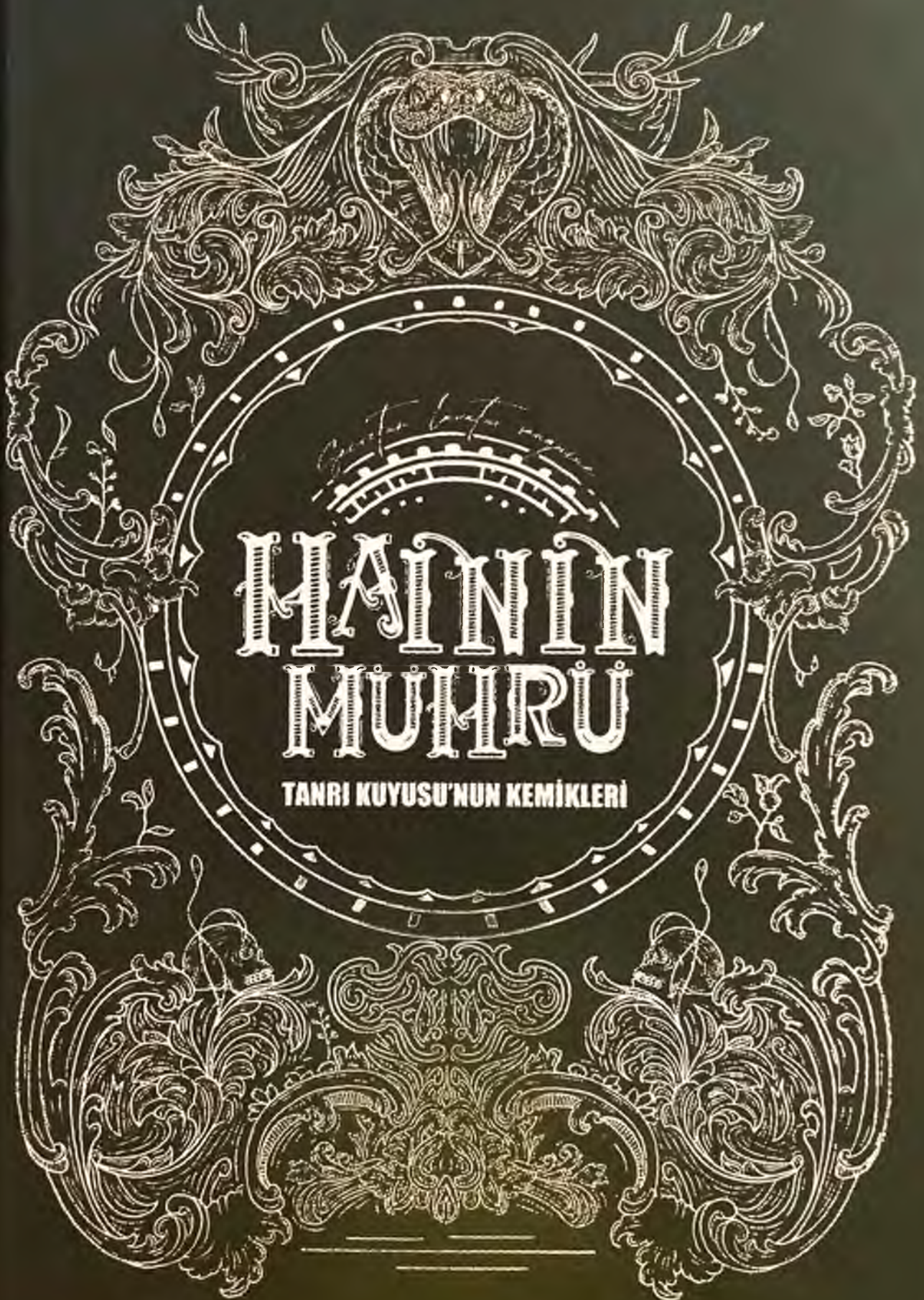
Övgü Deveci Safi

HAİNİN MÜHRÜ

TANRI KUYUSU'NUN KEMİKLERİ

HAİNİN MÜHRÜ

Övgü Deveci Safi

DENİZLERİN HÜKMETTİĞİ DÜNYADAKİ SON SIĞINAK; GİZLİMAN, SENİ ÇAĞIRIYOR...

Gezgin Şehir'i birbirine katan ve Derin Deniz'in haşin dalgalarından kurtulmayı başaran beş yüz karasının bu kez, Gizliman'da hayatta kalmak için şanstan çok daha fazlasına ihtiyaçları var.

Adanın gizemli sakinleri; onların zihinlerini ve sadakatlerini, zorlu görevlerle sınıyor. Her köşebaşında bir dost, düşmana dönüşmeyi bekliyor. Ödül, Gizliman'da yaşanacak görkemli bir hayat ve bu yarışın hırslı oyuncularını durduracak, hiçbir kural yok.

Peki ya bu bereketli topraklarda oynanan oyunlar, beşlimizin ruhlarını yutacak bir karanlığın başlangıcıysa?

Kimse, paramparça bir şeyi sevemez.
Kimse, paramparça bir şeye zarar veremez.

Yetişkinler için uygundur.

978-625-5982-23-0

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Hainin Mührü 2

Tanrı Kuyusu'nun Kemikleri

Övgü Deveci Safi

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Övgü Deveci Safi

Düzenleme
Ny.ozlem

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Editör: Simay İşçi
Son Okuma: Rümeysa Kocabaş
Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı: Pelin Yıldız Benli
Harita & Mühür Tasarımı: Uğur Benli

1. Baskı: Şubat 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-5982-23-0

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayım
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.
No:59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

Övgü Deveci Safi

HAİNİN MÜHRÜ

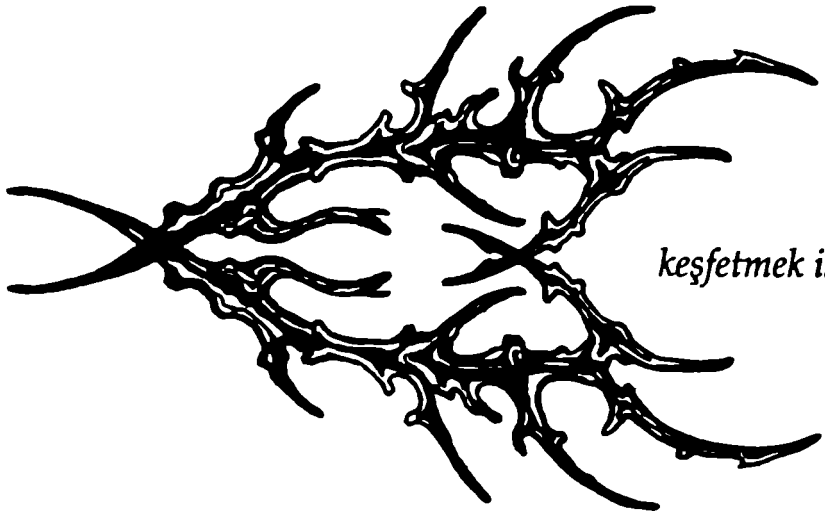

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

2

TANRI KUYUSU'NUN KEMİKLERİ

Her limanı birlikte
keşfetmek istediğim sevgilim...
Bu kitap, senin için.

"Yıl, bin yıl önceki gibi bir yıl;
hiçbir şey bilmiyoruz.
Bilmiyoruz batışı;
Ne yok olmuş kentleri ne de atların
*ve insanların boğulduğu akıntıyı."**

-Thomas Bernhard

---

* Thomas Bernhard'ın, Ayın Demiri Altında adlı kitabından alıntıdır. -e.n.

GİZLİMAN VE YILAN TANRI EFSANESİ

Rivayet odur ki İlk Büyük Dalga, aşılmaz dağ boyunda evleri bir bir yıkıp insanı betonun himayesinden zorla çıkarmış; soylarında kalan namlarını, kibirlerini onlardan alıp götürmüş. Eh, hâl böyle olunca canları zora giren insan soylarının kimileri kaçmayı kimileri de savaşmayı seçmiş. Ancak aşılmaz sular yükseldikçe yükselmiş. Bereketli topraklar boğulmuş ve olan da geride kalan insancıklara olmuş. Birinci Dünya yittiği vakit herkes kendi geleceğinin yasını tutmuş.

Ama bir grup varmış ki onlar bu kıyametin aslında bir alamet olduğunu söylerlermiş. Yiten, yitmesi gerektiği için yitmiş; biten de bitmesi gerektiği için bitmiş. O zamanlar her şeyin bir sebebi olduğu gibi her hikâyenin de bir kederi olurmuş. O yüzden onlar bu batışı bir doğuş olarak görmüşler ya zaten. Bir dünya ölürken bir diğeri doğarmış. Bu dünyada ise sadece hayatı hak edenler yaşarmış çünkü kıyametin getirdiği 'temizlik' ile hayat daha güçlü başlarmış. Bu ümitli biçarelerin liderleri bir Güneş, tanrıları ise bir kuyunun göbeğinde doğmuş olan bir yılanmış. Güneş, onlara yol gösterirken tanrı ise onları dalgaların ardındaki zalim dünyadan sakınacakmış.

Soylar birbirini takip etti, veletler dede oldu ve işte bu kadim efsane de kocamışların torunlarına anlattığı, hatıralarında kalan bir anıya döndü. Gel zaman git zaman, Güneş soyluların yönettiği ve bu halkın herkesten sakındığı topraklarının

adı ise dillerde 'Gizliman' diye kaldı. Gelgelelim bu halkın hepsi bir değildi. Bu hikâyenin küllenmeyen kederi de tam olarak burada saklıydı.

Giz ve Hiçlerin yakarışlarını duyan Yerdengezen sayesinde dalgalar, duracağı yeri bildi. Gemiler bu limana yaklaşamadan çekip gitti. Eski hikâyeleri anlatan geçkinlerin ömrü ise bir çırpıda yitip bitti. Bir nesil ötekini, sonraki, berikini takip ede ede yıllar yılları devirdi ve her biri, tanrısına şükranla ağırlaşan dualar etti.

Bu hikâye kederli, demiştim ama değil mi?

Kasvetin limanın güneşli sabahına çöktüğü o gün, hem yüzyıllar önce kadar uzak hem de daha dün gibi hatırımda... Aksi gibi, tam da o talihsiz zamanda adaya yanaşan virane kadırgayı kim unutabilir ki, sorarım size. Peki, içinden heyecanla koşan o umut dolu genç yüzleri?

Bendenizin unutamadığı kesin.

Eh, bu hikâyenin kederi tam da o; hakkında ozanların şiirler, şarkılar yazmayacağı gencecik çocuklarla başlıyor ve bitiyor. Yüreğiniz zalimliklere zayıf, aklınız maceraya atılmak için pek bir ağır ise tam olarak burada durmanızı dilerim. Niyetim münasebetsizlik değil, bilakis tek amacım ben hikâyemi bitirdiğimde yaşayacağınız elemden kurtarmak sizi. Yoksa duyduklarınız, zaten çoktan olmuş bitmiş bir zamandan kalma. Her şey önceden yazılıp çizilmiş, siz okuduktan sonra bir üflemeyle rüzgâra karışıp gitmişken hangimizin elinden geçmişi değiştirmek gelir ki?

Duzenleme
Ny.ozlem

1

Lunu

Lunu, insan doğasını çok iyi tanırdı ama uzaktan. Onu kalbine bağlayan iplikler öyle incecikti ki çoğu zaman kendi duyguları bile yabancıydı ona. Hissetmemeyi, umursamamayı öyle büyük bir maharet saymıştı ki kendini böyle koruduğuna inanmıştı. Bu inkârı onu farklı olduğuna, güçlü olduğuna ikna etmişti.

Ama bu, bir yalandı.

Ve Lunu, bunu bilecek kadar iyi bir yalancıydı.

Hikâyesini yalanlar ve hayaller üzerine kurmuştu. Geleceğini başkasının hislerinden öne koymuş, özgürlüğü için geçemeyeceği bir deniz olmadığını kanıtlamıştı.

Ve işte şimdi boku yemişti. Her zerresiyle bunun farkındaydı. Korku, vücudunu uyuştururken titrek bir nefes verdi.

Duygularından arınmış değildi.

Özel değildi.

Sandığı kadar güçlü ya da yenilmez de değildi.

Ona denizlerinin en tehlikeli ahtapotunun adını vermişlerdi ama zehri hep kendine batmıştı.

Kaç saattir ağlıyordu ki? Kaç gündür bu çömleğin içindeydi? Bir noktada ağlamaktan bayılmış olmalıydı çünkü ne

kadar süredir bu küpten çömleğin içinde oturup kendinden nefret ettiğini bilemiyordu. Tek bildiği, gördüğü tek gerçek toprağın onu karada boğacak olmasıydı. Bunun ironisiyle güldü. Gülüşü hıçkırığa döndü. Burnunu çekerek ağlamasını durdurmaya çalıştı. Herkesi ölüme sürüklemişti.

Aslında bu, tam olarak doğru değildi. Arm'ın babası ve Lunu herkesi ölüme sürüklemişti. Bu, tamamen Lunu'nun suçu değildi. İçindeki küçük bir parça ona karşı çıktı.

Hiçbir zaman senin suçun olmaz zaten, değil mi?

Lunu, kafasının arkasından gelen bu küstah sesi her zaman yaptığı gibi duymazdan gelmek istedi ama bu kadar küçük bir alanda kendinden kaçamazdı.

Dünyada bir yerin olabileceğini düşünmen, ne büyük bir ahmaklık!

Oysa kendine bile söylediği yalanlara öyle kolay kanmıştı ki...

Eh, Lunu, o kadar iyi bir yalancıydı işte. Yine de kendiyle yüzleşmeye dayanamıyordu. Sessizlik büyürken karanlık, onu çiğnedikçe çiğniyor; derisinin altındaki etini lime lime söküyor ve geriye sadece en derinlerine gömdüğü, yerini kendisinin bile unuttuğu vicdanı kalana kadar onu paramparça ediyordu. Onun yolu, kanla yıkanmıştı; sevdiklerinin ve sevmediklerinin kanıyla. Elleri dökmese bile seçimleri dökmüştü, o kanı. Ve bu çömleğin içinde, o kanda boğuluyordu.

Ne yazgı ama!

O yüzden, çok iyi yaptığı bir diğer şeye tutundu ve başkasını suçlamayı seçti. Sonuçta, Gizliman'ın güvenli olduğunu ona söyleyen kişi, Arm'ın babasıydı. Bulundukları durum, kesinlikle adamın suçuydu.

Gerçi, kesilip bir mızrağa saplanmış kafasına bakılacak olursa adam, bunun bedelini fazlasıyla ödemişti. Şimdi sıra Lunu'daydı ve onun ölümü, çok daha korkunç olacağa benziyordu.

Yavaş yavaş boğularak.

Her alacağı hava parçası için yalvararak.

Lunu, bu düşünceyle boğazına gelen hıçkırığı yuttu. Gözyaşları yüzüne akarken, tırnaklarını etine gömdü. Çok korkuyordu. Öyle çok korkuyordu ki korku, eklemlerini bir zincir gibi sarıyor; kımıldamasına izin vermiyordu.

Gözyaşlarının sebebi bu muydu?

Ölmekten korktuğu için mi ağlıyordu?

Başarısız olduğu için mi?

Yoksa, olduğundan fazlası olabileceği tek şansı mahvolduğu için mi?

Yine de Lunu, bir bebek gibi ağlayacaksa en azından bunu çömlek bir saksıda yapmayı tercih ederdi. Çömlek saksılar, iyi sır tutmalarıyla bilinirdi. Gözyaşlarınızı ve yenilgilerinizi yüzünüze de vurmazlardı. Siz kanlı ellerinizle yapayalnız otururken sizi yargılamazlardı. O yüzden bağıra bağıra ağlarken hiçbir şeyi umursamadı. Nefesi kesik kesikti, dudağının üstü ise burnundan akan sümükle ıslaktı. Saatler ya da günler önce, biraz altına işemişti. Belki, kendi sidiğinde boğulmasını mı umuyorlardı? Kim bilir!

Artık ne önemi vardı ki?

Lanet hayatında ilk defa doya doya ağlıyordu. Aksak nefesiyle hıçkırıyor, bazen bağırıyor, bazen küfrediyor; son anı buysa, bu çömlek saksıya iyi bir gösteri sunduğuna emin olmak istiyordu. Son hıçkırığı da yitip gittiğinde yüzündeki sümükle karışık gözyaşını, kol yenlerine sildi. Çömleğin içinin ne kadar dar olduğuna ve havanın ne kadar boğucu olduğuna odaklanmamaya çalışarak başını, dizlerinin arasına dayadı. Küçük nefesler alarak kendini sakinleştirmeyi denedi.

Sessizlik ve karanlık.

Lunu'nun arafı, buydu işte. İkisi de onu hevesle yutarken Lunu, Ölüm'ün onun için geldiğini duydu.

"Hâlâ orada mısın?" dedi Ölüm. Ya da her kimse. Yine de Lunu için, sesin sahibinin Ölüm olması da son derece mantıklıydı.

Kalbi aynı anda panik ve heyecanla dolarken bir eliyle, sanki sesin sahibini hissedebilecekmiş gibi, çömleğe dokundu.

"Kim var orada?" diye sordu, burnunu çekerek.

"Hiç susmayacaksın sandım," dedi, genç bir erkek sesi. Ölüm olmak için fazla genç, fazla toydu. Yine de Lunu kimdi ki koskoca Ölüm'ü yargılayacaktı?

Harika, bu her kimse, ağladığını biliyor.

Lunu, zayıflığıyla utanarak kıpırdandı. Ama bu utanç sadece bir an sürdü. Belki bu durumu avantajına kullanabilirdi.

"Her gün bir çömleğe gömülmüyorum," dedi, alıngan bir sesle. Ama huyu kurusun, merakı gururundan ağır basıyordu işte. "Sen de mi bir çömleğin içindesin?" diye ekleyiverdi.

"Hayır," dedi oğlan, bıkkınca; bunu, sanki her gün yapmak zorundaymış gibi. Bu da Lunu'ya, onun, konuşmaya devam etmek için biraz teşvik edilmesi gerektiğini düşündürdü.

"Benim adım, Lunu. Senin adın nedir?" diye sordu, en tatlı sesiyle. Lunu, bal olmayı da bilirdi; zehir olmayı da. Gerçekte hangisi olduğuysa ilelebet bir muamma olarak kalacaktı.

Oğlan, bir süre cevap vermedi. Lunu, dişlerini sıkarak bekledi. Ölüm'ü ya da son derece sıradan olan oğlanı -ki ikisi de onun için eşit derecede önemsizdi- aceleye getirmek istemiyordu ama buradan çıkmalıydı. Bal ya da zehir! İçeride çürürken, hangisi olduğunun ne önemi kalıyordu ki? Çömlek, her geçen dakika daha da küçülüyor; daha da havasızlaşıyordu.

"Tamu," diye cevapladı oğlan, sıkılmış gibi.

Ama sonuçta, henüz gitmemişti. Demek ki o kadar da sıkılmış olamazdı.

"Beni buradan çıkarabilir misin, Tamu?"

N'olur evet de! N'olur!

"Hayır," diye kestirip attı, oğlan. Bundan gurur mu duyuyordu da onu öylece reddediyordu? Öfkesi içinde coşkun bir deniz gibi köpürürken Lunu, taşmak üzereydi. Şimdi, taşıp Gizliman'ı dalgalarında boğacak bir Derin Deniz olmayı dilerdi. Böylece hepsini elleriyle yok ederken herkesin can çekiştiğini görebilirdi.

"Bu nasıl bir ceza? Neden bunu yapıyorsunuz ki? Ben size hiçbir şey yapmadım!" dedi Lunu, keskince. Oğlan, yine bir süre sustu ama bu sefer sessizliği ilki kadar uzun sürmedi:

"Bu, bir ceza değil. Ölmeni isteseler çoktan ölmüş olurdun," diye basitçe açıkladı. "Hem ne demeye buraya geldiniz ki?" Lunu, onun dilinin ucunda başka bir şey olduğunu hissetti. Tamu'nun devam etmesini bekledi ama oğlan, sessiz kaldı. Bu çocuk, belki 'Ölüm' olmayabilirdi ama kesinlikle ölüm kadar ketumdu.

Lunu, öfkesini bastırdı ve bu soruyu birkaç saniye düşündü. Aslında bunun için bin farklı cevabı vardı ama hangisinin işe yarayacağını iyi seçmeliydi. Sonuç olarak, hem en gerçek hem de en üstü kapalısını seçti ve "Ben sadece farklı bir hayatım olsun istedim. Gerçek bir hayat..." dedi.

Üstü kapalı olsa da gerçek, hâlâ çırılçıplaktı ve bu da Lunu'nun bir hayli savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

"Burada bir hayatın olabileceğini nereden çıkardın?"

"Umut. Sadece umut ettim."

Tamu, buna burnundan güldü. Bu çirkin ses, küçümseme doluydu. Lunu, sinirinin iyice tepesine çıktığını hissedebiliyordu.

"Sence bu komik mi?" dedi, sinirini sakınmadan.

"Evet," dedi, oğlan. Lunu, yumruklarını sıktı.

"Bir kayada doğup ailen tarafından yemek karşılığı satılmak, kulağına eğlenceli mi geliyor? Ya da etrafındaki herkesten zeki olmana rağmen, sırf onlar kadar güzel ya da sağlıklı değilsin diye istenmemek nasıl bir his, hiçbir fikrin var mı?

Ben söyleyeyim: bok gibi. Minicik bir bok parçasıymışsın gibi bir his. Ama bu beni durduramaz, Tamu. Benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin ama ne sen ne de halkın benim umudumdan daha güçlü! Şimdi, aptal ve küçük bir çocuk gibi kıkırdamak yerine, beni buradan çıkarmaya ne dersin? Yoksa sadece işe yaramaz biri misin?"

Lunu, iyi bir yalancı olabilirdi ama gerçekleri söylemek konusunda, kesinlikle çok daha iyiydi. Öfkesi taşarken, haddini aştığını biliyordu. Ağzına geleni söylemesi onu dinleyen tek kişiyi sinirlendirirse buradan hiç çıkamayacağının da farkındaydı. Ama gözlerine dolan yaşlar bu sefer, incinen gururundandı. Ucunda ölüm olsa bile başı dik olacaktı.

Yine de oğlanın sessizliği bir ömür gibi gelirken Lunu, yaptığı hatanın ağırlığı hissedebiliyordu.

Oğlanı azarlamak ne işine yarayacaktı ki?

Onu tatlı yalanlarla kandırmalı, gerekirse ona acımasını sağlamalıydı. Ama gururu, onu durdurdu. O yüzden Lunu, çenesini tuttu ve bekledi. Bir nefes kadar sonra, Tamu, konuştu:

"Kendin çıkmak zorundasın. Hayatta kalmak istediğini görmeleri lazım. Yoksa senin işe yarar olduğunu düşünmezler. Tıpkı benim işe yaramadığım gibi."

Lunu, onun kinayesini duymazdan geldi ve "O zaman bu bir test mi?" diye sordu.

Gururu yine merakına yenik düşmüştü.

"Sayılır."

"Neden benimle konuşuyorsun?"

Oğlan, Lunu'nun bu sorusunu duymazdan geldi. Belki de cevabını kendi bile bilmediğindendi.

"Başka testler de var mı?" diye tekrar şansını denedi, Lunu.

"Evet," diye yanıtladı oğlan, gönülsüzce.

Bu, iyi.

Onları test etmek niyetindelerse Lunu, bunun üzerine oynayabilirdi. Demek ki onlara burada ihtiyaçları vardı. Lunu değerini kanıtlarsa hâlâ bir şansı olabilirdi. Yüreğinden kalkan ağırlıkla yerinde kıpırdandı. Sanki çömlek biraz daha büyümüş gibi, artık içeride daha çok hava; daha çok imkân vardı.

"Teşekkür ederim, Tamu," dedi Lunu, içtenlikle. Ne kadar gamsız olursa olsun oğlan, onunla konuşmuştu. Ona, ihtiyacı olan cevapları vermişti.

"Neden bana teşekkür ediyorsun ki?" diye sordu Tamu, sesi biraz sinir olmuş gibiydi.

"Sen gelmeden önce burası çok karanlık ve sessizdi."

Bir süre ses gelmemesi Lunu'ya oğlanın gitmiş olabileceğini düşündürdü. Sonra çok derinden, isteksiz bir mırıldanma duydu:

"Çömleği kır. Orta kısmını hep daha ince yaparlar. Kazıyarak inceltebilirsin."

Ses uzaklaşırken Lunu, artık oğlanın gittiğine emindi. Oğlanla birlikte, ölüm de gitmişti. Belki de gerçekten, ikisi aynı kişiydi. Ama konuşan kim olursa olsun, ona ihtiyacı olan şeyi vermişti.

Umut.

Bu, bir ceza değildi; bir işkence değildi. Lunu'yu, köşe başında bekleyen bir ölüm yoktu.

Buradan çıkacaktı.

Buradan çıkmakla kalmayacak; üstelik, hayatta da kalacaktı. Yani, hâlâ bir şansı vardı.

Lunu, karanlıkta gülümsedi. Korkusunun pusu yavaş yavaş dağılırken, uyuşan eklemlerini kıpırdattı. Kolay olmayacaktı. Her yanı, çoktan öldüğünü kabul etmiş gibi ağırdı ve bir parça bile gücü kalmamıştı.

Yine de hâlâ umut vardı.

Ve umut varsa Lunu, şimdi pes edemezdi.

Parmakları çömleğin ince derisini ararken, cenin pozisyonunda eğilip bükülmeyi denedi. Doğru pozisyonu alıp kolunu kaldırmaya çalıştı. Eti kemiğinden ayrılır gibi bir sızı, tüm vücuduna yayıldı. Küçük, tiz bir çığlık attı. Vücudu aynı pozisyonda ne kadar kalmıştı, kim bilir. Sonunda, uyuşmuş sağ kolunu kaldırıp diğerlerinden daha serin olan o parçaya dokunduğunda heyecan, damarlarında yükseldi. Yapabilirdi. Daha önce de kafesleri yenmişti. Çömlek ya da değil... Kafes, kafesti işte!

Tırnaklarıyla kazıdı, kazıdı ve mezarının duvarlarını delmek için pençeleriyle savaştı. Kendi kanı avuçlarına akarken Lunu, tırnakları kırılmcaya kadar çömleği tırmalamaya devam etti. Çömlek öyle kalm, öyle hantaldı ki tozlu parçaları dibine dolarken bile inadını bırakmıyordu. Ama Lunu, daha da inatçıydı. Bildiği tüm kafeslerden çok daha inatçı! Yaklaşan adım seslerini duyduğunda, yarım saattir kör bir köstebek gibi kazıyor olmalıydı. Bu sefer gelenler, en az iki kişiydiler. Konuşma sesleri, adım seslerine karışıyor; yankı, ona evi kadar tanıdık geliyordu. Bu demekti ki onları gömdükleri yer, bir mağaraydı. Kader, komik biriydi. Neredeyse Lunu'nun doğduğu yerle öldüğü yer aynı olacaktı!

Bugün değil!

Sesler kesildiğinde, Lunu da durup dinledi. Nereye gitmişlerdi?

O an, sorusunu duymuşlar gibi, çömlek hareket etmeye başladı ve Lunu, mezarıyla birlikte başka yere taşındığını fark etti.

Korkmamalıydı.

Korkmayacaktı!

Derin bir nefes alıp sessizce, çömleği tırmalamaya devam etti. Bir yandan da çömleğin hareketine göre adımları saymaya çalışıyordu. Üç yüz altı adım kadar sonra Lunu, yavaşça yere bırakıldığını hissetti. Artık etrafı, boğucu bir uğultuyla

doluydu ve sesler o kadar çoktu ki birbirlerine karışıp hevesli bir telaş yayıyorlardı.

Peşinden gelen bir davul ritmiyle, karnına kadar titredi. Ritmik davul sesleri, onun hızlı tırmalamalarına karıştı. Aralarda kulağına, insan sesleri ve alkışlar da geliyordu. Neşeli kahkahalar ve coşkulu ıslıklar, davul sesine karışıyordu. Madem onun yaşama hevesini görmek istiyorlardı, Lunu, onlara gösterecekti. Ne kadar kalabalık olurlarsa, o kadar iyiydi. Hava boğuklaşırken kazımayı bıraktı ve dirseğini, incelttiği kil tabanın üzerine geçirmek için pozisyonunu değiştirdi. Çömleğe sert bir darbe indirdiğinde, bütün kolu sızladı.

Al bakalım, tozlu orospu çocuğu! Kim daha çok yaşamayı hak ediyormuş, görelim.

Bir darbe daha savurdu.

Kil ufalanırken minicik bir parça ışık, çömleğin içine süzüldü. Lunu, durmadı. Bir an bile bakmak istemedi. Bir tane daha savurdu. Bir parça çömlek daha ufalandı. Lunu, ellerini o aralıktan geçirip ışığa doğru uzattı. Delik, tenini keserken kollarını dışarı çıkardı. Kendini iterek çömleği, bir deri gibi, üzerinden atmaya çalıştı. Çömlek, onun inadı karşısında paramparça olurken Lunu, gün batımının tatlı pembeliğine gözlerini açtı. Işık, göz yakıcı derecede parlaktı. Gözleri sulanıp puslanırken her şey, bulanık bir hiçliğe dönüştü.

Lunu fark etti ki buradan bakınca doğmak ve ölmek, aynı şeydi. Bir bilinmeze açılan gözleriyle, hangisinin daha gerçek olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? O yüzden Lunu, o anda hem doğdu hem de öldü. Gözleri ışıklarla kamaşırken büyük bir alkış ve tiz haykırışlar duydu.

Bir tezahürat tüm vücudunu titretirken ellerini gözlerine siper etti ve görmeye çalıştı. Alkışlar arttı; etrafında, inleyen bir yankı bıraktı. Taşlardan yapılmış yarım bir çemberden oluşan, yıkık bir sahnedeydi. Katman katman yukarı uzanan sıralar, insanlarla doluydu ve hepsinin yüzünde, tarifsiz bir

mutluluk vardı. Hepsi, onu seyrediyordu. Lunu, hâline baktığında, sadece küçük bir kısmını kırabildiği çömleğinin arasından sıyrılan kil kaplı bedenini gördü.

Gözleri tekrar onu izleyen yüzlere çevirdiğinde, belki binlerce insan olabileceğini fark etti. Hiç, bu kadar kalabalık bir topluluğu bir arada görmemişti. Bedeni bu şaşkınlıkla kasılırken her yaştan ve her renkten insan ona bakıyordu. Hepsi, ona gülümsüyordu; onun için tezahürat ediyordu.

Hayır.

Onlar için.

Sağ yanına baktığında, paramparça olmuş kendi çömleğinin ortasında dimdik duran Dante'yi gördü. Kızın çatık kaşlarının altından bakan delici yeşil gözleri, onu alkışlayan yüzlerden ayrılıp Lunu'yu buldu. Bakışları, hep olduğu gibi soğuk ve kararlıydı ama Lunu, onun da şaşkınlıktan donup kaldığını fark etmişti. Sol tarafında ve arkasında duran başka çömleklere bakmak için döndü. Beau, Hodbin, Beş Beter, Arm. Hepsi, kendi çömleklerinden kalanların ortasında boş gözlerle dikiliyorlardı. Lunu ilk şoku atlatamadan içlerini titreten bir ses, durdukları çemberin ortasından yankılandı.

"Gizlerin erkekleri ve kadınları! Son çömlekler, kırıldı! İşte karşınızda, denizden gelen çocuklarımız!"

Lunu, sesin sahibini bulduğunda, gözlerini kırpıştırdı. Adam, onlara gururla gülümsüyordu.

"Ailenize hoş geldiniz! Gizliman'a hoş geldiniz! Bugün, yeni hayatınızın ilk günü. Sizler, bizim geleceğimizsiniz ve biz, her birinizle tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Alkışlar, gök gürültüsü; ıslıklarsa baharı çağıran bir yağmur gibi etraflarını sardı. Lunu, şaşkınlıkla etrafına baktı. Bu, bir kabul töreni miydi? Etraflarında, başka çömlekler de vardı. Kırılmamış çömlekler...

Kızılcık'ın tayfasının kalanı, bunlarda mıydı?

"Yerdengezen, sizi seçti! Fedakârlık, sadakat ve cesaret. Bu ilkeleri benimseyin. İşte o zaman tanrımız, sizi bir Giz olmaya layık görür! Temizlik'e katılıp bir Giz olabilecek erdemlere sahip olduğunuzu kanıtlayın, çocuklarım. Bize layık olduğunuzu kanıtlayın. Yerdengezen'e layık olacağınızı kanıtlayın ki ömrünüz şölen olsun!"

Harika! Daha çok tanrı!

Lunu, bu kaosun ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Herkes gibi Gizlerin de bir oyunu vardı. Bu oyun, yeni bir döngünün başlangıcıydı ve oyuna katılmak için önce, doğmak gerekliydi.

Lunu, doğmuştu.

Hepsi doğmuştu.

Ve çok yakında, bunun ölmekten pek de bir farkı olmadığını anlayacaklardı.

2

Beau

Beau, uçarı özgürlüğe inancını yitirdiğinde gök, berrak mavi rengini çoktan soluk bir turuncuya bırakmıştı. Şimdi o alacalı göğün altındaki sıcacık hava, tüm vücuduna çarpıp ona Ark'ın Tarım Adası'ndaki gamsız yazlarını hatırlatırken, özgürlüğün yalancı vaadi hafif esen rüzgârla birlikte silinip hepten gidivermişti. Geriye kalan tek şey ise ağzında küflü bir tat bırakan, merhametsiz gerçeklerdi. "Babamı görmek istiyorum!" diye hırladı Beau, onu tutan ellerden kurtulmak için debelenerek.

Ama onu sürükleyen inzibatlardan hiçbiri, cevap vermeye dahi tenezzül etmedi.

Özgürlükmüş! Tabii ya!

Nasıl da inatla inandığı bir yalandı böyle. Sürekli başını gösterip onunla alay etmesine rağmen her fırsatta ne kolay kanıyordu, tatlı sözlerine.

"Sana söylüyorum! Babam nerede?" Sık yapraklarla ilmek ilmek örülmüş ormanın derinliklerine ilerledikleri sırada, tek yapabildiği buydu: Onu sürükleyen adamlardan hiçbirinin umurunda olmayan bu soruyu sormak.

Başka biri için sadece basit bir soruydu bu, evet.

Ama o cevap, Beau'nun her şeyiydi.

"Boşuna debeleniyorsun. Adamı duydun. 'Temizlik' dedikleri şeye kadar seni, konuşmaya değer bile görmeyecekler," diye homurdandı, tam arkasında yürüyen Hodbin. Beau, dostu da düşmanı da olamayan bu ayakçıya ters bir bakış atmakla yetindi.

Etrafındaki dünya sürekli değişirken Beau, bu yaşananlara anlam veremiyordu. Dünya değişirdi, evet. Yol, yolu çağırır; insan, insana karışırdı. Ama onun dışındaki herkesin bu yaşadıkları saçmalıkları yılgın bir şekilde kabullenmiş görünmesi, onu delirtiyordu. Sanki her gün bir çömlekle dövüşüp temiz hava için savaşmaları gerekiyormuş gibi hemen pes etmişlerdi. Sakince yürürken neden bağırıp çağırmadıklarını, neden onun gibi direnmediklerini anlayamıyordu.

Oysa biraz düşününce, nedeni düpedüz ortadaydı. Aralarında hâlâ kaybedecek bir şeyleri olan tek kişi, Beau'ydu. Bu da yoldaşlarının suskun yenilgisinin en büyük sebebiydi. Beau dışında hiçbirinin, gerçek bir hayatı olmamıştı. Bir aileye ya da dosta sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bildiklerini bile sanmıyordu. İçine dolan acımayla, yutkundu.

Kimse, böyle yalnız hissetmeyi hak etmezdi. Dikenleri olan bu zavallı serseriler bile.

İnzibatlar, tiz sesli bir kuşun ıslıklı ötüşüyle, ormanın ortasındaki bir açıklıkta durduklarında Beau, etrafına baktı. Bir yıldan fazladır bir ormana girmek şöyle dursun, gerçek bir toprağın kokusunu bile almamıştı. Bu tertemiz kokuyu doya doya içine çekerken ormanı dinledi. Kuşların gösterişli cümbüşünü, hışırdayan yaprakların o eski, bilindik şarkısını ve rüzgârın serin nefesini üfleyişini duydu.

Ev gibiydi. İçi yurduna olan özlemle dolarken zorlukla yutkundu.

Bildiği yuvası gibi kokuyor, onunla aynı dilde konuşuyor ama bambaşka bir yokluk hissettiriyordu. Bilmeyen bir göz

baksa, hepsi birbirinin aynı ağaçlarla dolu bir hengâme görürdü belki. Ama Beau, her bir ağacın ve her bir yaprağın farkını bilen gözleriyle baktığından onlarca farklı ama olanca da tanıdık hayatları görüyor; yine de bu hayatlarda, kendi özlem duyduğu hayatından bir parça bile bulamıyordu.

Belki bin yıllar görmüş dev cüsseli ağaçların bazılarının gövdesine oyulmuş yüzler, gazapla onu seyrediyordu. Ama bu yüzler, bildiği hiçbir insanın sureti gibi dingin değildi. Sivri dişleriyle tıslayan bu yüzler, bir yılan ve insandan doğmaydı. Beau'nun buraya ait olmadığını bilirmiş gibi, hışımla bakıyorlardı ona.

Bu toprağın evladı olmadığımı biliyorlar. Artık özgür olmadığımı da...

Beau, onu kınayan yüzlerden tiksinerek başını çevirdiğinde az önce kalabalığa konuşan adamın onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Adam, muhtemelen ellili yaşlarındaydı ve suratında çok takas yapmış bir satıcının sahip olabileceği türden arsız bir gülümseme vardı. Güneşte yanmış teniyle tezat olan bembeyaz dişleri, kocaman bir sırıtmayla parlıyordu. Üzerine sarı renkli, gümüş işlemeli ince bir cübbe giymişti. Yeşilin ortasında, uçarak onlara yaklaşan baş belası bir arıyı andırıyordu. Sanki iğnesini kime batıracağına karar vermek ister gibi ellerini açarak onları karşıladığında Beau, bir müddet gözlerini ondan kaçırdı ve sol yanında duran kızlara doğru kaçamak bir bakış attı. Dante'nin avcı bakışlarının ve Lunu'nun hevesli gözlerinin de karşılarındaki adamı tarttığını fark etti. Kendi gözlerinin Dante'nin kil kaplı hırçın yüzünde gereğinden fazla oyalandığı üç saniyeden sonra Beau, silkinip adamın konuşmasına odaklanmaya çalıştı.

"İsmim Baştankara, benim güzel çocuklarım. Soracak çok sorunuz olduğunu biliyorum. Hepsinin yanıtını alacaksınız. Elbet, vakti geldiğinde. Ama öncelikle, çok şanslı olduğunu-

zu bilmenizi isterim," dedi adam, içten bir neşeyle ellerini çırparak. Hepsinin ona sarılmasını bekliyormuş gibi, hevesli bir hâli vardı.

Beau, kaşlarını çatarak adamı tepeden tırnağa süzdü. Ayağındaki deri sandaletlere ve üzerindeki gülünç cübbenin her bir detayına baktı. Üzerinde, silah olabilecek bir şey taşımadığını fark etti. Etraflarını saran inzibatlar olmasaydı, onu kolayca alt edip buradan kaçabilirlerdi.

Ama nereye?

Zayıf planı kafasında dönerken, birkaç saniyelik sessizliğin rüzgârı, bu kayıp ormanın kadim yapraklarını hışırdattı.

"Bizi bir saksıya diktiğin için mi?" diye karşılık verdi Lunu, gözlerini şüpheyle kısarak. Aralarından sözü ilk alanın Lunu olması, Beau'yu hiç şaşırtmamıştı. Adam, kızın sorusunu çınlayan bir kahkahayla bastırdı. Eğilip Lunu'ya hayatında gördüğü en tatlı şeymiş gibi bakmaya başladığında Beau, adamın sahte samimiyetinden nefret ettiğine karar vermişti bile. Adamın zehirli neşesi, yapış yapıştı ve gerçek olamayacak kadar tatlıydı.

"Size bir şans sundum. Bir fırsat. Nereden geldiğiniz, kim olduğunuz ya da bundan önce neler yaptığınız umurumda değil. Gizliman vatandaşlığı, doğuştan gelen bir hak değildir, çocuklarım. Kazanmanız gereken bir ayrıcalıktır. Bu topraklarda doğmuş olsanız da bu, böyledir. Denizden gelmiş olsanız da. Soyunuz, atanız fark etmez. Doğduğunuz taş, büyüdüğünüz deniz fark etmez. Yani, size karşı adil davrandığımızı söyleyebiliriz. O küçük şirin kafalarınızın içinde, 'neden bir Giz olmak isteyeyim ki' diye düşünüyor da olabilirsiniz."

Sözlerinin etkisini artırmak için bir süre susup hepsine tek tek baktı. Gözlerinde, çılgın bir pırıltı vardı. Beau gözlerini, o yapmacık gözlerden hiç kaçırmadı. Baştankara, hiçbirinden umduğu cevabı alamasa da neşesi hiç sönmeden, konuşmaya devam etti:

"Bu çok açık. Sizler, birer Hiçsiniz. Buraya kadar gelmeyi başarmış olmanız bundan sonra bir Hiç'ten fazlası olacağınız anlamına gelmiyor. Beni yanlış anlamayın. Giz vatandaşı olmayan herkes, bir Hiç'tir. Toplumumuzun işçi sınıfını Hiçler oluşturur. Belli bir yaşa gelen ve kaderini kendi yazmak isteyen her çocuğumuz, Hiç mi yoksa gerçek bir Giz vatandaşı mı olduğunu kanıtlamak için, Temizlik Töreni'ne katılma şansına erişir. Size de bu hakkı tanıdığımız için, çok şanslısınız. Çünkü bir Gizliman vatandaşı, birçok hakka sahiptir."

Gururlu bir keyifle, parmaklarını saymaya başladı ve "Bir gün, kendi mülkünüz olabilir. Kendi eşinizi seçebilir ya da askerlikten muaf olabilirsiniz. İşinizi seçebilirsiniz, hatta çalışıp çalışmamak bile sizin tercihiniz olur. Gizliman'a katkı sağladığınız sürece, istediğiniz kişi olabilirsiniz. Gördüğünüz gibi bir Hiç, bu haklardan yoksundur. Ama yine de oldukça tatmin edici bir hayat sürdüklerini söyleyebilirim," diye sözlerini bitirdi.

"Yani ya köle olacağız ya efendi?" dedi Beau, dişlerini sıkarak. Derin Deniz'in her ucu mu adaletsiz bir bok çukuruydu? Buranın Ark'tan farklı olacağını ummak, ne de büyük bir ahmaklıktı!

Adam, karşısındaki oğlanın inançsızlığına sabırla gülümsedi. Konuştuğunda, sözleri aynı uyuşuk, tatlı tondaydı: "Aralarında zeki olan sen değilsin, sanırım. Hayır, çocuğum. Bir seçeneğiniz olacak. Seçenek! Burada doğan her genç gibi siz de kim olacağınızı bize gösterdiğinizde, vatandaşlık fırsatım elde edeceksiniz. Bir lider misiniz? Bir politikacı mı? Stratejik düşünebilen bir asker mi? Ya da belki, farklı bakış açıları olan bir şifacısınızdır? Mesela sen, neden bir demirci olmayasın ki! Hem de o kollarla! Eh, sanırım hepinizin, tüm tehlikelere rağmen bu yola çıkmasının sebebi de buydu. Bir fırsata sahip olmak."

Beau, adamın hakaretini duymazdan geldi ve "Babamı görmek istiyorum," diye yanıtladı, onu.

Baştankara, onun inadından hiç etkilenmemiş gibi hafif bir iç çekti.

"Maalesef, vatandaşlık başvuruları, sadece gençler içindir. Kilinizi kırdığınız anda, bunu kabul etmiş sayılırsınız. Yetişkinlere kil verilmez," diye yanıtladı, basit bir omuz silkmeyle.

Beau'nun göğsünde, bir korku filizlendi. Düşünmek istemediği bir ihtimal, aklına sızmaya başlamıştı. Ya babası çoktan öldüyse?

Hayır!

Şimdi böyle düşünemezdi.

Lunu, hemen buna itiraz etti: "Bize, kimse bir şey anlatmadı. Ne olduğunu bile bilmiyorduk ki."

Adam, mesele tam da buymuş gibi, ellerini açarak onlara baktı:

"Buna rağmen, savaşmaya devam ettiniz. Bu, tüm Giz vatandaşları için aranan bir özelliktir. Mücadeleci ruhları severiz. Bizi, İlk Büyük Dalga'dan kurtaran da kutlu tanrımız Yerdengezen'in kudreti ve atalarımızın mücadeleci ruhlarıydı. Ayrıca hepinizi tebrik ederiz. Değil mi, Sigun?"

Beau, bir anlığına onun kiminle konuştuğunu anlayamadı. Ama sonra, peşinden gelen inzibatlardan biri, hevessizce başıyla onayladı. Adamın, iyi görünümlü bir tipi ve çokça mutsuz bir suratı vardı. Düşünceli gözleri hepsinde tek tek gezinirken, kızıl sakalının kapladığı çenesi seğirdi.

"Kelimelerini kullan, Sigun. Kültürsüz bir beynin olsa da hâlâ konuşabiliyorsun, çocuğum," diye cık cıkladı, Baştankara.

Beau, Sigun'un alnında atan bir damarı gördü. Asker, en fazla on yaş daha genç olsa da Baştankara'nın ondan üstün olduğu belliydi. Bunu her fırsatta gösterdiği de bir o kadar açıktı.

"Tebrik ederiz," diye yanıtladı Sigun, kaba bir homurdanmayla. Baştankara, bezgince iç çekerek tekrar onlara döndü.

"Yani eğer bu Temizlik dediğiniz törene katılırsak, tanımadığınız bir grup genci öylece aranıza kabul edeceksiniz, öyle mi?" diye sordu Beau, adamın bir açığını bulmaya çalışarak. Bir yerlerde, bir tuzak olmalıydı. Kimsenin istemediği bir avuç genç, burada öylece kabul görecek değildi ya!

"Bu süreçte, yeteneklerinizi göreceğimiz bir sürü fırsatımız olacak. Ama bir yeteneğin olduğunu düşünmüyorsan, o başka?" diye şakalaştı, Baştankara.

"Onun yeteneği, babasıydı," diye cevap verdi Hodbin, olanca kiniyle. Beau, ona uyarır bir bakış attı; devam etmesi için meydan okuyan bir bakış. Ama araya, Beş Beter girdi. Beau, bir anlığına, Gezgin'in burada olduğunu unuttuğunu fark etti.

"Ya vatandaş olmaya hak kazanamazsak? O zaman bize ne olacak? Bir Hiç olmamıza izin verecek misiniz?" diyen oğlanın açık kahverengi saçları ve ketum suratı da turuncu kille kaplıydı.

"Köle," diye öksürdü, Beau.

Adam, ona yine aynı gülümseyen yüzle baktı. Ama gözlerindeki hevesli canlılık, gitmişti.

Güzel. Göster gerçek yüzünü, çirkin bal arısı.

"Dışarıdan Hiç almak, çok nadir yaptığımız bir şeydir. Bir Gizliman vatandaşı olmayı başaran mültecilerin sayısı ise ondan da azdır. Deniz, bize on yıllar boyunca çok az kişi gönderdi. O yüzden kaderinize, gidişatınızın karar vereceğini söyleyebilirim. Unutmayın. Yeni bir başlangıç isteyen sizlerdiniz. Bu, sizin fırsatınız," dedi, çocuksu bir heyecanla.

"Peki, vatandaş olmak için ne yapmamız gerek?" diye sordu Lunulata, bastıramadığı merakıyla. Beau, kızın kehribar gözlerindeki açlığa hayretle baktı. İkna olması, bu kadar ko-

lay mıydı yani? Tanımadıkları bu insanlara öylece güvenebilecek miydi?

"Sadece kendiniz olun. Görevlerdeki başarılarınız, bize gerçekte kim olduğunuzu gösterecek. Temizlik Töreni, tam iki ay sonra, Kutlukan Festivali'nde olacak. O vakit geldiğinde hepiniz, kaderiniz için hazır olacaksınız," dedi adam, Lunu'ya içtenlikle gülümseyerek.

Beau'nun göğsünde büyüyen korku filizi, artık nefesini kesecek boyuta gelmişti. Öyle ki korku, sinire; sinir de amansız bir ateşe dönüyordu.

"Bizimle gelen diğerleri ne olacak? Babam, iyi mi? Onları da Ark askerleri gibi öldürecek misiniz?" dedi, sıktığı dişleri arasından. Bir cevap istiyordu. Bir cevaba ihtiyacı vardı!

"Toprağımızı savunmak, bizim görevimiz," dedi Baştankara, makul bir şeymiş gibi.

"Onlar da savaşmaya değil, yeni bir başlangıca sahip olmaya gelmişti," diye mırıldandı Arm, birkaç adım gerisinden. Beau, onun sesinde gezen acıyla yutkundu. Şimdi babasını kaybeden Arm olabilirdi ama yarın aynı şey, Beau'nun da başına gelirse ne olacaktı?

Bu ihtimali anında reddetti.

Hayır. Bu kadar kolay değil. Onu yeni bulmuşken, şimdi kaybetmeyeceğim.

"Söylediğim gibi, vatandaşlık başvuruları, sadece gençler içindir. Dışarıdan gelen her yetişkin, Gizliman'ın güvenliği için incelemeye alınır."

"Ve sonra kazığa geçirilir?" diye sordu Hodbin, keyifle. Beau, öfkeyle ona döndü ama Hodbin, ona sadece göz kırptı. Baştankara'nın yanıtı, onlara ayıracağı vakti dolmuş gibi telaşla yürümeye başlarken geldi: "Yerdengezen sizi gözetsin, çocuklarım. Umuyorum, bu fırsatı doğru kullanır ve bize layık birer evlat olursunuz."

Zalim düşünceler aklına üşüşürken Beau, iterek götürüldüğünü fark etmedi bile. Kafasını toplamalıydı. Şimdi umutsuzluğa düşemezdi. Etrafının farkında olmalı, babasına ve diğerlerine ait bir ipucu aramalıydı. Şimdi Sigun, yine onları götüren inzibatların başına geçmişti. Adam, her an tetikte ilerlerken, tehlikeyi bekler gibi bir hâli vardı. Beau, onun gözlerinden ormanı görmeye çalışarak civarı inceledi. Ağaçların kucakladığı hayaletler gibi tek sıra hâlinde, sessizce adamı takip ederlerken Beau, hikâyelere konu olmuş efsanevi Gizliman'ın burası olduğuna inanamıyordu. Çömlekten çıktıkları sırada gördükleri yüzlerce insan neredeydi? Ne bu ormanda ne de onları izleyen kalabalık insan topluluğunun gözlerinde, bulmayı umduğu medeniyete dair hiçbir şey görememişti.

Dipsiz, ruhsuz bir cennet. Gizliman, bundan ibaretti.

Yalan bir vaat.

Yaklaşık yarım saat, aynı yosunlu köklerin üzerinde yürüyerek sonsuz gibi gelen bir süre geçirmiş ancak Beau, ne bir ipucu ne de bir umut bulabilmişken bir başka açıklığa vardılar.

Bu sefer onları karşılayan, kocaman bir daire oluşturan ahşap surlardı. Ham keresteden yapılmış bu çit, o kadar uzundu ki en azından üç metreye yakın olmalıydı. Tepedeki gözcü kulesindeki inzibat, onları görünce ıslık çalarak birine seslendi. Ardından kocaman ahşap kapılar, Beau ve diğer yurtsuzları yutmak isteyen çirkin bir yaratığın ağzı gibi, alçak bir kükremeyle açıldı.

Aslında Beau, içeriye adım attığında, ne beklediğini bilmiyordu. Belki kokuşmuş bir nefes ve sivri dişler? Yine de beklediği kesinlikle, bu küçük köyden daha fazlasıydı.

İçerisi, bir sürü küçük ahşap evin bulunduğu bir meydanın çevresine kurulmuş, kasaba bozması bir yerdi. Ark'ın ince zevklerinden uzak, ilkel yapılar arasında, bir sürü asker ve kahverengi bez tulum giyen insanlar geziniyordu. Köyün en kenarındaki büyük kubbeli binaya ilerledikleri sırada, onla-

rı yutan yaratığın ağzının sürgülendiğini duydu. Ama Beau'nun anlam veremediği bir şey vardı: Bu kadar asker, onlar için miydi? Cidden bu insanlar, bir grup kimsesiz çocuğun o kadar tehlike oluşturduklarını mı düşünüyordu? Eğer öyleyse, Gizliman'da sıkılacak çok vakitleri olmalıydı.

İlerletildikleri kubbe binaya varana kadar ne yaparsa yapsın, Sigun'dan daha rütbesiz inzibatlardan hiçbirini konuşturmayı başaramadı. Babası iyi olmalıydı. O, akıllı ve kurnazdı. Kendini kurtarmayı başaracak biri varsa bu, kesinlikle Madrabaz'dı. Beau, buna inanmak istiyordu. Etrafı, hayatında hiç olmadığı kadar çok insanla çevriliydi ama Beau, kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Gözleri tekrar Dante'ye kaydığında, kızın onu görmezden geldiğini fark etmek, canını daha da yaktı. Kızın o güzel, yeşil gözlerinde artık öfke bile olması Beau'yu korkutuyordu. Birlikte atlattıkları fırtına, belki onu affetmesi için bir adım olur diye ummuştu ama belli ki yanılmıştı.

Kubbe binanın ikiz kapıları açıldığında Beau, bu sefer nasıl bir zindana düşeceğini merak etmeden duramadı.

İşlemediği bir suçu üstlendiği için günlerce dayak yediği Ark zindanı gibi mi olacaktı? Yoksa kürek çekme cezasındaki gibi, ızdırap verici bir tekdüzelikte mi geçecekti buradaki günleri?

Ya da Gezgin Şehir'in Araf'ında olduğu gibi, umuttan bir parça mı arayacaktı her duvarda?

Geniş kapı aralanıp akşamın son gün ışığı onlarla içeri girdiğinde, sorusu cevaplanmış oldu.

Cevap, kesinlikle hiçbiriydi.

Karşısındaki daire şeklindeki geniş salonda, onlarca ranza sıralanmıştı. Her ranzanın önünde, kendi yaşlarında genç erkekler ve kızlar duruyor; şaşkınlıkla onlara bakıyorlardı. En genci on altı, en büyüğü yirmi yaşında görünmelerine rağmen hepsi, aynı tip siyah tulumları giymişlerdi. Her bir su-

ratın onlara döndüğüne emin olunca Sigun, bezgin bir sesle konuştu: "Denizden gelenler, Giz ve Hiç soylarının çocuklarıyla tanışın. Önümüzdeki aylarda, aileniz ve en büyük rakipleriniz onlar olacak."

Adam sözlerini tamamlarken Beau, karşılarındaki bu insanlara nasıl göründüklerini merak etmeden duramadı. Hepsi çömleklerin turuncu kiliyle kaplı, solgun hortlaklara benziyor olmalıydılar. Arm, babasının kesik başını gördüğünden beri nerede olduğunun farkında değilmiş gibi hülyalıydı. Lunu, yerinde duramıyor; bir parmak uçlarına yükseliyor bir topuklarının üzerine iniyordu. Dante'nin buz gibi bakışlarıysa karşıya odaklanmış, izleyen her gözlerden sıyrılmıştı. Hodbin, kurnaz bir edayla, ona bakan oğlanları tek tek tartıp aralarındaki tehdidi arar gibiydi. Beau, Beş Beter ile göz göze geldi. Oğlan ona sadece omuz silktiğinde Beau, kaşlarını çatarak odaya döndü. Bu insanlar nasıl bir oyun oynuyorduysa bunun parçası olmak istemiyordu. Ama babasını bulmak için ayak uydurması gerekiyorsa da bunu yapacaktı.

Sigun tekrar konuştuğunda Beau, bakışlarını bu mutsuz adama çevirdi.

"Temizlik Töreni başlayana kadar burada kalacaksınız, denizden gelenler. Diğer vatandaşlık adaylarıyla yaşayacak ve kurallara uyacaksınız. Köyden kaçmak, başkente izinsiz girmeye çalışmak ve görevliler dışında biriyle temasa geçmenin cezası, Temizlik'ten menedilmektir."

Demek bir başkent var.

İhtimaller, aklına üşüşüyordu. Tabii ki bir başkentleri vardı. Koskoca Gizliman, bu küçük köyden ve sonsuz ormandan ibaret olamazdı. Belki de babası başkentteki bir zindanda, sorgusu için bekliyordu. Sigun'un adamları, ellerini çözüp kubbe salonda onları diğer gençlerin insafına bırakırken Beau kapıya hamle etti. Kapı suratına kapanırken yumruğu ahşabı titretti.

"Sadece bir kez, babamı görmeme izin verin!" diye bağırarak, son bir defa şansını denedi. Ama kocaman ahşap kapı, kapalı kalmaya devam etti. Beau'nun omuzları yorgunlukla çökerken arkasından gelen hırıltılı kıkırdamaları duydu.

"Çok sevimli. Babacığını görmek istiyormuş. Duydun mu, Aspen? Kaç yıldır ilk kez deniz, bize birkaç kurtlanmış gönderiyor ama onlar da bir yosunun göt deliği kadar yumuşak," dedi, arkasından gelen bir erkek sesi. Öfkesi içini soğuturken Beau, hışımla oğlana döndü ve oğlanı tam karşısında, sırıtırken buldu. Hemen hemen kendi kadar uzundu. Gözlerini vurgulayan koyu renk gür kaşları ve öne uzattığı, güçlü bir çenesi vardı.

Beau, o çeneyi kırabilirdi. Hem de büyük bir keyifle.

Parmakları, yumruk olmak için sabırsızlanıyordu ama onun yerine, "Kendi işine bak," diye terslenmekle yetindi. Belayı çıkaran olmak, şu an için iyi bir fikir değildi ama geri adım atmaya da hiç niyeti yoktu.

"Bırak, Hoki. Daha yeni geldiler. Uğraşma," dedi, miskin bir edayla ranzasına uzanmış olan başka biri.

Aspen.

Arkadaşı, ona böyle seslenmişti.

"Neden uğraşmayacakmışım ki? Kaç gündür buraya tıkıldık! Meğer bu deniz artıklarının aramıza katılmasını bekliyormuşuz. Aman ne olay! Hiç soyluların katılması, nelerine yetmiyorsa! Her gün, yeni bir hayır işi yapacaklar."

Beau'nun gördüğü en güzel kızlardan biri, kendi ranzasından sarkarak onları süzdü. Sarı saçları ince boynundan omuzlarına dökülürken, gözleri onlarda olsa da sözlerinin hedefi Hoki'ydi.

"Korktun mu, Hoki? Vatandaşlık şansın, altı kişi kadar daha azaldı. Ya da en azından beş buçuk kişi," dedi kız, Lunu'ya sahte bir acımayla bakarak. Mavi gözlerindeki küçümseme, güzelliğini gölgeleyecek türdendi.

"Neredeyse on gündür, bu lanet delikte kapalıyız. Hiç dışarı çıkamadık; tek gördüğüm, senin memnuniyetsiz suratın ve leş gibi kokan bir grup Hiç soylu. Korkmadım, Nikita. Bıktım," diye tersledi onu Hoki.

Birkaç kişi, onun sözlerine katılarak kahkaha attılar.

"Kabalaşma. Hiçler fena insanlar değil. Gerçi Nikita için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi Aspen, yattığı yerden sırıtarak. Nikita, ona bir el hareketi çekti.

"Hadi ama! Biz de kendi Temizlik Törenimizi yapmalıyız. En son ne zaman bir kurtlanmış gördük ki?" dedi Hoki, yapmacık neşeyle arkadaşlarına dönerek. Heveslenerek başını sallayan bir grup olsa da kimse yaklaşmaya yeltenmedi. Oğlan bir zorbaydı, evet. Ama sürüsünün lideri, Aspen'di.

Aspen denen oğlan, uykulu gözlerle omuz silkmekle yetindi.

"Beni karıştırmayın, yeter. Güzellik uykumu alamazsam, bütün gün huysuz gezdiğimi biliyorsunuz," dedi, yatağında gerinerek.

Hoki sırıttı. Liderinden onayını almıştı. Bir grup onlara doğru adım atarken Beau, kendini kavgaya hazırladı. Bela yine gelmişti ve Beau, bu sefer daha önce hiç olmadığı kadar gönüllüydü.

"Hadi, siz kokuşmuş fareleri bir güzel yıkayalım önce," dedi Hoki, bir elini çenesine dayayıp baştan ayağa onları süzerek. Dudakları memnuniyetsizce büzülmüştü. Sonra, hevesle avuçlarını ovuşturdu. Çirkin, büyük bir karasinek gibi. Beau, tam onun sırıtan yüzüne bir yumruk atmaya hazırlanırken arkasına geçen iki oğlan, onu kollarından yakaladılar. Aynı anda, Beş Beter'in de hırladığını duydu. Hodbin ise bir dizi küfür sıralayarak onlarla sürüklenmeye başladı.

Beau, kendini kurtarmaya çalışırken Nikita'nın melodik bir sesle, erkekler ve barbarlıkları hakkında söylendiğini duydu ama sözleri, oğlanların kahkahaları eşliğinde yok olup git-

mişti. Onca işkencenin arasında onu en çok rahatsız edenin, akranları tarafından zorbalığa uğramak olacağını kim tahmin edebilirdi ki!

Tempo tutarak onları yatakhanenin derinlerindeki bir hamama soktuklarında Beau, en azından Dante ve Lunu'yu geride bıraktıklarını fark etti. Sonra, bir dirseğiyle onu tutan kıvırcık saçlı oğlanın burnuna sert bir darbe geçirdi. Çatlayan kemiğin acı sesine rağmen, aç ve susuz geçen günlerin yorgunluğu, içindeki savaşma içgüdüsünü köreltmiş olmalıydı ki oğlan acıyla inlese bile Beau onun tutuşundan kurtulamadı.

Hoki denen serseri, eline bir kova su alıp yaklaştığında Beau, çenesini dikleştirip oğlana baktı. Karşısındaki genç adam, kendinin çürümüş, iğrenç bir yansıması gibi gelmişti ona. Belki başka bir dünyada, başka şartlarda olacağı kadar zalim ve boştu. Ve tam da bu yüzden Beau, ona baktı ve sadece acıdı. Gücünü, başkalarının korkusundan alan bir zavallıydı. Ama Beau'nun içinde, o korkunun zerresini bile bulamayacaktı.

"Sakin olun. Bu, sadece başlangıç. Önce, üzerinizdeki o pis kokuyu çıkarmamız lazım," dedi keyifli bir sesle, Hoki. Buz gibi su, kahkahalarla birlikte hepsinin üzerine döküldüğünde Beau'nun aklı, vücuduyla aynı anda dondu. Yakıcı soğuk, kemiklerine sivri dikenler gibi batarken midesine yediği yumrukla geriye savruldu ama onu tutan eller yine de gevşemedi. Bir kova su daha tepesinden aktı. Bu sefer, ağzını yeterince hızlı kapatamadı. Titreyen bedeni, kesik öksürüklerle nefes almaya çalıştığı sırada Hodbin'den çılgın bir kahkaha yükseldi. Herkes, bir anlığına durdu ve iki büklüm hâldeki Beau bile ona döndü.

İki nefes alımı kadar, yankı yapan hamamda, oğlanın kahkahalarının dinmesini beklediler. Oğlan, şimdi bir kolunu

kurtarıp ıslak sarı saçlarını geriye taramış; üzerindeki lekeli gömleği çıkartıp cakayla yere atmıştı.

"Hadi, bir iş yapacaksan, düzgün yap," dedi Hodbin ve çarçabuk botlarını çıkarıp Hoki'ye doğru fırlattı. Pantolonunun düğmelerini açarken de kocaman sırıtmaya devam etti.

"Ne yaptığını sanıyorsun, kurtlu?" diye sordu Beau'yu tutan oğlan, dişlerinin arasından. "Taşaklarımı düzgünce yıkaman için soyunuyorum, ayakçı. İstediğin bu, değil mi? Kıçımızı görmek?" diye yanıtladı Hodbin, bir kaşını kaldırarak.

Hoki'nin çenesinde bir kas seğirdi. Zorbaları birbirilerine aptal aptal bakarken Beau, Hodbin'in cüretine sırıttı. Hodbin, işgüzar bir hergele olabilirdi ancak insanın damarına basmayı iyi bildiğini Beau bile inkâr edemezdi.

Bu yüzden Beau da arkasındaki şaşkın oğlanlardan silkinerek kurtuldu ve yapacağını hiç düşünmediği bir şey yaptı:

Soyunan Hodbin'in oyununa katıldı.

Islak gömleğini çıkardı ve Hoki'nin suratına fırlattı. Hoki, sinirle gömleği yere atarken Beau, yerdeki kovalardan birini alıp başının üstünden döktü ve soğuk su içinin buzlarına karışırken, ulumadan farksız bir kahkaha patlattı. Keskin acı, onu kendine getirmişti. Yerinde, heyecanla kıpırdanarak üzerinden akan damlaları, yakınındaki oğlanlara doğru, mutlu bir köpek gibi silkeledi. Az önce burnunu kırdığı aşırı kıvırcık saçlı oğlan, soğuk sudan rahatsız olup geri kaçtı.

"Siz sikiklerden hangisi sırtımı ovacak?" diye sordu Beau, hepsine tepeden bir bakış atarak. Birçoğundan uzun olması bunu kolaylaştırıyordu.

Hiçbiri cevap vermedi. Hepsinin gözü, Hoki'nin üzerindeydi. Ama Hoki'nin gözleri ise Beau'ya kilitlenmişti.

Soyunmaya başlayan Beş Beter de onlara katılırken Beau, ona bezgince sırıttı. Beş Beter de üzerindeki yırtık ceketi aheste bir keyifle çıkarıp başının üzerinde sallayarak, bir başka he-

rifin suratına fırlattı. Ancak irkilen yabancı, ceketi kuduz bir hayvanmış gibi panikle yere atıverdi.

"Bu hödükler ayakçılık konusunda senden bile berbat, Hodbin. Siz sıska piçleri, kime şikâyet etmem gerekiyor?" diye sordu Beş Beter, üzerine bir kova soğuk suyu geçirmeden hemen önce. Beau, karşısındaki oğlanların muhtemelen hepsinden daha iyi beslendiğini ve sıskalıktan son derece uzak olduklarını belirtmekten kaçınarak arkadaşının şakasına güldü.

Kıvırcık saçlı oğlan, Hoki'nin yanına geçerek, "Bunlar bir avuç aptal serseri. Uğraşmaya bile değmez," diye mırıldandı. Diğerlerinin de keyfinin kaçtığı belli oluyordu. Oyuncağın da oyundan keyif alıyorsa, zorba olmanın ne eğlencesi kalırdı ki? Herhâlde, bu gerçek bir tokat gibi hepsinin yüzüne çarpmıştı.

Hoki, her birine tiksinerek baktı ama gücünü sayı üstünlüğünden alıyordu; o yüzden, onlara zoraki bir sırıtmayla diklenerek, "Daha sonra devam ederiz," demekle yetindi. Beau, onun vazgeçişine bir kahkaha daha patlatırken Hodbin, hamamdan çıkanların arkasından melodik bir sesle şakıdı: "Sözün olsun, ayakçı."

Küçük hamamın ortasında sadece onlar kaldıklarında, aralarına bir sessizlik çöküverdi. Lunu, arkasından gönülsüzce gelen Dante ile içeri girip kapıyı ardından kapatırken sessizlik, büyüdü de büyüdü. Kızların gelişiyle, içinde bulundukları durumun ciddiyeti tekrar havayı sarıvermişti ve böylece, paylaştıkları kahkahaların izleri, hepten silinip gitmiş oldu.

"Burası ne böyle?" dedi Lunu, şaşkın bir merakla bir musluğu kurcalarken. Muhtemelen yokluk dolu hayatında ilk defa böyle bir şey görüyordu. Kolu çevirip su geldiğini görünce şaşkın bir ciyaklamayla geri çekildi. Hâli tatlı, tavırları komikti ama kızın gözleri, her bir detayı içerken Beau, onun az önce yaşananlara olan kayıtsızlığına inanamıyordu. Uğrunda ne muamele göreceklerini umursamayacak kadar mı

kötü bir hayatı vardı? Belki de Kayalılar için zorbalık, sıradan bir şeydi. Oysa anlatılan hikâyelerde hep gaddar olanın, Kayalılar olduğu söylenirdi. Derlerdi ki toprağı küstüren de onlardı, denizi taştıran da. Vahşi ve taş yürekli olduklarından olurdu bu felaketler hep. O yüzden tüm soyları bir ömür toprağa hasret yaşamaya mahkûmdu ya zaten. Ama Beau, artık bu hikâyelere inanmıyordu. Onları tanımış, onlarla yaşamış, onlarla savaşmıştı. Hatta, onları sevmişti. Onlar da onu sevmişti. En azından, sevilmeye değer olduğunu düşündükleri o günlerde Beau, bu şansa erişmişti. Kaybettiği bu dostluk ve sevgi, artık onun yüküydü.

"Sandığımız gibi bir kurtuluş olmadığı kesin," dedi, Hodbin. "Bu Temizlik dedikleri şey ne? Umarım kazığa dikilmemek için gerçekten sadece yıkanmamız gerekiyordur çünkü ben, hayatımda girdiğim hiçbir sınavı geçemedim," dedi, kenardan bir sabun alarak.

Bu sözleri Arm'ın, yumruğunu sıkmasına neden oldu ama Beau dışında kimse, bunu fark etmemiş gibiydi. Hodbin, aldırmazca, bulduğu bir bambu lif ile sırtını ovaladı ve kafasından aşağı bir kova daha su döktü. Şaşılası bir gamsızlığı vardı doğrusu.

"Babamı bulursak bize yardımı olabilir," diye şansını denedi, Beau. Hodbin, buna çınlayan bir kahkahayla karşılık verdi.

"Alınma ama Madrabaz'a ne bok olduğu, hiç umurumda değil. Burada artık Gezginler yok. Sadece biz varız."

Beau, yüzünü buruşturdu ve "Aileni çabuk sattın," dedi. Ama Hodbin, oralı bile olmadı. "Beni aralarına almamış bir grubun götünü kollayacak değilim," diye homurdanmakla yetindi.

"Neden aralarına almadılar acaba?" diye sordu, Beş Beter. Hodbin'e odaklanmış gözlerinde, kin dolu bir bakış vardı ve Beau, iki Gezgin'in arasında eski bir meselenin gezindiğini

hissedebiliyordu. Ama Hodbin, oğlana aldırmadı ve sorusunu, "Bilmem, hepinizden daha güzelim diye mi?" diye cevapladı.

Gamsız piç.

Beau, havada yükselen gerilimin kavgaya dönmemesi için araya girdi. En son ihtiyaçları olan şey, bir de kendi aralarında kavga etmeleri olurdu:

"Beş Beter? Madrabaz bize yardım edebilir, bunu biliyorsun." Hodbin, dışlanmış bir tip olabilirdi ama Beş Beter, aileden biriydi ve dibine kadar bir Gezgin'di.

Beş Beter, kaptanlarının adını duyunca somurttu. "Emin değilim. Adamı duydun, Madrabaz ve diğerlerini çoktan öldürmüş olabilirler. Şimdilik sessizce ayak uydurmaya çalışmak daha iyi bir fikir gibi."

"Bir Beter'den duyduğum en akıllıca söz, buydu," dedi Hodbin, lifli eliyle onu alkışlarken. Bütün vücudu köpük köpüktü ve üstünden su damlıyordu ama can sıkıcı olmaya bir saniye bile ara veremiyordu.

"Benimle. Konuşma. Ayakçı. Derin Deniz'in bir ucunda da olsak sen hâlâ, hain bir boksun. Yaşlı Adam şahit ki o küplerin içinde, senden daha çok yaşamayı hak eden bir sürü dostum vardı," diye hırladı. Ardından omzuna bir havlu attı ve kapıyı arkasından çarparak yatakhaneye döndü.

Ortamın kontrolü elinden kayıp giderken Beau, bu insanları nasıl bir araya getirebileceğini bilmiyordu. Evet, küçük bir gemide, ölümün nefesinden kaçarken birbirlerine katlanabiliyorlardı belki ama onun dışında, herkes kendi bilindik yalnızlığıyla kuşanıyor; kimseyi yakınına yaklaştırmak istemiyordu. Güvenleri kırılgandı. Ve o güveni onlara verecek kişinin aralarındaki hain olması, işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

Beau, Hodbin'in tasasız kafasını bir kova dolusu suya soktuğu köşeye baktı. Oğlan, Beş Beter'in sözlerini işitmemiş gibiydi.

"Fazla arkadaş seçeneğin yok," dedi Beau, zoraki bir çabayla tekrar deneyerek. Kavga edip duramazlardı. Şimdi birlik olmaları gerekiyordu.

"Sen varsın ya, majesteleri. Senin gibi yalancı bir Ark piçi varken başka birine neden ihtiyacım olsun? Eminim buralardan da yamanacak bir akraba bulup günü kurtarırsın," dedi Hodbin, gözlerini büyütüp yapmacık bir neşeyle onu yanıtlarken.

Beau'nun çenesi kasıldı. Kendini, sakin olmak için zorladı ama karşısındaki herifin iğneli lafları, durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Hodbin, onu düşmanı gibi görmeye bir an bile ara vermiyor; her fırsatta üstüne geliyordu. Bu da içinde kalan son sakin tarafını öfkeye boğmasına neden oluyordu. Beau, tam ona çenesini kapatmasını söylemek üzereyken Lunu, araya girip parmağını sallayarak Hodbin'in üzerine yürüdü ve "Kindar bir pislik gibi davranmayı kes! Burada tek başımızayız ve yarın ne olacağını bilmiyoruz. Denizde olan, denizde kalır. Götün teki olmayı birazcık bırakabilirsen, belki bu işten hepimizin sağ çıkmasının bir yolunu bulabiliriz," diye azarladı onu. Kızın şişmiş gözleri ve yorgun yüzü, turuncu kilin altından bile inatla parlıyordu.

Hodbin, ıslak saçlarını geriye atıp sırıttı. Lunu'ya iyice yaklaşıp hafifçe öne eğildi ve alnından bir damla su, Lunu'nun burnuna düştü. Lunu irkilirken Hodbin konuştu: "Dedi, herkesi kandıran küçük kalamar. Sen ne zamandan beri kendinden başkasma ne olduğunu umursuyorsun? Bu bilgece sözlerin altında bir amaç olmalı. Hımm... Bir düşünelim." Bir an durup dramatik bir edayla çenesini sıvazladı. Lunu, onun bu gösterisine gözlerini devirdi. "Ah, buldum! Senin savaşlarını verecek başkalarına ihtiyacın var, değil mi, kurnaz Kayalı?

Kendi kardeşini bir enkaza çevirdiğine göre, tayfanda adam eksiği olduğu kesin. Eminim buralarda kandıracak kaslı bir aptal bulabilirsin. Bu arada merak etme, ben, denizde

olanı denizde bıraktım bile... Evet, sizi." Hodbin, sözlerini vurgulamak için elindeki kovada kalan suyu Lunu'nun tepesinden aşağı boşalttı. Lunu, sırılsıklam olurken küçük bir çığlık koyuverdi.

"Temizlik Töreni'ni unutma, kalamar," dedi ve yanına bir havlu alıp çalımlı adımlarla, yatakhaneye doğru yürüdü.

"Seni pislik herif!" diye bağırdı Lunu, oğlanın arkasından. Kırmızı ceketi sırılsıklam olmuştu ve kız şimdi, olduğundan daha da ufak duruyordu. Beau, gerginlikten patlamak üzereydi ama Lunu'nun bu hâline bir kahkaha atmasına engel olamadı. Eskiden olduğu gamsız adamın bir gölgesi gibi hissetmişti kendini. Kahkahası hamamın duvarları arasında yitip giderken Lunu, ona bir hareket çekti. Kızın suratı, turuncu killerin akan suyu arasında öfkeyle buruşmuştu. Erimiş, mutsuz bir muma benziyordu ve bu, Beau'ya bir kahkaha daha attırdı. Yanında Dante'nin de kıkırdadığını duyunca gülümseyerek ona döndü. Ama Dante, onun bakışları altında hemen gülümsemeyi kesti.

Ve Beau'nun kalbi durdu.

Kızın o nadir gülümsemesini bir daha görememek, Beau için başka bir mahkûmiyetti ve Dante, hâlâ onun gardiyanıydı. Önüne döndüğünde Lunu'nun, ceketini çıkarıp kenara koyduğunu gördü. Ardından, yerde oturan ve boş gözlerle zemine bakan Arm'ın yanına çöktü. "Çok üzgünüm, Army," diye mırıldandı Lunu, ellerini nereye koyacağını bilemeyerek. Arm'a sarılmak istiyor ama tepkisinden çekiniyor gibi bir hâli vardı. Arm, acıyla gözlerini yumdu.

"Yasını paylaşıyorum, kardeşim," dedi, Beau. Sözler, acısını teselli etmeyecek olsa bile bazen elinde olan tek şey de o sözlerdi işte. Arm, kelimeler boğazını yakıyormuş gibi zorlayarak konuştu:

"Anlamıyorum. Bunu neden yaptılar? Onu buraya, kendileri çağırdılar. Ne için?" diye sordu, bir cevap uğruna yalvarır gibi Beau'ya bakarak. Beau, ona bir yanıt verebilmeyi dilerdi.

Bir teselli verebilmeyi. Bir umut.

Ama hiçbirini yapamazdı. Şimdi değil. Hiddeti içinden taşarken koşulsuz desteğinin gözlerinden Arm'ın gözlerine akacağını umdu.

"Bilmiyorum ama öğreneceğiz. Söz veriyorum, Arm. Babana yapılanın bedelini, onlara ödeteceğiz."

Ama Arm, Beau'nun verdiği söze inanmamış gibiydi. Lunu'nun, sonunda omzuna koymaya cesaret ettiği destekleyici elinden kurtulup ayağa kalktı ve yatakhaneye doğru yürüdü. Oğlan, kederli ve cansız adımlarla uzaklaşırken Lunu sadece, üzgün gözlerle arkasından baktı. Beau, Lunu'ya da her şeyin düzeleceğini söylemek isterdi.

Kardeşiyle arasının düzeleceğini.

Belki, burada güvende olacaklarını. Ama bu da gücünün yetmediği şeylerden biriydi işte. O yüzden, elinden gelen tek şeyi yapmayı seçti.

"Siz duş alırken, ben kapıda nöbet tutarım," dedi ve kızlar cevap veremeden, oradan çıkıp onlara biraz mahremiyet verdi. En azından, bunu yapabilirdi.

Kapının birkaç adım önünde durup loş yatakhaneye baktı. Çoğu kişi ranzalarına çekilmişti; bazıları sessizce kendi aralarında konuşuyor, bazıları da horultuyla uyuyordu. Ama ona bakan düşmanca gözlerin sayısı hiç de az değildi. Beau birçok kez mahkûm olmuştu ama ilk defa, kendini bu kadar kaybolmuş hissediyordu.

Ertesi gün, Hoki'nin haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Gerçekten de bu kubbede, yatakhaneden dışarı adım bile atmalarına

izin verilmiyordu. Bu da burayı, Beau'nun deneyimlediği işkencelerin arasında en sıkıcısı yapıyordu. İlk gece bir gözü açık uyumuş; her an, gelecek bir tehlike işaretini beklemişti. O yüzden, sabah onlara bırakılan yulafları yemek için kalkıp yeni kıyafetlerini giyerken uyanık kalması epeyce zor olmuştu. Yulaf için sıraya giren Hodbin'in de sürekli esnemesine bakılırsa o da iyi uyumamış olmalıydı. Gezgin oğlan, hepsinden en uzak ranzayı seçmiş; tek başına olmayı yeğlemişti.

Onlara da diğer adayların giydiği kıyafetlerin aynısı verilmişti: Lifli bir kumaştan yapılmış, kalıbı bol ve tonlarca cebi olan siyah bir pantolon ve üzerleri için de yine siyah, ince kumaşlı kolsuz atletler. Pantolonların deri askıları, sırtlarından çapraz bağlanıyor ve bir tulum gibi bedenlerine oturuyordu. Soğuk günler için kalın bir pelerin bırakmayı da eksik etmemişti Gizler. Ama kimse, boğucu yatakhanede onlara elini bile sürmüyordu. Botları ise Ark kalitesinde bir deriden yapılmış gibi hem hafif hem de çok rahattı.

İnsanlar kendi arkadaş gruplarıyla oturup laflarken Beau, sessizce yulafını yiyip ranzasına geri çöktü. Zihni bir an bile durmasa da vücudunun dinlenmeye çok ihtiyacı vardı. Yorgunluk, muhakkak yakında onu ele geçirecekti.

Ama bu dinlenme faslı uzun sürmedi ve Lunu, meraklı gözlerle etrafı tarayarak yayıldığı ranzasına geldi. Kızın hâli, ilk defa coşkulu ya da hevesli değildi. Beau'nun ayak ucuna bağdaş kurarak otururken tavırları rahat olsa da hiç konuşmamıştı. Onun düşünceli yüzünden, aklında kırk tilki dolaştığını anlayan Beau, içtenlikle gülümserken, Kayalı kızın varlığından hoşnut olduğunu fark etti. Biri, yıllar önce olduğu adama bir Kayalı ile arkadaş olacağını söylese inanır mıydı; bilmiyordu. Lunu, onu arkadaşı olarak mı görüyordu, ondan da pek emin değildi ama öyle ya da böyle Kayalı kız, onu bağışlamayı seçmişti.

Belki bu, kendinin de bağışlanmayı dilemesi yüzündendi.

İkisi de kendi hikâyelerinin kahramanı olmaya çalışırken birçok kişiyi incitmişlerdi. Şimdi de bunun bedelini, yapayalnız kalarak ödeyeceklerdi. Yine de Beau, ona minnettardı. Sessizce oturdukları bu anda, yalnızlıklarını paylaşmak bile biraz da olsa rahatlatıcı olmuştu.

Sağ yanındaki ranzanın alt katında yatan Beş Beter, "Giz çocuklarını koruyacak aileleri varken şansımız nedir ki?" diye homurdandı. Beau, oğlanın bir hayli haklı olan endişesini anlıyordu ama buna verecek bir cevabı yoktu. Adalete inancını yitireli uzun zaman oluyordu ve en son beklediği şey, burada diğerleriyle eşit şanslara sahip olmalarıydı. O yüzden Beau, sessiz kaldı ve Beş Beter'e cevap veren Lunu oldu:

"Biz, potansiyeliz. Geleceğiz. Kaynağız. Gençlere her zaman ihtiyaçları olur. Şekillendirmek, yönlendirmek kolay, diye düşünürler. Özellikle bizim gibi, kültürlerine cahil gençlere. Bizi kullanmak istiyorlar," diye yanıtladı, basit bir omuz silkmeyle. Beau, onun, geçirdikleri zorlu yolculukla birlikte daha da büyümüş göründüğünü fark etti. Kızın muzip gülümsemesi hâlâ aynı olsa da duruşunda bir şeyler farklıydı. Şimdi daha mağrur bakıyor, daha ağırbaşlı konuşuyordu. Yol, onun içinde de bir şeyleri değiştirmişti.

"Bununla bir sorunun yok mu yani?" diye sordu Beş Beter, kıza yandan bir bakış atarak. Değişimi o da fark etmiş gibiydi.

"Kullanmak, kullanılmak... Aslında hepsi bir oyun. Kazandıktan sonra hangisinin daha işe yarar bir yol olduğunu kim söyleyebilir?" diye yanıtladı Lunu, rahat bir edayla arkasına yaslanırken. Gülümsemesi cansız olsa da orada, yenilmeyi kabul etmeyecek bir dirayet vardı.

"Kazanmak hakkında farklı görüşlerimiz var," dedi, Beau. Lunu, kendine göre haklı olabilirdi ama Beau, özgürlüğün tadını bir kez almıştı ve bir daha birilerinin kölesi olmaya hiç niyeti yoktu. "Beni kullanmalarını istemiyorum. Özgür olmak istiyorum," diye devam etti, basitçe.

Onların bana biçtiği rol değil, kendim olmak istiyorum.

"Senin ne istediğinin bir önemi yok. Tıpkı senin, başkalarının özgürlüğünü umursamadığın gibi, onlar da senin fikirlerini umursamıyor," diye homurdandı, sol yanındaki ranzanın tepesinde oturan Dante. Hiçbirine bakmamış olsa da onları dinlediği açıktı. Beau, kendi yatağından başını uzattı ama kızı göremedi.

"Benim bunu umursamadığımı nereden çıkardın?" diye sordu ona, Beau. Bir hata yapmıştı ve artık her şeyin suçlusu oydu yani, öyle mi?

"Ark'ın saçma savaşı için ailelerinden yüzyıllardır çalınan çocuklar veya bir çöp kadar değersizmiş gibi mühürlenen Çürüklerle bir derdin olduğunu fark etmemişim. Bizim özgürlüğümüz yeterince değerli değil miydi yoksa sadece ikiyüzlü müsün?" diye sordu Dante, yatağından hışımla başını uzatarak. Dağılmış dalgalı saçları ve öfkeli gözleriyle Beau'ya bir anlığına vereceği cevabını unutturmuştu. Aptal kalbi onu görünce ritmini şaşırırken Beau, içinden zayıflığına söverek yastığına geri yaslandı. Aynı takımda oldukları anları özlüyordu. Birbirlerini kolladıkları anları. Ama Beau, onu en ihtiyacı olan anda korumayı bırakmıştı ve bunun bedeli de Dante'yi ebediyen kaybetmesi olmuştu işte.

"Bunları daha önce düşünmemiş olmak benim ahmaklığım, evet. Ama bu, sana ve diğer Kayalılara yapılanları zalimce bulmadığım anlamına gelmez. Bu dünya, bozuk. Her bir dalgası ve her bir toprağı kanla kirlenmiş ve ben de bundan, senin kadar nefret ediyorum," diye yanıtladı Beau, yastığına iyice gömülürken.

"Babacığın beni dövüştürürken de oturduğun yerden nefret etmeye devam ettin. O yüzden, en iyi bildiğin şeyi yap: Sus ve şikâyet etmeden otur," dedi Dante. Beau'nun, bu sözlere verecek bir cevabı yoktu. Kendinden bunun için ne kadar nefret ettiğini Dante hayal bile edemezdi. Doğru olanı yap-

tığını, bu şekilde onu hayatta tuttuğunu düşünmüştü ama sonuç ne olursa olsun başarısız olmuştu. İçi, kendisine karşı hissettiği tiksintiyle doldu.

Onun için savaşmalıydı. Dante, onun için savaşırdı. Bu savaşın sonunda ölecek olsa bile kaçınmazdı.

Bunu biliyordu. Kızın, zırhlar ördüğü bedeninin altında yatan ışıl ışıl ruhu görmüştü. Beau, bir yere ait olmayı seçerken Dante onu seçmişti. Ve Beau'nun, yaptığı seçimden duyduğu pişmanlığı anlatacak bilgece kelimeleri yoktu. Artık kalbi, kanamayı hak eden bir yaradan ibaretti.

Düşüncelerinden sıyrıldığında, yanlarına yaklaşan, çekingen gülümsemeli bir kızı fark etti. Kız, kimseden bir selamlama göremeyince Beş Beter'in ayaklarım itip onun yatağının kenarına oturdu. Beş Beter, ağzının içinden bir küfür mırıldandı ama kız, kabarık koyu renk saçlarını savurup onu duymazdan geldi.

"Size, hoş geldiniz demek istedim," dedi kibarca. Çok iri, mavi gözlerin parladığı yuvarlak, candan bir yüze sahipti. "Benim adım, Sedir," diye kendini tanıttı ve yumuşak hatlı zarif vücuduyla, yerine iyice bir yerleşti.

İçlerinden hiçbiri, bu dost canlısı kıza cevap vermeyince Beau, yamuk bir gülüşle, "Ben, Beau," dedi.

Tepki olarak, kızın beyaz tenindeki dolgun yanakları hemen kızarıvermişti. Beau, kızlar üstünde böyle bir etkisi olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Buraya güvenle ulaşabilmenize çok sevindim," dedi Sedir, gözlerini ondan kaçırarak.

Beau, yolculuklarının güvenliden çok uzak olduğunu belirtmek istemedi. Bu, sadece unutmak istediği anıları yanında getirirdi. Onun yerine, "Nazik Gizler olduğunu görmek güzel," demekle yetindi ve sözlerinin, kızı daha fazla utandırmayacağını umdu.

"Aa, hayır. Ben bir Hiç soyluyum. Ama elbette bir yerlerde, nazik Giz soylular vardır. Sadece onlar, burada değiller," dedi, uzak bir köşede onları izleyen Hoki ve çetesini başıyla işaret ederek. Beau, o tarafa bir bakış attığında Hoki'nin gözlerinin, üzerlerinde olduğunu fark etti. Saldırmak için fırsat kolladıkları her hâllerinden belliydi ama bu kavganın beklemesi gerekecekti. Hoki, şu an Beau'nun sorunlarının en küçüğüydü.

"Hiç olmak nasıl bir his?" diye sordu Beau, nezaketen. Aslında içinden hiç sohbet etmek gelmiyordu ama dost canlısı bir kıza kabalık yapmanın da ona yakışmayacağını düşünüyordu. Şimdi, yanında sessizce oturan Beş Beter ve Lunu da belli etmemeye çalışsalar da kızın cevabına kulak kabartmışlardı.

"Düşündüğünüz kadar kötü değil. Aç kalmayız ya da yoksulluk çekmeyiz. Gizler, bize uygun olan işleri söylerler. Eşlerimizi seçerler ve hayatımızın temel sorunlarını yönetirler. Yaşamımızı bayağı kolaylaştırırlar yani," dedi, mavi gözlerini hepsinin üzerinde tek tek gezdirirken.

"Bu, sizin değil onların hayatı olmuyor mu?" diye sordu Lunu, keskin bir edayla. Dinlemiyor numarası yapan kızın merakına yenik düşmesi, Beau'yu gülümsetmişti. Lunu'nun, duyduğu her bilgiyi kana kana içtiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Karar vermek gibi endişe verici şeylerle vaktimizi boşa harcamak istemeyiz. Böylece her şey bir düzenle ilerler. Tabii, hâlâ Giz olabiliriz. Vatandaşlık sınavlarından size bahsettiler mi?" diye yanıtladı kız, sakince. Lunu'nun kabalığına ya aldırmamıştı ya da bozulduğunu belli etmek istemiyordu.

"Çok az," dedi Beş Beter, kızı tersleyerek. Beau, ona uyaran bir bakış attı. Ama kız, Beş Beter'e hiç aldırmadan Beau'ya anlatmaya devam etti. Aralarından konuşmaya değer olan tek kişinin Beau olduğuna karar vermiş gibi bir hâli vardı.

"Biz de çok bir şey bilmiyoruz. Kimse, önceden neyle karşılaşacağını bilmez zaten. Adaletli olması için, aileler bile bu konudaki sessizliklerini korur. Mesela ablam, bundan beş sene önce Temizlik Töreni'ni geçip Giz oldu. Ama ne bana ne de anneme herhangi bir şey anlattı. Annem gençliğinde son sınav aşamasına gelememiş zaten. O yüzden, o da bir şey bilmiyordu. Yine de bilse bile söylemezdi çünkü çok kuralcıdır. Yerdengezen bizi cezalandıracak diye çok korkuyor. O yüzden kimse, Tören olana kadar Tören hakkında konuşmaz," dedi, omuz silkerek.

Bu geveze kızın onlar için kıymetli bir kaynak olduğunu anlamış gibi görünen Lunu, kıza iyice sokuldu ve "Yerdengezen, neden kimin vatandaş olup olmayacağını umursasın ki? Kimin vatandaş olacağını diğer Gizler seçmek istemez mi?" diye sordu, masum bir edayla.

"Hayır, hayır! Gizler, Yerdengezen'in seçimine asla karışamaz çünkü bizi İlk Büyük Dalga'dan sağ çıkaran oydu. Gizler de bir yerde, onun elçileri olarak seçiliyor zaten. Kendi elçisini, kendi seçmek ister elbette. Yoksa çok kızar. Hatırlıyorum da bir komşumuzun büyük amcası demişti, yüzyıl kadar önce, Temizlik Töreni sırasında bir Hiç soylu aile, çocuğuna yardım etmiş. Tabii, Yerdengezen, kendi Giz seçimine müdahale edildiğini duyunca çok öfkelenmiş. Bu adanın göbeğinde yaşadığı için de öfkesiyle tüm adayı titretmiş ve korkunç bir zelzeleye sebep olmuş. Yüzlerce kişi ölmüş, daha da fazlası yaralanmış. O yüzden kimse, onun öfkesini tekrar karşısına almak istemez. Giz olmamızı isterse oluruz, Hiç olmamızı isterse Hiç kalırız," dedi Sedir, ürpererek.

Ancak Lunu, kızın bu hikâyesinden hiç etkilenmemiş gibiydi. Beş Beter ise gözlerini devirmiş, çoktan muhabbetten kendini uzaklaştırmıştı bile. Ama Beau, Sedir'e bir yönden inanıyordu.

Bu seçim, asla onlara ait olmayacaktı.

O yüzden, kızın konudan konuya atlamasını dinlerken sessiz kaldı ve kendi düşüncelerine döndü. Ne yapıp edip babasını bulmalıydı. Madrabaz ve tayfasını tutuldukları yerden kurtaracak, sonra da hep beraber buradan gideceklerdi. Beau kaderini, inanmadığı bir tanrının ya da onu kullanmak isteyen bir grubun seçmesine izin veremezdi. Bu sefer, işleri doğru yoldan yapacaktı.

3

Dante

Karmaşanın başladığı sabah Dante, tam bir harabe gibiydi. Donuk ve paramparça. Gün henüz ağarmadan kalkmış ve paslı ranzasından sessizce inmişti. Herkes hâlâ uykunun nazik kollarındayken, hamamın boğucu sıcak suyuna kendini bırakmak ve düşünmek istiyordu.

Tüm geleceğini düşünmek için yalnız başına geçireceği o bir saate ihtiyacı vardı...

Kimse uyanmadan geçireceği o bir saatte, Dante, bu düştüğü delikte kim olacağını bulmalıydı. Bulmalı ve olacağı kişinin, şimdi olduğundan çok daha güçlü olmasını sağlamalıydı. Sonra da tüm silahlarını kuşanıp ne denli boyun eğmez olduğunu, herkese göstermeliydi. Dante, bunun nasıl bir sınav olduğunu bilmese de kazanmalıydı. Kazanmak zorundaydı!

Şimdi, tam da şu anda... Ama bunu yapamadı.

Dizleri, onu daha fazla taşımadı.

Çünkü Dante henüz bilmiyordu ama bazen en kudretli, en soğuk canavarlar bile yorulurdu. O yüzden sıcak su, yara izi dolu teninde gezerken Dante, her yorgun ruhun yalnız kalınca yapacağı şeyi yaptı ve çöktüğü yerde sessizce ağladı. Acı-

masız yılların tüm gözyaşlarını kuruttuğunu düşünen Dante, şimdi tatlı su onu kucaklayan bir ten gibi bedenini sararken, yanıldığını fark etti. Hayat, ona dökecek gözyaşı sunmayı bırakmıyordu. Hayat, ondan hep daha fazla gözyaşı dökmesini talep etmekten bıkmıyordu. Çöktüğü yerde sıkıca kendine sarılıp tırnaklarını göğsüne çektiği yorgun dizlerine gömerken bundan emindi.

Kimse onu duymazken ağlamak ne kadar basitti. Ve kendini bir canavar sanan kızın gözyaşları, ne de kolayca akıyordu.

Dante, uzun zamandır ilk defa ne yapacağını bilmiyordu. Kendiyle ve dünyayla. Sürekli değişen, ona asla acımayan, o koca aptal dünyayla! Ve hep aynı kalan, asla ders almayan aptal kendiyle!

Yapayalnızdı.

Kimsesi yoktu; varlığını ya da yokluğunu umursayan, onu olduğu gibi seven tek bir kişi bile yoktu. Normalde, ona biçilen asker rolünü oynarken bu Dante'nin umursayacağı belki de son şey olurdu. Ama Dante şu anda, bu hamamda, bu dünyada, tamamen yalnız hissederken tek istediği şey, birinin ona sıkıca sarılması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

Bu bir yalandı, bunu biliyordu ama yine de o yalana tutunmaya öyle muhtaçtı ki.

Çünkü sıcacık su, bitkin bedenine sarılsa bile bir insanın sevgisinin yerini tutmaya yetmiyordu. Ve Dante, yıllardır o sevginin zerresini bile hissetmemişti. Yakın bir zamanda neredeyse hissettiğini sanmış, belki de bunu umarak kendini kandırmıştı. Ya da sadece, Beau'nun onu seveceğini sanacak kadar aptaldı.

Bilmiyordu.

Herhangi biri, onu nasıl sevebilirdi ki? Kim bir canavarı sevmek, ona bağlanmak isterdi?

Zaten Dante oldum olası sevilmesi güç biriydi. Ne şakacıydı ne de zekice cevaplara sahipti. İnsanların yara izleri yü-

zünden onu görünce huzursuz olduğunu da biliyordu. Bir de bunun yanına o ağır, bıkkın ruhu eklenince iyice çekilmez biri oluyordu.

Kurulanıp onlara verilen kıyafetleri giyerken, tek düşündüğü de buydu. Olduğu kişi onu bu dünyada hayatta tutardı, bunu biliyordu ama hayatta kalmak, bu sefer yeterli olacak mıydı?

Aynada somurtan kıza baktı. Gördüğü aksinin her zerresinden nefret ediyordu. Yapayalnız, kandırılmış bir ahmağın yüzüydü bu. Önce, kimliğini elinden alan Ark'a hizmet etmeye zorlanmıştı. Sonra, donmuş kalbinin buzlarını çözen bir hainin piyonu olmuştu. Kendine baktığında gördüğü tek şey, öfkeydi. Gözyaşlarını yüzünden hınçla silerken gözlerinden henüz akmayan o yaşlara durmalarını emretti. Her bir damla, onun hiç hak etmediği bir merhametin parçasıydı; o yüzden, kirpiklerini kırpıştırarak her birini kendinden uzaklaştırdı. Tıpkı tanıdığı herkese yaptığı gibi.

Dante, bu öfkeyle yoğrulmuştu.

Bu öfke, Dante'nin sadık yoldaşıydı.

O yüzden gün doğup gecenin sırlarını aydınlığıyla örttüğünde ve hararetli bir tartışmayı kulağına getirdiğinde Dante ıslak saçlarını geriye attı, çenesini dikleştirdi ve öfkesini eski bir ceket gibi üzerine geçirip hamamdan çıktı.

Hamamdaki kırgın kız, yapayalnız ve yorgun o genç kız, sıcak suyun kollarında eriyip gitmiş; geriye hep olduğu kararlı askeri bırakıvermişti. Onu görenler bir adım geri çekilirken Dante, onlara en sert bakışlarını sunuyordu. Önünde kalanları iterek merkeze, gürültünün kaynağına doğru yürüdü.

Onlarca gencin olduğu boğucu yatakhane, şimdi gergin bir sohbet ve meraklı fısıldaşmalarla uğulduyordu. Yatakhanenin basık havası altında toplanan kalabalık, kapının önünde dikilen Giz soylu grubun kendi aralarındaki hummalı tartışmasını izliyordu.

Giz soylu gençler bir araya gelince onlara ulaşılamaz bir nimetmiş gibi bakan Hiç soylular, hep bir adım ötelerinde durur; şu an olduğu gibi, onlara fazla yaklaşmazlardı. Ama bugün, dünden farklı bir şey vardı. Dante, artık kilitli olmayan ikiz kapıya bir bakış attı.

Aralık kapıdan sızan gün ışığı, tedirgin edici bir şekilde karanlık yatakhaneye süzülüyordu. Dante ve diğerleri, buraya geleli üç gün olmuştu ve o günden beri o kapı, gelen yemekler dışında hiç açılmamıştı. Gizler, onları burada kapalı tutuyor; birbirlerinden başka kimseyle konuşmalarına izin vermiyordu. Sürekli yatakhanenin etrafında turlayan silahlı gardiyanları olması da cabasıydı. Dante, küçük pencerelerden onların düzenli rutinlerini izliyordu. Her gün üçer kişi, ikişer vardiyayla etrafı turlayarak onların içeride kaldığına emin oluyordu. O yüzden şimdi aralık olan kapının yarattığı huzursuzluk, havayı daha da ağırlaştırmıştı. Kimse, Töreni'in kurallarını bilmiyor; başını belaya sokup vatandaşlık şansını kaybetmek istemiyor, o yüzden de kapıya yaklaşmıyordu.

"Nerede bunlar?" dedi kıvırcık saçlı, kumral bir oğlan. Dante, adının Lev olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Oğlan, diğer Giz soylular gibi taşkınlık yapan bir tip olsa da Dante, onu, kafasında yaptığı listede 'tehdit değil' diye sınıflandırmıştı. Üç gündür, hemen herkesi inceleyip oyalandığı şey buydu.

"Bizi tek başımıza bırakmış olamazlar, değil mi?" diye sordu, Hoki.

Tehdit. Oğlan, Dante'nin hayali listesine, kırmızı büyük harflerle yazılmıştı.

"Saçmalamayı kes. Bizi görevlere hazırlayacaklar. Neden burada bıraksınlar ki?" dedi somurtkan, sarışın kız. Fiziksel olarak olmasa bile kız, başka türlü bir tehditti. Kontrolcü ve kibirliydi.

"Madem çok akıllısın sen söyle, Nikita? Neredeler?"

"Bir ağaç kabuğu kadar işe yaramazsın, Hoki..." diye mırıldandı, gözlerini deviren Nikita.

Dante, etraftaki yüzlere bakınarak bir ipucu aradı. Biri, bir şeyler biliyor ve susuyor olmalıydı. Ama herkesin suratında, aynı şaşkın ifade vardı. Bazıları ise açık kapıdan ötürü tedirgin olmuş gibi, gerilerde durup birbirlerine sokulmuştu.

Sonuçta onlar, neredeyse iki haftadır burada kapalıydı.

Karanlığa bu kadar alışınca aydınlık, elbette güvenilmez gözükürdü. Fazla ortada, fazla açık gelirdi insana. Bu da saklanmaya alışkın olan ruhları bir hayli ürkütürdü.

Giz soylular kendi aralarında tartışmaya devam ederken, turuncu bir kafa, kalabalığı yararak binbir zahmetle yanına gelmeye çalışıyordu. Lunu, sürekli esneyen uykulu çoğunluğun aksine tamamıyla uyanıktı. Fazla bol gelen paçalarını botuna iyice sokuşturmuştu ve omzundan kayan pantolon askısını düzeltip duruyordu.

Dante'yi kargaşanın ortasından kenara çekiştirip parmak uçlarında yükseldiğinde ve tüm canlılığıyla kulağına fısıldadığında kıpır kıpırdı:

"Herkes gitmiş. Etrafta ne Hiçlerden biri, ne bir muhafız ne de revirdeki şifacılar var. Mutfak bile bomboş," diye bir solukta dökülüverdi. Dante, kıza şaşkınlığını gösteren bir bakış attı.

Demek Lunu, kimseye fark ettirmeden dışarı çıkmayı başarmıştı. Dante, kızın bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama köyün tamamını gezdiğine göre, uzunca da bir vakti olmuş olmalıydı.

Etkileyici.

"Nereye gitmişler?" diye sordu Dante, merakını daha fazla bastıramayarak. Bu, çok anlamsızdı. Onları eğitmeleri gerekmiyor muydu? Tören için hazırlamaları ve Gizliman vatandaşı olmak için uygun becerileri olup olmadığını test etmeleri... Burada olmazlarsa, neye göre karar vereceklerdi ki?

Lunu, sadece omuz silkti. İşin bu tarafıyla ilgilenmiyor gibi bir hâli vardı.

Ama bu kadar bilgi bile, Dante için yeterli olmuştu. O yüzden Lunu'yu geride bıraktı, saçlarını hâlâ tartışan grubun suratına çarparak ortalarından geçti ve aralık kapıyı açtı. Kapı iki yana savrulurken birkaç ince ses, itiraz eder gibi inledi. Dışarı çıkmalarının hâlâ yasak olduğunu düşünen biri, bağırarak ona durmasını söyledi ama Dante, hiçbirine aldırmadı. Hiçbir zaman, çok sabırlı biri olmamıştı. Bu da karakterinin milyonlarca kusurundan biriydi işte. Güneş, loş yatakhaneye dolarken, Dante'nin gözlerini sulandırdı. Bir elini kaldırıp güneşin izinsiz dokunuşunu engelledi ve iki uzun adımla merdivenden iniverdi.

Çok güzel bir sabahtı. Sıcacık ve parlak. Dante, temiz havayı ciğerlerine dolduran kocaman bir nefes alıp etrafı incelemeye başladı.

Sahiden, köyde kimsecikler yoktu.

Geldikleri gün harıl harıl çalışan bir sürü insanla dolu olan köyleri, şimdi bomboştu. Zamanın, burada durmuş gibi bir hâli vardı. Atın çekmediği bir at arabası, yolun ortasında samanlarıyla duruyor; birkaç çamaşır, çamaşırhane olması gereken bir yerin önündeki ipe asılmış, rüzgârla sallanıyordu. Çitlerin ardındaki yeşil ağaçlar başlarını kaldırmış, bu köye ve içindeki yalnız gençlere bakıyordu.

Dante, köyün meydanına doğru bir adım atmak üzereyken biri omzuna çarparak ondan önce davrandı. Sonra, ardından başkaları da geldi. Az önce aralık kapıdan başını uzatmaya korkan gençler şimdi, yanından akın akın dışarıya koşar olmuştu.

Ödlekler.

Tartışan grup, meydanın ortasındaki açıklığa yürürken Dante de onların peşlerine takıldı. Küçük ahşap bir doğramacıyı ve terziye benzeyen bir dükkânı geçtiler, az ilerideki su

kuyusunun ötesine konuşlanmış boş evleri de geride bıraktılar ve telaşlı bir sessizliğin eşliğinde meydana vardılar.

Doğrusu, meydan dedikleri yer sadece geniş, daire şeklinde bir alandan ibaretti. Boş dükkânlardan bazıları, bu alana açılıyordu. Tam ortasında ise kim bilir ne zaman yapılmış, ahşaptan oyma koskocaman bir heykel duruyordu.

Sureti korkunç bir yılana ait olan bu kallavi heykelin önüne geldiklerinde, aralarından dindar olanlar heykele, iki parmaklarını çenelerine değdirerek garip bir selam verdiler.

Yerdengezen.

Sürekli onurlandırmaları istenen şu tanrı.

Heykelin muazzam korkunç görüntüsünden gözünü zorla ayıran Dante, herkesin aynı yere baktığını fark etti. Şimdi meydana, huzursuz edici bir sessizlik çökmüştü. Heykelin karşı çaprazında büyük bir direğe bayrak gibi asılmış, kocaman bir parşömene vardı. Hafif rüzgârla dalgalanan ve alt kısmına bir yılan resmedilen bu parşömende, onlar için bir mesaj bırakılmıştı.

İçlerinden biri yüksek sesle okurken Dante, harfleri kendi gözleriyle görmek için en önlere doğru yaklaştı.

TEMİZLİK'TEN BÜYÜK YOKTUR!

Topluluğunuzu kurun. Nice İnler Vadisi'nde, uzun süre yetecek erzağınız ve Yanık Ova'ya ilerleyen bir geyik sürünüz var. İlk dolunaya kadar, özgürsünüz.

Hepsi buydu.

Onları, öylece burada bırakmışlardı.

Birkaç kişi, tekrar tekrar okuduktan sonra, histerik bir biçimde gülmeye başlayıverdi.

Kahkahaları bulaşıcıydı. Korkuları silinip giderken herkes derin bir nefes almıştı.

Korkunç bir şey olmayacaktı.

Kahkahalar artarken, meydandaki küçük grup, bir fıçının üzerine çıkıp "Özgürlüüük!" diye bağıran Lev'e, tezahüratlarla eşlik etmeye başladı. Lev çıkardığı atletini kafasının üstünde sallıyor, oğlanın kocaman bukleleri coşkun hareketleriyle dağılıyordu.

Hâlihazırda önlerde olanlar, arkadaki yeni gelenlere heyecanla haberi yayıyor; korkacak bir şey olmadığını anlatıyordu. Arkadakiler de bu neşeli cümbüşe katılınca Dante, eğlenen kalabalığın arasında ne yaptığını sorgulamasına engel olamadı. Boğulduğunu hissediyordu. Buraya ait değildi ve bu manasız neşe, onun nefes almasına engel oluyordu. O yüzden fısıldaşmaların, ıslıkların ve meydanı saran mutlu kalabalığın içinden sıyrılarak uzaklaştı.

O, bir askerdi. Oturup bunun anlamını düşünmek yerine, anın tadını çıkaracak gamsız bir çocuk değildi. Burada bir hayatı olacaksa, en iyi bildiği şey olmaya devam etmesi gerekiyordu. O yüzden kalabalık, kendi aralarında eğlenmeye devam ederken Dante, bu köye adım attıkları ilk gün gözüne kestirdiği küçük silah deposuna doğru yürümeye başladı. Görev bilinci anında, nefesini düzene sokmasını sağlamıştı. Vücudu rahatlamaya başlarken, hızlandı. Etrafa çok dikkatli bakamamış olsa da tökezleyen bir askerin çıktığı bu yıkık kulübede sessizce yatan bir sürü kılıcın parlamasını gördüğüne, her tanrı üzerine yemin edebilirdi.

Depo, dikkat çekmemesi için sade tutulmuş, küçücük bir barakaydı. Yatakhanenin hemen karşı çaprazındaydı. Göze sokulmadan, öylece duruyordu.

Aslında dolunay vaktinin gelmesine daha haftalar olmalıydı. Yine de bir grup aptal çocuğun arasında olsa bile Dante, yanında silahı olduğunu bilmek istiyordu.

Silah deposunun ahşap, oyma kapısı kilitliydi ama bu, Dante'yi durduramadı. Sert bir tekme atarak kilidi kırdı ve kirişlerinden biri kopan kapı, acıyla gıcırdayarak geriye savrul-

du. Dante, tozlu depoya adımını atarken buranın daha çok, sıkışık bir dolaptan ibaret olduğunu fark etti. Etrafına baktı ve vakit kaybetmeden, işine yarayacak şeyleri kafasında sıralamaya başladı. Onlara bıraktıkları silahların sayısı çok azdı ve çoğu da avlanmaya yönelikti. Sol duvara, farklı uçlarıyla onlarca ok ve dört tane de işlemeli yay asılmıştı. Dante, iyi bir okçu değildi. O yüzden, doğrudan kılıçlara yöneldi. Bunlar, alıştığı türden uzun kılıçlara benzemese de keskin bir palayı eline aldı ve ağırlığını tarttı. İdare ederdi. Palayı belindeki kemere astı ve hançerleri incelemeye başladı. Kısa bir hançeri alıp botuna soktu. Başka bir hançeri de kemerine taktı. Sonra da kenarda duran ahşap mızraklara yöneldi. Bilmediği bir ortamdaydı, o yüzden her türlü silah fayda sağlayabilirdi. Boyuna uygun, yıldız uçlu bir mızrak seçti ve elinde iki tur döndürerek etrafında çevirdi.

"Öldürücü görünüyorsun."

Dante'nin tüm vücudu, tanıdık sesi duymasıyla kasılıp kaldı. Ses, hep olduğu gibi kadifemsi ve sıcacıktı. Mızrağın sapını sımsıkı tutarak arkasına döndü ve kırdığı kapıya yaslanmış Beau'ya kısa bir bakış attı.

Beau, her zamanki gibiydi. Parlak gülümsemesi, içten gözleri ve gamzeleriyle, capcanlı bir güneşti. İri cüssesiyle kapattığı güneşten bile daha aydınlık bir güneş. Dante, ona sadece bakarken bile tüm vücuduna yakıcı bir sızı yayılıyordu. Göğsünü sıkıştıran bir acı. Güneşe fazla yaklaşmanın bedelini bir kez ödemişti.

"O zaman uzak dursan iyi olur," dedi Dante, kendine bile çok soğuk gelen bir sesle. Dante, onun canını yakacaktı. Birbirlerine sarılıp hayata tutundukları fırtınada ona böyle söylemişti. Şimdi o gün ne kadar uzak ne kadar imkânsız geliyordu. Beau, onu kurtarmak için kendi halatıyla Dante'yi küpeşteye bağlamıştı; fırtına onları yutmak için ağzını açarken birbirlerini hiç bırakmayacak gibi sarılmışlardı. Ama

Dante, Beau'nun, onu sadece vicdan azabıyla kurtardığını biliyordu. Onun, kötü kararlar almış iyi bir adam olduğunu da biliyordu. Bu yüzden ondan, daha da çok nefret ediyordu. O kadar nefret ediyordu ki göğsü, bu nefretle yanıyordu. İyi bir adamdı, evet ve ilk fırsatta Dante'yi harcamıştı. Canavarla oynayan ve kendi hikâyesini yazan bir kahramandı! Onu bir değeri yok gibi kullanmış ve hayatına devam etmişti. Evet, belki üzgün, belki Dante'nin hâline acıyacak kadar küstahtı. Onun gözünde Dante, zavallı bir kayıptı. Geride bıraktığı bir döküntü. Dante işte bunu affedemiyordu.

Beau, ona üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Niyetim yok, merak etme," dedi ve yanından geçerek oklara yöneldi. Dante, bu sıkışık alanda oğlanın omuzlarını kendisine değdirmemek için ekstra çaba sarf ettiğini fark etti. Yine de oğlanın vücudunun sıcaklığı, tenini yaktı. Küçük silah deposunun içindeki hava giderek azalırken Dante, kalbine alacak kadar aptal olduğu haini geride bıraktı ve silahlarıyla dışarı çıktı. Meydana dönerken, kafasından Beau'yu atmaya çalıştı. Yapması gereken daha önemli şeyler varken kendini, onu düşünerek savunmasız bırakmak istemiyordu. Gözü hedefinde olmalıydı.

Dante'nin yön duygusu fena olmasa da o, ormanda savaşmak için eğitilmemişti. Ormanlar onun için, labirentten farksızdı. O yüzden bu işi cidden yapacaksa, yolu bilen birine ihtiyacı vardı.

Tekrar meydana vardığında eğlenceli havanın yerini, tereddütlü bir sohbetin aldığını gördü. Dante, konuşulanları başta anlayamasa da yaklaştıkça kelimeler netleşti.

Gerginliği bölen ise Hoki'nin şakası oldu: "En azından birkaç Hiç bırakabilirlerdi, abi. Şimdi, tuvaletleri kim temizleyecek? Gerçi Hiç soylular da bu işi gayet iyi becerebilirler, tabii," dedi, şımarık bir sırıtmayla. Birkaç kişi kahkaha atınca, sırıtması iyiden iyiye genişleyiverdi. İlginin üzerinde olmasından

pek hoşlanmıştı, doğrusu. Dante'nin oğlanın bu arsız hâline gözlerini devirmemesi için kendini epey zorlaması gerekti.

"Hoki, senin tuvalet eğitimin yok ki dostum," dedi, Aspen. Parşömenin tam karşısında bir fıçının üstüne oturmuş, rahat bir edayla gülümsüyordu. Herkes, Aspen'in şakasına da güldü. Hoki bile.

Hava, sorularla dolu olsa da insanların keyfi yerindeydi.

Neden olmasındı ki? Özgürlerdi, değil mi?

Dante, onların, bunun anlamını bile bilmediklerine emindi. Mahkûmiyet nedir, zorla alıkonulmak nedir; nereden bileceklerdi ki özgürlüğün anlamını kavrasınlardı? Dante, bu kadar tasasız bir grup gençle hayatı boyunca hiç karşılaşmamıştı. Ark doğumlular, kibirli olmalarına karşılık, çok disiplinli yetiştirilirlerdi. Her an bir kavgaya hazır olur, etrafta gezip şakalaşarak vakit harcamazlardı. Ama bu insanlar, dertsizdi. Rahatlardı ve yatakhanede kapalı kaldıkları süre boyunca kâğıt oynayıp maskaralık yapacak kadar da umursamazlardı. Burada bir yaşam kurmak, Dante ve yol arkadaşları için hayatiydi. Ama bu, gençler için sadece, sonunda piyango olan bir eğlenceden ibaretti.

"Zavallı Hoki'nin yine yaprakları kullanması gerekecek," diye şakayı uzattı Nikita. Soluk tenli kızın yüzünde eğlenen bir ifade olmasa da herkes gülmeye devam ediyordu. Ama kızın bu sözleri, Hoki'nin suratındaki aptal sırıtmayı silmişti.

"Kapa çeneni, Nikita," dedi Hoki, dişlerinin arasından. Dante, oğlanın gergin yüzüne kaşlarını çattı.

Hassas bir ego.

Kahkahalar hızla dinip ortam buz keserken Dante, araya girme vaktinin geldiğine karar verdi. Herkesin daire oluşturup ortada bıraktığı parşömenin önüne yürüdü ve kenarda rahat bir edayla oturan Aspen'e arkasını dönüp, ortamdaki herkese bakarak konuştu:

"Erzakları almaya gideceğim. Birinin bana yolu göstermesi gerek," dedi, keskin bir sesle. Mahkûmları dize getirirken kullandığı otoriter sesiyle konuşmuştu. Sesi, herkesin dikkatini ona yöneltti ama kimse, cevap vermeye yeltenmedi. Gergin bir şekilde birbirlerine soru sorar gibi bakınanlar kadar, onun bu cüretine gülenler de vardı.

"Seninle Yerdengezen'in kuyusuna bile inerim, ne olur beni seç!" dedi arka sıralardan, kısa boylu, hevesli bir şaklaban. Bazıları, onun Dante'ye laf atışına bir kahkaha patlattı.

"HAYIR! BEN, SENİNLE DERİN DENİZ'İN DİBİNE BİLE GELİRİM, BENİ SEÇ!" diye artırdı yanındaki çekik gözlü arkadaşı, ulumayı andıran bir bağırışla. Kahkahalar çoğalırken Dante, ağırlığını diğer bacağına vererek gözlerini iki maskaraya dikti.

"Kaç yaşındasınız siz? On iki mi?" diye onları tersledi, Dante. Biri kızararak sustu. Diğeri ise kıs kıs gülerek yere çöktü. Dante, sinirlenmeye başlıyordu. Yemeklerinin ayaklarına gelmesine bu kadar mı alışmışlardı ki bunu bir şaka olarak görüyorlardı?

"Ee? Gerçek bir gönüllünüz yok mu?" diye zorladı Dante, dişlerini sıkarak.

Ya da bana bir harita verin ve yolumdan çekilin.

"Biri gidecekse bu, bir kurtlu değil, Aspen olmalı," dedi Hoki, az önceki şova aldırmadan. İri kollarını göğsünde kavuşturdu ve Dante'ye, kalın kaşlarının altından, meydan okuyarak baktı. Dante, ona döndü ve yırtıcı bir gülümsemeyle, meydan okumasına karşılık verdi. Etrafındaki birkaç kişi Hoki'yi onaylayarak başını salladığında Aspen, şüpheli bir şekilde sırıtarak oğlana döndü.

"Ne zamandan beri annen oldum, Hoki? Seni ellerimle beslemem gerektiğine göre yani?" dedi, sesinde bariz bir sertlikle. Hoki, mahcup bir edayla sırıtarak arkadaşına sataştı.

Şimdi, Dante'ye diklenen hâlinden çok daha uysal görünüyordu.

"Liderimiz sen olduğun için dedim, dostum. Yoksa senin zaten bu kurtlu yerine gönüllü olacağını, hepimiz biliyoruz. Biri toplumu doyuracaksa bu, sensin," dedi dalkavukça esneyerek. Dante, gözlerini devirdi.

Bir kere daha bana 'kurtlu' de. Söyle de dilini koparayım, çam yarması.

Nikita da oğlanın bu sözlerini bayat bulmuş olacak ki, "Aspen'in liderimiz olduğunu kim söylemiş? Henüz hiçbirimiz Giz bile değiliz," diyerek burun kıvırdı. Ama Dante, kızın gözlerinden geçen kıskançlığı yakalamıştı.

"O, neredeyse bir Güneş soylu, Nikita. Tabii ki, liderimiz o olacak," dedi, Hoki.

"Uzak bir kuzen olması onu, Güneş soylu yapmaz," diye yanıtladı Nikita, Hoki'yi tamamen görmezden gelerek.

"Ben burada değilmişim gibi konuşmayı kesin. Tabii ki, siz zavallıları doyurmak için erzakları almaya gideceğim, mızmız bebekler," dedi Aspen, gerinerek ayaklanırken. "Niki, tatlım, somurtarak o güzel yüzünü mahvetme, olur mu? Bir Hiç kadar erken yaşlanırsan, kimse çirkin karakterine katlanmaz," diye devam etti Aspen, kıza bir öpücük gönderdiği sırada.

"Siktir git, Aspen."

"Benimle başka kim geliyor?" diye sordu Aspen, rahat bir edayla, Dante'nin yanına doğru yürürken. Aslında Dante'ye eşlik etmeyeceğinin ve arkadaşı zorlamasa bu göreve gönüllü olmayacağının her hâlinden belli olduğunu çoktan unutmuş gibiydi. Ellerini ovuşturup gülümseyerek, kalabalığa baktı. Yakışıklıydı ve bunu, her an kullanmak ister gibi bir hâli vardı. Birkaç kız, kıkırdadı. Dante, bezgince iç çekti. Bu yol, umduğundan zor geçecekti.

"Ben geliyorum," dedi Arm, kalabalığın arasından sıyrılıp öne çıkarak. Solgun, güzel yüzündeki göz altları çökmüş, ona daha da hüzünlü bir ifade vermişti. Yine de duruşu dik ve epeyce de kararlıydı. Aslında Dante, Kayalı oğlanın gönüllü olmasına hiç şaşırmamış; onu tanıdığı kısa sürede Arm'ın insanlarla ilgilenen biri olduğunu zaten anlamıştı. Dante, sadece kafasını dağıtacak bir görev olduğu için yola çıkmaya istekliyken Arm, doğrusu bu olduğu için bile bunu yapardı.

"Fazladan bir kola daha ihtiyacın olacak gibi," diye sırıttı Hoki, Aspen'e imalı bir bakış atarak. Dante yumruğunu sıktı ama Arm, geri adım atmadı. Gözlerine yeni oturmuş o duygusuz bakışla, Hoki'ye doğru yürüdü ve karşısında dimdik durdu. Hoki'den biraz daha kısa ve çok daha zayıftı ama Kayalı oğlanın yüzündeki bakışta, korkutucu derecede yanlış bir şeyler vardı.

Sanki, içindeki bir parça ölmüş gibiydi.

Belki de yas, buydu. Sadece birini değil, içinizdeki bir parçanızı da kaybetmekti. Ama tabii ki Dante bunu bilemezdi çünkü kendine, yas tutması için hiç izin vermemişti.

"Gönüllü olmak ister misin?" dedi Arm, puslu bir sesle. Hoki, oğlanın ani diklenmesine şaşırmıştı ama sırıtmaya devam ederek ona baktı.

"Kalsın," diye yanıtladı, gevşekçe. Ama Dante, onun bocaladığını fark etmişti. Eksik gördüğü adamın herkesin içinde onu sorgulamasını beklemediği kesindi.

"Çok yazık," dedi Arm, aynı sert bakışları, hâlâ oğlanın suratındayken.

"Neymiş yazık olan?" diye sordu Hoki, Arm'ı umursamıyormuş gibi, ondan bir adım uzaklaşarak.

"İki kolunun olması seni, benden daha fazla adam yapmıyormuş," dedi Arm, aynı ifadesiz yüzle.

Nikita, buna içten bir kahkaha patlatırken Aspen hemen, yumruklarını sıkan Hoki ve Arm'ın arasına girdi. Arm'ın om-

zunu sıvazlayarak onu, Hoki'den uzaklaştırıp meydanın ortasına, Dante'nin yanına getirdi.

"Toplumumuza katkın için teşekkür ederim, denizden gelen," dedi Aspen, üstünde eğreti duran bir mütevazılıkla. Tavırları yapaysa bile oğlanın, Hoki'ye uyaran bir bakış attığı, Dante'nin gözünden kaçmadı. Aspen, kasıntı bir tip olsa da tehdit değildi. Kavga ya da karmaşa istemiyor, kendi işine bakmayı yeğliyordu.

Lunu, Arm'a doğru bir adım atmak, hatta belki gönüllü olmak üzereyken Arm, başını iki yana sallayarak onu durdurdu. Dante, kızın kırgın bakışlarla öylece dikilip kaldığını gördü.

Eh, işte bazı yaralar kabuk bağlamazdı ve bazı ihanetler de hiç unutulmazdı.

"Ben de gönüllüyüm," dedi, siyah saçları bir örgüyle omzuna atılmış, iri mavi gözlere sahip bir kız.

Adı Sedir'di.

Tehdit değildi ve masum bir ceylana benziyordu. Dante, onu iki gün önce Beau ile konuşurken görmüştü. Beau'nun her gülümsemesinde Sedir, kıpkırmızı oluyor; hayran bakışlarla Beau'ya bir şeyler anlatıp duruyordu. Ama şimdi gönüllü olurken ormanda ceylanların başına kötü şeyler geldiğini bilmiyormuş gibi rahattı. Onun ardından, orta boylu atletik bir oğlan da gönüllü olup yanlarına geldi. Diken diken duran sarı saçlara sahip oğlanın adı Boğar'dı. Oğlan, öne çıkınca birkaç kişi adım tezahürat etmiş; oğlan da onlara, şımarık bir reveransla karşılık vermişti. Oğlanın burnunda, gümüş bir hızma sallanıyordu. Dante, o hızmayı hızlıca çekmek için güçlü bir istek duydu.

Aspen, gönüllü olan ekibine keyifsizce bir iç çekse de gülümsemesini söndürmedi. Yanında, daha güçlü saydığı arkadaşlarını görmeyi umduğu her hâlinden belliydi. Yine de yi-

ğitçe bir çabayla, hevessiz görünmemeye çalıştı ve kalabalığa tekrar duyurusunu yaptı:

"Harika. Şimdi bir grubun da ava gitmesi gerekecek. Aranızda daha önce avlanmış olanlar var mı?" diye sordu, aynı uyuşuk gülümsemesiyle.

"Ben giderim," diye yanıtladı onu, Beau. Geniş omzuna astığı yayıyla çok rahattı ve kendi ortamındaymış gibi, buraya uyumlu görünüyordu. Esmer teni güneşin altında parlarken Beau, hafifçe gülümseyerek Aspen'e baktı. Dante'yi tamamen görmezden gelmişti. Sedir, yanlış ekibe dâhil olduğunu anlayıp keyifsizce oflarken, Dante'nin bir gözü seyirdi.

Hoki, memnuniyetsizce cık cıkladı ve kalabalığın arasındaki başka birine seslendi:

"En iyi avcımız, Puhu. Neredesin, seni koca şerefsiz? Çıkıp bir işe yarasana," diye bağırdı, şakaya vurulmuş bir saldırganlıkla. Bu sözleri, kalabalığın en arkasından ağır adımlarla yürüyüp gelen iri yarı oğlanın görünmesiyle, bir ıslığa döndü. "İşte buradasın, seni çirkin canavar," diye sataştı Hoki, sahte bir neşeyle.

Hakkı vardı. Puhu, gerçekten de dev gibiydi. Kolları ve boynu, bir ağacın gövdesi gibi kalmdı. Kısık gözlerle hevessizce öne çıkarken, dikkat çektiği için rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı.

"Bana öyle deme," diye uyardı onu Puhu, sakin, neredeyse kibar bir sesle. Beau, sıcak bir tavırla oğlana elini uzatırken Puhu da onun içtenlikle uzattığı eli sıktı.

"Tamam, kibarcık. Nezaketinle bize birkaç geyik öldürür müsün?" dedi Hoki, sırıtarak.

Puhu, boğazını temizledi ve resmî bir tavırla kalabalığa dönerek konuştu: "Topluluğuma katkı sağlamaya gönüllüyüm."

Dante, buna neredeyse gülecekti. Bu Giz soylular, her hareketleri için alkış mı bekliyorlardı yoksa sadece gösteriş yap-

maktan mı keyif alıyorlardı, emin değildi. Kendini bir piyesin ortasında, yetişkin rolü oynatılan çocuklarla aynı sahneyi paylaşıyor gibi hissetmesine engel olamıyordu.

Ardından bu piyeste, Dante'yi çok şaşırtan bir şey oldu ve Beş Beter, öne çıkıp av grubuna katıldı. Dante, Gezgin oğlanın, onu dövüştüren pisliklerden biri olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Bayıldığında onu hücresine götüren Beau olsa da onu dövüşmeye sürükleyen hep Beş Beter olurdu. Fırtına ve sonrasındaki umutsuz günler, intikam ateşini bastırmak zorunda bıraksa da elbet, onun da vakti gelecekti. Beş Beter'in akacak çok kanı vardı.

Aspen, dramatik bir konuşmaya başlarken Dante ağırlığını diğer ayağına vererek sabretmeye çalıştı. Çoğu insanın ona bakışlarında bir hayranlık olduğu belliydi. Ama Dante, bunun oğlanın yakışıklılığından mı yoksa soyundan mı kaynaklandığını bilmiyordu ve açıkçası, umurunda mıydı; ondan da emin değildi. Dante, hemen işe koyulmayı iple çekiyordu. Böylece, kafasındaki sorulardan ve kalbine çöken ağır hislerden uzaklaşabilecekti.

"İlk görevimiz, beklediğimizden erken gelerek bizi onurlandırdı. Şimdi, bizim de Yerdengezen'i onurlandırmamızın vakti geldi. İlk dolunay, üç hafta sonra. O zamana kadar toplumumuzu şekillendirerek, ona nasıl Gizler olacağımızı gösterelim," dedi Aspen, canlı bir sesle.

Sözlerini tamamlayınca kalabalıktan büyük bir alkış koptu. Ama onu en gürültülü alkışlayan, Hoki oldu.

Yalaka.

Arkadaşları Aspen için tezahürat edip oğlana sarılırken bunca tantananın sadece erzak almaya gittikleri için olması, Dante'ye inanılmaz geliyordu. Ark donanmasmdayken çok daha sessiz çatışmalara girdiği olmuştu.

Kendini vedalaşan kalabalığın arasında bir fazlalık gibi dikilirken bulunca iç çekerek, çantasını toplamak için yatak-

haneye ilerledi. Nasıl olsa, ona veda edecek ya da iyi şanslar dileyip dönmesini umacak biri yoktu. Bomboş durup onları beklemektense gidip hazırlanmak, en iyisiydi.

İkiz kapıları iterek içeri girdiğinde, yoğun bir ter kokusu onu karşıladı. Onlarca gencin günlerce kapalı kalmasından dolayı yatakhane, havasızdı ve leş gibi ten kokusuyla dolmuştu. Dante, yüzünü buruşturarak yere çöküp yatağının önündeki küçük sandığını açtı.

Gizlerin ona verdiği kıyafetlerle birlikte, pelerin ve bez bir sırt çantası dışında, başka bir kişisel eşyası yoktu. Beau'nun ona verdiği eski kıyafetleri, kan ve kesikler yüzünden kullanılmaz hâle gelmişti. Dante, onları sandığın en dibine tıkıştırmıştı. Kıyafetleri görmezden gelip çantasına pelerinini koydu. Boş yatakhanenin kapısı gıcırdayarak açıldığında işi neredeyse bitmişti ama Dante, başını kaldırıp kimin geldiğine bakmadı.

Kimseyle konuşmak istemiyordu. Ama tabii ki hayat, onun isteklerine saygı duyacak değildi ya. Lunu, yatağına zıplayarak oturunca Dante, kaşlarını çatarak kıza döndü. Kız, hafif ayrık ön dişlerini göstererek keyifle sırıtıyordu.

"Ne var?" dedi Dante, ters ters.

Kız, acı bir şey yemiş gibi çilli yüzünü buruşturdu ve "Sürekli kaba olmana gerek yok, biliyorsun, değil mi?" diye sorusunu, soruyla yanıtladı.

"Ama ya kibar olursam ve sen, arkadaş olduğumuz gibi aptalca bir fikre kapılırsan? Riske giremem," dedi Dante, sahte bir alayla. Çantasını çoktan hazırlamıştı ama Lunu'ya bakmak yerine, oyalanmaya devam etti.

Lunu, onun alayına kıkırdayarak karşılık verdi. Dante, onun nasıl hep neşeli olabildiğini gerçekten bilmiyordu.

"Arkadaş aradığımı nereden çıkardın ki? Bizim gibilerin arkadaşı olmaz. Biz, yalnız ölürüz," dedi Lunu, bu söylediği, çok üzücü değilmiş gibi gülümseyerek.

Dante, onun sözleriyle irkilip kendi gibi Kayaların büyüttüğü bu Çürük kıza bakakaldı. Küçük, hevesli, kalp şeklindeki yüzüne; mutlu gülümsemesine ve iri ela gözlerini çevreleyen açık renkli kirpiklerine. Belki de ilk defa, ona gerçekten bakıyordu. Bir insana bu kadar uzun bakınca, görmek istemeyeceğiniz kadar çok şeyi görmek kaçınılmazdı, tabii: O parlak gözlerin altındaki morlukları, tatlı yüzünü kesen ince kırbaç izini, kötü beslenmekten çökmüş yanaklarını, boynundaki Çürük mührünün etrafını çevreleyen kabarık deriyi -Dante, bunun sadece mühür yapılırken direnenlerde olduğunu biliyordu- ve daha nice zalim detayı...

Dante yutkunurken, kızın gözlerinin arkasına sakladığı kırılgan yalnızlığın, kendi gözlerinde de olup olmadığını merak etti. İkisi de duvarların ardında yaşamaya alışkın tiplerdi. Lunu, gülümsemesinin ardına saklanırken Dante, öfkesini kalkan yapıyordu. Gardını indirdiklerinde buna anında pişman olurlardı çünkü içeride ne kadar savunmasız oldukları görülürse herkesin onları türlü türlü yollarla incitmeye çalışacağını biliyorlardı. Lunu, haklıydı. Dünya, onlar gibileri ezerdi. Bu yüzden önce, onların dünyayı ezmesi gerekirdi. Yapayalnız verdikleri bir savaştı, bu.

"Duygusallaşma hemen. Sana bir şey vermek istedim, o kadar," dedi Lunu, gözlerindeki kırgınlığı, duvarlarının ardına geri iterken. Dante, kaşlarını çattı.

"Ben duygusallaşmam."

"Evet, evet. Sen, Kaya Şehirleri kadar sertsin. Bilmiyorum mu sanıyorsun? Ben de aynı boktan şehirlerde büyüdüm. Biz, duygusal değilizdir. Bizim hislerimiz olmaz." Bir an düşündü. "Belki sadece Arm'ın, o da küçükken kayadan düşmüştü; belki ondan böyledir," dedi Lunu, omuz silkerken. Dante, bir an kendini tutamayıp burnundan çirkin bir ses çıkararak güldü. Lunu da onun çıkardığı komik sese bir kahkaha patlattı. Dante, ona kızgın bir bakış atmaya çalıştı ama sırıtmasına en-

gel olamıyordu. Bayağıdır ilk kez gerçekten gülmüştü ve şimdi durmak, kolay iş değildi. Lunu, gözünden akan bir damla yaşı silerek iç çekti.

"Bana ne vereceksin, küçük şeytan?" diye sordu Dante, kıza ilk defa farklı bir açıdan bakarak. Bir kez gerçekten bakınca gözlerini kaçırmak, artık bir seçenek olmaktan çıkıyordu işte. Lunu, o an hatırlamış gibi, pantolonun cebinden büyük bir şey çıkarıp Dante'ye uzattı.

Onları buraya getiren solgun, altın pusulaydı bu. Kapağındaki yılan figürünü görünce Dante, irkildi.

Kayalı kızın, ona bu kadar kıymetli bir şey vermesini hiç beklemiyordu.

"Bana yardım etti. Şimdi de sana yardım edecek," diye açıkladı Lunu, basitçe.

Ama Dante, anlayamıyordu. Bu pusula ve kırmızı ceketi, Lunu'ya aitti ve geçmişinden geride kalan tek şeyleriydi. Şimdi birini öylece ona mı verecekti yani? Bu jestin büyüklüğü karşısında Dante, yerinde rahatsızca kıpırdandı.

"Buna gerek yok, yönümü kendim bulabilirim," dedi, yine çantasıyla oyalanarak. Çantasına koyacak başka bir şeyi olduğundan değildi bu. Sadece bu yoğun andan kaçmak istemişti.

"Biliyorum, ama her şeyi yalnız yapmana gerek yok. Bırak, biri de bir kere seninle ilgilensin," diye yanıtladı Lunu ve Dante itiraz bile edemeden pusulayı onun eline tutuşturuverdi. Ağır altın öyle eşsiz ve güzeldi ki Dante, böyle bir şeyin onda durması düşüncesiyle bile ürperiyordu. Kendini, pusulanın değerini kirleten bir gölge gibi görüyordu.

Şüphe, Dante'yi esir alırken, kızın bunu neden yaptığını düşündü ama bir neden bulamadı. O yüzden, doğrudan sordu: "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım ediyorsun?"

Lunu, omuzlarını düşürerek iç çekti ve belki de ilk defa, olanca dürüstlüğüyle konuştu: "Bizi, o idam mağarasından kurtarmak zorunda değildin ama yine de kurtardın. Borçlu

kalmayı sevmem," diye yanıtladı. Dante'nin sıkıntısı, kızın cevabıyla büyüdü. Lunu'nun, böyle vefalı biri olmasını hiç beklemiyordu; o yüzden, ona gerçeği borçluymuş gibi hissediyordu. "O mağarada, aslında sizi kurtarmak istemedim. Kaçıp gitmeyi tercih ederdim," diye itiraf etti Dante, utanç, tüm vücudunu sararken. O, bir askerdi ama Ark'ın ona öğrettiği kadar bir askerdi. Amacı, hiçbir zaman masumları korumak olmamıştı; onun amacı hep Ark'ın çıkarlarını korumaktı. Sonra da kendi canını...

Lunu'nun buna öfkelenmesini ve pusulayı hışımla geri almasını beklemişti ama düşündüğünün aksine kız, onun itirafına kıkırdayarak karşılık verdi.

"Ben olsaydım, kesinlikle sizi bırakır kaçardım. Bunun için kendini kötü hissetmene gerek yok. Kayalılar, elbette ilk önce kendini korumak ister. Çünkü bize kendimizi korumazsak bizi kimsenin korumayacağını çok erken öğrettiler. Yine de sen, başka bir yol olduğunu gösterdin. Birbirimizi korumanın da bir seçenek olduğunu, tüm o aptal halkımızın da görmesini öyle çok isterdim ki!"

Dante, hiç bu açıdan düşünmemişti. Düşüncelerdense eylemlerin önemi olması, onun için yeni bir şeydi. Halkının annesini terk ettiği gibi o da bu insanları terk edebilirdi ama etmemişti. Belki Beau, onun içindeki iyiliğe seslendiği için olmuştu bu ama sonuçta, kararı veren Dante'ydi.

Kızıl saçlı kız, bu derin konuşmadan rahatsız olmuş gibi ayaklanırken Dante, pusulaya baktı. Pusulayı sardığını düşündüğü gölgeler, şimdi biraz daha geri çekilmiş gibiydi. Lunu, Dante'nin dalgınlığını fırsat bilip yeni kurumaya başlamış saçlarını karıştırdı ve bağırarak kapıya koştu: "Şans getirsin diye."

Dante, kızın temasıyla şoka girdi ama duraksamadan, ona bir yastık fırlatıp tam sırtına isabet ettirdi.

"Bir daha saçıma dokunursan kafanı kopartırım," diye bağırdı, darbeyle tökezleyerek dışarı yuvarlanan kızın arkasından. Ama ağır pusulayı göğsüne yaslarken, gülümsemesine engel olamıyordu.

Dante, bir canavar olabilirdi ama en azından kimseyi bekletmeyecek türden dakik bir canavardı. Grubun vedalaşması, bir Gezgin akını kadar uzun sürmüştü ve bu sürede Dante, onları geride bırakıp tüm işi kendi halletmeyi bile düşünmüştü. Sonunda Aspen teşrif ettiğinde Sedir de tepesinde kocaman bir çantayla peşinden koşarak oğlana yetişti. Boğar, kızın sakar adımlarla koşturan nefes nefes suratına sırıtarak baktı ve ağzında çiğnediği bir saman parçasını yere tükürdü. Arm, çöküp bekledikleri yerden kalkıp silkindi ve ava gidecek grubun da gelmesiyle, sonunda kapılar üzerlerine kapatılmış oldu.

İki grup da gergin bir sessizlikle bir süre bakıştılar. Ardından Aspen, liderleri olduğunu hatırlamış gibi, "Biz, bu taraftan gidiyoruz, erzak grubu," diye duyurdu. Dante, av grubuyla giden Beau'ya bakmamak için ekstra bir çaba sarf ederek, oğlanın peşinden yürüdü.

Çok geç kalmışlardı! Çoktan öğle vakti olmuş, günün yarısı bitmişti işte. En azından sık ağaçlar, tüm güneşi yutuyordu da bu aşırı sıcak ormanda, biraz gölgede kalıyorlardı. Dante, görevine vakitlice başlayamamış olmanın paniği ile yürürken ve topraktan taşan yabani köklere dikkatle basarken, ağaçların boyutu karşısında hayrete düşmesine engel olamadı. Bu kadim orman, ne hikâyeler görmüştü, kim bilir. Kaç ölüme, kaç yıkıma şahit olmuştu? Ve daha nicelerini de görecekti, elbette. Yine de bir ormanda olmak, Dante'nin beklediğinden çok daha huzurlu bir his çıkmıştı. Kuşların şarkıları eşliğinde

yürürken baktığı her yerde farklı bir güzellik görmek, kan ve vahşet dolu dünyasında hoş bir yenilik olmuştu doğrusu.

Sedir, onların hızına ayak uydurmaya çalışarak nefes nefese konuştuğunda Dante, sessizliğin tadını çıkarmaya daha yeni başlamıştı. Onlarca kişiyle bir odaya tıkılmışken sahip olmadığı bir lükstü bu.

"Bunları almak için geç kalmıştım. Yolda acıkabiliriz diye bize bir sürü erzak hazırladım," dedi Sedir, yaptığı sandviçleri göstererek. Beze sardığı tombul ekmekleri görmek, Dante'nin midesinin sesli bir şekilde guruldamasına neden oldu. Sesi duyan Aspen, yan tarafından gülünce Dante, ona ters bir bakış attı. Uyarıyı alan oğlan, onunla dalga geçmek yerine Sedir'e döndü.

"Ne de anaç bir tavuk," dedi Boğar, vahşi sırıtması eşliğinde. Utanan Sedir, bir adım daha geriye düşünce Aspen araya girdi ve "Aferin Sedir, iyi düşünmüşsün," diyerek kıza nazikçe gülümsedi. İltifatı, kızın yüzünde bir pembeliğe sebep oldu. Boğar, gözlerini devirirken Dante ekmeğin kokusuyla iç çekip kızın uzattığı bezlerden birini açtı ve Aspen'e dönerek, "Nice İnler Vadisi, ne kadar uzakta?" diye sordu. Bir haritaları olsa çok iyi olurdu ama hayır, onun yerine bu, çalımlı oğlana sahiplerdi...

Tam o an ağzına dolan peynir tadını almak, Dante'yi neredeyse inletecekti! Ne kadar uzun zamandır peynir yememişti, hatırlamıyordu bile.

Aspen, kabaca bir hesap yapar gibi suratını buruştururken Dante, çoktan son lokmalarını yutmaya başlamıştı. Gözleri Aspen'in daha açılmamış ekmeğine kaydığında, yemek almayı akıl edemediği için kendine kızdı. Bu kadar sabırsız olmasaydı, boşa geçen dakikalarda bu aptalları beklemek yerine bir ziyafet çekebilirdi.

"Emin değilim. Normalde, başkentten üç gün sürer ama bulunduğumuz yerden daha kısa da olabilir..." dedi Aspen, çok büyük bir kökün üzerinden kolayca atlayarak.

Dante'nin lokması, neredeyse boğazında kalıyordu. Zorla yutkunup oğlanın peşinden hızla ilerledi.

"Ne demek emin değilim?" diye sordu Dante ama cevabı, bir sessizlik oldu. Oğlan, bilinmeze doğru yürürken ona bakmadı bile.

O yüzden Dante, Aspen'i omuzlarından tutup kendine bakmaya zorladı.

"Yolu bilmiyorsun!" diye tısladı, Dante. Şimdi Arm da durmuş, şüpheyle Aspen'e bakıyordu. Bu ani fark ediş, ormanın huzurunun üzerine kara bir bulut gibi çökmüştü.

"Öyle demedim," diye tersledi onu, Aspen. Ama boynu kızarmaya başlamış ve kahverengi gözleri inatla, ormanda bir noktaya odaklanmıştı.

Boğar, çılgın bir kahkaha atarak durumlarına kendince bir tepki gösterirken Arm, iç çekti ve bir ağaca yaslandı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Madem yolu bilmiyordun, ne demeye gönüllü oldun ki!"

Aspen, sinirle ona baktığında Dante onun da kararından pişman olduğunu fark etti. Ama pişmanlık için çok geçti. Yola çıkılmıştı bir kere!

"Ne yapsaydım, herkes bana ağlayan birer kuzu gibi bakarken 'Gitmiyorum,' mu deseydim?" dedi Aspen, kollarını geniş göğsünde kavuşturarak. Dante'den uzundu ve ona tepeden bakarken, çenesini sıkmıştı. Sorgulanmaya alışık olmadığı tavrından belliydi. Hele de diğerlerinin önünde.

Bu yüzden de bir aptal gibi karar alıyor.

"Yani, işini biliyor gibi görünmek için rol mü yapacaktın?" diye sordu Dante, suçlayarak. Boğar'ın kahkahaları kulaklarını tırmalarken Dante de çenesini sıktı. Arm, bezgin bir rica mırıldandı ve "Bırak, kendini açıklasın, Dante," dedi.

Şimdi gözyaşlarını silen Boğar'ın da gözleri, Aspen'in üzerindeydi.

"Hayır, onlara gerçekten liderlik edeceğim. Mağaranın kuzeyde olduğunu biliyorum. Biraz ilerledikten sonra bulabileceğime eminim. Hem, sen ne diye gönüllü oldun? Denizden gelmiş hâlinle, ormanı ne bilirsin ki?" diye üste çıkmaya çalıştı, Aspen. Boğar, izlediği en ilginç şeymiş gibi sırayla onlara bakarken Dante, buna burnundan güldü.

"Bütün gün aylaklık etmediğim ve gerçekten bir işe yaradığım için özür mü dilemeliyim? Etraf tehlikeli olabilir. Birinin Giz bebeklerinin pembe kıçını koruması gerek, diye düşündüm!" dedi Dante, parmağını ona doğrultarak.

Tek başına gitmeliydi. Oğlanı ve diğerlerini beklemek bir hataydı.

Aspen, ormanda çınlayan cansız bir kahkaha patlattı. Yakınlardaki bir kuş, sesten korkup panikle havalandı.

"Burası güvenli. Gizler, gençlerini tehlikeye atmaz. Nasıl bir cehennemden geldin bilmiyorum ama biz burada değerliyiz," dedi oğlan, kibirle.

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız?" dedi Arm, ortalarına geçip ikisine de bezgince bakarken. Dante, gardını indirmese de söyleyeceği lafları yuttu.

Şimdilik...

"Kuzeyde dedin, değil mi?" diye sordu Arm, Aspen'e dönerek. Aspen, başıyla onayladı ama sinirli gözleri hâlâ Dante'nin üzerindeydi.

"O zaman, kuzeye gidiyoruz. Sonrasını, vakti gelince düşünürüz. Tahminim doğruysa erzaklar, bu prensesleri çok yormayacak bir yerde olmalı. Bunlara çok fazla güvenip işleri zorlaştıracaklarını zannetmiyorum," dedi Arm, Dante'ye. "Kıymetli bebeklerinin açlıktan ölmesini istemezler." Dante, onun sözüne zalimce bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bize aptal mı diyorsun sen?" diye sordu, Aspen.

"Bence sana aptal demek istedi, patron. Elini sıkardım ama..." diye yanıtladı onu Boğar, ardından Arm'a doğru bir adım attı ve elini uzattı. Arm, ona aldırmayıp yürümeye devam etti. Boğar, kendi elini sıkıp onun peşine takıldı. Dante de onların peşine düştü. Aspen, homurdanarak arkalarından gelirken Dante, Sedir'in tökezlediğini ve Aspen'in onu kaldırdığını duydu ama dönüp bakma gereği görmedi.

"Hiç olacağı kesin iki kurtluya kendimi kanıtlamak zorunda değilim," dedi Aspen, kindar bir sesle.

"Sonunda maskeni çıkardın demek. Sen de diğerleri gibi kaba ve zorbasın, yani," dedi, Dante.

"Hayır, sadece senden hoşlanmadım," dedi, Aspen. Sedir, şimdi kıkırdayarak, bu kasıntı oğlanın peşine takılmış geliyordu. Dante, pusulasını açıp en öne geçerken hiçbirine aldırmadı. Kendi işini kendi hallederdi.

Teşekkür ederim, küçük şeytan.

"Koluna ne oldu?" diye sordu Aspen, Arm'ın arkasından yürürken. Tartışmayı uzatmamayı seçmişti.

"Erzak taşıyamayacağımdan korkuyorsan endişelenme, işe yaramaz arkadaşlarından daha çok faydam olur," diye yanıtladı, Arm.

Aspen, buna itiraz etmedi. Öte yandan Sedir, çok konuşkan çıkmıştı. Dante'nin bir adım gerisinde kalan Arm'ı, soru yağmuruna tutuyordu.

"Geldiğiniz yerde sınıf farkı var mı? Denizin ötesinde, herkesin eşit olduğu yerler olduğunu duymuştum. Bir komşumuzun kuzeni, bir denizden gelenle evlenmiş. O söylemişti. Tabii, annem, bunun aptalca olduğunu söylüyor. Biz, nesillerdir Hiç'iz. Hiçlerin böyle saçma hayaller kuracak vakti yokmuş. Ben yine de hayalini kurdum. Tabii, bunu, anneme hiç söylemedim yoksa feci bir dayak yerdim. Bir kez, ablamı şarkı söylerken yakaladı diye ne fena dövmüştü. O günden beri annemin her dediğine, haklısın anne, der geçerim. Size

söylüyorum bakın, o kadının elinden sağlam bir tokat yediğinden beridir ablam bazı kelimeleri yanlış söyler oldu. Varın siz, oradan hesaplayın. Yine de ben hayalini kurdum. Söylemedim elbette, o ayrı." Kızın bir anlık susmasını fırsat bilen Aspen, ağzına tıktığı sandviçini yutup araya girdi.

"Eşitlik diye bir şey yoktur, Sedir. Tüm komşularına söyleyebilirsin. Güç kimdeyse, onun kuralları geçer. Kimse de elindeki gücü, başkalarıyla öylece paylaşmaz. Yani, annen haklı. Böyle hayaller kurmamalısın," dedi, son lokmasını yutarken.

"Sen, Giz doğumlusun. Tabii ki böyle diyeceksin," diye homurdandı, Boğar. Suratında, tiksinti dolu bir ifade vardı. Dante, onun tiksintisini paylaşarak yürümeye devam etti.

"Sen hayal kurmaz mısın?" dedi Sedir, çocuksu merakını bu sefer de Aspen'e yöneltirken.

"Hayal kurmama gerek yok. Hayatım, zaten olması gerektiği gibi. Hepimizin öyle. Yerdengezen'in isteği bu."

"Evet, harika bir lider, muhteşem bir iz sürücü, herkesin en sevdiği kişi ve dindar bir kul!" diye dalga geçti, Dante. Oğlanın kibri, bu kadim ormana bile fazla gelmeye başlamıştı. Ağzında altın kaşıkla doğmuşken, başkalarına tamahkâr olmalarını öğütleyecek cüreti kendinde nasıl buluyordu?

Aspen, "Kimse sana veda etmedi diye kıskandın mı yoksa?" diye sorarken Dante, onun sırıttığını sesinden anlayabiliyordu. Dante'nin yarasına bastığını bilmiyordu. O yüzden Dante, mızrağını sıkıca tuttu ve oğlana cevap vermedi. Onu kızdırdığını anlaması sadece oğlanın eline bir koz vermesine sebep olurdu. Yine de bu soru, incinen gururuna ağır gelmişti. Arm, onun sıkıntısını fark etmiş gibi, bir adım yanına yaklaştı ve oğlana bakmadan konuşup sağlam koluyla ormanı gösterdi: "Erzakları hemen bulmalıyız. O yüzden, sohbete değil de yola odaklansan daha iyi olur, lider."

Dante'nin içi, Arm'a karşı minnetle doldu. Nasıl olduysa, içindeki ıssızlığı görmüştü ve ona arka çıkıyordu.

Aspen, rahat bir tavırla yanlarına gelip bir kırılmış bir dalı önünden çekti.

"Köydeki erzaklar, onları bir süre idare eder. Hem, biraz açlıktan, kimsenin öleceği yok," dedi, bezgin bir sesle. Dante ve Arm, göz göze geldiler ama ikisi de oğlana cevap vermeye kalkmadı. Yaşamayan kimsenin bilemeyeceği o sırrı paylaşarak susmak, daha kolaydı. Hiç açlıkla sınanmamış birine, bunu nasıl anlatabilirlerdi ki?

Açlık, onların kaderiydi. Açlık, onları bir bıçak gibi bilemiş ve oldukları kişi yapmıştı. Açlık, halklarını delirtmiş; birçoğunu öldürmüş, kalanları ise zalim birer mahlukata dönüştürmüştü. Dante, açlığın insana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Açlık, insanı özündeki en karanlık şekle sokuyordu. Yapamayacaklarının sınırları olmadığını öğretiyor; en masumu bile, elinde kanla bırakıyordu. Açlık, seni gölgenle tanıştırıyordu.

"Umarım," diye mırıldandı, Dante. Umarım, açlık, kimseyi gerçekten öldürmezdi.

4

Hodbin

Hodbin'in uğraşması gereken dünya kadar mesele vardı. Mesela, önce bir plan kurmalıydı. Hatta, üç plan birden. Buraya uyum sağlamanın bir yolunu bulmalı, Temizlik denen zımbırtının ne olduğunu öğrenmeliydi. Bir ara Madrabaz'ı bulup öldürmeliydi. Tabii, çoktan ölmediyse. Sonra, bu topluluğun derinlerine nüfuz edip kendini güvenceye alacak bir yol açmalıydı. Ve bunların hepsini, akşam yemeğinden önce yapmaya başlamak istiyordu.

Ama Hodbin, şu an bunların hiçbirini yapmıyordu.

Hayır.

O, ölmüş olan aptal kardeşinin aptal kedisini düşünüyordu.

Otto.

Kızılcık namıyla bilinen ve şimdilerde paramparça olmuş kadırgadan inip yüzerek karaya çıktıkları sırada, siyah beyaz ve tombul erkek kedi, kafasının tepesinde, tahtına kurulmuş bir kral gibi oturuyordu. Kesilmiş güdük kuyruğunu sallayarak olanca kurumuyla Hodbin'in onu yeni yurduna götürmesini bekliyordu. Kumlarda yürürlerken zahmet edip inmiş ve Hodbin'in kucağına kurulmuştu. Ardından, kazığa geçirilmiş cesetleri bulmuşlardı ve Otto da en az Hodbin kadar vefasız

olduğunu kanıtlamıştı. Hodbin'e yakıcı bir tırmık atıp koşarak ağaçların arasına dalmıştı.

Şişko serseri, öylece kaçıp gitmişti.

Eh, kedi belli ki hepsinden daha zekiydi çünkü aralarından bir tek o yakalanmamıştı. Yine de Hodbin, onu düşünüp duruyordu. Onu neden düşündüğünü, kendi de bilmiyordu. Öyle ya, muhtemelen Gizliman'ın sıkışık ormanlarında kedinin, şu an onunla olduğundan daha fazla yaşama şansı olurdu.

Yine de Otto, onundu. Kardeşten çok kalleşlik ettiği Öfke'nin kanıyla birbirlerine bağlanmışlardı bir kere. Artık aralarında, bir kader bağı vardı ve Hodbin, onun iyi olduğuna emin olmak istiyordu.

Sadece, sersem bir miyav.

Sonra Hodbin, çevireceği dümenleri düşünmeye başlayabilir ve fethedeceği toprakların boyunun ölçüsünü bir güzel alabilirdi.

Bu düşünceler denizinde bata çıka gezerken eski ayakçının midesi, çirkin bir şekilde guruldadı. Oysa şimdi, dün akşam burun kıvırdığı bayat yulafını bitirmiş olmayı ne de çok isterdi. Eğer bunun son öğünü olacağını bilseydi, kesinlikle başkalarının yulaflarını da yerdi.

Ama Hodbin, ilk sınavlarının onları bu kadar çabuk bulacağını nereden bilebilirdi ki? Ya da o sınavın, açlık gibi beklemediği bir yerden geleceğini nasıl tahmin edebilirdi?

Gelgelelim sabahları, uğursuzluğunu belli edercesine bir keşmekeş ile başlamış; ardından da hummalı bir çalışmaya evrilmişti. Gizlerin onları bırakıp gitmesi açıkçası Hodbin'in umurunda olmamıştı. Esneyerek bir köşeye yaslanmış ve hararetli fikir yürütmeleri dinlemişti. O an tek istediği, bir fincan ballı çay içmekti. Belki burada, ekmeğine sürecek biraz reçel de bulabilirdi. Ama hayır, tabii ki, kahvaltıdan önce hep birlikte plan yapmaları gerekiyordu! Tabii, ortada bir fikir ya

da zekâ kıvılcımı olduğundan değildi bu. Sadece, bir avuç yeni yetmenin kendini kanıtlama çabasıydı, o kadar.

Oysa Hodbin, sözde toplumlarının sözde liderleri olan Aspen'in, kendi arkadaşı Hoki tarafından manipüle edilip köyden gönderilmesini ne büyük bir keyifle izlemişti. Hoki, göründüğü kadar aptal biri değildi. Sözüm ona arkadaşına saygısı da sadakati de koşulluydu. Eh, Hodbin, bu hissi bilirdi. Oğlan, kendisine rakip olabilecek iki iri, Giz soyluyu da zahmetsizce köyden uzaklaştırırken bu beklenmedik kurnazlığı, Hodbin'i eğlendirmişti.

Ama Hodbin, artık hiç eğlenmiyordu.

Hayır.

Çünkü Hoki, onlar gittikten hemen sonra, çok da zeki olmadığını kanıtlayan o şeyi yapmıştı: Çevresine en gürbüz, en hin bakışlı dostlarını toplayıp kalan erzakları ve silahları, rehin almayı seçmişti. Ortada henüz bir toplum yoktu ama diktatörleri, onları ezmeye dünden hazırdı.

Hodbin, ilk başta sesini çıkarmadan yaşanan olayları izlemiş; gölgelerde takılmıştı. İsabetli bir karar olmuştu bu. Kumlu sahile adım attıklarından beridir bunu yapıyordu zaten. Önce, aç gözlerle, hayatında görmediği kadar büyük ağaçlara bakmıştı. Komikti belki ama ağaçlar olmadan yaşamaya alışan biri olduğu için varlıkları aşırı da gerekli gelmemişti ona. Bütün tantana, bu koca kalaslar için miydi, diye bile sormuştu kendine. Sonra, dallarından sarkan tombul meyveleri görmüş ve fikrini derhâl değiştirmişti. Meyve veren her ağaç, Hodbin için artık emsalsizdi. Ardından, ortaya Gizler çıkmıştı ve Hodbin, aç ilgisini bu sefer onlara yöneltmişti.

Uzun boylu ve atletik yapılarının yanında oldukça sade tiplerdi, bu Gizler. Gezginler gibi her bulduklarını giymek yerine, daha kullanışlı kıyafetler tercih ediyor; silah olarak, pala ve balta tarzı ağır bıçaklar taşıyorlardı. Hodbin, birçoğunun

yalın ayak olduğunu da fark etmişti. Kendilerine göre ritüelleri de vardı bu esrarlı Gizlerin...

Şahsen, kilden bir çömleğe gömüldüğü kısmı fazla abartı bulmuş olsa da yabancılara olan tutumlarını sevmişti Hodbin. Gezginler olsa çoktan Araf zindanlarında küflü ekmek yiyor ve idamlarını bekliyor olurlardı. Ama Gizler, onları günlerce hapsettikleri yatakhaneye götürürlerken Hodbin'in içinde korku yoktu. Bir şekilde, onları aralarında istediklerini anlamıştı. O yüzden ağaçlara kazınmış korkunç yüzleri süzerken keyifle gülmüştü.

Evet, burada yaşayabilirdi. Bunaltıcı neme, suratına çarpıp duran kocaman yapraklara ve sürekli terlemeye alışabilirdi. Hodbin burada kendine bir yer bulabilir ve hayal ettiği gibi, önemli biri olabilirdi.

Sonuçta kaç ayakçı, Derin Deniz'in bu kadar ötesine geçebilmişti ki?

Kaç Gezgin, onun gördüklerini görebilmişti?

Hodbin kendini uzun palasını kuşanmış, önemli bir toplantıya giderken hayal ediyor; bir ağacın gölgesinde oturmuş, şiirler yazarken nektar yediği anları gözünde canlandırabiliyordu.

Giz olarak doğmayan birinin bile eşit şartları olacağını söylemişti onlara, Baştankara isimli şarlatan. Hodbin, buna birazcık bile inanmamıştı tabii. Kimse kimseye, kolay kolay bir ekmek sunmazdı. Bir yalancı, diğerini gözünden tanırdı. Bu adaletli bir toplum oldukları palavrası da onlara satmaya çalıştığı hayalin üstündeki çilekti, o kadar.

Ama bu, Hodbin için bir sorun değildi. Hodbin, o hayali sevebileceğini düşünüyordu. Bir başkasının -ki bu başkası, Lunu isimli baş belasının ta kendisiydi- çarpık, eğri büğrü hayaliydi ama yine de onu, kendi hayali yapabilirdi. Hodbin, zaten bir ortamdaki en istenmeyen kişi olmaya alışıktı. Burada, kendini kabul ettirmenin bir yolunu bulacaktı. Öyle ya da böyle, bu limanda, kendisinin bir yeri olacaktı.

Tabii öncesinde Hoki'nin aptallıkları, hepimizi açlıktan öldürmezse.

Şimdi tüm yiyecekleri bu adamın elindeyken, aç karnına hayal kurmak, öyle kolay bir iş değildi tabii. Son yemeklerini dün akşam, hava kararmadan hemen önce yatakhanelerinde yemişlerdi ve Hoki, onların yemesine izin verene kadar da bir daha yiyemeyecek gibi gözüküyorlardı.

Hoki, Kemik kadar olmasa da zalim biri olduğunu göstermişti. Zorbaların doğası buydu. Bazıları pençelerle doğardı ve sadece keyif için kanınızı akıtırlardı. Kan kokusu, onlara en tatlı reçelden bile daha güzel geliyor olmalıydı. Eh, en azından Hodbin, öyle olduğunu düşünüyordu çünkü köye zifiri gece çökene kadar bu fikrini kanıtlayan iki hadise yaşanmıştı bile.

Aslında her şey, herkesin erzaklardan bir pay almak için kilere saldırmasından ötürü, Aspen'in gidişinin hemen ardından başlamıştı. Çoğunun derdi kahvaltıydı ama daha açgözlü olanlar da olmuştu. Hoki ve gergin çetesi, erzakla kilerden ayrılmayı deneyenleri engellemiş ve erzakların liderin kontrolünde olacağını söylemişlerdi. Ama Aspen yoktu. Zaten onun ne ara lider seçildiğini de Hodbin hiç bilmiyordu ya neyse. Güzel bir gülümseme lider olmak için yeterliyse Hodbin de pekâlâ lider olabilirdi. Tamamen oğlanın egosuna oynanan bir jest gibiydi bu.

O yüzden, onu gönderir göndermez gücü eline alan Hoki, bu fırsatı kendini lider ilan ettiğini duyurmak için kullandı.

Onun bu çakallığını tek fark eden Hodbin değildi, tabii. Yeni liderlerinin açıklamasına gülmeye cüret eden bir oğlan, liderlerinin sağ yumruğunu ilk tadan olmayı başardı. Hodbin'in duyduğuna göre oğlanın adı Korkuluk'tu ve ince, uzun bir dal gibi olan bedeni ile mutsuz bakan çökük gözleri, gerçekten de adını hak etmesini sağlıyordu. Hoki ve arkadaşları, onu önce bir güzel dövüp -ki buraya kadar izlemesi kolay-

dı- ardından da kalabalığın arasında sürükleyerek meydanın ortasındaki yılan heykelinin kuyruğuna bağladılar. Korkuluk'un artık gerçekten de Korkuluk olduğunu duyururlarken ne de coşkuluydular öyle! Artık kimse, oğlanla konuşmayacak; kimse, boğulsa bile ona bir yudum su vermeyecekti. Hodbin, oğlanın hâline acımış olsa da şaşırmamıştı. Bu, Hodbin'in, Gezgin Şehir'in her gecesinde yaşadıklarının yanında sıradan bir eğlence gibi kalırdı ve Korkuluk da bir şekilde bu aşağılamayı atlatıp hayatta kalacaktı.

En azından Hodbin, ilk başta öyle düşünüyordu.

Ama yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Hoki'nin çetesi, öğleden sonra av grubundan geride kalan yay ile, oğlanın üzerinde ok atma antrenmanı yaptı -ki buna bakması, Hodbin için bile eziyetli sayılırdı-. En azından, bu işte cidden kötü olduklarını kanıtlamış oldular. Çünkü sadece tek bir oku, Korkuluk'un baldırına isabet ettirebilmişlerdi.

İkinci hadise ise bunun hemen ardından çıkmıştı. Hoki erzakları halkına bölüştürecekti, evet, ama karşılığında bir sadakat gösterisi istediğine karar vermişti. Ya onu ve arkadaşlarını eğlendirecektiniz ya da onlara bir fayda sağlayacaktınız. İlk başta kimse onu ciddiye almamıştı tabii. Hodbin bile oğlanın onları sınadığını düşünüyordu. Ama sonra, buna itiraz eden başka bir oğlan çıkmıştı ve şu an meydanda, paramparça bir sırt ve birkaç kırık kaburgayla, vahim bir hâlde yatıyordu. Kimse oğlanı yerinden kaldırmaya cesaret edememişti. Beslenme gibi temel bir hakları ellerinden alınırken başka kimse, sesini çıkaramamıştı. Ve şimdi güneş batmış; karanlık, eski bir sevgili gibi koyun koynuna sokulmuşken Hoki'nin dostu olan Giz soylulardan bazıları, ateşin başında ziyafet çekerek eğleniyordu.

Hodbin, Hoki'nin bu yırtıcılığı ne kadar sürdürebileceğinden emin değildi. Gizler, bunun ne kadarına izin verecekti?

Herhâlde, görmedikleri şeyin onları üzemeyeceğini düşünüyorlardı. Sonuçta toplum kurmak, külfetsiz değildi, değil mi?

Dağ iğdesi kokusu Hodbin'in burnuna geldiğinde uzak bir kulübenin köşesinden meydanı izliyordu.

"Kapıları kilitlemişler," dedi, gölgelerin arasından sessizce yaklaşan Lunu. Kokusu, Kayalı kızın tam tersiydi: Ferah ve rahatlatıcı. Hodbin, kızın kokusunu içine çekerken gülümsedi. Lunu'yu kan kırmızısı ceketinin ağırlığı olmadan görmek, Hodbin'i hâlâ afallatmayı başarıyordu. Siyahlar içindeki bu hâli, beyaz tenini ve kızıl saçlarını daha da ortaya çıkarmıştı ve artık, çocuksu ya da sevimli gözükmüyordu. Hâlinde bir değişiklik vardı.

Daha kararlı ve çok daha sakindi. Hodbin, eğer cömert bir adam olsaydı, kızın neredeyse güzel bile göründüğünü kendine itiraf edebilirdi. Ama ne Hodbin cömert bir adamdı ne de kendine bu denli dürüst olacak kadar özgürdü. Ay, çillerinin arasında parlarken Hodbin, uzakta arkadaşlarıyla yemek yiyip eğlenen Hoki'ye dönerek sırıttı.

"O, sadece koca bir aptal."

Hoki, kimsenin otoritesinden kaçmasını istemiyordu. Kapıları da bu yüzden kilitlemişti ya zaten. Halkı daha da çaresiz hissetsin istemişti. İşte yeni hasmının bu kibri, Hodbin'in en sevdiği günah olabilirdi. Seni öyle kör ediyordu ki en büyük düşmanlarını kendinle aynı yere kilitlediğini fark etmemeni sağlıyordu. Hoki, 'toplumlarının' ondan kaçamamasını istemiş olabilirdi ama asıl, onun kaçacak bir yeri kalmamıştı.

Kendi kapanına yakalan avcı.

"Aptal olabilir ama tehlikeli," diye fısıldadı Lunu. Kız, serin rüzgârla ürperirken Hodbin, kızı yan bir bakışla süzdü. Lunu, korkmuş gözükmüyordu ama kesinlikle gergindi. Nefesini tutmuş bekliyordu ve Hodbin, onun bunu hep kaygılıyken yaptığını keşfetmişti. Muhtemelen bunun nedeni, bi-

ricik koruması Arm'ın onu burada bir başına bırakıp gitmiş olmasıydı.

"Gücün onda olduğunu düşündüğü sürece sıkıntı çıkarmayacaktır," dedi Hodbin, omuz silkerek.

Sonuçta her aptal, diktatör olabilirdi. Mühim olan, yanındakiler tarafından sırtından bıçaklanmadan bu işi sürdürebilmekti. İşleri biraz daha ağırdan alsaydı, belki bu liderlik oyunu bu kadar çok göze batmazdı ama Hoki güce öyle bir açtı ki pençelerini herkese savuruyor, kimi yaraladığını umursamıyordu.

"Yatakları da toplayıp götürdüler. Toplum olmak boktan gözüküyor, değil mi?" dedi Lunu, yüzünü ekşiterek. Hodbin, buna burnundan güldü.

"Evet... En azından kıçımızın biraz rahat edeceğini umardım."

Lunu, sonradan hatırlamış gibi tüm ilgisini ona yönelterek Hodbin'e döndü: "Sen de gerçek bir topluluğun parçasıydın gerçi. Gezginler nasıldı? Yataklarınız var mıydı?" diye sordu, merakla. Yıldızlar, kızın sarı gözlerinde parlıyordu.

"Onlar bir toplumdu; ben, sadece basit bir ayakçıydım, unuttun mu? Ayrıca hayır, her gece boş bulduğum kayıklarda yatardım." Hodbin, bu anıyla içinin buz kestiğini hissetti. Kayıkta uyumak sorun değildi çünkü hiç tanımadığı annesi de onu bir fıçıya atıp denizin insafına terk etmişti. Sorun, o kayığa gidene kadar gördüğü işkencelerdi. Hodbin, ağlayarak uykuya dalmadan önce, hep bir gözü açık uzanırdı. Elinde bir bıçakla, hasımlarının geri dönmesini beklerdi. Bazen gelir, bazen gelmezlerdi ama Hodbin, o karabasanların olduğu bir yerde tatlı düşlerin olamayacağını bilirdi. Uyku bir bilinmezlikti ve o bilinmezlik, ona eziyet etmek için gecenin çökmesini beklerdi.

"Ayakçılar da toplumun bir parçası değil miydi?" diye sordu kız, kaşlarını çatarak. Onun kafasındaki cehennemi görmediği için ne de şanslıydı oysa.

"Gezginler, güç için yaşar. Ayakçılar, onlara ne kadar güçlü olduklarını hatırlatmak için yanlarında tuttukları hizmetçilerden başka bir şey değil. Birinin üstüne bastığını herkes görmedikten sonra, ayakkabılarının temiz olup olmamasını hangi kral umursar ki?" dedi Hodbin, burun kıvırarak.

O da onlardan çok farklı değildi çünkü onu büyüten toplum, buydu. Gezginler de Hoki'yi büyüten Gizlerin yozlaştığı kadar yozlaşmıştı.

"Eh, sadece bir aptal yerde sürünüyor diye bir yılanı ezmeye kalkar. Yanlış yılanın üstüne basarsan eninde sonunda sokulman kaçınılmazdır," dedi Lunu, Hodbin'e dikkatle bakarak. Belki de kızın, onun cehennemini görmediğini düşünmesi bir hataydı. Çünkü kızın gözleri büyük bir ilgiyle ona odaklanmışken Hodbin, kız onun ruhunu okuyormuş gibi rahatsız edici bir hisse kapılmıştı.

"Aynen öyle, kalamar," dedi kıza küçük, kurnaz bir gülümsemeyle bakarak.

Lunu, ona taktığı lakaba içtenlikle kıkırdayarak oğlana dil çıkardı. Hodbin, gün boyu, bu kızdan uzak durmak için köyün içinde fıldır fıldır dönüp durmuştu. Diğerleri zaten köyün dışında olduklarından, ona ayak bağı olamazlardı ama emekli ayakçı, bu küçük şeytanın hâlâ ona problem yaratabileceğini düşünüyordu. Onunla kapana kısılmak, Hodbin'in en son isteyeceği şeylerden biriydi. Üç gün önce hamamda dediği gibi, onları geride bırakmıştı ve yaklaşmamaya da pek kararlıydı. Yine de gözü hep kalabalıklar arasında kızın kızıl kafasını seçiyor, çınlayan kahkahasını ya da bir şeyler anlatan neşeli sesini duyuyordu. Bu çok rahatsız ediciydi çünkü onu aramıyor, aksine ondan kaçınıyordu. Ancak dönüp dolaşıp onu buluyordu. Şimdi kız, onu saklandığı gölgelerde bırakıp yürüdüğünde ve meydanda yanan ateşin uzak bir köşesine çöktüğünde, Hodbin de ateşe çekilen sinir bozucu bir sinek gibi onun peşinden gitmesine engel olamadı. Birinin varlığı-

nın yatıştırıcı tarafı, Hodbin'in bırakmak istediği yeni, kötü bir alışkanlıktı.

Hodbin, kimsenin varlığıyla huzur bulmak istemiyordu!

Arkadaş ya da ortak da aramıyordu.

Yine de bu kalabalık yüzler denizinde tanıdığı tek kişi Lunu'ydu ve kız, onunla konuşmaya inatla devam ediyordu. Hodbin'in yaptıklarıyla ya da olduğu kişiyle bir derdi yokmuş gibiydi ve bunun ferahlatıcı olduğunu, o bile inkâr edemezdi. Lunu, onun maskelerinin hepsini tanıyor; nasıl bir oyunbaz olduğunu gayet iyi biliyordu. Oysa, ondan uzaklaşmak için bir gayret sarf etmiyor; aksine, dibinde bitmeye devam ediyordu.

Ateş önlerinde harlanırken, usulca kızın yanına oturan Hodbin, gergin omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Birileriyle vakit geçirmeye alışık değildi. Dedesinin ona ve üvey kardeşlerine hikâyeler anlattığı akşamlar, hep en dışta, tek başına otururdu. Gezgin Şehir tavernalarında, kaymaklı birasını hep yalnız yudumlardı. Yatağını -ki bu, genelde onların yatağı olurdu- ısıtmadıkları sürece, kadınlarla konuşmaya da çalışmazdı. Oldum olası, yalnız ve ketumdu işte. Kendini hep üstte görmeye alışmıştı ama şimdi, düşüncelere dalar olmuştu. Acaba kendini üstün gördüğü için mi insanlardan uzak duruyordu, yoksa yalnızlığına kılıf mı uyduruyordu; artık emin olamıyordu.

Sağ kolu, kızın ince omzuna değince, irkilerek biraz kenara kaydı ve aralarına mesafe koydu. Ama Lunu, onun kıpırdanıp durmasını fark etmemiş gibiydi. Gözleri merakla, meydanda güreşerek eğlenen Hoki'nin kafasız çetesini ölçüp biçiyordu. Hoki, onları keyifle izlerken, yanında oturan Lev ile pişmiş bir tavuğu paylaşıyordu. Hodbin'in karnına bir kramp girdi. Lezzetli ve baharatlı koku, ateşi yaktıklarından beridir havaya dağılıp onlara işkence eder olmuştu ve kahkahalar köyün içinde uçuşsa da ortamın gerginliği, geceyle

birlikte daha da çökmüştü. Kenarda yatan biçare oğlan hâlâ kıpırdamamış, muhtemelen ölmüştü. Kimse bir şey yapamıyor, bir şey diyemiyordu çünkü Hoki'nin işleri ne kadar ileri götüreceğini bilemiyorlardı.

Bunlar, sadece bir grup yarasız çocuktu. Hodbin de bir zamanlar öyleydi. Hayatın ve Dede'nin, onu hep koruyacağını düşünecek kadar naifti. Ama hayat, sana hiçbir güvence borçlu değildi. Karabasanlar geldiğinde kendini korumak, senin görevindi. Buradakiler de ilk karabasanlarıyla yüzleşerek bunu öğreneceklerdi. Şimdi onlar için, bu durumları, gergin bir bekleyiş ve zalim bir oyun olsa da gerçek hayatın aslında bundan ibaret olduğunu, yakında göreceklerdi.

Birilerinin karnı doyarken birileri hep aç kalırdı. Birileri rahat bir yerde yatarken birileri sürünerek tanrılarından merhamet dilenirdi. Hayat buydu. Toplum buydu. Adil olmasını umduğun bir rekabetti ve vicdanlı olanlar, her zaman yenilirdi... İşin ilginç yanı, bunu anlıyor gibi görünen tek kişi, yanındaki Lunulata'ydı.

Sonuçta, küçük şeytan da kendi rekabetinden sağ çıktı.

Hodbin, kızın nasıl o cehennemi görüp hâlâ umut dolu olabildiğini ise hiç bilmiyordu. Çünkü hayatın Hodbin'e öğrettiği bir başka ders ise umut etmenin tek başına hiçbir işe yaramadığıydı. Umut, çabayla buluşmadığı sürece yarımdı. Aslında yanındaki kız nasıl umutla yoğurulmuşsa Hodbin de o yılmaz çabanın ta kendisiydi. Sadece, henüz bunu anlayamayacak kadar gençti.

Ateşin yanından geçip Hoki'ye doğru yürüyen minyon bir kız, cılız bir sesle konuştuğunda Hodbin, bakışlarını Lunu'dan kıza çevirdi. İnce telli, kahverengi saçları gevşek bir örgüyle tutturulmuş kızın her yanından, kendine güvensizlik akıyordu. Kollarını birbirine dolamıştı; daha da küçülmek ister gibi bir hâli vardı. Yine de saatlerdir, konuşmaya tek cesaret eden de o olmuştu.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordu titrek bir sesle. Yalvaran gözleri, Hoki'nin üzerindeydi.

Güreşen çete, kızı yeni fark etmiş gibi durup sırıtarak Hoki'ye döndü.

"Bugün, benim için ne yaptın?" diye yanıtladı Hoki, kurnaz bir gülümsemeyle. Kızın korkusu ona, kendini yenilmez hissettirmiş olmalıydı. Kan ve korku, bir yırtıcının en sevdiği kokuydu.

Hoki, Lev'e eğlenerek göz kırptı. Kıvırcık saçlı kumral oğlan, kahkaha atmamak için zorlanarak kendini tutarken, elindeki pişmiş butu sallandı.

Kız, afallayarak kekeledi: "H-hiçbir şey."

Hoki'nin isteklerinin ciddi olduğunu hiç düşünmediği açıktı. Hava gerginlikle ağırlaşırken Lunu, Hodbin'in yanında rahatsızca kıpırdandı.

"O zaman, bunu yiyebilirsin."

Hoki, elindeki, etleri sıyrılmış kemiği kızın önüne attı. Güreşen avanakları, buna kocaman kahkahalar patlattılar. Kız, oğlanın ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi ağlamaklı bir şekilde kemiğe baktı.

"Lütfen, Hoki. Dün akşamdan beri bir şey yemedik. Kahvaltı bile yapmamıza izin vermedin. S-saatler oldu. Hem ben de bir Giz soyluyum. En azmdan, bunun için y-yemem gerekmez mi? Küçükken seninle ve abinle at binme dersi alırdık. Beni hatırlamadın mı?" dedi, titreyen sesine rağmen gayretle. Kalabalıktan birkaç kişi, onaylayarak başını salladı. Muhtemelen onlar da Giz soylu oldukları için Hoki'den ayrıcalık görmeyi bekliyorlardı.

"Lider, diyeceksin. Sizi besleyen benim. Yani, lideriniz benim. Soyunun ne olduğunun bir önemi yok. Henüz bir Giz değilsin. Yani, toplumumuz için hiçbir önemin yok. Yemek istiyorsan, karşılığında bana bir şey sunmalısın. Gerçi, sunacak pek bir şeyin yok gibi," dedi, kızı baştan ayağa süzen Hoki.

Lev, buna karnını tutarak güldü. Yüzü şimdi, atamadığı kahkahalarla kırmızı olmuştu.

"Aptal bir zorba gibi mi davranacaksın?" dedi Nikita, karanlığın arasından süzülerek gelirken. Ateş, kızın güzel yüzünde ve sarı saçlarında parladı. Mavi gözleri, öfkeyle kısılmıştı. Şu ana kadar o da ara ara şikâyet etmek dışında bir şey yapmamıştı. Hodbin gibi uzakta durmuş, izlemeyi seçmişti.

"Ben de suratsız prensesin nerede saklandığını merak etmiştim," dedi Hoki, ayağa kalkarak. Kıza, büyük bir heyecanla bakıyordu. Sonunda, istediği ilgiyi almış gibi bir hâli vardı.

"Neden senden saklanayım ki? Sen sadece, aferin bekleyen koca bir çocuksun," dedi Nikita, sıkılmış bir edayla tırnaklarına bakarak.

"Evet, sayın seyirciler, Niki de yemek hakkını kaybetti. Biraz daha konuşmaya devam ederse, neler kaybedecek acaba?" dedi Hoki, memnun bir edayla ellerini ovuşturarak. Herkes sessizce olacakları izlerken, köyden çıt çıkmıyordu. Ateş bile çatırdamayı bırakmış gibiydi.

"Bir topluluk kurmamız istendi. Aptal aptal oturup sana itaat etmemiz değil. Bütün erzakları alıp kendini lider ilan edemezsin!"

Hoki, omzunu rahat bir edayla silkti: "Ama ettim. Bir düzen kuruyorum, Niki. Bana fayda sağlarsan karnın doyar. Bana fayda sağlarsan seni korurum. Lider mutluysa toplum da mutlu olur. Liderini mutsuz edersen buna pişman olursun," diye sıraladı Hoki, basitçe.

Düşününce, gerçek bir toplumdan pek de farklı sayılmazdı...

Nikita, öyle düşünmüyor olmalıydı ki, "Öyle mi? Ne yapacaksın? Şimdi de bir kızı mı döveceksin?" diye diklenmeyi seçti.

Hoki, öne doğru bir adım atınca ayakta olan herkes, bir adım geri çekildi. Oğlan, onların bu tepkisine sadece gülümsemekle yetindi. Kollarını açtı ve "İşte şimdi, liderinizi mutlu

etmek için bir şansınız var. Nikita'nın memnuniyetsiz suratını ilk dağıtan kişi, akşam yemeğine bize katılır," diye açıkladı.

Bir anlığına, rüzgâr bile bu istekle şaştı kaldı; olduğu yerde durdu. Hoki, zalimlik etmekle kalmıyor; onların da zalim olmasını istiyordu. Oysa daha sadece bir gündür açlardı. Ama eskilerin rivayetine göre, zulüm ve vahşet, bazen sadece bir çağrı beklerdi. Az önce konuşan ince sesli kız, eline yerden bir taş alıp doğruca Nikita'nın suratına geçirdiğinde, bu söylentinin de doğruluğu kanıtlamış oldu. Tüm köy nefesini tutarken Nikita, tok bir sesle yere devrildi. Sadece, Hoki'den çınlayan bir kahkaha yükselmişti. Hodbin, hayal kırıklığıyla küçük bir iç çekti.

Ne de acınası bir gösteri.

Hodbin, işler umutsuzlaşmadan önce biraz daha dayanabileceklerini sanmıştı ama belli ki düşündüğünden de zayıflardı.

Eh, zorba olmak, akıllı olmaktan daha kolay tabii.

"Durma. Devam et," diye cesaretlendirdi kızı, Hoki.

Kız, yere düşen Nikita'nın üstüne oturdu ve elindeki taşla, suratını parçalayana kadar vurdu. Köyün yeni yetme ahalisi, sarsılıp kalakalmıştı. Kimse konuşamıyorken, sadece taşın ette çıkardığı mide bulandırıcı ses duyuluyordu. İşi biten kız, ayağa kalktı ve kanlı taşı yere atıp saçlarını düzelterek, Hoki'ye baktı. Karşılarında, az önceki kendine güvenmeyen kız yerine, şimdi daha dik duran başka biri var gibiydi. Hoki, kıza gülümseyip kolunun altına girmesi için yer açtığında kız da ona gülümseyerek yanına gitti.

İnsan doğası, şartlar onu zorladığında seçimini yapmaya ne de hazırdı. Ve zalimlik, en korkak insanı bile nasıl cesur olduğu yalanına inandırabiliyordu. Hodbin, gelecekteki rakiplerine bir değer biçmeye başlamışken yanında oturan Lunu da rahatsızca kıpırdandı.

"Adım ne demiştin, güzelim?" dedi Hoki, şimdi kızı, farklı bir keyifle süzerek. Kızın saldırganlığının onu etkilediği belliydi.

"Mimi," dedi kız, elindeki kana rağmen nazikçe. Hoki'ye bakmak için başını kaldırmıştı; suratındaki tedirgin gülümseme, Hoki'nin iltifatıyla büyümüştü.

"Evet, sayın köyüm. Bugün, Mimi'nin sadakati sayesinde hepinizin karnı doyacak. Lider, mutlu; toplum, mutlu. Bunu kutlayalım," diye bağırdı Hoki, Mimi'nin omzunu sıvazlarken.

Köyün bir kısmı, ıslıklar ve alkışlarla bu haberi kutlarken bir kısmı da sessiz kalmayı seçti. Birkaç kişi, Mimi'nin adını tezahürat edecek kadar ileri bile gitmişti. Belki bunda, Nikita'nın çok sevilmeyen biri olmasının da etkisi olabilir, diye düşünüyordu Hodbin. Birinin acı çektiğini görmek kötüydü, evet ama sevmediğiniz birinin acı çekmesi çok daha tolere edilebilirdi. Bu yüzden gördükleri vahşete başlarını çevirmeleri, çok zor olmayacaktı. Gece uyurken Nikita'nın aslında nasıl kötü biri olduğunu ve yaşadığı şeyi hak ettiğini düşünmek, onları bir parça olsun rahatlatacaktı. Güçlünün değil, haklının yanında olduklarına inanmak isteyen ahmaklar elbet her yerde vardı. Onlar, en zayıf olanlardı. Hodbin'in ilgisi ise daha büyük balıklardaydı. Zaferi tatlı olacaksa rakibi de o denli dişli olmalıydı tabii.

Düşünceleri akıp dururken o an, Hodbin'in hiç beklenmediği bir hamle yapıldı ve hesaplarına hiç katmadığı küçücük bir taş, oyuna dâhil olmaya karar verdi. Yanında oturan Lunu, kararlılıkla ayağa kalkıp Nikita'ya doğru yürümeye başladığında Hodbin'in ağzı, şaşkınlıkla açıldı. Bu kızın sonraki adımını öngörememek, Hodbin'in laneti miydi?

Neyin peşindesin, baş belası?

Hodbin, nefesini tutarken Lunu, dizlerinin üzerine çöktü ve kızın nefes alıp almadığını kontrol etti. Elini burnuna uzattığı kızın yaşadığına emin olduktan sonra, kıza bir şeyler mırıldandı ve kollarının altından tutarak, ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Ama Nikita'nın bir parça canı kaldıysa

bile, bu da tükenmek üzereydi. Kız, kendinden geçince, Lunu'nun ellerinden kayıp gitti.

İşin kötü tarafı, eğlenen insanların arasından onu fark eden tek kişi Hodbin değildi. Hoki, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye Lunu'ya bağırdığında, Hodbin'in içine soğuk, kötücül bir his aktı. İlkel ve vahşi bir his. İçi buz gibi olurken, çenesini sıktı. Aklı kaslarıyla çelişirken, yavaşça ayağa kalkıp öne doğru bir adım daha yaklaştı. Şimdiden kendini göstermek, en dişli rakipleri olacağını belli etmek istemiyordu. Elini açık etmemeliydi. Oturmalı ve sessizce, olacakları izlemeliydi. Lunu için bir kavgaya girmek, şu an yapacağı en kötü şey olurdu. Özellikle, bu salak toplum kurma oyununa bu kadar mecburken. Yine de Hodbin, oturmadı. Tüm içgüdüleri kendini koruması için çığlık atarken, orada dikildi ve araya girmek için tetikte bekledi.

"Bence, gösterinle herkesi eğlendirdin. En büyük sensin. Yaşa, koca liderimiz," dedi Lunu, çenesini dikleştirerek. "Şimdi işin bittiğine göre neden eğlencene dönmüyorsun?"

Hodbin, kızın amansız yüzünde, alevin kızılının dalgalandığını görebiliyordu. Bu hâliyle, bir ateş ruhu gibiydi. İçinde yanan, kehribar gözlerine sızan ve onu korkularından arındıran da bu, ruhundaki harlanan alevler olmalıydı. Lunu'ya umudunu ve cesaretini veren, dünyayı yeneceğini hissettiren bu ateş, bir anlığına herkesi kendine çekmiş gibi, tüm köyü olduğu yere sabitlemişti. Hepsi susmuş; bu zayıf ama iradeli kızın, Hoki'ye diklenmesini seyreder olmuştu.

"Adın ne, kurtlu?" dedi Hoki, onu komik bir ifadeyle süzerek. Etkilenmemişti ama onun zalimliklerine ilk karşı çıkanların, normalde rakip görmeyeceği iki ufak tefek kız olmasıyla eğleniyor gibi bir hâli vardı.

"Lunulata. Ve evet, zehirliyim," dedi Lunu, gözleri parlayarak. Hodbin, orada söylenmemiş yeminleri görebiliyordu.

Gel ve şansını dene. Seni doğduğuna pişman ederim, diyordu o gözler.

Lev ve arkadaşları, kızın sözlerine bir kahkaha patlattılar. Mimi de onlarla güldü. Kahkahalar bütün köye dağılırken, en sessiz olanları bile kıkırdatmaya yetti. Sadece Hodbin gülmemişti. Sonuçta, Lunu'nun zehrinin gerçek olduğunu tek bilen de oydu.

Hoki, kibirli sırıtmasının ardından, yeni hükmünü açıkladı ve "Sayın köyüm. Lunulata, yemek hakkını kaybetti. Gelip ayaklarıma kapanacak ve benden özür dileyecek. O zamana kadar, ona bir ekmek kırıntısı bile atan olursa Nikita'nın yüzü yanında güzellik kraliçesi gibi kalır," diye duyurdu.

Kimse, buna karşı gelmeye çalışmadı. Niye geleceklerdi ki? Lunu, tanımadıkları bir denizden gelendi. Kurtlu, diye küçümsedikleri bir hiçti. O yüzden insanlar, Lunu'ya bir böcekmiş gibi bakarken ve herkes, kız sanki vebalıymış gibi ona dokunmadan yanından geçip giderken Hodbin, hepsinden daha da fazla iğrendi. Kendilerinden birinin eziyetini durdurmaya korkan bu zavallıları anlayabilirdi.

Korku, insaniydi.

Gerçekti.

Hele ki bir de kendine adanmış biriysen. Çünkü en çok da benciller korkardı. Kaybedecek en çok şey, onların olurdu çünkü paylaşmayı bilmezlerdi. Ama benciller bile yardım etmeyi deneyen birinin hor görülmesini anlayamazdı. Bunun, zorbayla birlikte zalim olmaktan bir farkı yoktu.

Kalabalık, şimdi etraftaki yiyecekleri toplayıp dua alanında yemek yemeğe giderken Hodbin, olduğu yerde dikilmeye devam etti. Herkes gittiğinde ve ateşin başı sadece onlara kaldığında, gözlerini tekrar, Nikita'nın yaralarına bakan Lunu'ya çevirdi.

"Öyle durup bakacak mısın yoksa onu kaldırmama yardım edecek misin?" diye sordu, Lunu.

"Hayır, yalnızca düşünüyorum. Deli misin yoksa öyle davranmayı mı seviyorsun?" diye yanıtladı, Hodbin. O soğuk his yerini gerginliğe bırakırken Lunu'ya sinir oldu. Kız, gerçekten de kendini ortaya atarken ne düşünmüştü ki? Ne zamandan beri başkalarını umursuyordu? En son bıraktığında, Lunu da en az Hodbin kadar bencil biriydi. Bir sürü insanı kendi hayali uğruna buraya sürüklemiş ve çoğu ölürken bir damla gözyaşı bile dökmemişti.

Şimdi ne değişmişti?

Ama asıl Hodbin, ne zamandan beri başkasının yiyeceği dayağı umursar olmuştu?

"Zorbaları sevmem," demekle yetindi Lunu, Nikita'nın kanlı saçlarını yüzünden çekerken. Dokunuşu hafif, neredeyse şefkatliydi.

"Ah, ben zorbalara bayılırım!" dedi Hodbin, ona doğru yaylanarak yürürken. "Zorbalar iyidir; her gün dayak korkusu, insanı diri tutar," diye alay etti onunla. Bakışları bir anlığına, yerde yatan kızın yüzüne kaydı ve kalan tüm keyfi kaçtı.

Nikita'nın suratı, gerçekten korkunç bir hâldeydi. Dudağı patlayarak şişmişti ve bir kaşının yarısı, soyulan yüzüyle birlikte parçalanmıştı. Burnu, kesinlikle kırılmış olmalıydı. Hodbin, kızın et yığınına dönen yüzüne bakarken, midesinin bulandığını hissetti.

"Çok komiksin. Ama bu zorbayı da zehirlemeyi düşünmüyorsan, mizahın ortamı şenlendirmeye yetmiyor, bilesin."

"Zehirli olanın sen olduğunu sanıyordum," dedi Hodbin, onu boydan boya süzerek.

"Ama zehir ustası olan sensin," diye homurdandı, Lunu.

"Beni şımartıyorsun, kalamar! Ama bana bu kadar iltifat edeceksen önce bir yemeğe çıkarmalısın," diye göz kırptı Hodbin, ona. Aç karnı, bulanan midesine rağmen bu istekle guruldadı.

"Benimle bir işin kalmadığını söylememiş miydin?" dedi Lunu, onun şakasına aldırmadan. Nikita'nın yarı baygın yüzünü incelemeye dalmıştı. Neyi nasıl düzeltebileceğini düşünüyor gibi bir hâli vardı ama Hodbin, ona kötü haberi veren kişi olmak istemiyordu. Nikita, bir daha asla az önce olduğu kadar güzel olmayacaktı.

Lunu, kararını vermiş gibi yarı baygın kızı kolunun altından tutup kaldırmayı denedi ama gücü buna yetmedi. Bir Giz soylu olan Nikita, ondan uzun ve çok daha ağırdı.

"Evet ama dönüp dolaşıp dibimde bitiyorsun. Kurtulamadığım yapışkan bir yosun gibisin," dedi Hodbin, ellerini cebine sokup rahatsızca kıpırdanarak. Bu kız, başım belaya sokmadan duramıyordu. En önemlisi de Hodbin, onun belaları yüzünden mahvoluyordu! O zaman ne demeye hâlâ burada, onun yanında duruyordu ki? İşte bu, Hodbin'i daha da sinir ediyordu. Lunu, onun sorumluluğu değildi.

Yaşlı Adam korusun!

"Böbürlenmeye başlama. Burası küçük bir köy ve burada beni tıkacağın bir kafes olmaması da benim suçum değil," dedi, baygın kızı tekrar kaldırmayı deneyerek.

"Onun için affedildiğimi sanıyordum," diye sordu Hodbin, şüpheyle.

Başka birinin affı, neden umurundaydı ki? Hele de Lunu gibi bir musibetin affı... Hodbin, Hodbin'di. Sonuçta bu, yaptığı ne ilk ne de son hata olacaktı.

"Af mı? Sana söyledim; seni affetmek, umurumda değil. Bana borçlusun. O yüzden, yanımda kalsan iyi olur," dedi Lunu, sonunda Nikita'yı koltuk altlarından tutup yarı kaldırmayı başararak. Hodbin'in, onu bırakıp gitmeyi düşündüğünü anlamış gibiydi.

"Çok dokunaklı. Küçük ahtapotun bana ihtiyacı var," dedi Hodbin, kıza tepeden bakarak.

Git hadi, aptal. Yapacak bir dolu işin var zaten.

Ama Lunu, Nikita'yı revire doğru sürüklerken, bir süre daha durup kızın debelenmesini izledi. Öyle küçük bir bedende bu kadar azimli olması cidden şaşılacak işti. Kesin ailesinden çalınmış bir ateş ruhu olmalıydı, bu Kayalı kız. Öfke'nin böyle bir hikâyesi olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Ateş ruhlarını beşiklerinden çalıp Kayalara atan zalim bir âlim hakkındaydı. Öfke, bu hikâyeyi anlatırken hep bir es verir; sonra da cebinde sakladığı mataradan bir yudum alıp önlerinde yanan sobaya doğru püskürtürdü. Ateş patlayınca küçükler çığlık atmaya başlar, kızlar kıkırdar, büyükler kahkahayı basardı. Hodbin de gülerdi elbet ama arkalarda, tek başına oturduğu köşede sessiz sessiz gülerdi. Dede gelip evi yakacağı hakkında Öfke'yi haşlayınca daha da çok gülerdi, o ayrı. Bu anıyla Hodbin'in boğazı düğümlendi. Dede'ye Öfke'yle birbirlerini koruyacaklarına söz vermişti. Ve tek şansınsa da Hodbin, bunu başaramamıştı. Şimdi Öfke ölüp gitmişken anlattığı hikâyelerde, o ateşin içinde kül oluyordu. Hodbin, huzursuzca silkinerek yanında konuşan kıza odaklanmaya çalıştı.

"Hayır, bir müttefike ihtiyacım var," dedi Lunu, kızın ağırlığıyla homurdanırken. Yine de Hodbin'den bir daha yardım istemedi. Bu kadar gururlu olması, Hodbin'i, tüm o boğucu hislerine rağmen gülümsetti.

Seni küçük, kurumlu kalamar.

Gözlerini devirdi ve kendini de şaşırtarak, Nikita'nın bacaklarını kaldırıp Lunu'ya destek oldu. Kız, rahatlamış bir şekilde ona sırıtırken Hodbin, Lunu'nun sözlerini düşündü. Müttefik konusunda haklı olabilirdi. İşler, Hodbin'in beklediğinden çok daha çabuk çirkinleşeceğe benziyordu ve Hodbin, neler olacağını öngörememekten nefret ederdi. Evet, yalnız çalışmaya alışmış bir adamdı. Yine de Lunu'yu kullanabileceğini düşünüyordu ama bu hatayı bir kez yapmıştı. Hodbin, aynı hatayı iki kez yapmayacak kadar mükemmeliyetçi

biriydi. Yani Lunu, işine yarayacaksa bu sefer farklı bir yol izlemeliydi.

"Sana yemek getirmem içinse, o hakkı kaybettin bile," diye yanıtladı Hodbin, asıl sorunun arkasından dolanarak. Lunu, kaşlarını çatıp ona baktı.

"Kendi yemeğimi kendim bulurum. Ve bu kadarcık açlık yüzünden kaybedecek bir karakterim yok. Kaya'da haftalarca aç kaldığımız olurdu."

Hodbin, bu itirafla ürperdi. Evet, onun da yalnız yaşadığı bir yıl boyunca aç uyuduğu geceler olmuştu ama bu, iki üç günü asla geçmezdi. Kayalar, düşündüğünden daha zalimdi ve Lunu da göründüğünden çok daha güçlü olmalıydı. Kız, gerçekten de işine yarayabilirdi.

Köyün sessiz ve ıssız köşelerinden, kollarında baygın yatan Nikita ile revire yürüdükleri sırada Hodbin, keyifsizce nefes verdi. Ne olacağını düşünmüşlerdi ki? Beyinleri henüz gelişmemiş bir avuç aptal genci, bir köye kapatıp onlara medeniyet kurmayı mı öğreteceklerdi? Medeniyetin kanla kurulduğunu, bilmiyor olamazlardı. Demek ki istedikleri de buydu: Bir toplum oluşturmak için ne kadar ileri gidecekleri-ni görmek...

"O zaman, bana ne için ihtiyacın var?" diye sordu Hodbin, sahici bir merakla. Kızın oyununda, ne gibi bir rolü olabileceğini kestiremiyordu.

Nikita'yı çoktan dağıtılmış revirdeki bir tepsinin üzerine yatırdıktan sonra Lunu, tüm tatlılığıyla ona baktı ve gülümsedi.

Harika. Bela geliyor.

"Tabii ki, bir savaş çıkarmak için," diye yanıtladı kız, basitçe. Öyle masum, öyle mağrurdu ki sanırsın, ondan sadece pelerinini ödünç istiyordu. Hodbin, yarım bir gülümsemeyle Nikita'nın yattığı tezgâha yaslandı ve "Daha önce kimse bana, birlikte savaş çıkarmayı teklif etmemişti. Çok dokunaklıymış," diye yanıtladı, kollarını göğsünde birleştirerek.

Sakin gözükmeye çalışsa da kanı, bu teklifle kaynamıştı bile. Lunu, ona bir adım daha yaklaşırken Hodbin, içindeki oyunbazın laflarını iliklerinde hissetti.

Evet!

Bela çıkarmak istiyordu.

Evet!

Sırf yapabileceği için, Hoki'nin canını yakmak istiyordu.

Ve evet, bu uyuşuklardan çok daha iyi olduğunu herkese göstermek istiyordu.

O yüzden cevap, evetti. Kızın gözlerinde de aynı açlık, aynı hırs ve çok tanıdık bir öfke parlarken Hodbin, 'evet' diye bağırmak istedi. Ama yine de onun sormasını bekledi. Bir centilmen, en azından ortalığı karıştırmadan önce bunu yapabilirdi.

Ve Lunu, sordu: "O zaman, ne dersin? Benimle bir diktatörü devirmek, yeni kurulan boktan bir topluluğu dağıtmak ve birkaç kişiyi sokmak ister misin?" dedi, ona kirpiklerinin arasından zararsız bir edayla bakarken. Ama yüzündeki gülümseme, hiç de masum değildi. O gülümsemede onlarca felaketin sessiz vaadi vardı...

Hodbin, ona benzer bir tebessümle karşılık verirken, içindeki coşkuya engel olamadı. Günün sonunda Hodbin, numaracı bir hinoğluydu. Tabii ki, burada da oyunu kuracak ve taşları da istediği gibi oynatacaktı. Bu, onun doğasıydı. Tahtayı paylaşmak, şimdilik, sadece yapması gereken küçük bir fedakârlıktı.

İçi kıpır kıpır olurken, umursamaz bir edayla nefes verdi. "Eh, sen böyle sorunca, nasıl hayır diyebilirim ki?" diye yanıtladı, kızın sorusunu.

İşte böylece, umut ile çaba, birbirleriyle bir anlaşmaya varmış oldular ve artık Gizliman'ın yaşlı, kurumuş etinden bir parça koparmadan durmayacaklardı.

5

Arm

Son iki gecenin bir o kadar aynısı olan bu gecede Arm, emektar bir ağacın köklerine yaslanmış; yine uyuyor numarası yapıyordu. Yine düşünüyor, dipsiz düşüncelerinin gizlerinde boğuluyordu. Aslında sıkıntı içinde kavrulsa da en başında gördüğü bu yeni dünya, ona mucizevi gelmişti. Manzaranın her bir kısmı, bir serap gibiydi. Neredeyse Arm'ın doğduğu kaya kadar büyük olan devasa ağaçlar, bulutlara değiyordu. Yosundan daha açık tonlarda yeşiller etrafını sarmış; ağaçların bedenine, yengeçleri yakalamak için kullandıkları eski ağları gibi dolanmıştı. Ama Arm'ın gördüğü bu güzellikleri açıklayacak ustaca sözleri yoktu. Ya da kalbinde buna dair bir istek bulunmuyordu. Ruhunun bir parçası kırılmıştı ve şimdi o parçalar üzerinde hayalini kuramayacağı bir güzelliğin ortasında yol alması gerekiyordu. Yolculuğun ilk günü, belki biraz da teselli bulmak amacıyla avcuna aldığı bir parça toprağın kokusunu doyamayacağına emin ola ola içine çekmişti. Yumuşacık ve hayat doluydu bu koku. Toprak, solucanların eviydi. Hepsinin eviydi ve Arm, daha önce hiç, evinde olmadığını fark etmemişti.

Onun evi, sert kayalar değil de hayat dolu topraklar olabilir miydi? Elindeki nasırlar gibi kurumuş gövdelere sahip bu ağaçlar mıydı onun gerçek ailesi?

İçinin karanlığı berrak günle savaşırken Arm, sessizce bu soruların cevaplarını düşünmüştü.

O, Kaya Şehirli Arm'dı.

Lunulata'nın kardeşi, Arm.

Bir Ark komutanın piçi olan Arm.

Elsiz Arm.

Annesinin kollarıyla ölüme götürülmüş Arm.

Ve yine, kardeşi saydığı kızın attığı halatla ölümden dönmüş Arm.

Her şeyini kaybetmiş ama aslında hiçbir şeyi olmadığını fark etmiş, yitik bir adamdı o. Takatsiz ruhunun en yeni misafiri ise daha önce sadece bir kere tanıştığı, o yakıcı Gazap olmuştu. Kardeşini kurtarmak için katil olduğu gün tanışmıştı içini yakan bu Gazap'la ve bunun bedeli de artık elinden hiç çıkmayan o kandı.

Bu yeni hınç, içine yerleşirken nasıl bir adamın ruhunu işgal ettiğini ona hiç sormamıştı. Nezaketini, sevgisini, sadakatini görmemiş; sadece iliklerine kadar dolmuş, dolmuş ve onu boğazının ucuna kadar kine batırırken sessizce gülmüştü.

Yol, aynı suskun rutinde ilerlemiş; bitmek bilmeyen patika, zamanla sorulacak sorularını da tükettirirken Arm'ın tek yoldaşı da işte bu hiddet olmuştu. Çoğunlukla konuşmadan, genelde birbirlerini görmezden gelerek saatlerce yürüdükleri bir gün daha geceye dönünce ve emektar ağacın yastığı onu yalancı uykusuna davet edince Arm, yine o hınç ile baş başa kalmıştı.

Aslında bu geceyi, diğer iki gecenin aynı yapan şeylerden biri de yaprakların hışırdamasının ardına saklanmış, o tanıdık öğürmeydi. Yola çıktıklarından beri hasta olduğunu onlara göstermemek için büyük bir gayret sarf eden Aspen, gece

çökünce hep ilk nöbeti devralıyor ve kusmak için herkesin uyuduğu o anı bekliyordu. Sonra, midesindeki her şeyi çıkartıyor; hâlsizliğini onlardan gizlemek zorunda kalmadan kendi başına yere yığılıp kalıyordu. Yolu bilmediği için suçlu hissediyordu ve onlara başka bir zayıflık belirtisi göstermemeye çalışıyordu. O yüzden teni her gün daha da solsa bile sesini çıkarmadan direniyordu. Arm, onun bu korunaksız hâlini dinlerken Gazap içinde gürlemeye devam ediyordu. Üçüncü geceye girdikleri bu ormanda, oğlanın bu hâline acıyan bir kişi bile yoktu.

Durmadan kuzeye gitseler de henüz Nice İnler Vadisi'nin yakınlarına bile varamamışlardı. Sedir'in yanına aldığı erzaklar bu öğlen, mataralarındaki su ise akşamüzeri bitmişti ve yakın bir zamanda mağaraya ulaşamazlarsa Arm ne olacağını hiç bilmiyordu. Gerçi bilmediği tek şey, bu da değildi ya zaten. Ta en başından, bu yolculuğa ne için çıktığını da bilmiyordu, Arm. Belki de Gazap, bu sorunun cevabını biliyordu ama henüz Arm'a söylemeye yeltenmemişti. Kim bilir?

Herkes uyurken, uyuyor numarası yapmak ve nöbet sırasının ona gelmesini beklemek, Arm'ın kolayına gelen bir tercihti. Çünkü hayatında şu an, kesin olan tek bir şey vardı. Bu da kâbuslarında onu bekleyen, babasının kesik başından başkası değildi. Arm, o yüzden gözlerini kapatıp yatıyor; Aspen'in kusmasını, Dante'nin uykusundaki yalvarışlarını, Boğar'ın tiz horlamasını ve Sedir'in iç çekmelerini dinliyordu. Ormanın kendi sesleri, yol arkadaşlarının uğultusuna karışırken sessiz bir kinle sırasını bekliyordu. Sonra bir şekilde gece bitiyor; gün ayıyor ve herkes, çıktığı bu yolda hissettiğinin tam aksi gibi davranmaya başlıyordu. Dante, kendi kâbusları ona musallat olmuyormuş gibi korkusuz uyanıyordu. Aspen iyiymiş, onları yavaşlatacak bir sorunu yokmuş gibi rol kesiyordu. Sedir de konuşkan, sevimli biriymiş gibi davranarak neşe saçıyor; sürekli yiyerek parçaladığı tırnaklarını ve

kan oturmuş parmaklarını saklamaya gayret ediyordu. Arm, hepsinin gerçek suratlarını görse de Gazap'la beraber sesini çıkarmadan onları izliyor; kendinin de taktığı umursamazlık maskesinin altından sessiz hiddetiyle onların yalanlarına eşlik ediyordu.

Aslında Arm acıya yabancı değildi. Acı, oldum olası onun bir parçasıydı. Hem de öyle, ona rağmen değil; onunla yaşamayı öğrendiği bir parçasıydı. Yine de ölü babasını düşünmek, içinde beklemediği kadar büyük bir fırtına koparıyordu. Hiç beklemediği bir şekilde babası, yaşarken de ölü olduğu kadar hayal kırıklığına sebep olmuştu.

Çünkü Arm, ölü bir adama hesap soramazdı. Gazap, bunu biliyordu ve daha da harlanıyordu. Ölü bir adamın onu sevmesini ve olduğu gibi kabul etmesini de bekleyemezdi. Gazap, bununla güçleniyor; elinin titremesine neden oluyordu. O ölü adam, Arm'ın ihtiyacı olan baba olamadan ölmüştü ve şimdi Arm, hiç sahip olamadığı o babanın yasını tutuyordu. Gazap'ı bu yasa burun kıvırıyor, onun hesaplaşmasını istiyordu.

Bir baykuş sesi ormanda yankılanırken Arm, öğürmelerin kesildiğini fark etti. Ama ardından gelen boğuk patırtı, diğer gecelerin aksine, beklenmedikti. Bir çatırtı daha olurken, sessiz bir inleme duydu. Yavaşça gözlerini açan Arm, kasvetli ormana baktı. Karanlık, tekinsizce kamplarında kol gezerken, istemeyerek yerinden kalktı ve uyuyan yoldaşlarına döndü. Uğursuz sisin yuttuğu küçücük kalan ateşleri, neredeyse sönmüştü. Tam karşı köşede yatan Dante, titreyerek kendi kâbuslarıyla boğuşuyordu ve Boğar, tüm gamsızlığı ile horluyordu. Gazap, bu adamın rahatlığını görünce içinde kükredi. O, babasının ölü yüzünü görmeden uyuyamıyordu.

Onun halkı yüzünden ölmüş olan babasının...

Eli, kin ve kan dolu olan Arm, Dante'nin ona verdiği hançerine dokundu ama ardından, hemen geri çekti. Gazap kük-

redi ama Arm, sadece uyuyabildiği için bir adamdan nefret etmek istemiyordu. Etrafa bakındı ama Sedir, orada değildi. Oysa Arm, onun uyandığını hiç fark etmemişti. Kızın sakarlıkları hesaba katılırsa bu kadar sessiz hareket edebilmesi, beklenmedik bir marifetti doğrusu. Arm döndü ve Aspen'in sesinin geldiği çalılığa doğru yürümeye başladı.

Nefret ve Gazap. Arm'ın içi ne de kalabalık olmaya başlamıştı böyle.

Bir küme yaprağı iterek geçerken boş yere tasalandığına emindi. Muhtemelen, iki âşığın akşam kaçamağını böleceğini biliyordu. Ya da belki Sedir de Aspen'in öğürmelerini duymuş ve yakışıklı prensine yardım etmek için ortalıktan kaybolmuştu. Birbirine dolanmış sarmaşıkları iterken Beş Beter'in onun için yaptığı mekanik kolun yanında olmasını dilerdi. Gizler, onun eli yerine geçen bu aletin bir silah olduğunu düşünüp Arm'ı bir çömleğe gömmeden hemen önce ona el koymuşlardı.

Arm çenesini sıktı.

Bir silah, bir kol, bir baba. Onda olmayan her şey asabını bozuyor, dengesini altüst ediyordu.

Patırtı artınca, hevessiz adımlarını hızlandırdı ve son çalıyı da geçti. Gazap, içinde bir kahkaha attı. Eh, beklediğinin bu olmadığı kesindi.

Şaşkınlık ve dehşet, Arm'ı aynı anda vurdu.

Ona arkası dönük olan Sedir, yerde yüzüstü yatan Aspen'in boynuna geçirdiği çuvalı sıkıyor; oğlanı yavaş yavaş boğuyordu. Bacaklarını oğlanın geniş göğsüne dolamıştı ve tereddüt etmeden çuvalın halatlarını çekiyordu. Arm, eğer uyuyabiliyor olsaydı bu manzaranın saçma bir düşün parçası olduğunu sanabilirdi. Ama gördükleri, Gazap'ın içinde keyifle gerinmesini sağlamıştı. Belki de Arm, uyumaya dönmeliydi. Sessizce gidip gördüklerini unutabilirdi. Bu işe karışmamalı, onların birbirlerini yiyip bitirmelerine izin vermeliydi.

Aspen ölebilirdi. Hepsi ölebilirdi.

Ama bu bir düş değil, gerçek hayatın ta kendisiydi ve Arm henüz kendini Gazap'a teslim etmemişti. O yüzden yerde yatan oğlanın hâlsizce havaya attığı son tekmesi, Arm'ı kendine getirdi.

Çevik bir hareketle öne atıldı ve Sedir'i omuzlarından sararak, oğlanın üstünden çekmek için bir hamle yaptı. Afallayan Sedir'in şaşkınlığı, anında öfkeye dönüştü.

"Kafayı mı yedin sen? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Arm. Kız, kollarında çırpınıyor; oğlanı bırakmamak için mücadele ediyordu.

"Bu işe karışma," diye inledi, Sedir. Bir yandan, Arm'ın tutuşundan kurtulmak için kendini sağa sola savuruyordu.

Arm, kuduz bir hayvan gibi hareket eden kızı yere doğru fırlatıp Aspen'in başına çöktü. Boynundaki halatı gevşetip hemencecik çuvalı çıkardı ve yaklaşıp oğlanın nefesini kontrol etmeye çalıştı. Oğlan boğulurcasına bir öksürükle gözünü açarken Arm, oğlanın tuttuğu başının ıslak olduğunu fark etti. Yavaşça geri çekildiğinde oğlanın kafasından akan kan, elinde kaldı.

Kan, kin ve kan.

Daha çok kan ve çok daha fazla kin.

Sedir, bir anlık boşluğundan faydalanıp bir çığlık koyuverdi ve üzerine koşarak, elinde tuttuğu sopayı savurdu. Arm, seri bir hareketle geri çekilince kocaman sopa, havada ıslık çalarak boşluğu dövdü. Eğilip kızın bir başka saldırısından daha kaçınarak, geriye hamle ediyormuş gibi blöf yaptı. Kız, sopayı üçüncü kez savurduğunda Arm artık hazırdı. Öne doğru atlayıp sopayı havada yakaladı ve kolayca kızın elinden çekip yere attı. Kız, çıplak elleriyle onu yumruklamaya çalışırken sol koluyla kızın ellerini tutup Sedir'i kendi göğsüne bastırdı. Kız, Arm'dan kısaydı ama gücü kuvveti, gayet yerindeydi. Sedir, Arm'ın kollarında vahşi bir hayvan gibi

debelenirken Aspen, yattığı yerde boynunu tutarak nefes almaya çalıştı. Yavaşça doğrulurken Arm ona döndü ve "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Nasıl görünüyorum?" Sitemli sorusu, oğlanın boğazından zorlukla çıkmıştı.

"Kesinlikle rezalet," dedi bir ağacın yanında, elinde mızrağıyla önündeki manzaraya bakan Dante. Aspen, ona ters bir bakış atmasına rağmen konuşmayı denemedi. Küçük bir inlemeyle kanayan başını tuttuğu sırada Arm, hâlâ Sedir'i zapt etmeye çalışıyordu.

"Sakin ol ve debelenmeyi kes. Kendine zarar vereceksin," dedi Arm, kızın kulağına.

Ama Sedir, onu duymuyor gibiydi. Çığlıklar atarak, Arm'ın elinden kurtulmak için mücadele etmeye devam ediyordu. Ama Arm, kızı bırakmadı. Sedir'i tutmaya devam ederek eğildi ve çuvalın ağzını bağlayan halatı çıkardı. Tek eli olabilirdi ama düğüm atmakta, kendi parmaklarından ötesini tanımazdı. Sedir'i sırtüstü yatırdı ve diziyle bedenini zapt ederek, kızın ellerini arkasından bağladı. Kızın, bir avucunu boydan boya çizen bir yara izi vardı. Artık kaçamayacağını anlayan Sedir, şimdi ona direnmeyi bırakmıştı. Arm, kızı olabildiğince nazik bir hareketle ayağa kaldırdığında Sedir garip bir titremeyle iki büklüm oldu ve ağlamaya başladı. Ayağa kalkar kalkmaz yüzünü Arm'ın göğsüne gömerek kendini hepten onun insafına bıraktı. Arm, kızın başının üzerinden Dante'ye şaşkınlıkla baktı. Ne yapacaktı? Sedir'i teselli mi edecekti?

Önemli değil, herkes ilk cinayetinde batırır zaten.

Dante de tek kaşını kaldırarak, onun şaşkın bakışlarına karşılık verdi. Gazap bile ağlayan bir kızın yakınında olmak istemiyor gibi, onu geride bırakmıştı.

"Sen batırmamıştın," diye cevapladı kafasında konuşan babası, neredeyse gururlu bir sesle.

Eh, babası, ölüyken de diriyken de ironiden anlamazdı zaten.

"Özür dilerim, çok çok özür dilerim," dedi, iri mavi gözlerindeki yaşlarla Arm'a bakan Sedir. Ay ışığı altında beyaz teni parlıyor; kızaran yanaklarına akan yaşlar, kızın meleksi bir masumiyette görünmesini sağlıyordu. Ama Arm, masum insanların masum görünmek için çabalamayacağını bilecek kadar yalancı tanımıştı.

"Berbat cinayet teşebbüsün için özürden fazlasına ihtiyacın olacak," dedi Arm, kızı kendinden uzaklaştırırken. Yine de eliyle, kızın kolunu tutmaya devam ediyordu. Dante, Aspen'i kaldırmak için bir hamle yaptı ve oğlanın sersemlemiş bir adımla ayaklanmasını sağladı. Başına aldığı darbe, Aspen'i gerçekten afallatmış olmalıydı. Gözlerini bir an, her şeyi anlamlandırmak için kırpıştırdı ve az önce ölümden döndüğünü fark ettiğinde genelde tembel bir gülümsemeyle dolu olan yakışıklı yüzü öfkeyle çarpıldı.

"Sen manyak mısın be! Neden beni öldürmeye çalıştın ki? Seni tanımıyorum bile!" diye bağıran Aspen, Sedir'e doğru yürümeye başladı.

"Özür dilerim," dedi Sedir, hıçkırıklarının arasından güç bela çıkan bir sesle.

"Liderlik kötü gidiyor gibi?" dedi Dante, Aspen'in ve Sedir'in arasına girerek. Aspen, önünde dikilen Dante'ye aksi aksi baktı. Dante de oğlanın bakışlarına karşılık verip Sedir'e döndü ve "Acemi bir katile tavsiyem olsun. Birini sessizce öldürmek istiyorsan, ortalıkta çığlıklar atarak koşmamalısın," diyerek kızı baştan başa süzdü. Sanki ona verdiği notu değiştirir gibi bir hâli vardı. Gazap, Dante'yi severdi.

Ama onun bu sözleri, Sedir'in daha da ağlamasından başka bir işe yaramadı.

"Çok komiksin. Beni nasıl öldüreceğini bir de uygulamalı göstermek ister misin?" diye sordu Aspen, sinirli bir şekilde boğazını ovuşturarak.

"İstemen yeterli."

"Ormanın ortasında sizin tartışmanızı dinleyeceksem en azından ateşin başına dönebilir miyiz? Sizi bilmem ama benim kıçım değerli ve şu an donmak üzere," diye homurdandı Arm. Ardından da onlardan bir cevap beklemeden, Sedir'i yanında yürüterek kamp alanlarına doğru ilerledi. Kaya Şehirleri hep ayaz olurdu. Ama Arm, bir ormanın, hele de gündüzleri bu denli sıcak olan bir ormanın, gece bu kadar soğumasını hiç beklemiyordu.

Belki de Gazap'ın sessizliği, onun bu denli üşümesine sebep oluyordu.

Şimdi ne bok yiyeceğiz acaba?

Sadece yemek bulmak için bu yola çıkmışlardı. Arm, biraz Lunu'dan uzaklaşacaktı; babasının ölümünü sindirecekti ve içine çöken bu yeni ağırlıkla baş edecekti. Bir işe yarayacak ve o sırada, herkesten uzak olacaktı. Plan buydu. Bu kadar olmalıydı. İşlerin bu denli karışmaması gerekiyordu.

Ateş, neredeyse hepten sönmek üzereydi ve sisin içinde kaybolan Boğar hâlâ horuldayarak aynı yerde yatıyordu.

Gamsız pezevenk.

Arm, kızı ateşin başına oturturken, ne olur ne olmaz diye ayaklarını da bağlamayı ihmal etmedi. Gerçi Sedir, gece vakti ormanda kaçmaya çalışacak kadar aptal mıydı, emin değildi. Kız, iki dala takılmadan yürüyemeyecek kadar sakar bir tipti.

Dün öyleydi. Bugün, sessiz bir suikastçı.

Herkes rol yapıyordu. Herkes olduğu kişiyi saklıyor, başka biri olarak yaşıyordu. Arm dışında. O, hep kendi gibiydi ve bu da hep acı çekmesine sebep oluyordu. Muhtemelen tüm o ikiyüzlü yalancıların sırrı da buydu. Kendin değilsen

seni ne incitebilirdi ki? Hele de kendine bir zırh örersenkim sana yaklaşabilirdi?

Belki de olduğu kişiyle yetinmeyip olmayı seçtiği kişi olmalıydı insan.

Peşinden gelen Aspen, yere çöküp bir kütüğe bitkince yaslanırken öksürdü. Boğazındaki halatın izi, ince bir kesikle beraber morluğa dönmeye başlamıştı. Gazap, onun ölüme ne denli yaklaştığını fark edince uzakta bir yerden güldü. Arm araya girmeseydi bu gece kim bilir nasıl sona erecekti.

Mızrağını ilk kez elinden bırakan Dante, kolsuz atletinin alt kısmını yırtıp Aspen'in başındaki kanayan yaraya sarmak için oğlanın yanına çöktü. Arm'ı şaşırtan bir şekilde Aspen, kızın onunla ilgilenmesine izin verdi. Arm, Dante'nin yarayı eliyle temizlemesini izlerken, sönmek üzere olan ateşe biraz çalı çırpı attı.

Şu an bir fıçı Ark'ın sidiği olsa ne harika olurdu.

Sedir, oturduğu yerden Aspen'e yaklaşmak için hamle yapmayı denedi ama bağlı ayakları birbirine dolaşınca, olduğu yere çöküverdi.

Aspen, kızı yan gözle izlerken Arm'a doğru seslendi ve "Benden uzak tut, şu deliyi," diye tısladı. Bu tıslamasının sebebi, Dante'nin sıkıca bağladığı yarasının acısı da olabilirdi tabii. Arm, oğlanın emrine ters ters bakarak karşılık verirken bu sefer ateşe büyük bir odun attı.

Yine de kendini sakin kalmaya zorladı ve "Ben, senin askerin değilim," diye açıkladı. Bu sefil gece, herkesin sınırlarını zorlamaya yemin etmiş gibiydi.

"Eh, artık öylesin. Liderimizin hayatını sen kurtardın. Toplum eminim sana minnettardır, Arm," diye yanıtladı, yeşil gözlerinde muzip bir pırıltıyla Arm'a göz kırpan Dante. Dante'nin ona gösterdiği bu yakınlık, Arm'ı istemsizce gülümsetti.

"Çok komiksiniz," diye gözlerini devirdi Aspen. "Şimdi, önümüzdeki soruna odaklanabilir miyiz?" dedi, yattığı yerde ağlamaya devam eden Sedir'i göstererek.

Boğar, sesli bir iç çekişle doğrulurken, onlara uyku sersemi bir bakış attı. Saçlarına yattığı kütükte kalan yapraklar yapışmıştı.

"Ne gürültü yapıyorsunuz be!" dedi, sitemli bir esnemeyle.

Ama kimse, ona aldırmadı.

"Neden seni öldürmeye çalıştı?" diye sordu Arm, ateşin harını karıştırarak. Bu sorunun maksadı, gelecek yanıtı gerçekten umursadığından değildi tabii. Sadece uyuyor numarası yapmak zorunda kalmadığına minnettardı, o kadar. Gazap onu yavaş yavaş boğarken sessizce beklemek, melun bir işti.

"Ben nereden bileyim? Ona sorsana," diye homurdandı, Aspen.

"Bok gibi görünüyorsun, abi," dedi Boğar, tek gözünü ovuşturarak. Aspen, ona gözlerini kısarak hayret dolu bir bakış attı.

"Sen de leş gibi kokuyorsun. Ama benim şikâyet ettiğimi duymadın," dedi Aspen, yeni uyanmış oğlanı tersleyerek. Boğar, koltuk altını kokladı ve tiksinerek yüzünü buruşturdu. Yine de poz kesmekten ödün vermeyerek gerindi ve "Cazibe faktörü diyelim biz ona," diye yanıtladı. Tasasız oğlanın şakasına Dante ve Arm, aynı anda güldüler. Gece o kadar beklenmedik gidiyordu ki yaşananlar, belki de Ark'ın sidiğinden bile daha iyi sarhoş ediyordu insanı. Aspen, sadece gözlerini devirdi. Hâlâ çok solgun görünüyordu. Ve buna karşın Sedir de durmaksızın ağlamaya devam ediyordu.

Dante'nin sırıtması yüzünden silinirken, yerde yatan kızın bu hâline bezgince iç çekti. Ayağa kalktı, ateşin öbür yanına geçip iki büyük adımda kızın yanına çöktü ve kızı doğrulttu. Sedir'in, ağacın kalın gövdesine dayanıp oturduğundan emin oldu. Ardından da kızın ağlamaktan kızarmış suratına

sert bir tokat attı. Arm irkilirken Aspen bocaladı. Boğar bile ilk kez, boş bir laf etmeden susup kalmıştı. Sedir, darbenin şokuyla ağlamayı keserek asker kıza şaşkınlıkla baktı.

Dante, tüm dikkatlerin ona döndüğüne emin olunca kıza doğru iyice eğildi ve "Ee, anlat bakalım, neyin peşindesin?" diye sordu. Sesindeki sakin tehdit, dalgalı sise karıştı. Dante, kızın tepesinde dikilirken şimdi her zaman olduğu sert savaşçıydı.

"B-ben..." dedi Sedir, panikle kekeleyerek. Yaşla dolu masum gözleriyle Arm'a yardım etmesi için yalvarır bir bakış attı. Ama Arm, sadece omuz silkti. Kızın, Dante'yle kendi başına uğraşması gerekecekti.

"Hadi ama, soğukkanlılıkla adam öldürmek üzere olan birinin gözyaşlarına kanacak kadar nahif mi gözüküyorum sana? Belki de o çuval tutan kollarını kırarsam, daha rahat konuşursun?" diye açıkladı Dante ona. Issız sesi, şimdi buz gibiydi ve bunu fark eden Sedir'i de titretti. Kız, panikle konuşmaya başladığında Arm gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Gazap, kesinlikle Dante'yi severdi.

"Yerdengezen'e yemin olsun ki ben istemedim! O-onu zehirlersem, bana Giz vatandaşlığı sözü verdiler! A-ama ekmeğim bitmişti ve o hâlâ ölm-ölmüyordu. Yapmak zorundaydım. A-annemin evine dönemem," diye bir çırpıda döküverdi incilerini, Sedir.

Farkındalık, hepsini aynı anda çarptı. Aspen şokla ayaklanırken Arm öksürdü. Burada, beklediğinden fazlası olduğu kesindi.

"Senin aptal sandviçlerin yüzünden mi kusup duruyorum ben! Tatları berbattı ama sadece boktan bir aşçı olduğunu düşünmüştüm!" dedi Aspen, şüpheyle gözlerini kısarak.

"Ö-özür di..." Ama Dante, onun özrünü ağzına tıktı.

"Kim onu zehirlemeni istedi?"

"Bilmiyorum!" dedi Sedir, mavi gözlerinde yalvaran bir bakışla. Kızın gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı. Dante'den bir tokat daha geleceğini anlayan Arm, araya girme ihtiyacı hissederek ona doğru yürüdü. Dante, bu sözsüz ricasına sadece bıkkın bir omuz silkmeyle karşılık verdi ve kızdan uzaklaşırken Arm da onun yerine geçti.

"Bilmediğin birine güvenip cinayet mi işleyecektin, Sedir?" diye sordu, Arm. Kızın göz hizasına çömeldi ve sakince ona baktı. Sedir, Arm'ın yoğun bakışlarına karşılık verirken yutkundu. Kızın alt dudağı titrediğinde Arm, ne yapması gerektiğini biliyordu. O yüzden, kızın yüzünden akan bir damla yaşı şefkatle sildi ve konuşması için cesaret vermek ister gibi, hafifçe gülümsedi. Yalancıların dünyasında dürüst olmanın bir ödülü yoktu. O yüzden kızın ihtiyacı olan yumuşak başlı dost gibi görünürken Arm, hiç utanmadı.

"Seni zayıf görüyor," dedi babası, hor görerek.

Kapa çeneni.

Artık kız, uzlaşmaya hazırdı. Sesinin titremesini bastırarak konuşmaya başladığında kelimeleri birbirine dolandı ama gerçekler yine de bir bir dökülüverdi:

"Sizinle gelmeye gönüllü olduktan sonra, yemek almak için mutfağa gittim ve mühür ile bir not bulduk. Cebime bak. Onu zehirlersem, bir tane daha alacağım yazıyordu. Bunun anlamı ne, biliyor musunuz?" dedi, yalvaran gözlerle bakarak. Anlamalarını istiyordu.

Herkes, anlaşılmak ve haklı bulunmak istiyordu ya zaten.

Arm, kızın bol pantolonun cebine uzandı ve metal bir şeye dokundu. Çıkardığında, elinde tuttuğu şeyin, küçük bir iğnesi olan eski bir broş olduğunu gördü. Bir canı almanın bedeli olacak mühür, bu muydu? Arm, okumayı hiç öğrenememişti. Kaya'da kelimelerle oynamazlardı; o yüzden, üstünde yazan şeyi anlayamasa da el deseninin hatları rahatlıkla seçilebili-

yordu. Ardından yaklaşan Dante, omzunun üzerinden eğildi ve onun yerine okudu.

"Fedakârlık Mührü. Bu ne demek?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Arm da bir cevap almak için Aspen'e döndü ama Aspen uğursuz bir sessizlikle donakalmıştı.

Ne biliyorsun?

Gazap, yavaşça içine süzülürken, "Bu ne?" diye zorladı onu Arm ve elindeki mührü Aspen'e attı. Aspen, suratına çarpmadan hemen önce mührü yakalayıp gerçek olup olmadığını anlamak ister gibi incelerken, en az onlar kadar kafası karışmış gibi gözüken Boğar da şimdi, yaralı liderlerinin yanına gelmişti. Aspen, zaman kazanmak ister gibi, mührü, ateşin ışığı altında bir süre seyretti.

Ama Arm, onun oyununu görüyordu. Elindeki şeyin gerçek olduğunu teyit etmişti ve onlara anlatmak istemiyor, ne uyduracağını düşünmeye çalışıyordu.

Arm, ateşe bir daha adım yaklaştı ve gözlerini oğlana dikti.

"Bu yola beraber çıktık, değil mi lider?" diye sordu, buz gibi bir sesle. Gazap, Arm'ın vücudunu sararken Aspen yorgun bir iç çekişle önce Arm'a sonra da Dante'ye baktı.

"Bu mühürler, adayların hangi alanlarda başarılı olduğunu göstermek için yapıldı. Sınavların sonunda, sadece en fazla mührü toplayan kişiler, en son sınav olan Temizlik Töreni'ne geçmeye hak kazanacak. Ama bunu şimdilik kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Dolunay vakti geldiğinde hepimiz bir aradayken açıklayacaklardı," diye yanıtladı ve bir çocuğu azarlar gibi Sedir'e baktı.

Kız, bilmemesi gereken bir şey biliyordu ve sahip olmaması gereken bir şeye sahipti. Ve bunların hepsi Aspen'i, öldürülme ihtimalinden daha fazla rahatsız etmiş gibiydi.

"Ama sen biliyorsun. Sanırım adaletli sınav sisteminiz buraya kadarmış," dedi Dante, sinirle. Yine de avcundaki mührü sıkan Aspen, bu suçlamadan mahcup olmadı. Başı dik, tavrı

gururluydu: "Ben, neredeyse bir Güneş soyluyum. Diğerlerinden daha çok şey bilmem normal," diye açıkladı, kibirle.

"Sürekli Güneş soyluyum deyip duruyorsunuz ama bu siktiğimin şeyi nedir, biliyor gibi bir hâlimiz mi var?" dedi Dante, dişlerinin arasından. Ama Aspen'in bakışları çoktan kafasındaki sorularla kaşları çatılmış hâlde mühre odaklanmıştı bile. "Gizliman'ı kuran ailenin sonundan geliyorum, demek. Şu anki liderimiz, Büyükefendi'nin soyundan. Biz, Yerdengezen'in bizzat seçtiği kullarıyız," diye yanıtlarken, düşünceliydi.

"Torpillisin yani," dedi Arm, onun yerine basitleştirerek. Sınavlar, törenler, tanrılar; Arm'ın umurunda değildi. Elinde bir amaç veya bir umut kalmamışken bu konuşmalar bile ona çok anlamsız geliyordu.

Kan, kin ve kan.

Daha çok kan ve çok daha fazla kin... Anlamı olan tek şey buydu.

Hesaplaşma.

"Hayır, değilim. Benim de herkes gibi sınavlara girip toplayabildiğim kadar mühür toplamam gerekiyor. Temizlik, Gizler için kutsaldır. Kimse torpil kullanarak bunu kirletmez. Bunu denemenin bile cezası ölüm olur. Ayrıca, neden beni sorguluyorsunuz? Beni öldürmeye çalışan o!" dedi Aspen, Sedir'i işaret ederek.

İyi bir noktaya değinmişti.

"Çok şey biliyorsun. Belki katilinin de kim olduğunu biliyorsundur," diye sordu Dante, kollarını göğsünde birleştirerek. Yırttığı atleti, şimdi belinin hizasında bitiyordu ve ateşin ışığı esmer teninde geziniyordu. Arm, kızın karnındaki kaslara gereğinden uzun baktığını fark edince bakışlarını tekrar Aspen'e çevirdi.

"Hiçbir fikrim yok," diye volta atmaya başladı, ayaklanan Aspen. Koyu kumral saçlarını karıştırarak etrafta dönüp duruyordu.

"Bu mühür olayı madem bu kadar gizli, başına ödül koyan kişi buna erişebilecek biri olmalı, değil mi? Böyle bir şeyi kim bulabilir?" diye sordu Arm. Gazap'ın hesaplaşma için daha çok cevaba ihtiyacı vardı. Arm'ın daha çok cevaba ihtiyacı vardı. Aspen, Arm'ın sorusuyla durup ona ve Dante'ye baktı.

"Gizlerin çocuklarından biri olmalı. Hiçbir Hiç soylu mühürleri böyle kolayca feda etmez. Ama anlamıyorum... Herkes beni sever," dedi Aspen, tereddütle kaşlarını çatarak.

Boğar, buna cırtlak bir kahkaha patlattı ama Aspen ona sadece kaba bir el hareketi çekmekle yetindi.

"Biraz düşünecek olursak köyde bayağı az sevenin var gibi," diye yanıtladı, Dante. Arm, buna katılıyordu ama sessiz kalmayı seçti ve kızın açıklamasına izin verdi. Şimdi sis, gece, kin ve kan bile bekliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Aspen, kızla tartışmaya hazırlanarak. Ama Dante, sadece açıkladı.

"Gönüllü olmanı istediler. Ama kimse seninle gelmek istemedi? Ya gerçekten sevilmiyorsun ya da öleceğini biliyorlardı ve yakınında olup şüpheli görünmek istemediler," dedi, Dante. Aspen, bu cevaba anında sırıtarak itiraz etti. Şimdi, o gamsız lider rolüne geri dönmüştü:

"Arkadaşlarımın beni öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun? Bunu asla yapmazlar!" Kendinden çok emindi, çok rahattı; ölümden dönse bile korkmuyordu. Hiddet, Arm'ın elini uyuştururken yumruğunu sıktı. Bunların hepsi çok anlamsızdı. Arm burada ne arıyordu ki? Ne ummuştu? Babasının onun için istediği gelecek bu muydu? Oyunlarla ve ihanetlerle dolu bir hayat mı? Belki de hayat, sadece bundan ibaretti: Kazan ya da kaybet. Ya yalancı olacaktın ya da yalanlara kanacaktın.

"Biliyor musun, hiç umurumda değil. Bütün bunlar kulağa daha çok senin sorununmuş gibi geliyor," dedi Arm, herkese arkasını dönerek. İşemeye gitmek, hatta belki de kendini ormana atıp hiç durmadan yürümek istiyordu. Ta ki hayatına bir amaç, bir anlam bulana kadar yürümek... Belki Gazap, onu boğup bitirir ve kemiklerinden sarkan etleri lime lime ederdi. Toprağa karışıp bir solucana yem olduğunda Arm belki bir parça huzur bulurdu.

Ama hayır. Arm bunun olmayacağını biliyordu. Hesaplaşma olmadan huzur da olmayacaktı. Bu yolculuğa bunun için çıktığını içten içe hissetmişti. Bulacağı bu cevaptan kaçmak istemişti ama Gazap, buna izin vermemişti. Öfkesi tükenmemiş, yasını ve kinini diri tutmuştu. Arm, nihai yanıtı, ruhunun boşluğuna derman olacak cevabı bulmuştu bulmasına ama bununla yüzleşmek kolay olmayacaktı. Çünkü Arm, Gizliman'la hesaplaşacaksa önce olduğu Arm olmaktan vazgeçmek zorundaydı.

"Bizim sorunumuz," dedi Aspen, ciddiyetle; Arm'ın kafasında yaşanan kirli savaştan habersizdi. "Biri beni burada öldürmek istediyse cinayetimin de sizin üstünüze kalmasını istemiş olabilir. Sonuçta kimse, bir denizden gelenin masum olup olmadığına bakmaz. Ben ölürsem siz de ölürsünüz."

Böylece hayat, Arm yerine karar vermiş gibiydi.

"Beni sevmedin. Beni, ben olduğum için sevmedin," dedi Arm, babasına son bir veda olarak. Ama Arm'ın kendi içinde bile sesi, babasının sesi kadar güçlü çıkmıyordu. Adamın ölü sözleri bile Arm'ın atan kalbinden daha kuvvetliydi.

"Sen kendini sevmezken ben seni niye seveyim ki?"

Ve böylece Arm, kararını vermiş oldu. Ölmeye ve yeniden doğmaya karar vermişti. Hesaplaşmaya ve kinini kendine zırh yapmaya karar vermişti. Ve en önemlisi, bir daha kimsenin canını yakamayacağı biri olmaya karar vermişti. O yüzden Arm, babasının kesik başını hayal etmeye çalıştı. O kesik

başı gözünün önüne getirdi ve oraya kendi suratını koydu. O kazığa geçirilen, Arm'dı. Eski Arm, o yolculuğun sonunda ölmüştü. Ve bugün, yeniden doğacaktı. Burada, bu sinsi planların, ihanetlerin ve cinayetlerin konuşulduğu ormanda Arm, yeni bir adam olacaktı. Ölü babasının bile musallat olmaya çekineceği bir adam. Gazap, onu kararından ötürü kucaklarken Arm, önündeki manzaraya döndü.

"Seni zehirleyenin Sedir olduğunu söyleriz," dedi Dante, verdiği yalnız savaşta. Ama çoktan kaybettiğini biliyor gibiydi. Onların sözünün bir değeri yoktu. Burada, hiçbirinin bir değeri yoktu. Her yerde olduğu gibi.

Artık, bir hiç olmak yok.

"Bir Hiç soylu olsa bile o, bizden biri. Siz kimsiniz? Kimsenin bilmediği, tanımadığı denizden gelenler. Kimse size inanmaz. O yüzden bu BİZİM sorunumuz," dedi Aspen, ikisine de bakarak.

"Tamam, o zaman, bu sorunu çözelim," Arm, yumruğunu açtı. "Seni kim öldürmek istiyormuş, bulalım ve cezasını verelim. Başka istediğin bir şey var mı, lider?"

Onun bu beklenmedik yardım teklifine afallamış olan Aspen, başını iki yana salladı. Dante şaşkınlıkla Arm'a bakıyordu.

"Güzel. Çünkü benim bir isteğim var. Korumamız karşılığında o mührü bize vereceksin," dedi, Arm. Bugün doğan Arm, Kaya'daki gibi bir adam olmayacaktı. Bu gece doğan Arm, bir Giz'den azı olmakla yetinmeyecekti. Önce bir Giz olacak, sonra da hepsine hak ettiklerini verecekti. Kini hevesle kararırken Arm bu yeni misafirlerini içeri buyur etti: Kalbinin en ortasına.

Aspen, bir an düşündü; sonra, yayvan bir sırıtmayla ikisine baktı.

"Fedakârlık mührü bana göre değil zaten, ben daha çok liderlik mührünü hedefliyorum," dedi ve Dante'ye göz kırparak mührü Arm'a attı.

Dante, onu umursamadan Arm'a yaklaştı.

"Buna emin misin? Bunlar, bizim dertlerimiz değil."

"Burada kalmak istiyorsak her türlü avantaja ihtiyacımız olacak. Ve o, bir avantaj. Bize ihtiyacı var," dedi Arm ve Aspen'in de duyduğuna emin olarak devam etti: "Çünkü bizim dışımızda herkes onu öldürmeye çalışan kişi olabilir. Boğar bile. Ve bizden başka kimseye tam olarak güvenemeyeceğinin de gayet farkında. Değil mi, lider?"

"Ben kimseyi öldürmeye kalkmadım," diye çıkıştı Boğar, sinirle. Oğlanın gözleri yeni bir açlıkla artık Arm'ın elinde olan mühre kayarken boynunda bir damar seğirdi.

Aspen, soğuk bir sırıtışla onlara baktı.

"Arkadaşlarıma hâlâ güveniyorum."

"Ama hayatını emanet edecek kadar değil," diye tamamladı Dante onu.

"O yüzden birbirimizin arkasını kollayacağız," dedi Arm, rahat bir gülümsemeyle. Gazap kalbinde büyürken gülümsemesi zorlama ve sertti ama Dante, ona itiraz etmedi. Kız, ona güveniyordu ve bu yüzden sadece başını sallayarak onayladı. Bu sessiz sadakat, eski Arm'ın kalbini ısıtırdı. Yeni Arm'ın kalbinde ise ısınacak bir parça bile yaşam kalmamıştı.

"Peki, bunu ne yapacağız?" dedi Dante, yerde hâlâ ağlayan Sedir'i göstererek.

"Tören öncesi cinayete teşebbüsün bedeli, ölümdür," diye açıkladı Aspen, ciddiyetle. Bunu duyan Sedir, küçük bir çığlıkla dizlerine sarıldı.

"Senin için kimseyi öldürmem," dedi Dante, basitçe. Sesi sertti ve bu konunun tartışmaya kapalı olduğu da belliydi.

"Sadece kanunda olanı söyledim. Ben bir cani değilim. Senin aksine," dedi, Sedir'e bakan Aspen. Sedir, onun sözleriyle histerik bir ağlama krizine girdi; Dante ise bezgince gözlerini devirdi.

"Erzakları taşımak için ona da ihtiyacımız olacak," dedi Arm, beklemediği kadar soğuk bir sesle.

"Köye döndüğümüzde bir hapishane yapabiliriz," diye önerdi Dante.

"Harika bir fikir. Mührünü kaybetmek ona yeterince ders olur diye düşünüyorum." Aspen, Sedir'in önüne diz çöktü.

"Bir daha bana ya da başka birine zarar vermeye kalkarsan idam edilmen için seni kendi ellerimle senatoya teslim ederim, anladın mı?" Sedir, minnettar bakışları yaşlarla dolu bir şekilde Aspen'e başını salladı.

"Şuna bak, nasıl da tatlı bir aile oldunuz öyle," dedi Boğar, kıskanç bir sesle.

"Arkamı kolladığın sürece sana da bu ailede bir yer var."

"Ne de kıymetli bir kıçın varmış öyle. Zevkle, lider," dedi Boğar, hınzır bir kıkırtı eşliğinde. Sesi, ürpertici sisin altında solup gitmişti.

"Güzel, beni öldürmek isteyen başka kimse yoksa, şimdi biraz uyumak istiyorum."

Gazap, buna bir kahkaha atarken Arm'ın eli seyirdi.

"İlk nöbeti ben tutarım," Arm zaten uyumayacaktı ama bunun nedeni, artık babası değildi. Artık önemli olan tek şey, hesaplaşmaydı.

6

Beau

Öğle güneşinin ışıklarıyla aydınlanan çayırlık, sakince otlayan onlarca sambar geyiği ile doluydu. Koyu kahverengi tüyleri, güneşin kızıllığı altında sağlıkla parlıyor; görkemleri, eski ormanın kadim ruhundan bir parça taşıyordu ve erkeklerin bir taç gibi giydiği çatal boynuzları, neredeyse tek başına bir metreyi buluyordu. Öyle ulu, öyle hürlerdi ki Beau'nun yüreğini tanıdık bir sızı kapladı. Saklandığı ağaçlığın arkasından onları izlerken bir okla yitebilecek o narin güzelliklerine bakakalmıştı. Aslında, Ark'ın ormanlarında geçen çocukluk ve ilk gençlik yılları boyunca avlara katılmış; çiftçilik kadar avcılıkla da halkına katkı sağlamıştı. Ama hayatında ilk kez kendini bir avla aynı yerde duruyormuş gibi hissediyordu. O masum varlıklarıyla huzur içinde otlanırlarken dünyanın zalimliğinden öyle uzaklardı ki... Doğalarında acımasızlık yoktu. Doğalarında zulüm yoktu. Başkalarını esir etmek, özgürlüğünü elinden almak ya da kullanmaya çalışmak yoktu. Basit ama kıymetli bir hayatı yaşıyor, seviyor ve vakti gelince de ölüp gidiyorlardı.

Beau, okunu yayına takarken bir an, sadece bir an daha bile olsa bu zalimlikten uzak kalmaları için onlara müsaade

etti. Güneşin altında ısınan kürkleriyle etraflarına merakla bakan bu kutsal güzelliklerin, korkmadan azıcık daha bile olsa yaşamasını istemişti. Çünkü Beau biliyordu ki o ok, bir kez yaydan çıkınca geri dönüşü olmazdı. İnsanın zalim doğasıyla tanıştıkları anda o korku, yüreklerinde yer edecekti.

İçi buruk bir hüzünle dolarken gözleri sürünün en ortasındaki heybetli erkek geyikteydi. Geyik, aralarından en irisi, en görkemlisiydi. Geniş boynuzlarını bir dua gibi göğe kaldırdı ve havayı kokladı. Bir anlığına sanki Beau'nun varlığını fark etmiş, vaktinin kısıtlı olduğunu anlamış gibi ona doğru baktı. Beau'nun elleri, ilk defa tereddüt ederek kasıldı. Bunu yapmak istemiyordu. O kutsal varlığı öldürmek, Beau'ya daha önce hiç olmadığı kadar yanlış hissettiriyordu.

Ama yapmak zorundaydı.

Köydekiler, onlara güvenmiş; avlarını bulmaları için buraya göndermişlerdi. Onlara karşı bir sorumluluğu vardı.

Yanından bir ok, vızıldayarak yayından çıktı ve sessiz bir yeminle, bekleyen erkeğin ince bacağına isabet etti. Diğer geyiklerin hepsi ölümün bu çağrısından süratle kaçışırken Beau, bir küfür savurarak arkasına döndü. Beş Beter, olduğu yerden fırlayarak bir ok daha attı ama oku çimenliğin ortasına saplandı.

"Siktir. Çok yaklaşmıştım," dedi, başka bir oka uzanırken.

"Onu yaraladın!" Öfkesi boğazını yakarken Beş Beter'in üzerine yürüdü. Beş Beter, buna sinir bozucu bir şekilde gülerek karşılık verirken Puhu da saklandığı yerden çıkarak yanlarına geldi.

"Fazla oyalandın," dedi Beş Beter, alaycı bir tavırla.

Beau, Beş Beter'in burnunun dibinden bir santim bile uzaklaşmadan hırladı: "Acı çekmesine gerek yoktu. Temiz bir atış olacaktı. Bu yüzden ilk oku ben atacaktım!"

Bu konuda anlaşmışlardı. Dün yaptıkları okçuluk denemesinde en iyi atışları Beau yapmış, hedefi hiç ıskalamamıştı.

Bu görev onundu ve Beş Beter zar zor atabildiği bir okla bunu mahvetmişti.

"O zaman, eski sevgilini görmüş gibi bön bön bakmak yerine okunu atsaydın. Senin işini yaptığım için memnun olmalısın."

Adi herif.

"Bok gibi bir atıştı ve şimdi, senin yüzünden acı çekerek ölecek," dedi Beau, sinirle. Beş Beter, buna bir kahkaha patlattı.

"Hepimiz bir gün acı çekerek öleceğiz."

Birbirlerine dik dik baktıkları iki saniyenin sonunda Puhu, onlara seslendi ve "Kan izleri var," dedi.

Beş Beter, onu geçip geyiklerin kaçıştıkları ağaçlık alana girerken Beau'ya bir omuz attı. Onun peşinden giden Beau, derin bir nefes alıp sakin kalmak için kendini zorladı. Erkek geyik, her yerde kan izleri bırakmıştı. Beau, yutkunup izlerin gittiği yöne baktı.

"Tartışmanızın faydası yok. Hâlâ sürüye yetişebiliriz," dedi Puhu, onlara cesaret vererek. Beau itiraf etmeliydi ki Puhu iyi bir görev adamıydı. Yola çıktıklarından beri şikâyet edip homurdanan Beş Beter'in aksine kendini tamamen işine vermiş, kibar ama mesafeli davranmıştı. Onları sorularla sıkıştırmamış, Gizliman'ın ormanları hakkında işlerine yarayacak bilgiler vermek dışında konuşmamıştı bile.

"Yetişsek ne olacak ki? Karar verdiğimiz gibi atışı benim yapmama izin vermesi gerek. Yoksa bütün sürüyü yaralamaktan başka bir halt edemeyeceğiz," dedi Beau, bıkkın bir sesle.

"Hayır, sen hakkını kaybettin. O geyik benim," diye diklendi, Beş Beter. Koyu kahverengi gözlerinde sert bir başkaldırı vardı.

"Geyik köye ait, Beş Beter," diye hatırlattı Puhu, sakince. Kısa saçlarını karıştırırken keyifsiz suratından, bir tartışma-

nın ortasında kalmaktan ne denli rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Beau, onun bu hâline acımasına engel olamadı. Yetişkin gibi davranan kocaman bir çocuk gibiydi ve durumu sakin tutmak için elinden geleni yapıyordu.

"Ama boynundaki şey benim. Kanını ben döktüm. Ödül neyse, benim olacak," Beş Beter, ikisine de sataşıyordu. Gezgin'in geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Hakkı gördüğü her neyse, onu almak için bir an bile tereddüt etmeyecekti.

"Ne ödülünden bahsediyorsun sen be?" Bu serseri, bunu bir yarış mı sanıyordu? Ucunda erzakları bitecek bir topluluk varken nasıl bundan bir oyunmuş gibi bahsedebilirdi?

"Görmemiş gibi yapmayı kes. Pek çok şey olabilirsin Beau ama sinsi biri değilsin," Beş Beter yere tükürürken suratında, saklamaktan bıktığı yabancı bir kin vardı.

Beau görmüştü, evet ama anlamı üzerine kafa yormamıştı. Kafasındaki pek çok sorudan biri, heybetli erkek geyiğin taktığı kolye değildi.

"En büyük geyiği işaretlemişlerdi," diye homurdandı Beş Beter, suratını buruşturarak. Açıklamak zorunda kaldığı için bile sinirlendiği belli oluyordu.

"Ben de gördüm, evet," Puhu onaylarken bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Beau, iri oğlanın kavga çıkarsa ne yapacağını düşündüğünü anlayabiliyordu. Huzursuzluk olmadan bu görevin bitmesini istediği her hâlinden belliydi. Aslında Beau da bunu istiyordu. Sadece ortamı biraz daha gözlemlemek, belki babasına dair bir ipucu bulmak umuduyla bu işe gönüllü olmuştu ya zaten.

"Eh, o her neyse, benim. Boş yere boynuna kolye takacak hâlleri yok. O yüzden, yolumdan çekilin," diye tıslad, Beş Beter.

"Bu yola birlikte çıktık. O, her neyse, hepimizin hakkı. Ayrıca o hayvana daha fazla eziyet etmene izin vermeyeceğim," dedi Beau, onun ardından bağırarak.

Beş Beter, ona bir hareket çekerek burnundan yapmacık bir şekilde güldü ve "Sıkıysa durdur beni, pislik," diye bağırarak koşmaya başladı.

"Buna hiç gerek yok," diye mırıldanan Puhu'ya aldırmayan Beau da Beş Beter'in ardından depar attı. Küçük çayırlık yerini ormana bırakırken sık köklerin üzerinden atlayarak Gezgin'in peşinden koştu. Yapraklar yüzüne çarpıyor, onu yavaşlatıyordu ama nefesi sıklaşırken, Beş Beter'in yalpalamasının da etkisiyle Beau, Gezgin oğlanı omzundan yakalayıp kendine çevirdi. Oğlanın suratı koşmaktan kızarmıştı ama Beau'yu itip hiddetli bir tavırla kendinden uzaklaştırdı.

"Aptal gibi davranmayı kes. Bırak, temiz bir atışla işini bitireyim," dedi Beau, dişlerini sıkarak. Bu iş gereğinden fazla uzamıştı.

"Sen kendini iyi hissedeceksin diye avımı kaybetmeyeceğim."

"İkiniz de avınızı kaybettiniz. Bütün köyün avını. O geyiklere ihtiyacımız vardı," dedi Puhu, nefes nefese onlara yetişirken. Ellerini dizlerine dayadı ve tıslayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Oğlanın ağırlığı, bu kadar tempolu bir koşuşturmacayı kaldıramayacak kadar fazlaydı ve Beau onu bu kadar yorduğu için kendine kızmıştı. Beş Beter'in çocukça davranışına uymuş, bir görevi olduğunu unutmuştu. Matarasında kalan son suyu Puhu'ya uzatırken içindeki öfkenin yerini suçluluk aldı. Puhu, büyük bir minnetle sudan bir yudum içti ve bir ağaca yaslanıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Ter içinde kalmış yüzünde, acı çeken bir ifade vardı.

"Hâlâ izlerini sürebilirim," dedi Beau, kendini bile şaşırtan bir sakinlikle. Bu saçmalığa bir son vermesi gerekiyordu.

"Ayrılalım," dedi Beş Beter, ona aldırmadan.

"Ayrılmıyoruz. Tehlikeli olabilir," diye diretti Beau. Bu herif, ne yaptığını sanıyordu ki? Nasıl bir yarışta olursanız olun, ormanı yenemezdiniz. Doğa, her zaman alacağını alırdı. Ve

bu alacak, siz de olabilirdiniz. Beş Beter, hayatında ilk defa bir ormanda bulunuyordu ama Beau'nun ömrü ormanlarda geçmişti. Av ve avcı her an değişebilir; siz daha farkına bile varmadan ölüm, ensenize çökebilirdi.

"Sen liderimiz değilsin. Madrabaz artık burada değil, küçük prens. Ben de oturup seni şımartmakla uğraşacak değilim," dedi Beş Beter, zalimce. Beau, oğlanın bu gizli öfkesiyle irkildi. İçine başka bir ağırlık çökerken afallamıştı. Oysa Beş Beter ne de iyi saklamıştı bu öfkesini. Beau'nun şimdi şimdi fark ettiği, o koyu gözlerine sızan kinini. Beş Beter, onun kırılmış ifadesine baktı ve alayla güldü: "Ne o? Gerçekleri duymak zoruna mı gitti, Ark?" İşte, söylemişti.

Beau'nun göğsüne işlenmiş Gezgin mührüne rağmen, onu kabullenip adına şarkılar söyleyen onca insandan biri de Beş Beter olmasına rağmen söylemişti.

Beau, bir Gezgin değildi ve asla da olamayacaktı.

İçten içe farkında olduğu bu gerçeği duymak Beau'yu tokat yemişe çevirirken, içi yalnızlığıyla ağırlaştı. Beş Beter, tanıştıkları ilk andan beri Beau'ya hep dostça yaklaşmış; daima arkasını kollamıştı. O bile bu denli sahteyse ve Beau da bu denli kördüyse, o zaman her şey bir yalandan mı ibaretti?

Şimdi her şey daha açık, daha netti.

Sadece bir çıkar uğruna yanında duran adamın ona babasından dolayı katlandığını ve aslında tamamen yalnız olduğunu yeni yeni fark ediyordu. İçine bir sızı yayıldı. Kendi elleriyle Dante'yi kaybetmişti. Onu olduğu gibi kabul eden tek kişiyi. Ondan rol yapmasını istemeyen tek kişiyi. Hem de ne için? Bu sahte pisliklerden biri olmak için mi?

"Siktir git ve ne hâlin varsa gör."

"Emredersiniz, majesteleri," diye yanıtladı Beş Beter, sırıtarak. Oğlan, ormanın içinde kaybolurken Puhu, Beau'ya baktı. Yüzünde, kırgınlığını görmüş, anlayışlı bir ifade vardı ama bu Beau'nun canını daha da yaktı.

"Endişelenme. Ben onun bir saçmalık yapmasına engel olurum," dedi, Puhu. Beau, minnetle başını sallarken Beş Beter'in ne yaptığı artık hiç umurunda değildi. O, şu anda sadece kaybettiklerini düşünüyor; pişmanlıkla boğuluyordu. Belki annesi dışında kimse onu kendi olduğu için sevmemişti. Halkı onu tamahkâr bir çiftçi olarak kalıp zalimlere susarsa yanlarında istiyordu. Babası onu ancak kendi gibi bir Gezgin olabilirse kabullenecekti. Ancak sadece Dante onu olduğu gibi görmüştü. Onun için her seferinde geri dönmüş, ondan nefret ederken bile o fırtınanın içine düşmesine izin vermemişti. Ama olan olmuştu bir kere. O fırtına şimdi Beau'nun içindeydi. Şiddetle gürlüyor ve her şeyi savuruyordu. İçi binbir duyguyla ıslanan Beau, geri dönüp erzak grubunu bulmak için büyük bir istek duydu. Dante'yle konuşmak, ondan binlerce defa daha özür dilemek için. Ama neredeydiler? Onlar, bu koca ormanda nasıl bulacaktı ki? Daha babasının nerede olduğuna dair bir iz bile bulamamıştı. Orman gözünde gitgide büyürken kendini daha da küçük, daha da işe yaramaz hissetti.

Şu an, yapabileceği tek bir şey vardı.

En azından o geyiği bulabilir ve acı çekmesine engel olabilirdi.

Evet, bunu yapacaktı. Beau, yayını omzuna taktı ve bir anlığına, kendini ormanın dinginliğine bırakıp yürüdü. Beş Beter'in ve Puhu'nun takip ettiği kan izlerine baktı. Bir süre inceledikten sonra kanın vurulan geyiğe ait olamayacağından emin olmuştu bile. Bu kanın sahibinin yarası, çok daha büyüktü. Etrafındaki izler ise bir geyiğe ait olamayacak kadar dağınıktı. Biraz daha çevreyi inceleyerek yürüdükten sonra, küçük bir çalının üzerindeki koyu kırmızı lekeyi fark etti. Geyiğin ayak izi de oradaydı. Üç ayağını daha sağlam basmış, ağırlığını sadece onlara yüklemişti. Beau, izleri takip ederek sessizce ilerledi. Biraz zaman alsa da onu, küçük bir su biri-

kintisinin yanındaki bir meşe ağacının altında yatarken buldu. Yaralı bacağı, büyük ağacın dışarı taşan köklerinden birine sıkışmıştı. Kurtulmak için debelenen hayvana yaklaşırken onu ürkütmemek için yavaş hareket etmeye çalıştı. Hayvanın gözleri ona bakarken irileşmişti ve göğsü panikle atıyordu. Beau, bu korkunun sebebi olduğu için kendinden nefret etti.

"Sakin ol, oğlum. Sakin ol," diyerek onu yatıştırmayı denedi ve dengeli bir adımla, yanına çöküp bacağına baktı. Ok hâlâ sıkışmış arka bacağındaydı ama ucunun dışarı çıktığını görmek Beau'yu rahatlattı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi, usul bir şekilde geyiği okşayarak. Geyik, bir anlığına ona az önceki korkusunun ardında kalan bilge bir bakışla baktı. Beau, onu kibarca okşarken kalp atışları yavaşlamaya başladı. Artık sakinleşmişti.

"Ama önceden uyarayım; bu, canını yakacak," dedi Beau ve beklemeden, okun dışarı çıkan ucunu kırdı. Sonra, hızlıca oku geri çekip hayvanın bacağından çıkardı. Hayvan biraz bağırdıysa bile Beau'nun korktuğu kadar büyük bir tepki vermemişti. Beau, yarayı bir kez daha incelerken hayati bir damara gelmediği için Yürüyen Kadın'a ve Dokuz Kızı'na sessiz bir dua etti. Kalbinin sadakati hep ormanların tanrıçasında olmuştu. Bu bile belki de bir Gezgin olmadığının kanıtıydı aslında. Ama hislerini geri plana attı ve siyah atletinin ucunu yırtıp yaranın etrafına sardı. Sıkı bir turnike yaparak kan akışını kesti.

"Seni bıraktığımda, hızlı koşmalısın. Sakın durma ve gidebildiğin kadar uzağa git." Geyik, ona bir homurdanmayla karşılık verdi. Bu sesin insansılığı bir anlığına Beau'yu gülümsetti. Hayvanın kürkünü sevgiyle okşarken gözüne geyiğin boynundaki kolye ilişiverdi. Onu Beş Beter'in hedefi yapan şey, işte buydu. Erkek geyiğin çatallaşmış kalın boynuzlarından kaçınarak ipin düğümünü çözdü ve avcuna düşen şeyi bakmadan cebine attı.

Fazla vakti kalmamıştı.

Beş Beter, izlerin buraya yöneldiğini fark etmiş olabilirdi. O yüzden duraklamadı ve işe koyuldu. Geyiğin ayağının sıkıştığı kökü inceledi ve bacağının çıkabileceği bir açıklık yaratmaya çalıştı. Sert kökü biraz güç kullanarak esnettikten sonra geyik ayağını sıkıca çekti ve hızla koşarak ormana daldı. Beau'yu ardında bırakırken bir an bile durmadan yoluna devam etti.

O an Beau, göğsündeki ağırlıklardan birinin kalktığını hissetti. Derin bir nefes alıp olduğu yere çökerken bunun yetmesini, tekrar nefes almasını sağlamasını umdu ama yetmeyeceğini biliyordu. Kırılan şeyler, tekrar eskisi gibi olmazdı. Özellikle de bu kırdığı, zaten öncesinde kırılmış olan narin bir kalpse. Beau'nun gözyaşları istemsizce akmaya başlarken ellerini başına dayadı. Annesi öldüğünden beridir bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Hayata hep neşeyle tutunmak, annesine verdiği sözüydü ama artık Beau'nun bunu yapacak gücü kalmamıştı. Çok fazla hata yapmış, çok fazla kişiyi incitmişti. Ve bunun geri dönüşü yoktu. O yüzden akan gözyaşlarını, bitkince kabullendi.

Dante'yi babasının zalimliğinden koruyamadığı için ağladı. Babasını kendi açgözlü doğasından koruyamadığı ve bu yüzden onu kaybettiği için ağladı. Ve sonunda, yapayalnız kaldığı için ağladı. Yaşlar, onu yıkayıp arındırmıyor; aksine, suçluluğunu tenine mühürlüyordu.

Beau, daha önce hiç sevilmeye değer biri olmadığını düşünmemişti. Ama belki de öyle biriydi. Her attığı adım yanlışa dönüyor; bedelini, değer verdiği insanlara ödetiyordu. Artık ne için, kim için savaştığını bile bilmiyordu. Burada, bu yeni dünyada babasını nasıl bulacaktı ki? Onu nasıl koruyacaktı?

Yorgun başını meşe ağacının gövdesine yaslarken düşündü: Eski Beau, yeni Beau'ya baksa ne hissederdi? Şimdi olduğu adam onu utandırır mıydı?

Çığlık ormanın seslerini yarıp kulağına geldiğinde Beau, gözlerini bitkince kapamıştı. İçine dolan fırtına bulutları dağılırken ayağa fırladı. Panik içini sararken sesin geldiği yöne koşmaya başladı. Bir çığlık ve ardından da tüyler ürperten bir kükreme daha duyuldu. Bir erkek sesi, yardım için yalvarıyordu. Beau, daha önce hiç olmadığı kadar hızla koşarken neyle karşılaşacağını bilmese de okunu yayına taktı ve elinde hazır tuttu. Yol da ona merhamet etti ve çabucak onu dehşetin önüne çıkardı.

Bir kütüğün üstünden atladı ve önündeki manzaraya bakarak donakaldı. Bu büyüklükte bir alaca kaplan görmeyeli yıllar olmuştu. Parlak, siyah bir kürkün sardığı devasa kedigil, Puhu'nun üzerine eğilmişti. Beau, düşünmeden hemen okunu savurdu. Hayvanın sert sırt derisine saplanan ok, hedefine varınca titredi. Alaca kaplan, korkunç bir kükremeyle ona dönerken Beau, duraklamadan bir ok daha fırlattı. Bu sefer oku, hayvanın havaya kaldırdığı boynuna isabet etti. Bir anlığına sendeleyen hayvan, ona doğru dönerek koşmaya başladığında Beau, okunu yayma takacak bir fırsat bile bulamadı. Alaca kaplan, arka ayakları üzerinde havalanıp Beau'nun üstüne atıldı. Beau, hayvanın ağırlığı altında ezilirken yayını kaldırdı ve kükreyen ağzına dayayarak canavarı kendinden uzak tutmaya çalıştı. Hayvan pençesini omzuna gömerken Beau acıyla bağırdı. Ama yayı itmeye devam etti. Alaca kaplan, sivri dişleriyle onun kükremesine eşlik ederken yay ikiye ayrıldı. Yayın bir parçası etine gömülen hayvan, kurtulmak için silkinirken Beau hayvanın göğsüne sert bir tekme attı ve onu yana savruldu. Hemen ayaklanan Beau, kendini olabildiğince iri göstermek için ellerini kaldırarak kaplana doğru bağırdı ve üstüne yürüdü. Yerden kaptığı sivri oku, ani bir saldırıya karşı elinde hazır duruyordu. Kalbi panikle atarken kükreyerek hayvanın üzerine ilerlemeye devam etti. Alaca

kaplan bir anlık tereddütten sonra işini şansa bırakmadı ve dönüp uzaklaştı.

Siktir. Çok yakındı.

Şok vücudunu uyuşturururken Beau, Puhu'nun yanına koşup yere çöktü. Puhu'nun karnının yan kısmında, ısırılmış koca bir parça vardı ve oğlanın hemen yanında, çoğu parçalanmış bir geyik leşi duruyordu. Demek ki o gördüğü izler, avını sürükleyen bu yırtıcıya aitti ve Beş Beter, farkında olmadan onları, karnını doyuran bu yırtıcının alanına getirmişti. Puhu inlerken Beau, üstündeki atleti çıkarıp kanayan yaraya bastırdı.

"Beş Beter!" diye bağırdı, panikle. Bir köşede oğlanın cesedini göreceğini sanarak etrafına baktığında, içine bir korku doldu. Şerefsizin teki de olsa kimsenin böyle ölmüş olmasını dilemezdi.

Ama korktuğu olmadı ve Beş Beter, tırmandığı bir ağacın tepesinden bağırdı.

"Buradayım," dedi, benzi solmuş bir şekilde. Beau, oğlanın tek parça olduğunu görünce Puhu'ya döndü.

Beş Beter, tırmandığı daldan atlayarak yanlarına koştuğunda Beau, kan olmuş atletini yaradan çekmiş; kalan hasara bakıyordu. Puhu'nun parçalanmış karnı kötüydü, evet ama en azından, tüm organları hâlâ içindeydi. Beau, çantalarını sakladıkları çalılığı bulabilirse, oğlanın yarasını dikebileceğini düşünüyordu. En azından köye dönecek kadar zamanları olacaktı.

"Siktir," diye homurdandı Beş Beter, yüzünde kalan bir parça kan da çekilirken.

"Onu hemen geri götürmeliyiz!" dedi Beau, sakin kalmaya çalışarak. Zaman, onların yanında olmayacaktı. Orman, istediğini almaya alışıktı ve şu an gözü, Puhu'nun üstündeydi.

"Acıyor," Puhu'nun sesi zayıftı. Gözleri, akmayan yaşlarla dolmuştu.

"Çok normal, kardeşim. Senden birkaç kilo almış. Ama hâlâ yakışıklısın, merak etme," Beau sahteliğinin fark edilmemesini umduğu bir neşeyle konuştu. Puhu, onun bu iltifatına püskürterek güldü.

"Yerdengezen'e şükürler olsun," diye şakalaştı, Puhu. Beau'nun kalbi, koca oğlana karşı duyduğu şefkatle ısındı. Büyük bir adam gibi gözükmeye çalışan, yaralı bir çocuktu sadece.

"Sorun yok, seni geri götüreceğiz," dedi Beau, onu rahatlatacağını umduğu bir gülümsemeyle.

Puhu, doğrulmaya çalıştı. "Hâlâ avlanmamız gerek."

"Şu an buradaki av sensin, kardeşim. O yüzden bana direnmeye çalışma. Seni sürüklesem bile geri döneceğiz."

"O haklı. Hâlâ avlanmamız gerek," dedi Beş Beter, gergince. Gözleri, kaplanın geri dönmesini bekler gibi etrafı kolaçan ediyordu. "Elimiz boş dönemeyiz. Belki de..."

"Sakın o cümleyi tamamlama. Dönüyoruz," Beau aldırış etmedi. Sesi, istediğinden daha keskin çıkmıştı. Puhu'yu geride bırakmayacaktı.

"Bana emir veremezsin."

Beau, birden ayağa fırlayıp Beş Beter'i en yakın ağaca yapıştırdı. Kolunu oğlanın boynuna bastırıp olduğu yere mıhlarken suratını, oğlanın suratına iyice yaklaştırdı ve gözlerindeki öfkeyi görmesine izin verdi.

"Beni sevip sevmemen umurumda değil ama benimle tartışmayacaksın. O adam, sen tez canlı davrandığın ve onu yanlış ize sürüklediğin için bu hâlde. Mızmız kıçını kaldırıp bana yardım et. Geri dönüyoruz. Anladın mı?" dedi, boğazına iyice bastırarak. Beş Beter'in yüzü, alamadığı havayla kızardı ve ona büyük bir kinle baktı. Ama huysuzca başını sallamakla yetindi.

Beau, hata yaptığını anladığında çok geçti. Beş Beter, onu bıraktığı gibi üzerine atılıp yumruğunu Beau'nun suratına in-

dirdi. Beau, bir küfür savurdu ve artık kendini sakınmadan Beş Beter'i ensesinden yakalayıp yere fırlattı. Madem onunla görülecek bir meselesi vardı, o zaman Beau da öfkesini sakınmayacaktı. İçindeki fırtınayı dışarı vuracak, Beş Beter'i de o fırtınada boğacaktı. Beş Beter gürültüyle düşerken yana yuvarlanıp ayaklandı ama Beau, hızlıydı. Bir yumruk daha yemekten kaçındı ve oğlanla boğuşmaya devam etti. Beau, kaç yumruk yediğine ve kaç yumruk attığına emin değildi ama işleri bittiğinde ikisi de kan içinde kalmıştı. Beau, onu durdurmak için yere bastırdı ve yüzünü toprağa gömdü. Beş Beter, onu boğan topraktan kurtulmak için yere vurunca Beau onu yerde bırakıp ayağa kalktı.

"Keyfin bilir. Biz gidiyoruz. Kan kokusu tüm yırtıcıları tepene çektiğinde, yardım için bana bağırma, yeter," dedi Beau, ağzındaki kanı yere tükürürken. Beş Beter, yattığı yerde yüzüstü döndü ve öylece kaldı. Kalkmaya yeltenemedi bile. Yattı ve gökyüzüne bakarak, başını ellerinin arasına gömdü. Beau, ona aldırmayıp Puhu'nun yanma gitti. Puhu çoktan ayaklanmış, iki büklüm duruyordu.

"Zorlama kendini. Ağırlığını bana ver."

Puhu, çekingen bir şekilde "Alınma ama seni ezerim," diye yanıtladı. Beau, buna bir kahkaha patlattı.

"Az önce bir kaplanı ve bir piç kurusunu yendim. Şansımı denemeye hazırım," Beau, patlayan dudağına rağmen sırıtmaya çalışıyordu.

Puhu, bir kıkırdamayla Beau'ya yaslanırken Beau, inledi. Yalpalayarak yürümeye başladıklarında oğlanı dik tutmak için elinden geleni yaptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, mahcup bir edayla Puhu.

"Ne için? Tüy gibisin, prenses." Oğlan, tahmin ettiğinden de ağırdı ama Beau, şikâyet etmeyecekti.

Puhu utanıyordu. "Kapa çeneni... Lütfen..."

"Gerçekten bir centilmensin, değil mi?"

"Herkes hırlamamı ve bir ayı gibi güreşmemi bekliyor. Biraz senin gibi olduğumu sanıyorlar sanırım. Daha kaslı hâlin gibi, tabii," dedi Puhu, mahcup bir gülümsemeyle.

Beau, bir kahkaha daha attı. Puhu da kendi şakasına gülünmesiyle, rahatlamış gibiydi. Beau, onun çok şaka yapan bir tip olmadığını anlamıştı ve oğlanın bu yakınlığı, içini ısıttı.

"Sana benzetilmekten onur duyarım, kardeşim. Sen nelerden hoşlanıyorsun, ayılarla güreşmediğine göre yani?"

Puhu, yürüdükleri sırada biraz düşündü ve sonra, yumuşak bir sesle yanıtladı:

"Kitap okumayı çok severim. Çocuklarla oyun oynamayı da. Onlar, bana karşı daha nazik oluyorlar. Arkamdan, kaba lakaplar takmıyor ya da çirkin olduğumu fısıldamıyorlar. Onlar için sadece çok büyük bir arkadaşım, o kadar. Bir Hiç soylu olsaydım, öğretmen olmak isterdim sanırım."

"Eminim, harika bir öğretmen olur senden," dedi, oğlanın beklenmedik itirafıyla hüzünlenen Beau. Yalnızlık, ağır bir yüktü ve özellikle kibar kalpleri ezmesi çok kolaydı.

"Giz soylular öğretmen olamaz. Bizim daha çok yönetimsel işler yapmamız hoş karşılanıyor," dedi Puhu, kederli bir iç çekişle. Bu konu üzerine çok düşünmüş gibi bir hâli vardı.

"Hırlayıp ayı gibi güreşenler için bir iş var mı peki?" diye konuyu değiştirmek istedi, Beau. Oğlanın canını sıkmak istemiyor; sadece, aklını yarasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Artık neredeyse çantaları sakladıkları yere varmak üzerelerdi.

Puhu, bunu duyunca kıkırdadı.

"Özür dilerim, gerçekten öyle demek istemedim. Sadece, benim cüssemde birinin daha agresif olmasını bekliyorlar, demek istemiştim," diye açıkladı, kibarca.

Beau bir kahkaha daha attı. Oğlanın bu koca bedenindeki mahcubiyet öyle masumdu ki Beau'nun aklına, Lunu'nun küçücük bedenindeki arsızlık geldi. İkisinin de birbirinden öğreneceği şeyler olabilirdi, doğrusu.

"Sadece takılıyorum. Bence istediğin mesleği seçememen, büyük bir haksızlık. Giz olmanın bir avantaj olması gerekmiyor muydu?" Giz olmak bile, özgür olmak demek değildi yani.

"Evde kocaman bir kütüphanem var," diye omuz silkti, Puhu. "Okudukça, başka bir kişi olabilirim sanırım." Oğlan buruk bir edayla konuşsa da Beau, onun kendini teselli edişine içtenlikle gülümsedi. Her geçen saniye, bu adama kanı daha da kaynıyordu.

"Sen bir masalda yaşayan kibar bir devsin, kardeşim."

Ve ben, senin bu ormanda ölmene izin vermeyeceğim.

Puhu, şakayla sırıtan Beau'ya takıldı: "Alaca kaplanı yenen bir kahraman olmak kadar havalı değil, tabii,"

"Peki, pişman bir korsan hakkında bir kitabın var mı?" diye sordu, arkalarından gelen bir ses. Beau ve Puhu aynı anda sese döndüklerinde Beş Beter'i, elinde parçalanmış geyiğin bir bacağıyla peşlerinden gelirken buldular. Oğlanın üstü başı hâlâ toprak içindeydi ve omuzları çöküktü. Beau, onun kızaran gözlerinden ağlamış olabileceğini fark etti.

"Beni geride bırakmak istediğin için mi pişmansın yoksa kaybedeceğin bir kavgaya girdiğin için mi?" diye sordu Puhu, Beau'yu şaşırtan bir ciddiyetle.

"Tamam, bunu hak ettim. Üzgünüm, tamam mı? Hayatımda ilk kez o kadar büyük bir şey gördüm ve çok korktum. Ayrıca başarısız olmak da istemiyorum. Dönecek bir yerim yok ve bu işi batıramam," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak. Bu hâlindeki savunmasızlık, Beau'nun öfkesini anında dindirdi. Oğlanın nasıl hissettiğini biliyordu. O da sadece burada kaybolmuştu ve her kararı, onu daha da yanlışa sürüklüyordu.

"Yine de bana götün teki gibi davranmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Belki de biraz kıskanmış olabilirim," dedi Beş Beter, Puhu'nun diğer tarafından destek olurken. Tekrar

yürüdükleri sırada Beau, Gezgin'in bu cevabına şaşırdı ve "Neyi?" diye sordu merakla.

"Seni, Madrabaz'ı..."

Beau, bir karşılık vermeyince Beş Beter, oflayarak devam etti: "Benim babam şerefsizin tekiydi ve bırak beni kendi gemisine tayfa almayı, kemiklerimi kırana kadar dövmek dışında bana dokunmazdı bile. Kimse istemezken Madrabaz beni kendi tayfasma aldı. Abilerimin tüm alaylarına ve işe yaramazın teki olduğumu söylemelerine rağmen benim arkamda durdu. Aptalca gelecek biliyorum ama sanırım..." derin bir nefes verdi ve gönülsüzce devam etti: "Sanırım, Madrabaz'ın bir gün, beni bir oğul gibi seveceğini ummuştum. Kendi kanından biri gibi işte, anlarsın ya. Aptalca olduğunu biliyorum, o yüzden kapa çeneni," dedi, sözleri bir homurdanmaya dönerken. Yüzü, itirafıyla kızarmıştı.

Beau, bu açıklamayı hiç beklemiyordu doğrusu. Ama babasızlığın nasıl hissettirdiğini biliyordu ve birinin onun arkasını kollamasının cazibesi, Beau'ya asla aptalca gelmezdi.

"Bu çok derindi," dedi Puhu, tatlı bir gülümsemeyle.

"En az karnındaki delik kadar, pislik," diye homurdandı Beş Beter.

Puhu ve Beau, buna aynı anda bir kahkaha attılar. Beş Beter de onlarla gönülsüzce gülerken kahkahalar arttı ve ormana yayıldı. Bir anlığına, sadece bir anlığına Beau, nefes alabilmişti. Bu güvensizlikler, kibir ve arkadan iş çevirmeler, Gezginlerin lanetiydi ve Beau, artık bir Gezgin olmadığına emindi. Onlar gibi olmak, onlar gibi davranmak istemiyordu. Beau, sadece Beau'ydu ve artık kararlarını, hep olduğu gibi kalbiyle verecekti. Güçlü görünmek için kalbini görmezden gelmeyecekti.

"Sana bir baba olamam ama bir kardeş olabilirim," diye önerdi Beau, omuz silkerek. "Tabii, sürekli bir geri zekâlı gibi davranmayı bırakman gerekiyor. Ve beni kıskanmayı da bı-

rakmalısın. Çünkü kabul edelim, Madrabaz'ı paylaşabilirdik ama hâlâ en yakışıklı oğlu ben olurdum."

Affetmeye başlamadan, affedilmeyi umamazdı. Ve bu, bir hata olsa da bu sefer yapacağı her hatayı, kendi olmak için yapacaktı.

"Aptal herifin tekisin. Ama sanırım, ikinci en yakışıklı kardeş olmayı kaldırabilirim. Abilerim kadar kötü olamayacağın kesin zaten," Beş Beter'in sesi bıkkın ama çok daha canlıydı. Beau'nun onu affetmesini ummadığı belliydi. Omuzları gevşemiş, rahatlamıştı.

Puhu iç çekti. "Beni ağlatacaksınız."

"Gözyaşlarını cenazene sakla, siz ikiniz bu yavaşlıkta yürümeye devam ederseniz, ancak ona yetişiriz," diye yanıtladı Beş Beter, bastırmaya çalıştığı bir endişeyle.

"Sen, bu huysuza aldırma Puhu. Birazdan, sana yeni karın kasları dikeceğim ve yarın sabaha da onları herkese gösterebilmen için evde olacağız."

Puhu, bunu duyunca kıkırdadı. Yüzünün rengi solmaya başlamıştı ama artık çok yaklaşmışlardı.

Az daha dayan, kardeşim.

"Biliyorum. Arkadaşlarım, beni eve götürecek," dedi Puhu, mutlu bir iç çekişle karşıya bakarak.

Düzenleme
Ny.ozlem

7

Lunu

"Yapabilirsin."

Hodbin, onun ardından yürürken, yüreklendirici olduğunu umduğu bir sesle bunu söyleyip duruyordu. Gel gör ki bunu yirminci kez tekrar edince Lunu, iç çekerek ona döndü ve tıslamayı andıran bir sesle karşılık verdi: "Yapabileceğimi biliyorum. Sadece, yapmak istemiyorum."

Bu yanıtı, sonunda Hodbin'in çenesini kapatmasını sağladı sağlamasma ama oğlan, bunu yaparken de Lunu'ya ters bir bakış atmayı ihmal etmedi. Ortak olduklarından beridir Gezgin, Lunu'nun ensesinde soluyor; her yaptığı işi iki kere kontrol edip kızı çileden çıkarıyordu. Lunu, planlarının başka birinin aklıyla enikonu irdelenmesine alışık değildi ve ayakçı oğlanın nazıyla oynamak için tüm sabrını kullanması gerekiyordu.

Ayakçı, tedbirli olmasına tedbirliydi. Hem de her konuda. Lunu'nun ipiyle, bir kez kuyuya inmişti ve o kuyuda boğulduğundan beridir de ipleri bırakmaya razı gelmiyordu. Bu da ikilinin sürekli didişmesine ve birbirlerinin sinirini zıplatmasına neden oluyordu. Oysa Lunu bu ortaklığı isterken samimiydi. İlk defa birini kendine sırdaş etmişti. Ama onun

bu içtenliği, oğlanın gözünde bir para etmiyordu işte. Bu da sürekli yalanlarla oynamanın nahoş sonucuydu. Kimse size inanmıyor, tam anlamıyla güvenemiyordu. Yalanlar ara sıra işe yarasa da sonunda, insanı yapayalnız bırakıyordu.

"Savaş çıkarmak isteyen sendin. Şimdi gurur yapmanın sırası değil," diye hatırlattı kıza, Hodbin. Lunu, yan gözle, yanında çalımla yürüyen oğlana baktı. Buraya ait olmadığını izleyen her göze göstermek istercesine, öyle bir kurumluydu ki! Herkesle aynı şeyleri giymesine rağmen, bir o kadar da farklı görünüyordu. Kollarındaki dövmeleri ve hiç çıkarmadığı yüzükleriyle, aslında bir korsan olduğunu hepsinin bilmesini ister gibi bir hâli vardı. Sarı saçlarını, alnına bağladığı siyah bir bandanayla yüzünden uzak tutmuş; sol yanağının üzerine yatay iki küçük çizgi çekmişti.

Lunu, gözlerini kırpıştırdı. "Sen... Yanında sürme mi getirdin?"

"Yanımda birçok şey getirdim, tatlım. Görmek ister misin?" derken Hodbin, gamzelerini ortaya çıkaran bir tavırla sırıtıyordu.

Lunu, oğlanın yüzündeki boyaya elini sürmek için bir hamle yapınca Hodbin, onun bileğini havada yakaladı.

"Bu, bir sürme değil; Gezginlerin savaştan önce sürdüğü toz bir boya. Ve sen, onu meraklı parmaklarınla mahvetmek üzeresin." Kızın ince bileği hâlâ havadaydı. Dokunuşu, tavrının aksine, pek kibardı doğrusu.

"Bana neden sürmedin o zaman?" Aptal savaş boyasını, pekâlâ Lunu da sürebilirdi. Eğer Hodbin ona sormuş olsaydı tabii. Hem belki o zaman kendini daha cesur hissederdi.

"Önce hak etmen lazım," dedi Hodbin, kibirle. Kızın kolunu bırakıp pantolon askısını düzeltti ve yürümeye devam etti. Lunu, bir iç çekişle onun peşine takıldı. Madem aptal boyasını paylaşmıyordu, varsın öyle olsundu.

Hak etmekmiş. Sizi buraya kim getirdi acaba?

Meydanda toplanan kalabalığın oluşturduğu çembere geldiğinde Lunu, silkinerek üstüne sinen kibrinden arındı. Artık buradan sonrasında tek başınaydı ve bu insanlar ona baktığında herkesin gördüğü o çelimsiz kızı görmek isteyeceklerdi. İnsanların bedenlerinin arasından çemberin ortasına göz ucuyla baktığında geniş bir sandalyede yayılan Hoki'nin, ona şükranlarını sunmak isteyen yalakalarını dinlediğini gördü. Bu nahoş herif, artık iyiden iyiye otoritesini kabul ettirmiş olmalıydı ki kimse onun liderliğinden şikâyet etmiyordu. Korkuluk, Nikita ve Lunu dışındaki kimse onun eziyetleriyle yüzleşmediği için herkes, bu sükûnet hâli sürsün diye sessiz kalıyordu.

"Büyük oyna, kalamar."

Lunu daha hazırlanamadan Hodbin, onu orta alanda kalan boşluğa itti. Yalpalayarak bir adımla öne çıkan Lunu, ona omzunun üzerinden ters bir bakış attı ama Hodbin çoktan gözden kaybolmuştu.

Omuzlarını düşürüp hafif bir titreme eşliğinde, Hoki ve arkadaşlarının olduğu yere doğru çekingen birkaç adım attı. Hoki, en ortada otururken sadık yoldaşları ise getirdikleri iki yatağı onun hemen arkasına sermiş; yattıkları yerlerden keyif çatarak olanları izliyordu. Geri kalan herkes, bulduğu çuvalın veya çaputun üzerinde uyumuşken onlar burada, bu anda bile yatakları kullanarak gövde gösterisi yapıyorlardı.

Şimdilik.

Gelgelelim şu an Lunu'ya ızdırap veren esas şey, yıllardır aklının üstünlüğünü ve dilinin keskinliğini kimseden sakınmıyor, kendini özgürce ortaya koyuyorken, şimdi, aptal bir bayır turbu kılıklının otoritesi altında ezilip büzülmek zorunda olmasıydı. O yüzden Hoki'nin paçalarına doğru kendini atarken, keşke kırmızı ceketim yanımda olsaydı, diye düşünmesine engel olamadı. Kollarının bu kadar açıkta olması ona kendini düpedüz savunmasız hissettirmişti. Üstüne atıldığı

gibi oğlanın paçalarını öpmeye başladığında yakınlardaki bir kız, küçük bir şaşkınlık çığlığı koparıverdi.

"Ne oluyor be?" diye gürledi Hoki, geri çekilmeye çalışarak. Onun arkasından Lev, bir kahkaha patlattı. Ama Lunu'nun ince kolları, oğlanın bacaklarına, bir ahtapotun avına sarılışı gibi yapışmıştı bir kere. Kolaysa bu mankafa ayırmayı denesindi.

"Ne olur beni affedin, ne olur..." Lunu'nun gözyaşları zahmetsizce yanaklarına akarken, bağırarak ağlamaya başladı. Köydeki her bir gözü ona döndüren feryatları ne de inandırıcıydı öyle. Doğrusu, gözyaşları kullanmaktan utanmadığı ama çok da keyif almadığı bir silahtı.

Sadece hak eden kişilerde kullanacağı türden bir zayıflık.

"Çok özür dilerim, liderimiz. Lütfen, beni affedin; lütfen, kabalığımı bağışlayın. Öyle açım ki..." diye yalvardı hıçkırarak. Yüzünü Hoki'nin dizlerine gömüp içli içli ağlarken, iyiden iyiye kendini bıraktı.

Hoki, iğrenmiş gibi silkindi ama Lunu, ona nefes aldırmamaya kararlıydı.

"Dün, kendinden çok emindin oysa." Hoki, yüksek sesle burnundan soluyordu.

"Tokken konuşmak ne de kolaymış, efendim ama ben çok, çok pişmanım. Yemin ederim, bir daha saygısızlık yapmayacağım."

Lunu, yaşla parlayan gözlerle başını kaldırdı. Oğlan, rahatsız olup bakışlarını kalabalığa yöneltti ve "Vaktimi boşa harcama. Benim için ne yaptın, onu söyle?" diye kestirip attı.

Lunu, bu anın gelişine hazırdı. O yüzden, hevesle ceplerini karıştırdı ve "Gece etrafta koşuşturan farelerden birini avladım, efendim. En lezzetlileri böyle kahverengi olanlar olur. İsterseniz sizin için hemencecik pişirebilirim," derken büyük bir heyecanla cebinden çıkardığı şişko fareyi, Hoki'nin burnunun dibine kadar uzattı.

Ama Hoki, tam da Lunu'nun yapmasını umduğu gibi, farenin leş kokusuyla burnunu kırıştırırdı ve "Çek şu iğrenç şeyi. Bütün gece uyutmadılar zaten," diye azarladı onu. Birkaç kişi homurdanarak liderlerini onaylarken Lunu da üzgün bakışlarını yere çevirdi.

Lunu, aslında bunun pek bir farkındaydı. Çünkü dün gece herkes toplaşmış eğlenirken, günler önce çalıp sakladığı erzaklardan kalan bir dolu peyniri, Hoki ve çetesinin yataklarının şiltesine bizzat kendisi doldurmuştu. Bunu da, ilk gecelerinde hamamda fark ettiği tünel sayesinde başarmıştı. Giz soylular bile, tünellerin varlığından bihaber gibiydi. Oysa köylerinin tam altında, yıkık bir şehrin kalıntıları vardı. Bu olağanüstü keşif sayesinde, köyden çalabildiği erzakları kolaylıkla saklayabilmişti. Ne hoş bir yerdi orası öyle! Lunu, başka tünellerin de var olduğuna emindi ama henüz diğerlerini bulamamıştı.

Dün gece de aynı tünel sayesinde kilitli olan yatakhaneye girmiş; şilteleri peynirle doldurmuş, ardından da köye kurduğu kapanla iki gündür topladığı fareleri aynı geçitten içeri, herkes uyurken salıvermişti.

Oh olsun!

Aslında amacı sadece rahatsızlık vermekti.

Rahatsızlık huzursuzluğu, huzursuzluk ise kavgaları peşinden getirirdi.

Hoki'nin yatakları bahşettiği çetesi, gecenin bir yarısı küfürler ve çığlıklar arasında kendilerini yatakhaneden atmak zorunda kalmış; bu da revirin penceresinden onları izleyen Hodbin ve Lunu'yu epeyce bir güldürmüştü. Böylece Giz soyluların da dışarı bıraktıkları iki şilte harici yatakları kalmamıştı.

Yani şartlar, neredeyse eşitlenmişti.

Giz soylu kalabalık da şimdi, diğerleri gibi buldukları yere kıvrılmak zorundalardı. Tabii, tertemiz duran o yumuşak iki

şiltecik, hemen insanların iştahını kabartmıştı. Nasıl kabartmasındı ki? Daha önce hiçbirinin yerde uyuması gerekmemişti.

Ama o şiltelerde, şimdi kimler yatacaktı?

Biri, elbette Hoki'nindi. Şimdiden sessiz fısıltılar, Lunu'nun bile kulağına kadar gelmişti. Hoki, en yakın arkadaşı Lev'i mi seçecekti yoksa ona, Lev'den çok daha faydası olan diğerlerinden birini mi?

"Öyle demeyin, eti gerçekten lezzetlidir," derken, gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Giz soylular arasında iki küçük şilteyi kıskanmak bile gerginlik yaratmaya yetmişti.

"Kalsın. Fareni de al, bas git başka yerde ye. Etrafta bir vebalanmış kurtlumuz eksik zaten," dedi Hoki, suratını buruşturarak. Arkasında oturan Mimi, onun sözleriyle kıkırdadı. Lunu, kızın Nikita'nın suratını dağıttığından beridir ne denli özgüvenle yürüdüğünü gözünden kaçırmamıştı. Artık saygı duyulan ama daha çok da korkulan biri olup çıkmıştı ve Hoki'nin peşinden bir an bile olsa ayrılmıyordu.

"Tabii, efendim. Özür dilerim," dedi, ayaklanan Lunu. Birkaç kişi çoktan veba kapmış gibi ondan uzaklaşırken Lunu, aralarından sıyrılıp onu sapa bir köşede bekleyen Hodbin'in yanına döndü. Yanağındaki gözyaşlarını silerken içi, olacaklar için duyduğu heyecanla dolmuştu bile.

Hodbin'e, "İyi miydim?" diye sordu. Ama oğlanın kurnaz suratından bir ifade okumak, mümkün değildi.

"Bence biraz fazla ağladın ama burnunu Hoki'nin paçasına sildiğin kısmı beğendim," dedi, ona küçücük bir gülümseme sunan Hodbin.

"O son dokunuş, senin içindi," diye yanıtladı Lunu, muzip bir gülümsemeyle kaşlarını oynatarak.

"Alabildin mi bari?"

"Şüphen mi vardı?" derken Lunu, Hoki'nin cebinden yürüttüğü anahtarı çıkardı. Hodbin'in mavi gözleri, anahtarı

görmesiyle parladı. Bu küçük anahtar, erzakları tuttukları deponun iki anahtarından biriydi ve planlarında çok önemli bir rolü vardı. Anahtarı gönülsüzce Hodbin'e uzatırken Lunu, oğlanın da kendi kadar maharetli bir hırsız olmasını umdu.

Sıcak günün altında yan yana revire yürürlerken, Hoki ve çetesinin kahkahaları, arkalarından yükseliyordu.

"Sen, üstüne düşeni yaptın mı peki?"

"Şüphen mi vardı?" diye sordu Hodbin, tek kaşını kaldırarak. Bu, Lunu'yu kıkırdattı.

Ama loş revirin ölüm kokan karanlığına girdiklerinde Lunu'nun neşesi hemencecik eriyip gitti. Derin bir uykunun kollarındaki Nikita'nın parçalanmış yüzüne baktı. Şimdilerde yitip gitmiş güzelliğinden arta kalanlara.

Ve ölüm, hâlâ kızı almak için beklermiş gibi, tüm ağırlığıyla orada duruyordu.

Kızı getirdiklerinden beridir Lunu, onunla ilgilenmiş; yaralarını temizlemiş ve pansuman yapmayı denemişti. Daha önce kırık bir parmak düzeltmesinden cesaret alarak kızın kırılan burnunu bile düzeltmişti.

Yani, elinden geldiğince.

Kız, acı içinde bir çığlık atarak uyanmış ve ondan kurtulmaya çalışmıştı. Lunu, hiçbir zaman duygusal biri olmamıştı ama kızın savunmasızlığı, onun içinde bir yeri acıtıyordu. Nikita'yı teskin etmek için acınası düzeyde beceriksiz bir denemesi bile olmuştu aslında.

"Sorun yok, sadece burnunu düzelttim."

"B-bana... B-bir ayna ver," diye buyurmuştu kız. Tabii, Lunu'nun bunu anlaması için kızın üç kere tekrar etmesi ve öfkeyle bağırması gerekmişti çünkü kırılan bir dişi, kızın dilini patlatmıştı. Hem, artık kelimeleri de bir hayli zor çıkıyordu ağzından. Lunu, bunun kızın kafasına aldığı darbenin bedeli olduğunu düşünüyordu. Çünkü daha önce başını kayaya çar-

pan çok adam görmüştü. Bazısı dilini, bazısı hafızasını kaybeder ve çoğu da hayatına eksik devam ederdi.

Lunu, bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Aslında, neden düzeltmek istediğinden de pek emin değildi. Sadece artık korkmak ve saklanmak istemediğini anlamıştı. Esasında, bir Dante olmadığının gayet farkında olsa da bazen onun gibi olmak istemesine engel olamıyordu işte. Güçlü olmak, kendini ve belki de bazen -çok, çok nadir de olsa- başkalarını koruyabilmek istiyordu. Ama onun gücü, hiçbir zaman yumrukları olmamıştı. O yüzden bir şey yapacaksa bunu kendi yoluyla yapması gerekecekti.

"Biraz dinlen. Sonra bakarsın," demişti cılız bir sesle ama Nikita, en hâlsiz hâlinde bile buyurgandı. Lunu, sonunda pes edip aynayı ona uzattığı anda kız, bir çığlık daha koyuvermişti.

Bu seferki çığlık, keder doluydu. Hodbin, revirin diğer köşesinde elindeki işi hallederken başını kaldırıp onlara bakmış ama tek bir söz bile söylememişti. Lunu ise afallayarak öylece kalakalmıştı.

Ne yapacağma dair hiçbir fikri yoktu ki!

Teselli, daha çok Arm'ın alanıydı. İnsanlarla arası iyi olan oydu bir kere. Lunu, en fazla can sıkabilirdi. O yüzden, en iyi bildiği şeyi yaptı ve acı içindeki kıza, "Bunu, ona ödeteceğiz," diye söz verdi. Kız, deliler gibi ağlayarak Lunu'ya sıkıca sarıldığında Lunu, bundan rahatsız olsa bile geriye kaçmamak için tüm iradesini kullandı ve acemi bir hareketle, kızın omzunu sıvazladı. Bu konuşmanın ardından farelerle uğraşmak, güzelliğinin yasını tutan bir kızla uğraşmaktan çok daha kolay gelmişti ona.

Hodbin, revirde kendine yaptığı küçük köşeye yürürken, Lunu'nun dikilip durduğu kapı girişine doğru seslendi.

"Ona dik dik bakman yüzünü eski hâline çevirmeyecek biliyorsun, değil mi?" Lunu, gözlerini uyuyan kızdan ayırıp onun peşinden gitti.

Hodbin, becerikli elleriyle birkaç otu birbirine karıştırırken Lunu'ya kurnaz bir bakış attı. Yanında sürme olmasa bile azımsanmayacak miktarda şey getirmişti, doğrusu. Dağıtılmış revirden de işine yarayan bir sürü bitki ve kök bulmuş gibiydi. Hepsini, kalan kavanozlara sırayla dizmiş; revirdeki kırık camları tek tek süpürmüştü. Lunu, farelerle ilgilenirken Hodbin de reviri neredeyse yaşanacak bir yer yapmıştı. Nikita'nın yattığı metal sedye dışında yatacak bir yer yoktu ama sabaha karşı, birbirlerinden iki uzak köşeye uzandıklarında ne Hodbin ne de Lunu yerde yatmaktan şikâyet etmişti.

"Bunları yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Lunu, Hodbin'in karıştırdığı balçık gibi sıvıya bakarak. Oğlan, pek çok işte becerikliydi ve bu, Lunu'yu her seferinde şaşırtıyordu.

"Deneme yanılmayla. Eskiden, üvey kardeşlerim üzerinde denerdim. Yemeklerine biraz ondan, biraz bundan katıp hangisinin karnını ağrıtacağıma, hangisini kusturacağıma bakardım," dedi, keyifli bir sırıtmayla sandalyesine çökerken.

Lunu da kıkırdayarak pencere pervazına oturdu ve oğlanın lapa hâline getirdiği otları incelemeye başladı.

"Sonra fark ettim ki doğru karışımla, çok daha fazlasını yapabilirim."

"Eski dostun Kemik'i zehirlemek gibi mi?" diye sordu Lunu, tatlı tatlı.

Ama ismini duymak bile Hodbin'in yüzünün kararmasına yetmişti. Lunu, Hodbin'i bu kadar yaralayacak ne yaptıklarını merak ediyordu. Onda bıraktıkları iz bugün, intikamını almışken bile apaçık ortada kalmıştı.

"O, benim dostum değil. Ve emin ol, ölmeyi hak etti," diye yanıtladı, bir yaprağın ezerek suyunu çıkartan Hodbin. Sesi, kendi anılarının derinliklerine giderken karardı.

"Kendini korumuşsun. Bence bu, cesaret ister."

"Senin onayına ihtiyacım yok, kalamar."

"Yalnız ayakçı Hodbin, birinin iltifatını kabul edemiyor mu yoksa?" diye alay etti Lunu onunla.

Hodbin, buna burnundan güldü ve "İltifatlar, egosu kaşınan avanaklar içindir. Benim, tatlı sözlerle avutulmaya ihtiyacım yok. Kendimi biliyorum," diye yanıtladı, çarpıcı bir gülümsemeyle işine dönerken.

"Öyle mi? Söyle bakalım, kimmişsin sen?"

Hodbin, bir an bile düşünmedi: "Bir Gezginim. Bir korsanım. Bir şairim ve çok yakında da bir Giz olacağım."

"Şair mi?" İşte Lunu, bunu tahmin bile edemezdi.

Hodbin, şok içerisinde Lunu'ya döndü. "Kaya'da şiir yok deme bana."

"Sarhoşların uydurduğu tekerlemeler sayılır mı?" Bunu duyduğunda oğlan, kınayarak kaşlarını çattı.

"Vakit geçirmek için ne yapıyordunuz? Denizde taş mı sektiriyordunuz?"

Sözleri aslında zalimce olsa da Lunu onun alayına alınmamıştı. Kayalıların boktan hayatını bilmeyen yoktu zaten.

"Çoğunlukla insanların hayatını cehenneme çevirir ve Ark askerlerini soyardım. Akşamları, Arm ile Ark'ın sidiği içer; sabaha kadar dans ederdik," dedi Lunu ve hülyalı bir iç çekti.

Arm'ı özlüyordu.

Kaya şehirleri, Derin Deniz'in dibine batabilirdi ama Arm'ı gerçekten çok özlüyordu.

"Kulağa o kadar kötü gelmiyor," dedi Hodbin, usulca. Tereddüt ederek Lunu'ya döndü. "Arm'dan başka kimsen yok mu?" İlk defa, Lunu hakkında bu kadar özel bir şeyi merak etmişti. Lunu buna hem şaşırdı hem de beklenmedik bir memnuniyet duydu.

"Bir annem vardı ama Ark, Çürük olduğumu ilan ettikten sonra beni kendi hâlime bıraktı. Öncesinde çok annelik yaptı-

gından değil, tabii." diyerek omuz silkti. "Evet, yani Arm'dan başka kimsem yok." Bilmediği bir yokluk, onu üzemezdi sonuçta.

"Benim, yüz tane üvey kardeşim var ama hiçbiri bir boka yaramıyor. O yüzden üzülme. Aile, abartıldığı kadar matah bir şey değil," dedi Hodbin, yüzünü buruşturarak.

"Öyle. İnsan, denizde de karada da hep bir başına aslında," diye onayladı Lunu, onu hüzünle. Bu hüznün sebebi, ışıltılı geleceğine rağmen bir şekilde hep yalnız olacağını bilmesiydi. Onun gibi insanlar, sevilip bağ kurulacak türden değildi ve yalnızlığı, Arm'a rağmen, Lunu'nun içine işlemişti. Bir noktada, Arm da ondan vazgeçecekti. Lunu'nun ona zarar verdiğini anlayacak ve o da onu terk edecekti. Herkes bir gün giderdi. Kabullenmek istemese de Lunu bunu biliyordu.

Hodbin, gözlerini kızın gözlerine dikti ve uzunca bir süre baktı. Ondan sonra da bir süre hiç konuşmadılar.

İki oğlan çekinerek revirden içeri girdiğinde Lunu, Hodbin'in iş üstündeki marifetli ellerini izliyordu. Yüzüklerle dolu olan uzun parmakları, yarattığı balçığı karıştırırken Lunu oturduğu pencere pervazında ayaklarını sallıyor; yapacağı işleri aklında sıralayarak vakit öldürüyordu.

"Gelebilir miyiz?" dedi, içlerinden beyaz tenli ve mavi gözlü olan zayıf oğlan. "Ben, Pim," diye tanıttı kendini göstererek. "Bu da arkadaşım, Artuk."

Pim, orta boylu, sevimli görünüşlü bir oğlandı. Artuk ise çekik gözlerinde neşenin izlerini taşıyan, nazik yüzlü biriydi. Lunu onları, Dante yanına yoldaş ararken, kıza laf attıkları günden hatırlamıştı. İkisi de muzip tiplerdi ve köyde şakalaşacak kadar hevesi olan bir tek onlar kalmıştı.

Lunu, samimi bir içtenlikle gülümseyerek yere atladı. "Tabii ki. Ben, Lunu," dedi heyecanla. Doğduğu günden beridir onu tanımayan farklı insanlarla konuşmak, yeni kişilerle ahbaplık etmek öyle tatlı bir histi ki!

Lunu, yeni hayatında en çok bunu sevmiş bile olabilirdi.

"Seni hatırlıyoruz. Hoki'ye diklendiğin gece biz de meydandaydık. Fena bir şeydi," dedi Artuk, heyecanla Pim'e bakarak. Pim, başını salladı ve arkadaşını onayladı.

Lunu'nun göğsü, kendine duyduğu gururla kabardı. Fark edilmek güzel bir histi doğrusu.

"Bugün ağladığını da gördük. Ama üzülme. İyi bile dayandın," dedi Pim, kasvetle ona bakarak.

"O nasıl?" diye sordu, Artuk. Başıyla, Nikita'nın yattığı tarafı işaret etmişti. İki oğlanın da yüzü, kızdan tarafa bakınca asılıverdi. Onu bu kadar kötü bir hâlde görmeyi ummadıkları belliydi.

"Arkadaşı mısınız yoksa?" Lunu meraklıydı. Nikita'nın dostlarının onu ziyaret etmesini beklemişti. Arada bir kapının etrafında gezinen ama asla içeri girmeyen esmer kız dışında kimse uğrayıp yaralı Nikita'nın hâline bakmamıştı. Oysa yatakhanede geçirdikleri zaman boyunca kızın etrafı hep insanlarla doluydu.

"Hayır, hayır. O, Hiç soylularla pek konuşan bir tip değil ama eskiden annem onların evini temizlemeye giderdi," diye açıkladı Artuk, ensesini kaşıyarak. Nezaketleri, bu köyde Lunu'nun hiç beklemediği kadar nadirdi.

"Ölmemesi mucize," diye izah etti durumu Lunu, onlara.

"Yerdengezen'in onunla ilgili planları olmalı," dedi Pim, düşünceli bir şekilde.

"Sohbet etmeye mi geldiniz yoksa bir şey mi istiyorsunuz?" diye kabaca araya girdi, Hodbin. Lunu, onun bu tavrına ters bir bakış atarak karşılık verdi ama Hodbin'in hesapçı gözleri, iki arkadaşın üzerindeydi. Alanını paylaşmaktan hoşlanmayan birinin yırtıcılığı vardı bu tutumunda.

Daha önce bir alanı olduysa, tabii.

"Siz, onun kusuruna bakmayın. Bu aksiliği hep açlıktan," diye açıkladı, Lunu. Aslında çoktan kahvaltılarını etmişlerdi.

Kızın elinde fareyle gelmesini bekleyen Hodbin, Lunu'nun çaldıklarını ilk kez gördüğünde kahkahayı patlatmıştı. Lunu, normalde olsa Arm dışında bir başkasıyla ekmeğini bölüşmezdi. Ama şimdi kendini Hodbin'e değerini kanıtlamak zorundaymış gibi hissediyordu. Çünkü Hodbin'i birazcık tanıdıysa, Lunu'nun işine yaramadığını düşündüğü an çekip gidecek türden menfaatçi bir adam olduğunu biliyordu. Lunu'yu yük gibi gördüğü anda kızdan kurtulurdu.

Ama Lunu, şu an için bu ortaklığa mecburdu. Yine de Hodbin'in tüm ısrarlarına rağmen oğlana tünelleri göstermemişti. Elindeki tüm kozu öylece, bu korsan bozmasına bırakacak değildi ya!

"Size yemek getirmek isterdik ama biliyorsunuz," dedi Pim, çekingen bir biçimde.

"Sorun değil. Fareler her yerde," diye sırıttı Lunu, iki arkadaşa.

"Evet, o fareyi yakalaman çok etkileyiciydi." Lunu, Hodbin'e göz kırptı ama ayakçı, karşılık olarak sadece gözlerini devirdi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Lunu, Artuk'un iltifatıyla kızardığını hissederek.

Pim, Nikita'ya doğru ürkek bir adım attı ve "Bir şifacının onu görmesi gerekirdi," diye mırıldandı. Sesinden, yaşanan olaylara karşı duyduğu hayal kırıklığı okunuyordu.

Demek hâlâ hayatın adil olduğunu düşünecek kadar nahifsin.

"Evet, bu işi fazla uzattılar. Bizi o çam yarmasıyla bırakırken ne düşündüklerini ancak yılanlar bilir!" dedi Artuk, hararetle.

"Aspen burada olsa böyle olmazdı."

"O da onun dostu. Hepsi, fazla şımartılmış piçler," dedi, Artuk.

Pim, telaşla etrafına bakındı: "Sessiz ol! Korkuluk gibi, bir direğe mi bağlanmak istiyorsun?" dedi, Artuk'un ağzını eliyle kapatmaya çalışarak.

"En azından, o hâlâ yaşıyor," diye homurdandı, arkadaşını kendinden uzaklaştıran Artuk.

"O da ne demek?" diye sordu Lunu, merakla. Köyde olan bir şeyi gözden kaçırma fikri, onu rahatsız etmişti.

Artuk çenesini sıktı. "Duymadınız mı? Sabah erkenden, Mao'yu gömdüler. Kokmaya başlamıştı. Hani şu, geçen gün dövüp kırbaçladıkları çocuk. İyi bir herifti. En azından bizdendi."

"Öldüğünü bilmiyordum," diye cevapladı Lunu, sessizce.

"Kimi kimsesi yoktu, bir aklı gidik annesi vardı sadece; o da kendini bile unutup durur zaten. Şehirde herkes annesini tanırdı; kadın, gün boyu ortalıkta meczup gibi gezerdi. Mao onun peşinden hiç ayrılmaz, onu eve geri döndürürdü. Garibanın teki diye bu kadar ileri gidebildiler bence," dedi Artuk, gergince baş parmağındaki bir eti kopartarak. Çekik gözleri, boşluğa dalıp gitmişti.

Pim, buruk bir edayla iç çekti: "Zavallı kadın."

"Bu yaptıklarının bir bedeli olmalı," dedi Lunu, sessiz bir hiddetle. İçinde, yeni bir şeyler vardı. Eskiden hissetmediği bir duygu.

Adını henüz koyamamış olsa da bu duygunun kaynağının, o yaşanan haksızlıklara karşı içinde filizlenen öfke olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca çok haksızlık yaşamış, bir o kadarına da şahit olmuştu. Kendi de boş durmamış, onlardan bile beterini yapmıştı belki. Ama ilk defa, buna karşı koyabileceğine dair bir cesareti vardı.

Hodbin, Lunu'ya uyaran bir bakış attı ama buna gerek yoktu. Lunu, aptal değildi. Karşısındaki oğlanların da onunla aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. Sadece biraz dürtüklenmeye ihtiyaçları vardı, o kadar. Aynı öfke hepsinin için-

deyken susmak, o alevi söndüremezdi. O alevin yangın olup etrafı küle çevirmesi gerekiyordu.

"Gizler bedel ödemez," dedi Artuk, başını duvara yaslayıp somurtarak.

"Belki gerçek hayatta ödemezler. Ama burada, kimse Giz ya da Hiç değil," diye ekledi Lunu, kelimelerini dikkatle seçerek.

"Onların bunu bildiklerini sanmıyorum." Pim'in gözleri hâlâ Nikita'nın yüzündeydi.

"Bak gör, dolunay vakti olanları duyduklarında, Gizlerin bile umurunda olmayacak. Onlar, hep birbirini kollar," diye homurdandı Artuk, kinle.

"Benim geldiğim yerde adalet istiyorsan, onu zorla alman gerekir." Herkes boş boş birbirine bakınca Lunu, sakin bir edayla gülümsedi ve sözlerine tatlı tatlı devam etti: "Onlarla şartları eşitleyelim ve yanlış yolda olduklarını gösterelim, diyorum."

Pim ve Artuk, birbirlerine bir bakış attılar. Sadece yıllarını birlikte geçirmiş olan insanların anlayacağı, o dilsiz konuşma. Ama bu suskun bekleyiş, Hodbin'in ayağa kalkıp araya girmesine neden oldu: "Siz, ona aldırmayın. Kafası biraz gidiktir," dedi, sinirle Lunu'ya bakarak. Lunu da aynı sinirle ona döndü.

Biraz olsun ona güvense ne olurdu sanki!

Ama iki oğlan da Hodbin'e aldırmadı. Birbirleriyle sessiz bir anlaşma imzalamış gibi, başlarını salladılar ve Lunu'ya dönerek, "Varız," diye açıkladılar. Lunu, mutlulukla ellerini çırptı.

"Bir şey yapmayacağız," diye diretti Hodbin, sinirle dişlerini sıkarak.

"Evet, yapacağız," diye bastırdı Lunu: "Mao için. Nikita için. Korkuluk için. Ve korku içinde yaşamamak için," dedi inatla. Sözleri iki arkadaşın yüzlerini aydınlatırken, kelime-

lerin gücünün büyüklüğü, onu bir kez daha şaşırttı. Bazen gereken tek şey, insanlara bir yol daha olduğunu göstermekti.

"Beni de sayın."

Herkes, panik içinde kapıya döndü. Girişte, onları izleyen uzun boylu ve çok zarif bir figür duruyordu. Omuzlarına gelen kısa kahverengi saçları olan bu esmer kız, içeri doğru çekingen bir adım atarken birinin onu azarlamasını bekler gibi tedirgindi. Bu, Lunu'nun daha önce kapının etrafında gezinirken gördüğü kızdı!

"Harika! Artık bütün köy burada olduğuna göre sıçtık demektir," dedi Hodbin, sinirli bir gülümsemeyle Lunu'ya dönerek.

"Yemin ederim, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Giz olmak bir daha nasip olmasın ki," dedi kız, telaşla.

"Tabii, eminim geldiğin yerde verdiğin sözler çok değerlidir, tatlım. Ama hayatımı senin sözüne göre planlayamam, değil mi?" Bir aptala anlatır gibi açıkladı Hodbin. Ama kız, kahverengi gözlerini hepsinin üzerinde tek tek gezdirirken ifadesi samimi, neredeyse kederliydi.

"Bundan, ben de hoşlanmadım. O, bir Giz soylu," dedi Artuk, herkesin duyabileceği bir fısıltıyla. Kendini hemen plana adapte etmişti doğrusu. Pim de telaşla başını sallayarak arkadaşını destekledi.

"O, benim en yakın arkadaşım," diye açıkladı kız, ağlamaklı bir şekilde Nikita'yı göstererek. "Yardım etmek istiyorum."

Ardından, derin bir nefes aldı ve aceleyle kendini açıklamaya çalıştı: "Bakın, Hoki, bunu ona bilerek yaptı. Her zaman Nikita'nın peşinden koşardı ama Niki, ona hiç yüz vermedi. Hep, onun çok kaba olduğunu düşünürdü. Hoki de onu elde edemeyeceğini anladı ve onun güzelliğini çaldı! Kimse onu bir daha istemesin diye yaptı bunu. O, gerçekten çok kötü biri!

Ne yapacaksanız ben de varım," dedi inatla, hepsine bakarak. Gözleri, akıtmadığı yaşlarla dolmuş; omuzları çökmüştü.

"Adın ne?" diye sordu, Lunu.

"İlk sorun bu mu yani?" dedi Hodbin, kıza hiç ikna olmamış gibi bakarak. Ama Lunu'nun gözleri, hâlâ kızın üzerindeydi. Anlattıkları, geldiğinden beri gördüğü şeyleri doğruluyordu. Ayrıca insanın ismi bu dünyada bir kişi hakkında çok şey anlatabilirdi.

"Porsuk," diye yanıtladı kız, Nikita'nın solgun elini tutarak.

"Neden daha önce onu görmeye gelmedin?" diye sordu, Lunu.

O kapıyı neden hiç açmadın?

"Aslında geldim. Ama içeri girmeye cesaret edemedim. Ona yardım etmediğim için çok utanıyordum," dedi Porsuk, pişmanlıkla başını eğerken. Saçları yüzünü kapatırken, vücudu titredi. Ağlamaya başlamıştı.

Dürüst, dolaysız, vicdanlı, zayıf.

Porsuk'un yaşları gözlerinden akarken Lunu, Nikita'ya baktı ve başını salladı. Kızın samimiyetine ikna olmuştu olmasına ama Hodbin'in yüzünden, sabırsızlık akıyordu. Lunu'nun, kıza bu kadar kolay kanmasına da bir hayli öfkelenmişti, Gezgin.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Lunu'ya, sert bir sesle. Lunu, sadece başını salladı ve revirin dibindeki depoya girene kadar sessiz kaldı. Burası küçük bir dolaptı ve Lunu'ya, Kızılcık'ın kamarasında girdikleri dolabı hatırlatmıştı. Hodbin, kapıyı kapattığında, "Harika. Ben, amaçları için her şeyi yapacak Lunulata'yla ortak olduğumu sanıyordum. Bu, herkesi kurtarmalıyım diye düşünen duygusal ahtapotla değil!" dedi ve başını iki yana salladı. Lunu, yüzünü buruşturdu. Duygusal kararlar almakla suçlanacak en son kişiydi.

Hodbin'in bunu bilmesi gerekiyordu.

"Ben hâlâ aynı kişiyim. Görmüyor musun? Onları kullanabiliriz," diye fısıldadı Lunu, kollarını göğsünde birleştirerek. Oğlanın, inatla dolu mavi gözlerine, kendi dik bakışlarıyla meydan okuyordu.

"Zaten işleyen bir planımız var," diye çıkıştı Hodbin.

"Evet ama sadece acemiler, tek planla yola çıkar."

"Onlara güvenmiyorum. Sana bile güvendiğime emin değilim."

Lunu, iç çekti. Hodbin, ona güvenmemekte haksız sayılmazdı. Güven, kolay kolay kimseye sunmayı düşünmediği bir lükstü.

"O zaman kendine güven. Yalnız çalışmaya alıştığını biliyorum ama burası, Gezgin Şehir değil. Burada avantaj bizde değil. Onlar, bu insanları tanıyor ve kabul edelim ki ne kadar kalabalık olursak, o kadar hızlı ilerleriz. Bazen kazanmak için elindeki her taşı kullanman gerekir," diye zorladı, Lunu.

Hodbin, bir süre kaşlarını çatarak ona baktı ve kızın sözlerini hesapçı kafasında ince ince tarttı. Suratında soğuk bir kayıtsızlık olsa da Lunu, onun rahatsızlığını bastırmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. O yüzden, sakince oğlanın kararını vermesini bekledi ve sessiz kaldı. Ortada bir karar olduğundan değildi tabii, bu. Ayakçının bu sefer ipleri, Lunu'nun eline bırakması gerekecekti.

En sonunda Hodbin, ofladı ve "Bana, beladan başka bir şey getirmiyorsun," dedi.

Lunu, oğlanın damarına basmak ve sınırlarını zorlamak için karşı konulmaz bir arzu duydu ve kendini de şaşırtarak, Hodbin'in yanında sallanıp duran elini tuttu. Amacı, oğlanın duygusal boşluğundan yararlanıp ona aralarında olmayan o hayali güveni hissettirmekti. Yalnızlığa alışkın Hodbin'in de bu tuzağa düşeceğinden oldukça emindi. Tahmin ettiği gibi Hodbin, bu temasla şoka girmiş gibi kasılıp kaldı. Yine de huzursuzluğunun onu, Lunu'ya karşı zayıf göstereceğini bildiği

için, elini geri çekmek adına bir hamlede bulunmadan öylece durdu.

Akıllı ayakçı.

Lunu, bundan cesaret alarak ona bir adım daha yaklaştı — ki bu, kendini Gezgin'e korkunç derecede yakın hissettirmişti. Ama oğlanın akıl dolu mavi gözlerinde muzip bir ışık yandı ve Lunu'nun oynadığı oyunu gördü. O yüzden, yırtıcı bir sırıtma eşliğinde Lunu'ya daha da yaklaşıp anında kızı, bu oyunu başlattığına pişman etti.

Oğlanın o tek adımıyla Lunu'nun kalbi, bir uçurumdan aşağı hızla düştü! Eğer Lunu, tanrılara inansaydı Hodbin'in onun kalp atışlarını duyamadığı için şükrederdi çünkü kesinlikle, böyle bir zayıflık gösterip de oğlanın yüzüne bakmaya devam edemezdi. Yine de geri adım atmayı reddetti ve gözlerini, inatla oğlanın gözlerine dikti.

"Bela, biziz. Sen ve ben," diye açıkladı Lunu, hissettiğinden daha sakin bir sesle konuşmaya çalışarak. Yüzü, verdiği sözün ağırlığı altında yanmaya başlamıştı ve en son istediği şey, bu oyunbaz şeytanın bakışları altında, kendi başlattığı oyunda yenilmekti. Hodbin bir an ona, Lunu'yu utançtan öldürecek kadar cüretkâr bir şekilde baktı.

Daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı şekilde...

Ardından Hodbin, derin bir nefes vererek geri çekildi ama aralarındaki temas koptuğunda Lunu'nun yanakları alev almıştı bile.

"Öyle olsun," dedi oğlan, yayvan yayvan: "Ama bu üçü işleri bok ederse ben kendimi kollarım, sen de kendini; haberin olsun."

Porsuk'un onlara bir avantaj kazandırdığı şüphesizdi. Kız, çok sevilen bir Giz soylu olduğu için ortalıkta gezmesi kim-

seyi kuşkulandırmıyor; aksine varlığı, herkesin rahatlamasını sağlıyordu. Bu da planlarının ikinci ve en önemli kısmı için şiddetle gerekliydi. Çünkü mutfakta kaynatılan kocaman kazanın içindeki sebze çorbasına katmaları gereken küçücük bir şey vardı: Hodbin'in yaptığı ve iddia ettiğine göre herkesi en azından birkaç saat kütük gibi uyutacak bir şey.

Elbette, bir zehir değildi bu!

En azından Hodbin, böyle iddia ediyor; tüm köyün en fazla birazcık baş ağrısı ile uyanacağına dair yeminler sıralıyordu. Geriye kalan tek sorun ise herkesin yemeğini farklı zamanlarda yemesiydi. O da katlanmaları gerekli olan bir zorluktu. Çünkü Hoki, en azından bugün herkesin yemek yemesine izin vermişti. Mao öldüğünden beri Hoki, ortamdaki gerginliği azaltmak için olduğundan daha iyi biriymiş gibi davranıyor; halkını biraz daha şımartıyordu. Sanki bu tavrı üstüne giyerse aralarından eksilen bir kişiyi unutturabilecekti... Lunu bu yüzden Artuk, Pim ve Porsuk'un varlığına minnettardı. Hodbin, kabul etmek istemese de bu yeni ittifak, işlerini çok daha zahmetsiz kılmıştı. Akşamüzeri Porsuk, kendi kısmını başarıyla tamamlamış ve sıvıyı çorbaya sorunsuzca karıştırmıştı. Artuk ve Pim'in görevi ise onlar kendi işlerini hallederken, meydandaki herkesin hâlâ uyuduğundan emin olmaktı. O yüzden onlar da kendi görev yerlerine yollanmışlardı.

Akşamın ilerleyen saatleri geldiğinde ve yıldızlar göğe dolduğunda Lunu ve Hodbin, gölgelerin arasından geçip kalan erzakların olduğu kulübeye yürürlerken etraftan çıt çıkmıyordu. Aralarında geçen küçük anın hatırası, serin gecede bile Lunu'ya sıcak basmasına sebep olsa da zifiri gece, Lunu'dan yana olmalıydı ki kızın yüzünün rengini ele vermiyordu. Hodbin ise aynı kibirli ifadesi ve değişmeyen çalımlı tavrıyla, hiçbir şey olmamış gibi rahattı. Kendi kalbi bir anlığına efendisini unuturken oğlanın bu denli umarsız olması

hiç hoş değildi. Lunu, onun rahat kasıklarına, kendini çok iyi hissettirecek sert bir tekme geçirmek isterdi doğrusu! Ama onun yerine, yolun karşısından karanlık verandalı kulübeye bir bakış atmakla yetindi.

Görev, tekmeden önce gelir.

Hoki'nin kulübenin başına diktiği nöbetçi, yayıldığı sandalyede çoktan kendini uykunun kollarına bırakmıştı. Yine de Lunu, işini şansa bırakacak değildi. Yerden aldığı bir taşı oğlanın uyuduğu yerin yakınına doğru fırlattı. Tok bir sesle seken taş, verandaya çarptı ama buna rağmen oğlanın ağır nefes alışı, bir kez bile değişmedi. Lunu, arkasında duran Hodbin'e, ilerlemesini işaret etti.

Yol, açıktı.

Hodbin, anahtarla birlikte, yolu meydana çıkan bu kulübeye doğru koşarken Lunu da sessizce ona gözcülük etti ve kimsenin etrafta olmadığına emin oldu. Meydandan yarım saate yakındır bir ses gelmemişti ama yine de tedbirli olmak, pişman olmaktan iyiydi.

Hodbin, yanında uyuyan gözcüye bir bakış atıp anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı. Lunu, onun işaretiyle yolun karşısındaki kulübeye koştu ve Hodbin'in ardından içeri girdi. Gezgin, ne olur ne olmaz diye kapıyı arkalarından kilitlerken Lunu, etrafına bakındı. Yan yana dizilmiş dört raf, uzun bir koridor oluşturuyordu. Rafların hemen hemen yarısı boşalmış; ilk gecesinin sabahında soyduğu kilere kıyasla, buradaki erzaklar ciddi ölçüde azalmıştı. Yine de köyü, bir iki hafta idare edecek kadar gıdaları vardı.

Lunu, hasır bir sepeti koluna takıp kavanozları ve bulduğu sebzeleri içine doldurarak, kulübenin gıcırdayan döşemeleri üzerinde, kilerin en dibine doğru parmak uçlarında ilerledi.

Hodbin de aynı şeyi yapıyordu yapmasına ama arada sırada, bulduğu şeylerden bazılarını pantolonunun bol ceplerine sıkıştırmayı da ihmal etmiyordu.

İkisi de çoktan dolan sepetlerini bir kenara koyarak yeni sepetler aramaya başladıklarında, uyuyan köyde, olmaması gereken bir şey oldu.

Adım sesleriyle birlikte gelen bir tıkırtı duyuldu.

Hodbin ve Lunu, aynı anda donup birbirlerine, suçüstü yakalanmış fareler gibi bakakaldılar. Sonra bir anahtar, kilide girdi ve delikte yavaşça dönüverdi. Hodbin, rafların ortasında aval aval dikilen Lunu'yu tutup kendine çekti ve hızlıca, en dipteki sandıkların arasma çöktüler.

Bir kıkırdama ve sessiz olmalarım mırıldanan bir sesle birlikte iki kişi kulübeye girdiğinde, Lunu'nun kalbi panikle çırpındı.

"Herkesin bu kadar erken uyuduğuna inanamıyorum," dedi bir kız, kendi kendine gülerek.

"Bizim işimize gelir. Ama sessiz ol. Burada olmamamız gerekiyor..." Ama konuşmanın devamı, ardından gelen öpüşme sesleri arasında kaybolup gitti. Lunu ve Hodbin, kaşlarını kaldırarak birbirlerine döndüler. Anahtar, sadece iki kişide vardı. Hoki ve... "Lev," diye sessizce dudaklarını oynattı, Hodbin.

Siktir.

Lunu, şanslarına bir lanet okurken öpüşmeler, kıkırdamaya döndü. Ardından, ikiliden biri, rafları karıştırmaya başladı.

"Nasıl hiç şarap olmaz!" diye söylendi, kız. Lunu, bu şımarık sesin mızmız sahibini hemen tanıdı.

Mimi.

"Şarap yok ama füme et var. Biraz peynir alıp o iğrenç çorbanın tadını silecek bir sandviç yapabiliriz," diye önerdi Lev, ekmeklerin olduğu yeri karıştırarak. Ardından da adım adım rafları inceleyerek Hodbin ve Lunu'nun saklandığı yere doğru yürümeye başladı. Lunu, iyice geriye yaslanıp sırtını Hod-

bin'in göğsüne dayadı. Tüyleri panikle diken diken olmuştu ve kafası, dönen ihtimallerle uğulduyordu.

Üç adım sonra, Lev'in onları görmemesi imkânsız olacaktı.

Üç adım sonra, Hodbin ve Lunu hapı yutacaktı.

"Erzakları, Hoki'den izinsiz almamamız gerekmez mi?" diye sordu Mimi, esneyerek.

"Hoki, benim kardeşim gibidir. Ama yine de bu bizim sırrımız olsa fena olmaz. Bu aralar fazla gergin," dedi Lev de kendi esnemesini bastırmaya çalışarak.

İki adım.

Hodbin, Lunu'yu belinden tutup iyice kendine çekerken kızın ağzını eliyle kapattı. Lunu, oğlanın kalp atışlarını kendi göğsünden duyabiliyordu. Telaşla, uydurabileceği bir yalan düşünmeye çalıştı.

Bir adım.

Bitmişti. Bitmişlerdi. Hiçbir yalan, onları şu durumdan kurtaracak kadar inandırıcı olamazdı ki!

"Hey! Sizin burada olmamanız gerek."

Lunu'nun kalbi ve beyni, aynı anda durdu. Ama sesin sahibi, bekledikleri gibi Lev değildi. Kulübenin karanlık girişinde duran gölge, bir başkasına aitti ve hiddetinin odağında, Lev ve Mimi vardı. Lunu, başını geriye yatırdı ve Hodbin'in omzuna dayadı. Oğlanın verdiği derin nefesten, onun da sonlarına ne denli yakın olduklarını anladığı belliydi.

Çok az kalmıştı.

"Biz sadece..." diye geveledi Mimi, telaşla.

"Biz sadece biraz yaramazlık yapıyorduk," diye taklit etti onu, sesin sahibi olan gölge.

"Bu kadar abartma, dostum. Karnımız acıktı. Biraz ekmek almak istedik, o kadar," dedi Lev, sözcükleri yayarak. Karşısındaki kişiyi yakından tanıyor gibiydi.

"Hoki'nin dediğini, hepimiz duyduk. Kaç ekmek yemek istediğini yarın ona söylersin; ayrıca ben, senin dostun değilim," dedi gölge, sertçe.

"Çok kasıntı bir tipsin. Neden hiç arkadaşın olmadığı belli," diye homurdandı, Lev. Bunun karşılığında aldığı sessizlik, ölüm gibiydi. Ağır ve yavaş.

"Arkadaşa ihtiyacım yok. Ailem yeterli," dedi gölge, her kelimenin üzerine bastırarak. Bu kadar açıklama, Lev'in çenesini kapatmasını sağlamaya yetmişti. Lev, başka bir söz daha etmeden Mimi'nin elini tutup dışarı çıktı ve Lunu, kapıyı arkalarından kilitlediklerini duydu.

Lunu ve Hodbin, aynı anda gevşerken nefesi tekledi.

Bu, fazla yakındı.

Hodbin, saçlarını eliyle geriye tararken Lunu, gevşeyen bacaklarıyla olduğu yere çöktü. Sadece ayın ışığının aydınlattığı kulübenin içinde bir anlığına, nefes nefese birbirlerine baktılar. Sona ne kadar yaklaştığını bilen iki kişinin paylaşacağı türden bir bakıştı bu.

Panik ve heyecan dolu.

Sonra, Hodbin'in dudakları seyirdi ve Lunu da onunla aynı anda bir kahkaha patlattı. Lunu, elini Hodbin'in sırıtan ağzına kapatıp onu susturmayı denedi ama kendi de gülmeden duramıyordu. Korku, peşinden saf bir coşkuyu da beraberinde getirmişti. Hodbin de aynı şekilde Lunu'nun gülmesini engellemeye çalışıyordu çalışmasına ama ikisi de sadece kolları birbirlerine dolanmış hâlde, durmadan gülüyorlardı. Sonunda gülmeleri yavaşladığında, soluk soluğa öylece kalakaldılar. Lunu'nun meraklı parmakları, kızın iradesi dışında, Hodbin'in hâlâ gülümseyen dudaklarından gamzelerine doğru gezinmeye başladı. Oğlanın çenesinde çıkan hafif kirli sakalında ve kemikli yanaklarının her köşesinde ilgiyle dolanırken bir yandan, tüm vücudu bu yabancı bedene duyduğu merakla ürperiyor; bir yandan da oğlanın kasırgalarla dolu

gözlerine bakıyordu. Hodbin'in parmakları da kızın bu davetsiz keşfine katıldı ve Lunu'nun çillerinin üzerinde, kendi yolculuğuna başladı. Sanki her birine temas ederek onları sayıyor; yerlerini aklına kazıyordu. Dokunuşu öyle hafifti ki Lunu, titrek bir nefes verdi.

Bu da Gezgin'in arsız gözlerini, Lunu'nun dudaklarına çevirmesine neden oldu.

Yine o cüretkâr bakış!

Lunu, panik ve heyecanla donakaldı.

Ama iki gencin paylaştığı o pervasız saniyeler, tam arkalarındaki camın hızla açılmasıyla bir anda kesildi. Lunu, korkuyla geriye düştü. Az daha çığlığı basacaktı!

"Seni kaç kez kurtarmam gerekiyor?" diye sordu, gölge sesin sahibi. Lunu, bir anlığına afallasa da kıvrak beyni, onun yerine parçaları birleştirmişti bile.

"T-tamu?" diye sordu, karanlıkta oğlanın yüzünü görmeye çalışarak. Hemen ayağa kalktı ve cama doğru bir adım attı. Ama bu açıdan sesin sahibi olan yüzü görmek, neredeyse imkânsızdı.

"Ta kendisi," dedi, çömlekteyken onunla konuşan bezgin kişi.

Ölüm, gölge, kurtarıcı.

Bu, gerçekten de oydu!

Lunu, onun köyde olacağına ihtimal bile vermemişti oysa. Tamu, kızın nutkunun tutulduğunu anlamış gibi kolayca camdan içeri atladı ve "Herkesi uyutmayı nasıl becerdiniz, bilmiyorum ama yakalanmak istemiyorsanız acele etseniz iyi olur," dedi, hissiz bir tonda.

"Hoki senin dostun mu?" diye sordu Lunu, telaşla. İşte bu, her şeyi mahvederdi. Arkasından Hodbin'in kallavi bir küfür mırıldandığını duydu.

"Benim dostum yok," dedi Tamu, basit bir omuz silkmeyle. Lunu, Hodbin'in ona yaklaştığını hissetti. Oğlanın sıcaklı-

ğı dışında, başka bir şey daha oradaydı: Kızın bacağına değen keskin metal, Hodbin'in kap kacakların arasından yürüttüğünü gördüğü bıçaktı. Lunu, Gezgin'in saldırmaya hazır beklediğini anladı ve yutkundu. Tamu'ya belli etmeden kendi eliyle, Hodbin'in bıçak tutan elinin üstünü kavradı. Gözleri hâlâ, Tamu'nun karanlık silüetinin üzerindeydi.

"O zaman onu devirmemiz senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Lunu, bakışlarını Tamu'nun yüzünde tek görünen yeri olan gri gözlerine dikerek. Bu gözler, kayanın en sert yerleri kadar donuktu.

Lunu, oğlanın vereceği cevaptan çok korkuyordu. Lev, oğlana direnmediğine göre Tamu, güçlü biriydi ve pekâlâ Hoki'nin tarafında da olabilirdi. Yine de ne olur ne olmaz diye Hodbin'in elini bırakmadı.

Tamu'nun geleceğini dudaklarından dökülecek kelimeler belirleyecekti. Ya da bir geleceği olup olmayacağını. Bıçak, karanlığa sarılmış bir şekilde birleşmiş ellerinin arasında dururken Lunu ve Hodbin, sessizce gelecek yanıtı beklediler.

Ne tuhaf ki Tamu, en beklemedikleri şeyi yaptı. Donducu gözleri şimdi yeni bir ilgiyle parlarken, Lunu'ya vahşi bir gülümseme sunmakla yetindi.

Ayışığı Kitaplığı

8

Hodbin

Hodbin, azımsanmayacak bir işgüzar olduğundandır ki oldum olası insanları iyi tahlil ettiğine inanır ve hükmünde de genelde hiç yanılmazdı. Bu kuruyasıca huyundan ötürü yeni tanıştığı insanlara katiyen güvenmez, bilhassa bir anda ortaya çıkan yabancıların günü kurtarmasından ötürü de ifrit olurdu. Ansızın ortaya çıkan yiğitler, ancak köhne masalların kahramanıydı ve Hodbin, kara alametlerin hoş bir yazgıyla bozulduğu tozlu bir hikâyede yaşamadığının gayet farkındaydı.

Çıkarlar ve çıkarcılar.

Onun dünyasında hikâyeler, bundan ibaretti ve genelde tozlanacak kadar da yaşamaz, unutulup giderlerdi.

Yine de bu aralar omuzlarına külfet olan Lunu, bu yoktan var olan eloğluna güveniyordu. Bu serbaz yabancının adı Tamu'ydu ve Hodbin, gördüğü ilk andan beridir ondan hiç hoşlanmamıştı. Belli ki bu köyde varlığı önemli sayılan biriydi ama daha önce, Hodbin'in dikkatini hiç çekmemişti. Oğlanın boyu posu ortalamaydı bir kere. Yüzünün bir yarısı ise gayet sıradan olsa da diğer yarısı, mum gibi erimiş; geriye pütürlü bir yüzey bırakmıştı. Sonuç olarak, ortaya gudubet bir eşkâl

çıkmıştı. Düşük, gri gözlerinin Lunu'yla konuşurken ilgiyle parlaması ise ayrı bir olaydı, tabii. Hodbin, birbirlerini nereden tanıdıklarını bilmese bile kıza bir hazineymiş bakan bu oğlanı gözü hiç tutmamıştı. Bir kere Lunu, bir hazine değil, musibetti. O yüzden oğlanın kızı henüz çok da tanımadığı belliydi.

Marifetli Kayalı, iyi bir müttefik olduğunu kanıtlamıştı kanıtlamasına ama büyükçe de bir kusuru vardı. Öyle dikbaşlıydı ki Hodbin'e elindeki kozları göstermemekte her fırsatta direniyor, aldığı kararları onunla tartışma gereği bile duymuyordu. Bu da Hodbin'i çileden çıkarıyordu. Tüm dengesini altüst ediyordu, bu başındaki kızıl saçlı musibet. Kellesini ortaya koyduğu bir konuda elbette ki kararları veren kişi olmak istiyordu, Hodbin. Ama onun istekleri, Lunu'nun umurunda değildi.

Ve Hodbin, az daha bu kızı öpecekti!

Evet, Hodbin, neredeyse Kayalı bir avareyi öpecekti! Yaşlı Adam esirgesin, ne düşünmüştü ki?

Hayır. Tabii ki düşünmemişti.

Sersem bir yeni yetme gibi, kendini anın büyüsüne kaptırıvermişti. Tek suçlu o da değildi ya elbet! Kız orada, uzun kirpikli güzel gözlerini kırpıştırıp ellerini yüzünde gezdiriyordu bir kere!

Hodbin'in yüzünde!

Yaşlı Adam aşkına! Kabul, Hodbin flörtöz bir adamdı ama Kayalı kıza umut vermemişti sonuçta...

Tamam şey... Belki, biraz vermişti! Ama o oyunu, Lunu kendisi başlatmıştı. Hodbin de öylece pes edip geri adım atacak değildi ya. Kızı biraz mahcup etmek, boyundan büyük sularda yüzdüğünü göstermek istemişti; hepsi o kadar. Ama sonra bir an gelmişti ve kendini, gözünü Lunu'nun yüzünden alamaz hâlde bulmuştu! Ayın mayhoş ışığı altında, o yakınlıktan tabii ki bir Kayalı bile Hodbin'e güzel gözükürdü; o

ayrı. Sonuçta Hodbin, genç bir erkekti ve Kayalı ya da değil, Lunu da bir kızdı işte...

Hodbin, sinirle dişlerini gıcırdattı. Hayır! Lunu, sadece öylesine bir kız değildi.

O, bir baş belasıydı.

O, bir sorundu.

Ve hayır, tabii ki Hodbin, Lunu'yu hiçbir koşul altında öpmeyecekti! Kuşkusuz ki bir daha kızın çillerine bakmayacak, onun ateş ruhu olduğuna dair ahmakça hayaller kurmayacaktı. Erkeklik dürtülerini, aklını ve kıza kayan gözlerini gerekirse sarsıp kendine getirecek ve münasip bir şekilde, yaratacağı yıkıma ve yeniden doğuşuna odaklanacaktı.

Hodbin gibi bir adamın Kayalı'nın tekiyle işi olamazdı, işte o kadar!

Hodbin, söylenerek Korkuluk'un bağlarını çözmeye giderken aklından geçenler bundan ibaretti. Etrafta kuş bile uçmuyor; becerikli elleriyle yaptığı sıvı sayesinde gece bile, köyün kalanıyla birlikte uyuyordu. Yılan heykelinin önüne geldiğinde, Korkuluk'u ağzı bir karış açık, horlarken buldu. Parmağının ucuyla, oğlanın çıplak üst bedenini dürttü. Kemikleri sayılan oğlan, inleyerek uyandı. Boş gözleri, karşısında dikilen Hodbin'i görünce önce bir afalladı. Hodbin, elinde gezdirdiği tasa koyduğu suyu oğlanın görmesini sağladı ve gözleri büyüyen oğlan sessizce ağzını araladı. Gezgin, taşıdığı suyu, Korkuluk'un kurumuş boğazından aşağı boşalttı. Derisi güneşten kızarmaya başlamış olan oğlan, kuru bir öksürükle tüm suyu içti ama ardından da bir kısmını, Hodbin'in üstüne geri kustu. Oğlanın gırtlağı, acıyla yukarı aşağı oynadı. Hodbin, ta en başından Lunu'ya uyduğu için, kendine lanetler etti.

Öksürükler eşliğinde etrafa panikle bakan oğlan, Hodbin'e sordu: "Sen kimsin?"

"Ben, senin koruyucu ruhunum, Kozalak. Şimdi, kaldır o kuru kıçını. Buradan gidiyoruz," dedi, oğlanın iplerini çözerken.

"A-adım Korkuluk," diye mırıldandı oğlan, güçsüzce. Hodbin'den uzundu ama bedeni öyle çelimsizdi ki kırılmış bir dala benziyordu.

Belki de önceki hayatında bir gemi direğiydi; kim bilir.

Hodbin, oğlanın kolunun altına girerken onu cevapladı: "İnan bana, sohbet etmek isterdim ama bu gece daha yapacak çok işimiz var."

"T-tamam." Oğlan, tüm ağırlığını üzerine verirken Hodbin, burnunu kırıştırdı. Ağırlığı sorun değildi elbette ama belki de Korkuluk'u, önce hamama götürmeliydi. Oğlanı sürükleyerek revire doğru yürütürken Artuk, koşarak yanlarına geldi ve Korkuluk'un diğer kolunun altına girip Hodbin'e destek oldu.

"Korkunç..." diye homurdandı, Artuk.

Hodbin, "Bence beş gündür güneşin altında piştiği düşünülürse iyi bile kokuyor. Yine de önce bir yıkansa fena olmazdı tabii," diye cevapladı onu, hak vererek.

"Yarasından bahsediyorum. Yeşile dönmüş. Ölecek mi?" diye sordu Artuk, fısıldayarak.

Hodbin, oğlanın çıplak baldırındaki yaraya bir göz attı. Eski bir bezle sıkıca sarılmıştı ama görebildiği kadarıyla, etrafında yeşilimsi irinler vardı ve yara, çoktan iltihap kapmıştı.

"Sanmam ama daha iyi kokan cesetler tanımıştım," diye yanıtladı Hodbin, çekik gözlü oğlanın sorusunu.

"Benim hâlâ burada olduğumun farkında mısınız?" diye inledi, Korkuluk.

"Merak etme. Artık güvendesin, Kozalak," dedi Hodbin, onu revire sokarken.

Lunu ve Tamu, tünellere erzak taşırken Hodbin'in yaptığı buydu işte!

Leş gibi kokan iltihaplı bir oğlanı kurtarmak! Lunu, ona tünellerin yerini söyleyecek kadar güvenmemişti ama ne hikmetse Tamu'yla hemen paylaşmıştı. Hodbin, huysuzluğunu bastırmaya çalıştı. Ortaklarla çalışmak, kesinlikle rezalet bir işti. Ama en azından sorun çıkarsa, ondan önce ipe yürüyecek daha çok adam olacaktı. Bununla kendini avutuyor; bela çıkarsa öne süreceği hamlesini, kafasında çevirip duruyordu.

Revirin aydınlığına girdiklerinde Hodbin, Korkuluk'u çalıştığı masaya oturttu. Oğlan, acıyla masaya dayanırken Hodbin, Nikita'nın uyandığını ve Porsuk'un da kızın yanında olduğunu fark etti. İki kız sarılıp ağlaşırken Hodbin, özenle rafa dizdiği kavanozlarını karıştırdı ve bulduğu kurumuş örke otunu ezip erzakların arasından çaldığı bala kattı. Ardından da Korkuluk'un yarasının üzerini saran kirli bezi açtı ve açık yarasının üzerine, bu karışımı sürdü. En azından Hoki'nin çetesinden biri, oku çıkardıktan sonra kan akışını kesmek için tampon yapmayı akıl etmişti.

Korkuluk, neredeyse acıdan bayılacaktı. Artuk, oğlanın cılız omzunu sıkarken yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptığını biliyor gibisin," dedi, çekingen bir bakışla Hodbin'i izleyerek.

"Ben, her zaman ne yaptığımı bilirim. Öyle görünmesem bile," diye alay etti, Hodbin. İltihap, oğlanın kanına karışırsa Korkuluk'un, nalları dikeceğini de bildiği gerçeğini söylemedi tabii. "Sık dişini. Bu, iltihabı durdurur diye düşünüyorum," diye mırıldandı, Hodbin. Dolunaya az bir vakit kalmıştı ve Hodbin, Giz soyluların Korkuluk'un yarasıyla ilgilenecek kadar merhamet göstereceğini düşünüyordu.

"Ya durdurmazsa?" diye sordu Artuk, çatık kaşlarla.

"Ağzından hayırlı bir laf çıkmaz mı senin?" diye tersledi onu Korkuluk. Solgun yüzünden, ter boşalıyordu. Hodbin, elinin tersiyle oğlanın alnına dokundu ve vücut ısısını kontrol etti.

"O zaman, keskin bir bıçak bulsan iyi olur," dedi ve sırıttı Hodbin. Korkuluk'un ateşi, çoktan çıkmıştı. Bu da genelde, hayra yorulacak bir alamet değildi.

"Bacağımı sakın kesme," diye ona döndü, Korkuluk. Gözlerinde, saklamadığı bir panik vardı. Hodbin, çekmecesini açıp mendile sardığı bir parça peyniri ve bayat somun ekmeği çıkarttı. Ardından, kalan balı da yanlarına koydu: "Kapa çeneni ve bir şeyler ye. Çoktan ölmüş gibi duruyorsun," dedi sandalyesine çökerek. Gezgin Şehir'de hinoğlu diye nam salan Hodbin, Gizliman'ın cefakâr hemşiresine dönmüştü ya; pes!

"O, benim normal görünüşüm," dedi Korkuluk, ekmeği iştahla yerken. Hodbin, oğlanın bu hâliyle bile esprili olmasına sırıttı ve "Şuna bak, şaka da yaparmış," diye ona takıldı. Korkuluk da Hodbin'e yorgun bir sırıtma gönderdi.

Nikita, Porsuk ile el ele oturduğu yerden onlardan tarafa seslendi: "O-o, iyi mi?"

"Senden iyi, tatlım. Dert etme. Bu geceden sonra, Hoki de en az sizin kadar boku yemiş görünecek," dedi, geriye yaslanarak.

Nikita, sadece kan oturmuş kesik dolu başını sallamakla yetindi ama Hodbin, kızın gözlerindeki ölüm yeminlerini görebiliyordu. Kız, ona yapılanı unutmayacaktı. İyi bir intikam kadar Hodbin'i keyiflendiren çok az şey vardı doğrusu. Artuk, yutkunarak Nikita'ya baktı; ardından kısa bir özür mırıldandı: "Araya girip engel olamadığımız için üzgünüm."

Yaralı kız, dikkatle Artuk'u süzdü. "S-seni hatırlıyorum. Börte'nin oğlusun, değil mi?" diye sordu, kelimeleri yavaşça seçerek. Artuk, başını salladı. Yüzünden mahcubiyet akıyordu. Ne demeye utanıyordu ki? Hodbin, herkesin kahraman doğmayacağını bilecek kadar kötü adam tanımıştı. Bazıları ezer, bazıları ezilir; bazıları da sadece izlerdi. Kahramanlar-

sa... İşte o, sadece çıkarlar birbirine uyduğunda ortaya çıkan bir doğa olayı olurdu.

"Yapabileceğin bir şey yoktu. Araya girsen, Hoki seni öldürürdü." Hodbin, bu affın kızın ağzından zorla çıktığını biliyordu. Ama af, yine de aftı ve Artuk, iç çekerek başını salladı.

Lunu, heyecanla revire daldığında Hodbin, kızın neşeyle parlayan gözlerine baktı.

"Biz hazırız," dedi Kayalı kız, hepsine tek tek gülümseyerek. "Herkes ne yapacağını biliyor mu?" Hepsi başını sallarken Korkuluk, elini soru sormak için kaldırdı. Lunu, hayretler içinde ona baktı ama gülümsemesini söndürmedi.

"Efendim?" diye sordu oğlana, merakla.

"Ben, ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, Korkuluk. Hodbin, bezgin bir iç çekişle ayaklandı. Ama cevabı veren, Nikita oldu: "Biz tünellerde saklanacağız."

Korkuluk kaşlarını çattı. "Her ne yapıyorsanız ben de yardım etmek istiyorum. Kaçmak istemiyorum."

Nikita, Hodbin'in beklemediği bir nezaketle oğlana yaklaştı ve "Kaçmıyorsun. Sen beni koruyacaksın," diye açıkladı. Nikita ve Korkuluk, yaralı hâlleriyle sadece ayak bağı olurlardı; o yüzden onları erzakların başına dikmek, en güvenlisiydi. Planın aslını bilen Hodbin, sessizce Korkuluk'un başını sallayıp haberi sindirmesini bekledi. İkisi tünellere doğru yollanırken Hodbin, Lunu, Artuk ve Porsuk, meydanda bekleyen Tamu'nun yanına doğru ilerlemeye başladılar.

İki adım geride kalan Hodbin, kaşlarını çattı: "Tünellerin yerini bir tek bana söylemedin," diye mırıldandı, sadece Lunu'nun duyabileceği bir fısıltıyla.

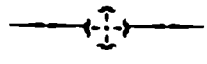
"Sen de bana savaş boyası sürmedin," dedi Lunu, iç çekerek.

Hodbin, burnundan güldü: "Kindarsın."

"Nankörsün," diye fısıldadı Lunu.

"İnatçısın," dedi, Hodbin. Ama kız, ona karşılık vereme-den, uyuyan kalabalığı izleyen diğerlerinin yanına vardılar. Hepsi, omuz omuza durup ateşin önünde yere serilmiş ak-ranlarına baktı.

Lunu, omuz silkti ve bir adım öne çıktı: "Hadi, biraz bela çıkartalım."

Gün, ilk ışıklarıyla birlikte üzerlerine doğarken temkinli bir çığlık sesi, meydanda kıvrıldığı köşede yatan Hodbin'i uyandırdı. Kırpıştırdığı gözlerini aralayan Hodbin, uyku sersemliğinden derhâl sıyrıldı. İlk çığlık, insanların artık uyanmaya başladığını haber veren işaretti. İçi, sebep oldukları keşmekeşin emsalsiz coşkusu ile dolarken yattığı yerde doğruldu ve miskin bir edayla esnedi.

Her şey başlamadan önce kısa da olsa bir şekerleme yapmak iyi gelmişti doğrusu. Karşı çaprazında uyuklayan Lunu da kalabalığın bağrışma seslerine irkilerek uyandı ve gözleri, anında Hodbin'i buldu. Bakışları kenetlenince Lunu, yavaşça başını yukarı aşağı salladı. Hodbin de Lunu'ya aym şekilde karşılık verdi. İki müttefikin saygıyla birbirini selamlamasıydı bu. Hodbin, Lunu'nun gözlerinin içinin, muzipçe güldüğüne yemin edebilirdi. Sonrasında kız, meydana doğru döndü ve kan dondurucu başka bir çığlık atarak, geri kalan herkesin uyandığından emin oldu.

İkinci çığlık, tam da zamanında gelmişti. Sönmeye yüz tutmuş dumanlar, eskiden erzakların olduğu kulübenin üstünden yükselirken, olanlar oldu. Uyanan herkesi, aynı anda bir telaş sarmıştı artık.

Ama asıl görmeye değer olan, Yerdengezen'in korkunç heykeline bağladıkları yarı çıplak Hoki'nin, gözlerini açıp içinde bulunduğu durumun farkına varınca savurduğu kü-

fürlerdi. Çünkü planın bu kısmı, bir hayli zor olmuştu. Bereket versin ki Hoki, bir balina leşi kadar ağırdı. Ayrıca uyandıracakları korkusu sağ olsun, hep beraber olsalar bile epeyce yavaş kımıldatmaları gerekmişti, bu herifçioğlunu. Şimdi, eskiden Korkuluk'un olduğu yerde kendisi ibretlik olarak dikiliyor; gören her göze, gücünün sınırları olduğunu gösteriyordu. Ee, eskilerin dediği gibi, kimse yaşattığını yaşamadan ölmezdi, değil mi?

Bu hâli yetmezmiş gibi, Hoki'nin çıplak ayaklarının ucuna, erzakların küçük bir kısmını yığmışlardı. İşte asıl devran, burada dönecekti. Köyün ahalisi, neyi seçecekti? Hoki'yi kurtarmayı mı? Yoksa yiyeceklerin arkasında saklanan özgürlüklerini mi?

Ve son olarak gösterinin en vurucu kısmı, Lunu'nun özel isteği ile yapılmıştı. Bu şovun dinî bir alametle noktalanması gerektiğini düşünen Lunu, tam Hoki'nin önüne, kana çok benzeyen kırmızı bir şurubun yardımıyla, kocaman bir yazı yazılmasını istemişti.

Yerdengezen, hainleri affetmez.

Yazı, Hodbin'in eseriydi ve şair Gezgin, çıkardığı bu korkunç işçiliği gerçekten çok sevmişti. Ama bu işin içinde de bir iş vardı, elbette. Onu da Hoki'nin kendi çözmesi gerekecekti.

"Kim yaptı bunu, ha? Kim!" diye gürledi Hoki, onu tutan bağları çekiştirerek. Geniş göğsünü sabit tutmak için bir sürü halat gerekmişti. Afallayan kalabalığın bir kısmı ona bakarken bir kısmı da neredeyse kül hâline gelen kulübeyi işaret ederek bir şeyler söylüyordu. Akıllar karışmış, olan olmuştu bir kere. Hoki, onu çözmeleri için arkadaşlarına bağırdı ama arkadaşları, önce erzakların peşinden koşmayı seçtiler. Yemek olmadan bir güçleri olmadığını bilecek kadar akılları olması, Hodbin'i bir hayli şaşırtmıştı.

Yine de Gezgin, onların geç kaldıklarını fark edince yaşadıkları perişanlığı gördüğünde, sırıtmamak için kendini zor-

laması gerekti. Neredeyse sönmek üzere olan alevler, erzakların saklandığı kulübeyi çoktan küle çevirmişti. Zorbaların çaresiz kalması ne de tatlıydı öyle. Tabii ki, erzakları içeriden çıkarttıklarını bilmeyen şok ve öfke yüklü kalabalığın şimdilik bundan haberi yoktu. Birkaç aklıevvel kişi, Hoki'nin ayağının dibinde olan erzakları toplamak için hamle yaptığında Hodbin, vücudunu esnetti.

İşte, şimdi başlıyoruz.

"Hey! O elmalardan birine bile dokunursan ölürsün, anladın mı?" diye hırladı Hoki. Ama yarı çıplak bir şekilde heykele bağlanarak rencide edilmiş bir adamın sözleri kimseyi durdurmaya yetmedi. Önündeki erzaklar hızla yağmalanırken Hoki, hepsine ölüm tehditleri savurdu; yine de kimseyi durduramadı.

Gelgelelim şöleni harlayan şey, bir kişinin Hoki'nin önüne geçip yere tükürecek kadar ileri gitmesi oldu. Bu kişi, Artuk'tan başkası değildi. Diğerlerinin gerçek bir cesaret gösterememe ihtimallerine karşılık, bu görevi üstlenmeyi, şerefli bir şekilde kabul etmişti.

Ne ahmak ama.

Eğer işler ters giderse ilk onun ipi dürülecekti ama oğlanın kahraman olma arzusu, korkusuna baskın gelmişti. Hoki'nin yardıma koşan dostlarından biri -bu, sadık Giz soylunun adı Rollo'ydu- Artuk'un suratına bir yumruk savurarak liderinin onurunu korumayı denedi. Ama hesaba katmadığı şey, artık insanların tahammülünün tükendiğiydi. İşte Artuk'un yere yığılması da tam o kıvılcımı harlayan şey oldu. Ezilmeye artık dayanamayan Hiç soylular, Artuk'u korumak için öne çıktılar.

Ne de dokunaklı bir an...

İnişler ve çıkışlar.

Bir parça duygusallık bile bir toplumu ne kolay yönlendirebiliyordu. Hodbin, keyifle iç çekti.

Lev başta olmak üzere kalabalığı dağıtmak için koşan Giz soylular, yardıma geldiler ve oklarıyla yaptıkları beceriksiz birkaç atış ile kalabalığı dağıtmayı denediler. Oklar, havada savruldu ve cılız ıslıklarla yere düştü. Hiçbiri, isabetini bulamamıştı. Bu, Artuk'u aralarına alan Hiç soylu kalabalığını daha da öfkelendirdi. Mimi, Hoki'yi çözerken Hodbin, kenardan izlemekle yetinen insanları yararak Lunu'nun yanına ilerledi. Kız, büyülenmiş gibi yarattıkları kaosa kilitlenmişti.

Bir kükreme, Hodbin'i şölene döndürdü. Hoki, bağlarından kurtulmuş; öfkeyle bağırıyordu: "Bunu kim yaptı, dedim?"

Etraf, bir anlığına sessizleşti ama kimse bir cevap vermedi. Zaten Hoki'nin de durup bir açıklama beklemeye niyeti yoktu. Eline geçen en yakın Hiç soyluyu yakaladığı gibi ensesine yapıştı ve suratına baktı: "Sen mi?"

Ardından, onu yere fırlatıp öbürüne geçti: "Sen mi yaptın?" Bir açıklarını yakalamak için aç gözlerle hepsini tartaklıyordu. Sonunda minyon bir kızı saçlarından yakaladığında, kız, çığlık attı. Bu da Hiç soylu kalabalığının ateşini iyice bir harladı. Birkaç kişi araya girip kızı onun elinden kurtarmayı denedi denemesine ama Hoki, kızı geri çekerek elinde tutmaya devam etti.

"Bunu kim başlattı, söyleyin!" diye gürledi.

"Senden emir almayız, kâfir!" diye bağırdı, kalabalıktan bir kişi. Bu, Pim'di. Kalabalık, oğlanın sözlerine onaylayan bir haykırışla destek verdi. Suratları, kararlılıkla çarpılmıştı.

Bak, şimdi ilginçleşiyor.

"Eğlenceye katılmayacak mısın yoksa?" diye meydan okudu ona Lunu, dudaklarında minik bir gülümseme eşliğinde. Hodbin, buna burnundan güldü.

"Seninle yeni mi tanıştık yoksa? Ben Hodbin, gölgelere karışır; hayatta kalırım. Boş kahramanlıklarla, kendimi tehlikeye atmam," diye yanıtladı, kızı.

"Ne tatlı," diye mırladı, Lunu.

"Tatlılıktan bahsetmişken. Yeni piyonun nerede? Tavuk mavuk, neyse adı..."

"Adı Tamu ve o, benim piyonum değil."

Hodbin'in yüzünde, sinsi bir gülümseme belirdi: "Çok yazık. O zaman, sen onun piyonusun demektir."

Ama Lunu, attığı yemi yutmadı ve "Alınma ama senden arkadaş tavsiyesi alacak değilim," demekle yetindi.

Hodbin, sırıtarak iç çekti: "Gerçekler acıdır, tatlım."

"Ve sen de bir yalancısın," diye lafı yapıştırdı, Lunu.

Hodbin, bunu inkâr edecek değildi; o yüzden, önündeki destansı karmaşayı izlemeye dönerken omzunu silkti. Keşmekeş, iyiden iyiye büyümeye başlamıştı. Giz soyluların sayısı daha az olmasına karşın, hâlâ silahlar onlardaydı. Tamu, silahların kalmasını özellikle istemişti. Böylece güç dengesizliği eşitlenecek ve söylediğine göre, ortaya daha adil bir sonuç çıkacaktı.

Siktirsin.

Hodbin, o hergelenin bir lafına bile güvenmiyordu. O yüzden, buna şiddetle karşı çıkmıştı ama Gizlimanlı yeni müttefikleri, Tamu'ya saygı duyuyordu. Bundan dolayı da oy çokluğu ile Tamu'nun istediği olmuş ve silahlar, Giz soylularda kalmıştı. Bu pervasızlık, Hodbin'in yapmayı sevmediği türdendi. Böyle değişkenler sadece falsosuz işleyen bir planı mahvetmeye yarardı. Ama belli ki bunu ondan başka umursayan yoktu.

Bir itişmeyle Hodbin, kendine geldi ve Lev'in yere düştüğünü gördü. Ona bakmak için dönen Hoki, oğlanın pantolonunun paçalarına ve ayakkabısının altına bulaşan kırmızı lekeleri fark etti. Sonra vahşi gözleri, Lev'in yüzündeki ve ellerindeki is lekelerine kaydı. Kulübeye giden diğerlerini hızlıca gözden geçirdi ve hiçbirinde is lekesi olmadığını gördü.

Zihni parçaları yavaş yavaş birleştirirken, yüzü karardı. Açıkçası, Hodbin'in beklediğinden daha çabuk anlamıştı.

"Sen," dedi, elindeki kızı bırakıp Lev'in üzerine yürürken. Lev, güçlükle ayağa kalktı ve "Ne oldu, dostum?" diye sordu ama Hoki, o daha sorusunu tamamlayamadan tüm gücüyle, yumruğunu oğlanın çenesine yapıştırdı. Lev, yere düşerken kalabalık, nefesini tuttu.

Lunu, iç çatışmayla biraz olaylara tuz biber eklemek istemiş; ondan dolayı da bu küçük kanıtları, Lev'e yönlendirmişti. Hodbin, bunun hoş bir dokunuş olduğunu itiraf etmeliydi. Kız, kurnaz bir dalavereciydi ve Hoki'yi en yakınından şüphelendirmek istemesi, gerçekten takdir edilesiydi. Hoki'nin aklı iyice bulanacak ve kimseye tam olarak güvenemeyecekti. Bu da kesinlikle, avantajı onların lehine geçiriyordu.

Lev ve Hoki'nin yerdeki güreşleri sürerken, Hiç soyluların arasına karışan Artuk ve Pim, ikiz birer savaş çığlığı attılar ve Giz soylularını üzerine koştular. Bu, diğer Hiçleri anında harekete geçirdi. Meydanda çığlıklar ve kaos kol gezerken Hoki, Lev'i altına almış; yumruk üstüne yumruk savuruyordu. Lev, sağlam bir tekmeyle ona karşılık verdiğinde Hoki, geriye yuvarlandı. Etraflarında çember olan Giz ve Hiç soylular ise uzun zamandır avuçlarını kaşındıran kavgayı, nihayet elde etmişlerdi. Herkes birbirine girerken Lunu ve Hodbin, omuz omuza durup başlattıkları küçük savaşa baktılar.

"Çok garip. Daha çok eğleneceğimi düşünmüştüm," dedi Lunu ama dudaklarında, yarım yamalak bir gülümseme vardı. Biraz buruk bir gülümseme.

"Belki de bunu, akşama denk getirmeliydik," demekle yetindi, Hodbin. Muhtemelen o zaman, daha dramatik olurdu. Kızın aklından geçenleri bilmiyordu ama Hodbin için olaylar üzerinde hâkimiyet kurmak, her zaman keyifliydi. Bu yüzden, tarihi yazan kişi olmak istiyordu ya zaten. Kontrolün onda olması, ona tarifsiz bir haz veriyordu.

Lunu, gülümsedi ve "Bir dahakine öyle yaparız," dedi, hınzırca.

Ama Hodbin, yüreğinde tuhaf bir duygu daha olduğunu fark etmişti. Oldukça yeni bir histi, bu meret. Yanında mahşerine ortak olacak birinin olması fikri, Hodbin'in aklını sekteye uğratacak kadar taze bir heyecanı da beraberinde getirmişti. Bu kişi, bir Kayalı olsa bile hem de.

Hodbin, başını eğdi: "Bir daha olacak mı?"

Ömründe ilk defa, kendiyle aynı tabiatta birini tanıyordu. Bu kız, en az onun kadar bencil, palavracı ve çıkarcıydı. Boyundan büyük işlere kalkışıyor, istediklerini alana kadar da durmuyordu. Ve Hodbin, bunca şeye rağmen, Lunu'nun yanında neredeyse... huzurluydu. İnsanın kendi yaradılışına denk biriyle olmasının verdiği özgürlük, bambaşkaydı doğrusu.

Kınanmadan, hor görülmeden, sadece olduğun gibi kabul edilerek var olmak...

Lunu, alçak sesle güldü: "Tabii ki, daha yeni başlıyoruz."

9

Dante

Dante'nin atmacayı andıran bakışları, bir süredir Aspen'in üzerindeydi. Oğlanın takatsiz yüzündeki bir ter damlacığı aşağı doğru yavaşça akarken Dante, izliyor ve bekliyordu. Yapamayacaktı. Aspen ne kadar gayret ederse etsin, bu yolculuğu tamamlayamayacaktı. Zihni dönüp dururken Dante'nin bakışları da damlacığı takip ederek aşağı indi. Bu yorgun damlacık, oğlanın çıkık elmacık kemikleri üzerinde ilerlerken Dante, yanağının içini kemirdi. Aksilik buydu ya erzakları alıp dönüş yoluna geçmişlerdi geçmesine ama Aspen, hâlâ vücudundaki zehri tam olarak atmayı başaramamıştı. Dante, oğlanın ayakta kalmak için verdiği bu hummalı çabasını takdir etse de ona, artık bırakmasını söylemek istiyordu. Damlacık, şimdi yavaşça Aspen'in soluk tenindeki çöküк yanaklarından geçti ve yaramaz dudak kıvrımından, güçlü çenesine vardı. Gerçi gururunu, başına bir taç gibi takan bu adama ne dese fayda etmeyecekti ya zaten. Aspen, inatla yardıma ihtiyacı olduğunu reddediyor; devam edebileceği konusunda ısrar ediyordu.

O yüzden damlacık, damarlı boynunda yerini bulmuş gibi durduğunda Dante, artık kararını vermişti. Vücudu so-

ğuk terler atarken oğlan, temposunu bozmamaya çabalasa da Dante, Aspen'in çektiği acıyı görebiliyordu. Ve bunu izlemeye daha fazla devam edemezdi.

"Bu şekilde köye varmamız yıllar alacak," dedi, Arm'a dönerek. Yan tarafındaki Aspen'in gerildiğini gördü ama aldırmadı. Sınırlarını kabul edemiyor olması onun kendi bileceği işti ama Dante hepsinin başarısız olmasına izin vermeyecekti. "Görevi siz tamamlayın ve köye dönün. Ben onunla kalırım. Biraz daha iyi olduğunda arkanızdan geliriz," diye devam etti Dante, nefes vererek. Görevi başaramazlarsa ne olacaktı? Ya hepsinin vatandaşlık şansı mahvolursa...? Bu bedeli kim, nasıl ödeyebilirdi ki? Hem de aptal bir inat uğruna...

"Yolu bilmiyorlar," diye belirtti Aspen, yorgun başını bir ağaca yaslayarak. Diğerleri tek kelime etmedi ama Dante gözlerini devirdi: "Senin de çok iyi bildiğin söylenemez, değil mi?"

Aspen, öfkeyle kaşlarını çattı ama elindeki çuvalı yere fırlatan Boğar onu konuşturmadan araya girdi: "Dalaşmayı kesin ve sulu gözlerinizi silin, koca bebekler. Gelirken yanından geçtiğimiz üç ağaçtan birini işaretledim. Küçük kırmızı parmak izlerim bizi doğruca köye götürecek," diye duyurdu. Herkes, aynı anda şaşkınlıkla ona döndü.

Hadi be oradan!

Boğar, ilgi odağı olmaktan rahatsız olarak olduğu yerde kıpırdandı. Dante, oğlanın bunu yaptığını fark etmemişti bile. O sırada o kadar sinirliydi ki böyle bir tedbir almak aklının ucundan bile geçmemişti. Demek ki diken diken saçlı bu hınzır Boğar, göründüğü kadar kayıtsız biri değildi. Diğerleri de aynı şeyi düşünmüş olacak ki herkes hâlâ aval aval oğlana bakıyordu. Boğar, kaşlarını çattı ve hemen kendini savunmaya geçti:

"Ne var? Kafa yerine güzel bir kıçtan ibaret olduğumu düşünmeniz sizin hatanız. Ben işimi daima sağlama alırım,"

dedi, hepsine meydan okuyarak. Oğlanın şişen burun delikleri hızmasının sallanmasına neden oldu. Ters bir laf edecek olanla kavga etmeye dünden hazırdı.

Dante, kendi bile hayrete düşerek hâlâ o hızmayı çekmeyi çok istediğini fark etti.

Arm, biraz düşünüp taşındıktan sonra başını sallayarak Dante'nin önerisini kabul etti. Aslında Dante, Arm'ın ona itiraz edeceğini ummuştu. Hatta bu sefil adamla kendi kalmayı teklif edecek kadar cömert davranacağını bile düşünmüştü. Ama Arm, şu anda elindeki görevi tamamlamayı kafasına koymuş gibiydi. Dante neler olduğunu anlamasa da Kayalı oğlanda bir şeylerin değiştiğini sezebiliyordu. Hele hele mühürlerin asıl yüzü ortaya çıktığından beridir oğlanın hâli tavrı pek bir farklılaşmıştı. Birkaç gün önce yasla buğulanmış olan siyah gözlerinde şimdi parlak, keskin bir bakış peydah olmuştu. Daha kararlı bir bakıştı bu.

Ne istediğini bilen bir adamın bakışıydı.

Ve şu kesindi ki o istek, kesinlikle bir yabancıya yardım etmek değildi.

"Erzakların bir kısmını size bırakalım," dedi Arm. Dante, başını sallayarak bu teklifi kabul etti. Aspen'in ne zaman kendini toparlayacağını bilmiyordu. Bu istirahat hâli bir gün de sürebilirdi, bir hafta da.

Siktir.

Bir hafta boyunca oğlana bakıcılık yapma düşüncesi anıden bu teklifi sunduğuna pişman olmasına neden oldu.

"Buna gerek yok. Yürüyebilirim. Sadece birkaç saniye oturmam gerekiyor, hepsi bu," dedi Aspen, zayıf bir sesle yere çökerek. Her an bayılacak gibi durmasına rağmen hâlâ gözleri inatla parlıyordu.

Sürekli böyle söylüyordu.

Gelgelelim sonrasında oturduğu yerden kalkamayacak hâlde yığılıp kalıyordu.

Sedir, oğlanın sandviçine koyduğu otun ne olduğunu bilmiyordu ama nizamlı aralıklarla almadığı sürece onu öldürecek kadar ağır olmadığına emin olduğunu iddia etmişti. Dante, zehirlerden anlamasa da oğlanın vücudunun çetin bir savaş verdiğini görebiliyordu. Ve oğlan, bu savaşı kesinlikle kaybediyor gibiydi.

"Sus artık," dedi, Dante. Aspen de olduğu yere iyice yayılırken ona kötü bir bakış atmakla yetindi. Ama Dante, onun tavır koymasına aldırmadı ve "Biraz daha yavaş bir şekilde arkanızda olacağız," dedi Arm'a dönerek.

Sedir, yutkunarak öne çıkarken Dante, kıza bir kaşını kaldırarak baktı. Masum yüzlü kızın elleri önünde bağlıydı ve suratında mahcup bir ifade vardı. Köye girerken Sedir'in ellerini çözmek konusunda anlaşmışlardı. Böylece Aspen'i öldürmek isteyen her kimse, belki planının ortaya çıkmadığını düşünür ve kıza tekrar yaklaşır diye umuyorlardı. Ama artık bu kısımla Arm'ın tek başına ilgilenmesi gerekecekti. Çünkü Aspen'in kıymetli varlığı, şimdi tamamen Dante'nin omuzlarına kalmıştı.

Sedir, çekingence Aspen'e baktı ve "Tekrar özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özrün kabul edilmedi, Hiç soylu. Kendini affettirmek için bundan fazlasını yapman gerekecek," dedi, Aspen sert bir sesle. Dante, sözüm ona liderleri olan bu oğlanın fazla bile bağışlayıcı olduğunu düşünüyordu. Zira biri ona bunu yapmış olsaydı Dante, onun özür dileyecek kadar bile hayatta kalmasına izin vermezdi.

Sedir biraz daha kızardı ama başını sallamakla yetindi. Arm, Aspen'in taşıdığı erzak dolu çuvalı da kendi sırtına aldı ve Dante'ye bir baş selamı vererek öne geçti. Onlar yollarına devam ederken Dante, arkalarından baktı ve yokluklarının onu ne denli bir başına hissettirdiği gerçeği ile serseme

döndü. Çok konuşmasalar bile yanında birilerinin olması ağır hislerine biraz olsun nefes olmuştu.

Ve şimdi, yine o hislerle tek başınaydı.

"Benimle baş başa kalmak istediğini söylemen yeterliydi," diye homurdandı Aspen, dermansız hâlde uzanarak. Dante, bir hışımla ona döndüğünde Aspen'in yattığı yerde haylaz haylaz sırıttığını fark etti.

Hayır. Tek başına değildi.

Dante, sıkıntıyla soluğunu bıraktı.

"Nefesini boşa harcama," dedi, kendi çuvalını kenara atarak. Erzakların pirinç ve undan fazlası olacağını düşünse de Gizler, onlara biraz meyve ve sebze dışında başka bir hediye bırakmamışlardı. Tüm yolu bu kadarcık şey için gittiği gerçeği tadını kaçırsa da boş boş oturmaktan iyiydi, tabii.

Aspen, kaşlarını kaldırdı ve "Ölüm döşeğindeki bir adama karşı çok zalimsin," diye tersledi onu. Dante'nin şakadan anlamayan, bayağı biri olduğunu düşünür gibi bir hâli vardı.

Dante şakadan anlıyordu anlamasına, sadece umursamıyordu işte. Şakalar, huzurlu bir yüreğe sahip ve eğlenmeye vakti olan gamsız insanlar içindi. Dante de Aspen'in uzandığı ağacın yakınına oturarak, oğlanın bakışlarına karşılık verdi ve "Ölmüyorsun. Sadece zehri vücudundan atman gerekiyor, o kadar," dedi, tüm ciddiyetiyle.

"O zaman neden zehir, beni vücudumdan atıyormuş gibi hissediyorum?" diye sordu Aspen. Öfkesinin hedefi, iyileşmeyi başaramayan kendi bedeniydi ve Dante bunun adil olmadığının gayet farkındaydı. Aspen ne hissederse hissetsin, güçlüydü ve direniyordu.

Ama Dante'nin onu rahatlatacak sözler söylemek gibi bir niyeti yoktu; o yüzden, matarasındaki sudan bir yudum içip kalanı oğlana uzatmakla yetindi. Erzakların yakınındaki eski bir kuyudan, mataralarının tamamını doldurmuşlardı doldurmasına ama Dante, Aspen'in sabaha karşı kendi suyunu

bitirdiğini fark etmişti. Yine de oğlan, diğerlerinin suyundan içmeyi teklif etmeyecek kadar gururluydu. Şikâyet bile etmemiş; sıcağın altında, bu perişan hâliyle yürümeye devam etmişti.

Aspen, bir saniye kadar tereddüt edip Dante'nin elindeki mataraya baktı. Yüzündeki şımarık sırıtış, utançla karışık bir minnete dönüşürken kuruyan boğazıyla yutkundu. Sonra da nazikçe matarayı alıp kafasma dikti. Dante'nin temkinli gözleri hâlâ oğlanın her hareketini takipteydi. Aspen'in, güçsüz görünmekten hoşlanmadığı kesindi. Ve Dante'nin merhametine mecbur kalmak da onu şüphesiz ki mahcup ediyordu. Matarayı tekrar Dante'ye uzatan oğlan, teşekkür mahiyetinde başını salladı. Bakışlarını ilk defa Dante'den kaçırmıştı. Ondan sonra ikisi de konuşmadılar.

Aspen, kendini uykunun kollarına bırakırken Dante iç çekerek önüne döndü. Oğlanın nefes sesleri ağırlaşırken bir zamanlar başkalarının savaşmda asker olan kız da karşısındaki görkemli ağaçları izledi ve kendi düşüncelerinin içinde kayboluverdi.

Onu bu yolda tutan şey neydi? Savaşmaya devam etme arzusu muydu bu? Yoksa sadece, bir sonraki günde ne olacağını bilmemenin verdiği o merak mıydı?

Tüm yaşananlardan sonra, onu nasıl bir hayat bekliyordu; kim bilir... Dante, mutlu bir hayata sahip olacağını umacak kadar saf değildi. Tek bildiği, kendi sonuna doğru yürüyormuş gibi hissediyordu ve artık geri dönüşü olmadığından da bir o kadar emindi. Yine de yürümeye devam etmek zorundaydı.

Yol devam ettikçe Dante de edecekti.

O, işler zorlaşsa ya da umutlar tükense bile duramazdı. Hamuru buydu bir kere. Kayalar dünyanın sonunda nasıl dimdik durduysa Dante de kendi sonunu, aynı doğduğu taş

gibi, eğilmeden karşılayacaktı. Ve ölüm onu almaya geldiğinde Dante gözlerini ilk kaçıran olmayacaktı.

Aspen, yaklaşık bir saat uyudu uyumasına ama çoğunda gördüğü kâbuslar, yakasını bırakmadı. Dante, onun irkilmelerini ve kasılmalarını izlerken yaşadığı çaresizlikten nefret etti. Farklı bir histi bu, çelikle ve kanla çözemeyeceği tek sorundu belki de. Burada, bu tanımadığı adamın başında duruyordu ama ne içindi? Onun acı çekmesini izlemekten başka bir işe yaramıyordu ki!

En sonunda, bu nafile bekleyişinden sıyrıldı ve yavaşça oğlana yaklaştı. Elini hevessizce Aspen'in boynuna değdirdi.

Tak ve Dak aşkına!

Aspen cayır cayır yanıyordu.

Dante ne yapacaktı? Evet, bir yarayı dikebilirdi ama tüm bildikleri bundan ibaretti. Damarlarında zehir gezen ve tüm vücudu alev içindeki bir adamı nasıl kurtarabilirdi ki o? Ansızın, beklenmedik bir şey oldu ve eski bir anısı gözünün önüne geliverdi. Babasının çok hastalandığı bir günü hatırlamıştı, Dante. Annesi, titremekten uyuyamayan babasını alıp mağaralarının kıyısındaki denize götürmüş; ardından da soğuk suya tüm vücudunu batırmıştı. "Babam çok üşüyor anne, yapma," diye yalvarmıştı Dante, ama annesi sakince onun paniğine gülmüştü. Babası, Dante'nin tüm dünyasıydı ve annesi de bunun gayet farkındaydı. O yüzden, yatıştırıcı bir sesle açıklamıştı ona: "Babanın içinde bir yangın var ve ben de onu söndürüyorum," demekle yetinmişti, bir sır verir gibi gülümseyerek. Dante, babasının içindeki yangını görmediği için buna şüpheyle yaklaşsa da babası birkaç gün sonra gerçekten de daha iyi hissetmişti.

Bu anı sayesinde Dante'nin kalbi sevgiyle ısındı. Acımasız dünya onları ayırmış olsa da annesi ve babası bir şekilde ona dönmenin yolunu bulmuştu işte. Paylaştıkları anılar sayesinde ona destek oluyor, hâlâ yol göstermeye devam ediyorlardı.

Şefkat ve minnetle sarıp sarmalanmıştı Dante. Belki de sandığı kadar yalnız değildi bu çıktığı yolda.

Kararlılıkla önüne dönüp bir süre mataraya baktı ama içme suları çok azalmış ve şimdiden ısınmıştı. Denizden ise günlerce uzakta olmalılardı. Yine de Dante geldikleri yönde su sesine benzer bir şey duyduğuna emindi. Hemen Aspen'in omzunu dürttü. Oğlan, irkilerek uyandı.

"Ne oldu?" diye homurdandı Aspen, miskin gözlerle Dante'ye bakarak. Gözleri, toprağın sıcacık bir tonuydu ve istemeden de olsa Dante içinde yeşil beneklerin olduğunu fark etti.

"Yakınlarda bir dere var, değil mi?"

"Küçük bir şey ama evet. Neden? Suyumuz mu bitti?" dedi, doğrulmaya çalışan Aspen. Anında görev vaziyeti almıştı.

"Hayır, biraz yüzeceğiz, hepsi o," diye mırıldandı Dante, oğlanın kalkması için destek olarak.

Sözleri, Aspen'i kıs kıs güldürdü: "Sen de beni boğmayı mı düşünüyorsun yoksa? Çevremdeki kızlar üzerinde böyle bir etkim var sanırım."

Dante, yüzünü ekşitti. "Neden acaba?" Oğlanın, kibri dışında bir kusurunu görmemiş olsa da nefretin sebepsiz doğmayacağına da epey bir emindi.

"Hep benim mi kusurlarımdan konuşacağız? Bir ara seninkileri de dinlemek isterim," diye tersledi Aspen, Dante'nin tutuşundan silkinip uzaklaşarak. Gururu, yardım alma ihtiyacının önüne geçiyordu. O da Dante gibi zayıf gözükmekten nefret ediyordu. Bir aynayla uzlaşmaya çalışmak gibiydi bu.

İnatçı keçi.

Dante, dişlerini sıktı: "Biraz gayret edip dereyi bulmama yardım edersen anlatırım. Şimdi, yürü," dedi, onu kolundan çekiştirerek.

Kendi gururu da bu denli sinir bozucu muydu acaba?

Tak ve Dak'a şükürler olsun ki Aspen, itiraz etmeden kızın hızlı temposuna ayak uydurdu. Gerisin geri geldikleri yöne doğru ilerlemeye başladılar. Biraz fazladan uyku bile Aspen'in adımlarını canlandırmıştı ama oğlan, yürürken bile ürperiyordu. Yine de Dante, bu üstüne olmayan göreve karşı artık çaresiz hissetmiyordu. Çelik ve kan, onun tek silahı olmak zorunda değildi belki de. Hem, talih de onlardan yana olmalıydı ki çok sürmeden Dante, tekrar aynı şırıltı sesini duydu.

Küçücük bir şelalenin döküldüğü oval dere sonunda gür yapraklı dalların arasında göründüğünde Dante'nin omuzları rahatlayarak gevşedi. Liderleri onun gözetimindeyken ölürse bunu Gizlere açıklamak gerçekten çok zor olurdu.

"Soyun," diye buyurdu Dante, Aspen'e dönerek. Oğlanın bakışları anında hınzırlaştı ve o miskin gülümsemesi suratında belirdi.

"Biraz hızlı gitmiyor muyuz? Yani, seni henüz tanımıyorum bile," dedi, kirpiklerini kırpıştıran oğlan. Bu hasta hâliyle bile, Dante'yle alay edecek cüreti vardı.

Dante, bezgince gözlerini devirdi ve sırtındaki çuvalı yere atarak oğlana yaklaştı. Oğlan, irkilse de geri çekilmedi ve kaşlarını kaldırarak Dante'ye baktı. Dante de kendi inatçı gözlerini, Aspen'in eğlenen gözlerine dikti ve oğlanın üstünü çıkarttı. Oğlanın geniş göğsüne ve karın kaslarına bakmamaya gayret ederek siyah atletini yere attı. Kaşlarını çatarak kollarını göğsünde birleştirdi.

"Ateşini düşürmemiz lazım. Ama senin zaten hep ateşli olduğuna dair bir kelime şakası yaptığını duyarsam seni gerçekten boğarım," diye meydan okudu Dante, tüm ciddiyetini takınarak. Aspen, tam da bunu yapacakken yakalanmış gibi suçlulukla sırıttı ve ellerini kaldırıp teslim oldu. Ardından da emrine uyup pantolonunu çıkartırken Dante, oğlanın yanından uzaklaşıp arkasını döndü.

"Utangaç biri değilim, gözlerini kaçırmana gerek yok yani," diye seslendi ona, Aspen.

"Ben de meraklı biri değilim," diye yanıtladı onu, Dante. Aspen, tok bir sesle güldü. Yine de Dante, işini şansa bırakamazdı. O yüzden kaçamak bir bakışla arkasına baktığında, siyah iç çamaşırı ile kalan Aspen'in, bir ayağını temkinlice dereye soktuğunu gördü ama oğlan, anında bir küfür savurdu ve ayağını geri çekti.

Dante, gülmemek için dilini ısırdı.

Sonrasında Aspen bir daha denedi ve bu sefer, baldırlarına kadar suya girmeyi başardı.

"Siktir. Çok soğuk. Yapamayacağım," dedi Aspen, kesik nefesler alarak. Sırtındaki tüm kaslar gerilmişti.

"Evet, yapabilirsin," diye yüreklendirdi onu, Dante.

Alt tarafı biraz su ve sen de kocaman bir adamsın.

"Hayatta olmaz. Hayır." Aspen, tam çıkmaya yeltenirken Dante izlemiyormuş numarası yapmayı bıraktı ve hızla ona döndü.

"Sakın çıkayım deme!" dedi Dante ama Aspen, ona aldırmadı. O yüzden Dante, iki büyük adımda derenin kenarına vardı ve liderlerinin inatçı kafasını sıkıca tutup suya batırdı. Afallayan oğlan, ona direnemedi bile. İki saniye sonra Dante, elini çekti ve Aspen, ağzından sular püskürterek kafasını sudan çıkarttı.

"Gerçekten merhametin yok senin!" diye hırladı ama sırılsıklam ve kendine sarılmış bu hâliyle sözleri, Dante'yi sadece gülümsetti.

"Sık dişini, lider," dedi Dante ve Aspen'in omuzlarını sıkıca tutup suya tekrar batırdı. Annesi, sanırım bunu yaparken babasına karşı daha şefkatliydi. Bu anı onu gülümsetirken Dante, Aspen'in çıkmasına izin verdi. Elleri arasında titreyen Aspen, boğuk bir küfür daha savurdu.

"D-donuyorum, bırak beni, seni cani kadın!" diye inledi Aspen. Ama Dante aldırmadı. Görev, görevdi sonuçta. Sırıtmasını bastırarak Aspen'i bir kez daha suya batırırken bunu onun için yaptığını kendine hatırlattı. Külfetli ya da değil. Sevgili liderlerine el bebek gül bebek baktığını artık kimse inkâr edemezdi. Oğlanın çenesi takır takır titrerken ve huysuz bakışları sinirle Dante'ye odaklanmışken pek öyle hissettirmese de yaptığı buydu sonuçta.

"Mızmızlanma. Cesedini köye taşımak istemiyorum," diye yanıtladı Dante, o bakışlara aynı kararlılıkla karşılık vererek.

"Ah! Ne kadar düşüncelisin sen öyle, belki sen de bana eşlik etmelisin." Aspen'in titreyen dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. Dante'nin hâlâ omuzlarında olan bileklerini çevik bir hareketle yakaladı ve sırıtmasını genişletti.

Hay, bin kaya...

"Sakın..." diye uyardı, Dante: "Sakın, buna cüret edeyim deme..."

Ama Aspen, kibirle hıhladı ve tehditlerini umursamadan Dante'yi yanına çekiverdi. Derenin dondurucu suyu Dante'nin içine işlerken Aspen, Dante'yi tutan ellerini bıraktı. Şaşkınlık ve öfke, asker kızın tenini soğuktan bile daha beter kesmişti!

Dante, başını hızla suyun içinden çıkardı ve "Seni. Geberteceğim," diye tısladı. Ayağa kalktığında, suyun en fazla beline kadar ulaştığını fark etti. Saçları ve kıyafetleri üstüne yapışmıştı ama karşısında dikilen bu şımarık oğlan, ona hâlâ aynı ukala sırıtma ile bakıyordu!

"Sıraya girmen gerekecek. Bu aralar oldukça popülerim de," diye açıkladı Aspen, omuz silkerek. Dante ona hırslı bir tekme savurup bol miktarda su sıçrattı ve çevik bir hareketle dereden çıktı. Ardından Aspen'in yerdeki kıyafetlerini aldı ve ormana yürümeye başladı.

"Hey! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Aspen dişleri hâlâ takırdayarak.

"Kıyafetlerini rehin alıyorum."

"Donarak ölmemi mi istiyorsun?" dedi Aspen, sesini uzaklaşan Dante'nin duyması için yükseltip.

"Belki. Ama ben gelene kadar, o suda kalsan iyi olur."

Aspen, arkasından titreyerek homurdandı ama Dante, onun ne dediğini umursamadı. Bir ağacın altında sırılsıklam olan kıyafetlerini çıkarırken Dante, kendine sövdü.

Oğlanın içindeki yangın, onun sorunuydu. Ne demeye yardım etmeye kalkmıştı ki? Şu anda Arm ile köye varmak üzere olabilirdi ama hayır! O burada, ıslak kıyafetlerini kurutmakla ve Aspen'in ölmesini engellemekle meşgul olacaktı. Pofurdayarak Aspen'in kendine büyük gelen atletini giydi ve botlarını da çıkarıp çıplak bacaklarıyla dere kenarına yürüdü. Islak kıyafetlerini devrilmiş bir kütüğe serdi.

Bir de ateş yakması gerekecekti tabii!

"Çıkabilirsin," diye buyurdu, oğlana bakmadan. "Ama atletin benimdir."

"Ben ne giyeceğim?" diye tersledi onu, Aspen.

"Utangaç değilsin. Bence idare edersin."

Gün batımında ormanda, sadece birbirine değen yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Dante berrak göğe baktı. Kuru gün, yerini serinleyen akşama bırakırken gökyüzü, tüm alacaları içine toplamıştı. Çok güzeldi. Dante, derin bir nefes aldı. Özgür, dolu dolu ve kimseye borçlu olmadığı bir nefesti bu. Hâlâ hayattaydı ve hâlâ savaşıyordu. Bu kısacık an, ona bir saniye bile olsa kendini iyi hissettirmişti.

Ne var ki ateşin dumanının zor yetiştiği bir köşede Aspen, sadece pantolonuyla titreyerek yatıyor; en az sabahki kadar

solgun görünüyordu. Ölümün eli, hâlâ omzunda dururmuş gibi de hâlsizdi. Dante, kendi küçük atletini derede ıslatıp geldi ve soğuyan bez parçasını, Aspen'in başına koydu. Aspen, yorgun gözlerini aralayarak ona baktı ve derin bir nefes koyuverdi: "Bana kendi kusurlarından bahsedecektin," diye mırıldandı, bölük pörçük uykusundan bir gayretle uyanarak. Ateşi biraz da olsa düşmeye başlamıştı ama yine de zehrin, onlara kolay bir zafer vermek gibi bir niyeti yoktu.

"Belli değil mi? Merhametsizim," diye cevapladı onu Dante, dümdüz bir sesle. Üzerinde hâlâ Aspen'in ona büyük gelen kolsuz atleti vardı ama en azından kendi kuruyan pantolonu giyebilmişti.

Aspen, buna sadece gülümsedi: "Merhametsiz biri, beni geride bırakıp görevi tamamlardı. Muhtemelen görevi tamamlayanlara da birer mühür vereceklerini anlamışsındır," dedi, kuru bir sesle.

Dante bunu düşünmüştü düşünmesine ama geleceği planlamaktansa şu anki meseleleriyle ilgilenmek ona daha kolay gelmişti. Mataranın dibinde kalan suyu Aspen'e uzattı. Oğlan, sözsüz teklifini kabul ederken o da Aspen'in sorusunu yanıtladı: "Mühürleri pek umursadığımı sanmıyorum."

"Çok yazık. Bir tane almayı kesinlikle hak ediyorsun oysa."

"Beni tanımıyorsun ki," diye itiraz etti ona, Dante. Bu adam, neler yaptığını veya kaç kişinin kanının elinde olduğunu bilseydi, hasta hâline aldırmaz; iç çamaşırlarıyla ormana kaçardı.

"Tanımama gerek yok. Giz olmayı hak edecek erdemlere sahip olduğunu görebiliyorum."

Dante başını hızla oğlana çevirdi. Onun gibi el üstünde tutulmuş birinden duymayı hiç beklemediği sözlerdi bunlar. Dante, Gizlerin onu hakir göreceğine, en fazla bir Hiç askeri olabileceğine kendini inandırmış; bu konuda tasalanmamıştı

bile: "Öyle mi? Neymiş onlar?" diye sordu, şüpheyle gözlerini kısarak. Bir bit yeniği gelmesini bekliyordu. Ama Aspen duruşunu dikleştirdi ve ona, olmaya çalıştığı ciddi liderin gözlerinden baktı.

"Cesaret, fedakârlık ve... Cıvıl cıvıl bir mizaç," diye açıkladı Aspen, gülmemek için kendini zorlayarak. Sonuncu maddeyi duymasıyla Dante, yine burnundan o aptal sesi çıkartarak güldü. Gülmeyi unutmuş birinin çatlak sesiydi bu. Ya da homurdanan bir yaban domuzunun...

"Bak, demiştim," dedi Aspen, ona gülen gözlerle bakarak. Şimdi, oğlanın da yüzüne biraz renk gelmişti.

"Sen, arsız bir maskarasın," dedi Dante, onu kınayarak. Ama Aspen, sadece bunu onaylar gibi sırıttı ve sordu:"Peki ya sen kimsin, Dante?"

Dante, hiç kıpırdamadı. Oğlanın sorusu, onu ve etraflarında gezinen zamanı bir anlığına dondurmuş gibiydi. Gerçek, utançla lekeliydi çünkü yanıtı Dante için hâlâ meçhuldü. Öyle anlarda ise yapılacak tek şey, dürüst olmak olurdu. Hem kendine karşı hem de dinleyen tüm dünyaya...

Dante, zorlukla yutkundu: "Eskiden, bir askerdim... Şimdi ise ben de kim olduğumu bilmiyorum," dedi, boğuk bir mırıldanmayla. Nasıl bir insan, kim olduğunu bilmezdi ki? Ama Aspen, onun kayıp yanıtını küçümsemek yerine hayranlıkla bir ıslık çaldı.

"Etkileyici maceralar görmüşsündür kesin," dedi istekli bir sesle.

Sanki gerçekten umursuyormuşsun gibi.

Doğrusu, Aspen umursuyordu ama bu, Dante'nin bu günlerde kolay kolay inanacağı bir şey değildi. Dante yüzünü buruşturdu.

"Tabii, bol bol ihanet ve ölüm; ne kadar etkileyici bulursan artık," dedi, yüzünde yarı vahşi bir sırıtışla. Konu, yaralarını gizleme olunca o da en az Aspen'e denk bir rakipti.

"Bu aramızda kalsın ama hep başka yerlerdeki yaşamların nasıl olduğunu merak etmişimdir," diye itiraf etti, Aspen. Sanki bu, kendine bile söylemekte zorlandığı bir sırmış gibi pusluydu sesi. Demek ki tüm o, *Yerdengezen'in bizim için seçtiği kadere güveniyorum* lafları, sadece inanmak istediği bir yalandan ibaretti. Başka seçeneği olmadığını düşünüyorsa bir yalana inanmak bile güven verebilirdi insana.

"Buraya kadar gelmeye zahmet ettiğimize göre sefalet dolu olduğunu anlamışsındır," dedi, Dante: "Savaşmayı seviyorsan o başka tabii. O zaman kendine bir sürü savaş bulabilirsin."

"Ben, barış adamıyım. Savaşın çözüm olduğuna inanmam," diye karşı çıktı buna, Aspen. Ama savaş ve barış aynı kalpte doğmuştu bir kere ve Dante, insanın olduğu yerde barışın tek başına yaşayamayacağını biliyordu.

"Barış adamları da kolaylıkla savaşı seçebilir," dedi Dante, gözleri kararararak. Aklı, Beau'ya kaymıştı. Öyle iyi bir yürek bile içinde savaşı barındırdığına göre başka yüreklerde ne melun tohumlar filizleniyordu, kim bilir?

Aspen, bir süre onu seyrettikten sonra, "Burada kırık bir kalp var," diye duyurdu, bilmiş bilmiş.

"Burada bir kalp yok," dedi Dante, gözlerini ona dikerek. Ama Aspen bu sefer onunla inatlaşmaya kalkmadı. Sadece buruk bir gülümsemeyle sordu: "O aptal da seninle burada mı yoksa çoktan onu denize attın mı? Yerdengezen adına, lütfen, attım de."

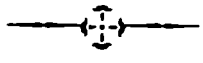
Dante, bu sözler karşısında kendini zorlasa bile gülümsemesini bastıramadı. Aksine, incinmiş gururuna rağmen düşmemesi için ona sarıldığını nasıl söyleyebilirdi ki?

"Atmamışsın!" dedi Aspen, abartı bir suçlamayla. Başını, cık cıklayarak iki yana salladı ve muzip bir şekilde ona baktı. Onun bu alaycı hâlleri Dante'nin daha da gülmesine yol açtı.

"Merak etme. Sırrın bende güvende," dedi, Aspen.

"Ne sırrıymış o?"

"O çatık kaşların altında yumuşacık bir yüreğin olduğu. Senin kusurun bu. Belki de bir insanın sahip olacağı en güzel kusur," dedi Aspen, tekrar geriye yaslanarak. Kollarından birini, başının arkasına dayadı. Şimdi bakışları daha yoğun, daha meraklıydı. Dante'nin buna verecek bir cevabı yoktu, o yüzden, "Artık uyu ve sakın ölme," dedi, sesini sabit tutarak. Ama Aspen, kızın suskunluğunu anlayışla karşıladı ve sadece, "Söz veriyorum," demekle yetindi.

Ertesi gün olduğunda gerçekten de Aspen sözünü tutmuş ve ölmemişti. Bu da Dante için küçük ama gurur verici bir zaferdi doğrusu. Belki de bu, çelik ve kan olmadan kazandığı ilk zafer olduğundandı. Üstelik gün doğduğunda çıktıkları dönüş yolunda, Aspen'in ateşi biraz daha düşmeye başlamış; bu da keyiflerini bir hayli yerine getirmişti. Ödül olarak Dante rehin aldığı atletini oğlana geri vermişti. Aspen de Dante'nin itirazlarına rağmen erzak çuvalını taşıma konusunda ısrar etmişti. O yüzden Dante elinde mızrağı ve pusulasıyla önden giderken Aspen de iki adım arkasından onu takip ediyordu. Heyecanla keşfettikleri Boğar'ın kırmızı parmak izleri birbirine karışırken saatler, saatleri getirdi ve artık gün, neredeyse geceye dönmek üzereydi.

Aspen, adımlarını ona uydurup boğazını temizledi ve "Teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğin için," dedi. Yemek yedikleri küçük moladan beri ilk kez konuşmuştu.

"Liderimiz olmadan toplumumuz ne olurdu yoksa?" diye alay etti Dante.

"Toplumu bilmem ama sen olmasan ben ölü olurdum, orası kesin," Aspen'in bu sözlerinde, normal tavırlarından ayrı

bir ciddiyet vardı. Dante, kaşlarını çattı. Aspen'in ölümle olan diğer meselesini neredeyse unutmuştu.

"Seni kimin öldürmek istediğine dair, gerçekten bir fikrin yok mu?" diye sordu Dante, oğlana yan bir bakışla.

Aspen derin bir nefes verdi: "Sorduğun buysa hiç düşmanım yok. İllaki beni sevmeyenler de vardır ama kellemin üzerine ödül koymak? Bu çok fazla," İnanamayarak başını iki yana salladı. Dante, onun samimi olduğunu düşünüyordu. Aspen, arsız biriydi, evet; yine de içten bir tarafı da vardı. Bazen utangaç, bazen sessizdi. Kibri onun zırhıydı ve Dante, birini zırhı olduğu için suçlayacak son kişiydi.

"Dolunay vakti geldiğinde bunu Gizlere anlatmalısın. Seni, bizden daha iyi koruyabilirler," diye önerdi, Dante.

"Gizler, sınavlar başladıktan sonra müdahil olamazlar. Yapacakları bir şey yok. Burada hepiniz gibi ben de tek başımayım," dedi Aspen dürüstçe.

"Güneşli bir soydan gelmene rağmen mi?" Dante bir kaşını kaldırdı.

Aspen, buna derinden bir kahkaha patlattı ama Dante'yi düzeltmeye kalkışmadı: "Evet, güneşli bir soydan gelmeme rağmen. Törenin kutsallığına seni daha nasıl ikna edebilirim, bilmiyorum. Ben de sadece basit bir adayım."

"Buna inanmak zor. Sana veda eden kalabalığı düşününce, yani."

"Ama günün sonunda yanımda sadece sen varsın, değil mi, Dante? Şikâyet ettiğim yok, tabii. Sadece bir dahaki sefere seni ben yüzmeye götüreceğim. Fazla seçeneğin yoktu biliyorum ama balçıklı derede kurbağalarla yüzmek, pek bana göre değil," dedi Aspen, şımarık gülümsemesini tekrar takınırken.

Dante, oğlanın sadece şaka yaptığını biliyordu bilmesine ama belli etmese dahi, birinin onun için bir şey yapmak istemesi fikri çok hoşuna gitmişti. Dante, başkasının fikrini

umursamaktan ne kadar nefret etse de bu, böyleydi işte. O da canavar postu giymiş bir insandan ibaretti.

En sonunda köyün çitleri, ağaçların arasından gözüktüğünde Aspen, ona döndü ve "Geldik," diye mırıldandı, bir parça hüzünlü bir gülümsemeyle. Ama Dante karşılık veremeden ilkel bir sezgi onu olduğu yere mıhladı. Kızın ensesindeki tüyler ürperirken kaşları çatıldı. Rüzgârın ona getirdiği isli koku, küçük bir ateşten çıkamayacak kadar yoğundu ve bu bile başlı başına bir uyarı işaretiydi.

"Sen burada bekle," dedi, Aspen'i geçerek ilerlerken. Mızrağını sıkıca kavradı, ardından da palasının ve hançerinin hâlâ yerinde olduğuna emin oldu.

"Ne oluyor?" diye sordu Aspen, hızlı adımlarla Dante'ye yetişerek.

"Bir sorun var." Dante elini kaldırıp oğlana beklemesini tekrar işaret etti. Ama bu, Aspen'i durmaya yetmedi ve Dante'nin önüne dikildi: "Onlar benim halkım. Tabii ki beklemeyeceğim," dedi, soğuk bir sesle. Dante oğlanın inadına gözlerini devirdi. Korunmak istemeyen birini nasıl koruyabilirdi ki!

"İyi ama yanımdan ayrılma."

Köyün aralık olan ikiz kapılarından omuz omuza yürüyerek girdiler. Dante, çöken karanlığa rağmen kulübelerden birinin küle döndüğünü gördü. En az iki tanesi ise hâlâ yanmaya devam ediyordu. Başı kanayan bir kız, elindeki meşaleyi sallayarak meydana doğru koşar adım önlerinden geçip gitti. Onları fark etmemişti bile. Dante sorgulayarak Aspen'e baktı ama duydukları çığlık sesiyle aynı anda harekete geçtiler ve meydana koşmaya başladılar. Tüm vahşi içgüdüleri uyanırken Dante'nin kanı onları serbest bırakmak için kaynadı.

Karşılarındaki şey, zavallı ama bir o kadar da kanlı bir savaştı.

Dimdik duran heybetli Yerdengezen heykeli, devrilip yıkılmıştı. Yuvarlak meydan ikiye bölünmüş, alanın girişe doğru olan köşesine yığılmış onlarca masa ile kötü bir siper alanı oluşturulmuştu. Arenaya dönmüş olan meydanın ortasında, taş ve sopalarla kavga eden kalabalık gruplar dışında siperlerin içinden bağırarak birbirlerine hakaretler edenler de vardı.

Aspen, kaosun ortasına doğru koştuğunda Dante de bir küfür savurarak peşinden ilerledi.

Burada ne olmuştu böyle?

Dante, yakındaki bir siperde, elinde sopasıyla ayakta dikilen Arm'ı gördüğünde bir anlığına durakladı ve Kayalı oğlana seslenmeye çalıştı. Ama sesi Arm'a ulaşamadan kalabalığın gürültüsü arasında kaybolup gitti. Aynı anda, karşı siperde bir kıyamet koptu ve üstü başı kan içindeki Hoki bağırarak onlara doğru depar attı. Yanlarına gelirken birinin sopasını kapıp uzağa fırlattı ve kavga eden bir başka grubu iterek aralarından geçti: "Hiç soylular isyan çıkardı," diye gürledi, Hoki. Çenesi öfkeyle kasılmıştı ve büyük ellerinin üstü, yaralarla doluydu. Dante anında bunların savunma değil, saldırı yaraları olduğunu anladı. Giz soylular, daha uzakta olan kendi derme çatma siperlerinin ardından Hoki'yi destekleyen çığlıklar attılar.

Ama kavga durmuyordu. Her köşede birileri, birilerini boğazlıyor ve haykırışlar hiç kesilmiyordu. Dante bir anlığına, kalabalığın arasında, bir kavgayı ayırmaya çalışan Beau'yu görür gibi oldu ancak oğlan, dumanların sisinde gözden kaybolup gitti.

Dante, önündeki karmaşaya dönüp mızrağını elinde çevirdi ve en yakınında hâlâ kavgaya devam eden iki kişiden birinin bacaklarının arkasına vurarak öne doğru yuvarlanmasına sebep oldu. Ardından rakibine döndü ve tekrar savurduğu mızrağı ile, ayaklarını yerden kesti. İki oğlanın da yere yığılıp

kaldıklarından emin olunca, aralarında dikildi ve onlara tepeden bakarak konuştu: "Kaybolun!"

İkisi de yerden fırlayıp farklı yerlere kaçışırlarken Dante, etrafındaki keşmekeşe baktı.

Hiçler, avaz avaz bağırıyordu. Kalabalık kendinden geçmiş gibiydi ve durulmaya da niyetleri yoktu. Bazıları ise hâlâ sağlam olan kulübelerin çatılarına çıkmış, yaşananları güvenli bir mesafeden seyrediyordu. Dante çatılardan birinde Lunu'nun bağdaş kurup oturduğunu fark etti. Kayalı kız, onu görünce sıcacık bir gülümsemeyle el salladı.

Telaşla etrafta koşuşturanlar ve Aspen'in geldiğini duyuranlar da vardı ki bu da bağırışların arasına fısıltılar ekliyordu.

Aspen, Yerdengezen heykeline hüzünle baktı; ardından da arenanın tam ortasında öne çıktı. İnsanlar, saygıyla ondan uzaklaşırken Dante onun iki metre kadar uzağında dikilen Hoki'yi süzüyor, onu gözleriyle tartıyordu.

"Herkes silahlarını bıraksın," diye gür bir sesle bağırdı, Aspen. Köyün ezeli kavgasının üzerine bir anda sessizlik çöktü. Hepsi, bir adım dahi atmadan olduğu yerde kalmış ve dost düşman o saniye duruvermişti ama kimse silahlarını bırakmaya yeltenmiyordu. "Hepiniz silahlarınızı bırakın!" dedi Aspen, tekrar. Yüzünde öyle kararlı bir ifade vardı ki Dante, belki de onun bu liderlik işini kotarabileceğini düşündü. Belki de tek ihtiyacı olan bunu göstermesi için bir şanstı.

Normalde olsa silahlarını bırakacak muhtemelen en son kişiydi ama hoyrat bir grup yeni yetmenin taşlarla birbirlerini öldürmesini izlemek, bu akşam yapmak istediği şeyler arasında en altlardaydı. O yüzden emre ilk uyan Dante oldu, mızrağını ve belinden çıkardığı palasını yere attı.

Aspen, ona döndü. Gözlerinden sessiz bir minnet okunuyordu. Sol siperde duran Arm da meydana, Dante'nin yanına yaklaştı ve elindeki sopayı yere fırlattı. Bu, köyün geri kalanını harekete geçiren şey olmuştu. Başkaları da onları takip etti.

Yavaş yavaş herkes silahlarını yere atarken köyden, başka hiçbir ses çıkmıyordu.

"Siz de," dedi Aspen, Giz soyluların saklandığı sipere doğru dönerek. Gizler, anında liderlerinin emrine itaat ettiler. Yine de bunu yaparken bakışlarının bir anlığına Hoki'ye kaydığı Dante'nin gözünden kaçmamıştı. Hoki de gönülsüzce elindeki sopayı yere atarak onlara katıldı.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Aspen, gözünün gördüğü herkese tek tek bakarak. Umutsuzca bir cevap, bir neden arıyordu.

"Hiçler birden kafayı yedi ve elimizdeki erzakları yağmalamaya çalıştılar," diye döküldü Hoki, hızla. Ama cümlesi bitmeden, Hiç soylulardan biri öne çıktı ve suçlayan parmağını, Hoki'ye doğrulttu:

"Yalan söylüyor! Bize saldıran o! Mao'yu öldürdü! Nikita'nın yüzünü parçaladı! Erzakları rehin aldı!" Onaylayan sesler peş peşe yükselirken Aspen karnından yumruk yemişe döndü.

Hoki'nin ise yüzü kireç kesilmişti.

Dante, Aspen'in aksine, duyduklarına şaşırmadı bile; kalabalık içerisinde her zaman tehlikeli zorbalar olurdu. Zorbalara karşı nasıl durduğunsa senin kim olduğunu gösterirdi ve asıl smav da buydu.

"Bunlar doğru mu?" diye sordu Aspen, yüzünü tiksintiyle buruşturarak.

"Öyle olmadı," diye itiraz etti Hoki, hırlamayı andıran bir sesle. Dante, saldırmak için hazır bir pozisyon aldı ve gelecek hamleyi bekledi.

Köye çöken ölüm sessizliğini bozan, Hoki'nin itirazları oldu ve kargaşa tekrar başladı.

"Hoki, yargılansın!"

"Adalet istiyoruz!"

"Katile cezasını ver!"

Bağırışlar aynı anda yükselirken Hoki'nin yüzü etrafında haykıran kalabalığa bakarak karardı. Fırsatı olsa hepsini tek tek, elleriyle öldürürdü. Dudakları ince bir çizgi hâlini alırken burun delikleri öfkeyle genişledi.

Ama Aspen'in bakışları, Dante'nin tam ardına odaklanmıştı. Dante, pozisyonunu bozmadan omzunun üzerinden bir bakış attı ve uzaktan onlara doğru yürüyen Lev'in dağılmış yüzünü gördü. Zayıf bir kızın kolunun altında topallayarak meydana gelen Lev, perişan bir hâldeydi. Burnu kırılmış, iki gözü de morarmıştı ve her adımında, acı çeker gibi kaburgalarını tutuyordu.

"Lev?" diye fısıldadı Aspen, gözlerine inanamayarak. Lev, zor adımlarla meydana yaklaştı ve parmağıyla Hoki'yi işaret etti.

"Bu doğru. Hepsini o yaptı. Bizi buna o zorladı," dedi Lev, kindar bir sesle. Aspen'in çenesinde bir kas seğirdi. Dante, o gözlerde ilk defa öfke ateşini görüyordu ve bu soğuk öfkenin odağında sadece tek bir kişi vardı.

Hoki.

Ama Hoki, Aspen'e bakmadı. Hayır, Hoki'nin nefretle gölgelenmiş gözleri sadece eskiden yanından ayırmadığı dostu Lev'in üzerindeydi: "Seni sinsi pislik," diye kükredi.

Hoki, Lev'e doğru fırtına gibi atılırken Arm, Hoki'nin önüne dikildi ve geçmesine izin vermedi. Hoki, saldırmak için kıvranarak Arm'a baktı ama Aspen'in hiddet dolu sesi, herkesi liderlerine döndürdü: "Her gelişmiş toplumun, adil bir yargıya ihtiyacı vardır. O yüzden bir mahkeme olacak. Herkes, tek tek dinlenecek. O zamana kadar tutuklusun, Hoki."

Alkışlar, gecenin sessizliğini yankılarıyla inletti. Tezahüratlar birbirine karışırken nihayet, havadaki kan isteği yumuşamaya başlamıştı.

"Bunu yapamazsın! Ben sadece senin yokluğunda liderlik ettim!" diye bağırdı Hoki, tüm nefretini kusarak. Yüzü, şid-

detli bir alevle çarpılmıştı. Şimdi tam da olduğu gibi görünüyordu, aslında.

Uğursuz bir canavar gibi.

Dante, oğlanın nefret dolu ifadesinde bir parça bile pişmanlık olmadığını fark etti.

Aspen, soğuk bakışlarla eski dostuna döndü ve "Liderlik etmekle zulmetmek arasındaki farkı bilmiyor musun?" dedi, dudağı tiksintiyle yukarı kıvrılırken. Yüzünde, tanıdığını sandığı adama karşı duyduğu yoğun bir öfke vardı. Ama sonra bakışları Dante'yi buldu ve biraz olsun yumuşadı. "Onunla sen ilgilenmek ister misin?" diye sordu, nazik bir sesle. Dante, yere bıraktığı mızrağını ayağının ucuyla havalandırıp eline aldı ve liderine sırıttı.

Sonuçta, günler yitip gitse de geriye kalan tek bir gerçek vardı; o da Dante'nin hep çok iyi bir asker olduğuydu. Bu, geride bırakamayacağı türden, benliğine işlemiş bir gerçekti. O yüzden de, "Zevkle," diye mırıldandı ve hızla ileri atıldı.

Duzenleme
Ny.ozlem

10

Arm

Arm, köydeki kırılgan huzurun ekşimiş kokusunu alabiliyordu. Herkesi çürümüş bir ip ile birbirine bağlamış olan bu koku, hepsinin üzerine yapmacık bir bütünlük hissi kondurmuştu. Sahici değildi ve zamanı geldiğinde parçalara ayrılacağı o anı beklermiş gibi hepsini tetikte tutuyordu. Bir sözle dağılmaya hazır olan bu sükûneti korumak için en çok uğraşan ise muhterem liderleri Aspen'den başkası değildi. Arm, aslında istemese de Aspen'in gerçekten iyi bir lider olduğunu kabul etmeliydi. Giz soylu oğlan, Dante ile köye döndüğünden beridir bütün kavgaları bitirmek için herkesle tek tek konuşmuş; hepsinin sorunlarını çözmek için oradan oraya gezip durmuştu. Kalan yangınları söndürmek amacıyla kuyudan su taşıyanların başını bile çekmişti. Yine de yoklukları sırasında yaşananlar, köydeki herkesin üstünde garip bir iz, insanların bakışlarını değiştirecek türden bir hasar bırakmıştı. Sanki gençliğin o taze ve heyecanlı masumiyeti köyü terk edip gitmişti.

Arm, o hissi tamyordu.

İçine yerleşen Gazap gibi, bu köyün üstüne çöken karanlık şey de halkının acısından besleniyordu. Ve Arm, onu birazcık

olsun anladıysa kolay kolay doyacağını da sanmıyordu bu vahşi yaratığın.

Yine de kaosun ertesindeki günler birbirini izlerken cümle âlem her şey normalmiş gibi rol yapmayı sürdürmüştü. Bu rollerden biri de Arm'a aitti esasmda. Arm, bir anda kendini Dante'yle birlikte bu iltihaplı köyün kolluk kuvvetlerinin başına geçmiş olarak bulmuştu. Bu irin dolu yarayı nasıl dizginleyeceğini bilmese de Gazap bu enteresan yükselişini onun yerine gururla göğüslemişti. Sadece birkaç gönüllüyle idare ettikleri bu küçük düzen, kalabalığı sakin, Hoki'yi ise hücresinde tutmayı amaçlıyordu...

Aspen, mahkeme olana kadar sorun çıkmaması için ne Giz ne de Hiç soylulara vermek istemişti bu çetin vazifeyi. Zaten artık kime güveneceğini de kestiremediğinden, iyiden iyiye yanında sadece Arm ve Dante'yi ister olmuştu. Arm ve Gazap, daha çok da Gazap, bu işi seve seve üstlenmişti tabii. Görülecek hesaplar ve ödenecek can borçları vardı neticesinde, değil mi?

Arm, hâlâ sağlam birkaç binadan biri olan revire girerken düşündükleri bundan ibaretti. Yüreğinin alacası sadece bu insanlarla ödeşmek istese de aklı atacağı sonraki adımları planlıyor ve ona vazifesini takip ettiriyordu. Yarınki mahkemeden önce Aspen mağdur olan herkesle tek tek konuşmak istemişti ve listenin ilk sırasmda, Nikita isimli Giz soylu vardı. O yüzden Arm, hedefini gözüne kestirdi ve girişteki yatakta uzanan, iri bir Giz soylu olan Puhu ve onunla şakalaşan Beau'ya kısa bir baş selamı vermekle yetindi.

Lunu ile hararetli bir sohbetin içinde olan Nikita'nın uzandığı döşeğe doğru yürüdü. Sarışın kızın suratına baktığında içine buz gibi bir öfke yayıldı. Kızın yüzü kabuk bağlamaya başlamış iri kesiklerle doluydu ve bir tanesi, çehresini baştan aşağı yarmıştı. Mavi gözlerinden birinin beyazı ise oturan kanla tamamen kızıla dönmüştü. Arm'ın bakışlarını hisseden

kız, hiddetli bir ifade ile ona döndü. Çenesini dikleştirirken onu izleyen Arm'ın, görünüşünden rahatsız olarak gözlerini kaçırmasını ya da ondan tiksinmesini bekler gibiydi.

Ama Arm, gözlerini kaçırmadı. Başını eğip kıza da bir selam verdi ama Nikita selamını umursamayarak hâlâ konuşmaya devam eden Lunu'ya döndü. Onu henüz fark etmemiş olan kardeşi telaşla Nikita'yı bir konuda ikna etmeye çalışıyordu.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin," dedi, kıza yalvaran gözlerle bakan kardeşi. Ama kız, kurumuş dudaklarından zorlukla çıkan kelimelerine rağmen son derece netti: "İstemiyorum."

"Ne oluyor?" diye sordu Arm, yatağın ayak ucuna yaslanarak. Gelir gelmez yaptıkları bir diğer şey de yatakların büyük bir kısmını revire taşımak olmuştu. O kadar çok kişi yaralanmıştı ki Lunu ve Hodbin yanlarında Arm'ın ismini bilmediği esmer, kısa saçlı bir kız ile kime yetişeceklerini şaşırmışlardı. En sonunda, sadece durumu en kötü olanların revirde kalmasında karar kılınmıştı ve geri kalanlar düzenli aralıklarla kontrol ediliyordu. Bunlar da Nikita, Puhu, Korkuluk ve Lev'den ibaretti.

"Ah, selam, Army," dedi Lunu, onu fark edince. Gözlerinin içi gülmüştü ama Arm, kıza karşı içindeki o eski sıcaklığı bulmaktan çok uzaktı. Bu sadece, Lunu'ya kızgın olmasından dolayı da değildi. Arm, bir daha Gazap dışında bir hissi tadabilecek miydi; kendi de bilmiyordu. "Mimi'ye de bir mahkeme düzenlenmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum. O da cezasını çekmeli," dedi Lunu, tekrar Nikita'ya dönerek.

"B-benim için y-yaptıklarma minnettarım, Lunu, g-gerçekten. Ama bu, benim seçimim olacak," dedi Nikita, sakince. Arm, onun kelimeleri bulurken zorlandığını, o yüzden de çok yavaş konuştuğunu fark etti.

"Lunu haklı, bedelini ödemeli," dedi Arm, sert bir sesle.

Hepsi ödemeli.

Ama Nikita tekrar ona döndüğünde, gözlerinin ardındaki öfke, yakıcıydı: "Sen kendi işine bak," dedi dişlerinin arasından, zorlukla konuşarak. Arm çenesini sıktı ama gözlerini kızın mavi gözlerinden ayırmadı.

"Bakıyorum zaten. Seni götürmek için geldim. Aspen seninle konuşmak istiyor," dedi, tükürür gibi. Bu insanlar Arm'ın onlara bayıldığını falan mı zannediyordu? Mecbur olduğundan ayak uydurduğunu ve aslında hepsinden nefret ettiğini anlamaları bu kadar mı zordu? Arm, tüm yaşananlara rağmen burada olmaya tahammül edebiliyorsa aynısını onlar da yapmak zorundaydı.

"Daha sonra biz de biraz konuşabilir miyiz, Army?" diye sordu Lunu, çekinerek.

Ne konuşacaklardı ki? Babasının ölümünü mü? İstemediği bir yerde yaşamak zorunda olduğu gerçeğini mi?

Hayır, Arm daha fazla bunları konuşmayacaktı. Kaybettiklerini düşünmeyecek, önündeki tek gerçek şeye odaklanacaktı.

Hesaplaşma.

O vakit gelene kadar da rolünü oynamaya devam edecek ve vazifesinden fazlasma karışmayacaktı.

"Seni bulurum," diye geçiştirdi kızı, Arm. Lunu, sözlerin altındaki anlamları yakalamak konusunda her zaman iyi olmuştu zaten. Bu nedenle acıyla başını sallayarak reddedilişi kabullenmesi kısa sürdü.

Arm, peşinde Nikita ile revirden çıkarken parlak güneş gökyüzünde ışıldıyordu. Haddinden fazla güzel, fazla hayat dolu bir gündü . Yine de Arm, bunun yerine tüm Gizliman'ın bir fırtınayla paramparça olduğunu görmeyi tercih ederdi. Ama öfkesini usta bir yalancı gibi yuttu ve kendinden yarım baş kadar kısa olan bu Giz kızma merak ettiği o malum soruyu sordu: "Neden şikâyetçi olmuyorsun?"

Sorusu ağzından buz gibi çıkmıştı. Bir açıdan babasının sesine benzemişti tınısı.

Duygusuz ve kasvetli. Tam da hissettiği gibi.

Kız, vakur bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Ardından, bu hareket canını yakmış gibi gözlerini yumdu. Bu, Arm'ın, içinde çok derinlere gömdüğü bir parçasına dokundu ve kıza acımasına engel olamadı.

"B-bu, s-seni ilgilendirmez," dedi kız, güçlükle konuşarak.

Ama Arm, anlamıştı. Çok insan tanımış, birçoğunun ruhunu gözlerinden okumuştu. Belki bir tek, Lunu dışında. Çünkü gözleri kardeşine karşı hep kör olmuştu ve bunun bedelini de birçok defa ödemişti. Ama Nikita'nın gözlerinde gördüğü farklıydı. Suyun yansımasından kendine bakmak gibiydi.

"Çünkü bedelini ona sen ödetmek istiyorsun," diye cevapladı Arm, onun yerine. Nikita donup kaldı ve hızla, bir adım ardından yürüyen Arm'a döndü. Ama suçüstü yakalanmış gibi panik içerisinde bir hâli yoktu.

Hayır, aksine çenesini dikleştirmiş, Arm'a meydan okur gibi bakıyordu. Ama Arm'ın savaştığı düşman, bu yaralı kız değildi. Arm, Gazap'la bir anlaşmaya varmış olsa da, hasmının zaten incinmiş biri olmasına izin verecek kadar lanetleyemezdi kendini.

"İçindeki öfkeyi görebiliyorum. Can yakmak istiyorsun," diye devam etti Arm, basitçe. Kızın içinde de bir Gazap yaşadığını ve orada da hesaplaşma dışında bir arzu barınmadığını fark etmesi zor olmamıştı. Hâl böyle olunca Arm, kızın inkâr etmesi için bir süre bekledi ama Nikita, bunu yapmadı. Sadece yavaş, tehlikeli bir sesle, "Beni ispiyonlayacak mısın, denizden gelen?" diye sordu. Arm buna burnundan güldü.

Yapmacık, duygusuz bir gülüş. Babası görse kesinlikle göğsü kabarırdı.

"Hayır," dedi, gözlerini Nikita'nın gözlerine kilitleyerek.

Nikita, ona dikkatlice baktı; öyle dikkatli baktı ki Arm onun da kendi içindeki Gazap'ı fark edip etmediğini merak etti.

"Birine zarar vermeyi planlamam seni korkutmuyor mu?" diye sordu Nikita, usulca.

"Zarar bunun neresinde? Ben burada sadece adalet görüyorum," dedi Arm, kızın kafasının üzerinden uzaklara bakarak. Köyün enkazında hummalı çalışma sürerken Arm'ın seyrettiği manzara, yalnızca kendi ölümü gibiydi. Gözleri artık etrafı görmez olunca, tekrar yürümeye başladı.

Nikita, ona yetişmek için hızlandı. "Lunu, senin kardeşin mi?"

"Evet," dedi Arm, aynı hissiz sesle.

"İyi bir kız," dedi Nikita, basitçe. Arm, ona yan gözle baktı. Kızın alay etmesini bekliyordu ama Nikita, sözlerinde son derece ciddiydi.

Ondan dolayı Arm, yine o yapmacık gülüşünü takındı: "Hayır, değil."

Nikita kirpiklerini kırpıştırdı ve ona soru sorar gibi baktı. Ama Arm kimseye kendini açıklamayacaktı.

Bundan sonra asla.

O yüzden kıza cevap vermeden yürümeye devam etti.

"Beni o korudu," dedi, Nikita.

"O zaman bu bir ilk," diye yanıtladı Arm, kestirip atar gibi. Lunu birine yardım ediyorsa bundan muhakkak kendi çok daha büyük bir fayda sağlardı.

"İnsanlar seni şaşırtabilir," dedi Nikita, soğuk bir sesle. Aklında kötü anılar kol gezermiş gibi gözleri buğulanmıştı. Kendi dostlarını düşündüğü şüphesizdi.

"İnsanlar seni sadece hayal kırıklığına uğratır," dedi Arm, yüzünü tiksintiyle buruşturarak. Ardından, Aspen'in genellikle içinde uyuduğu, çalıştığı, plan yaptığı küçük kulübenin kapısını iterek açtı.

İki katlı kulübe köhne bir dükkân olarak tasarlanmış, büyük camlı ve geniş bir odaydı.

Şimdi Aspen, Dante, Arm ve bazen de Boğar'ın oturup tartıştığı büyük maun masa dışında, bomboş olan bir salondan ibaretti. Sedir de burada kalıyor, Aspen'in gözünün önünden ayrılmıyordu. Dışarıda yapması gereken işler olduğunda, genellikle Boğar'ın gözetiminde çıkıyordu. Bu da kızın özgürlükleri için koştukları şart olmuştu. Aspen'i tekrar öldürmeye çalışmamıştı ama yine de hepsinin bir gözü kızın üzerindeydi.

Ama şu anda Sedir burada değildi. Onun yerine, Aspen'in sağ yanına oturmuş başka biri vardı. Arm, kapıyı açınca bu kişi, sessizce yaptığı konuşmasını böldü ve azametle onlara döndü. Arm, onun Tamu olduğunu fark etti ve oğlanın yarısı erimiş gibi duran sade yüzüne baktığında midesi bulandı. Bu izlere aşinaydı. Bir dönem, Kayalara musallat olan zevzekkıran hastalığından kalan yara izleriydi bunlar. Bu ateşli hastalık çoğu bebeği lekelemiş, bazılarının da canını almıştı. Gerçi zaten aileler, bu izle lanetlenmiş çocuklarını Ark'a satamayacağını gayet iyi bilirdi. O yüzden çok da büyümeden boğarak öldürürlerdi yavrularını. Yaşadığı Kaya Şehir'in İnleyen Uçurum'u, ne çok bebeğe de mezar olmuştu aslmda. Zamanında ailesinin boğmadığı birkaç yaşı geçkin Kayalı da tanımıştı Arm. Uğursuz sayıp sevilmeyenlerdi, dışlanmışlardı birçoğu. Yine de Arm, daha önce hiç bu kadar büyük bir lekeye sahip kimseyi görmemişti.

Tamu'nun sıkılmış bakan gri gözleri gitgide ifadesizleşirken Arm anılarından sıyrıldı. Ardından oğlan, Aspen'in omzuna sıcak bir tavırla dokundu ve ayaklanıp kulübeden gitti. Arm da tam onun arkasından çıkmak üzereyken Nikita, elini Arm'ın koluna koydu ve onu durdurdu.

"Kal," dedi kız, ciddi bir ifadeyle. Arm, bunun nedenini sorgulamadı bile. Sadece, isteksizce başını salladı ve kızın

karşısındaki sandalyeye otururken konuşmadı. İlk sözü alan da Aspen oldu zaten.

"Niki..." dedi Aspen, yutkunarak. Liderlerinin yüzünde perişan bir ifade vardı. Ama Nikita, oğlanın duygulu bakışlarını görmezden geldi ve keskin bir sesle konuştu: "S-sakın bana acımaya cüret etme."

Gazap ve Arm, aynı anda, kızın dürüstlüğüne küçük bir gülümseme sundular. Arm'ın da eksik eline şaşıranlara ve üzülenlere yapmak istediği şey buydu. Hiç bu kadar dürüst ve kendi olamamış, bu yaşına kadar kimseyi tepkisiyle daha da mahcup etmek istememişti. Belki de mahcup olmayı hak ediyorlardı. Birinin yüzüne bakarak acıyacak küstahlığı gösterebiliyorsan, karşılığında mahcup edilmeliydin belki de.

Aspen, hüzünlü bir ifadeyle başını salladı ve "Bunları yaşadığın için çok üzgünüm," demekle yetindi. Nikita, buna dişlerini göstererek yırtıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Köpek dişlerinden birinin ucu kırılmıştı.

"Neden? O zorba dostunun, sonunda istediği şey oldu. Artık, o-onun karakteri kadar çirkinim ben de," dedi, kelimelerin üstüne bastıran Nikita.

"O, artık benim dostum değil. Size yaptıklarından sonra değil, Niki," dedi Aspen, kesin bir sesle. Ama bu, Nikita'yı daha da sinirlendirdi.

"S-sadece arkadaşlarım bana Niki diyebilir ve sen, asla onlardan biri olmak istemedin. O yüzden, şimdi öyleymişiz gibi davranma," dedi, zehir gibi bir sesle.

Aspen, buna itiraz etmedi. Sadece omuzları biraz daha düştü ve yorgun bir edayla, "Mimi'den şikâyetçi olmak ister misin?" diye sordu. Bu konuşmada yenilen taraf, o olmuştu.

Öte yandan Nikita, yalan söylerken çok rahattı.

"H-hayır. Sadece Hoki. Mimi'yi o zorladı," diye açıkladı, soğuk bir sesle.

Aspen, başını salladı ve önündeki kâğıda bir şeyler yazdı. Bu işi ciddiye aldığı ve hata yapmak istemediği belliydi. Ama zamanı geriye alamazdı. Bunun gayet farkında olan Nikita da söylenecek başka bir söz kalmamış gibi, ikisine de veda etmeden kalkıp gitti.

"Sen ne düşünüyorsun? Her şeyin bu kadar boka batması konusunda yani," Aspen, bitkindi. Arm, onun günlerdir hiç uyuduğunu sanmıyordu. Göz altları morarmıştı ve yüzü hâlâ bitkindi. Ne zaman görse oğlan bir şeyle uğraşıyor, birilerini teskin ediyor ya da kulübeleri tamir etmekle uğraşan ekibe yardım ediyordu.

"Senin gidişini avantajına kullanmış. Zaten en başından gitmeni isteyen de oydu. O yüzden, aklımda tek bir soru var: Hoki, daha ne kadar ileri gitmiş olabilir?" dedi Arm, dürüstçe. Akla yatıyordu ve bundan en çok kazancı sağlayacak olanın da Hoki olduğu belliydi.

"Beni öldürmek isteyenin o olduğunu mu düşünüyorsun?" Aspen'in kendi kafasmda da aynı sorun dönüyor ama kabullenmekte bir hayli zorlanıyordu.

"Ölümünün onun faydasına olduğu kesin. Birilerine zarar vermekten de çekinmiyor. Seni koruyacaksam bu ihtimali eleyemem," dedi Arm, düz bir sesle.

Vazife. Kan. Kin ve yeni bir vazife.

Aspen, ona gülümsedi. Bir dost gibi. Dengi gibi. Ama Arm, artık içinde buna karşılık verecek sıcak hislerden yoksundu.

"Gerçek bir asker gibi konuştun," dedi Aspen, etkilenmiş bir şekilde başını sallayarak.

"İşim bu, değil mi?" Arm, aynı yapmacık gülümsemesini takınıyordu. Yine de Aspen, bir şeyleri kafasında tam oturtamamış gibiydi.

"Onu, çocukluğundan beri tanıyorum, hep zor biriydi ama birini öldürecek kadar ileri gitmek? Beni öldürecek kadar ileri gitmek... Bilmiyorum." Aspen eliyle şakaklarını ovdu. Yaşa-

dığı hayal kırıklığı, sadece başlangıçtı. Yaş aldıkça artan bir farkındalık hâliydi bu, aslında. İnsanlar kusurluydu.

Hepsi.

Her biri. Ve bu kusurlar, onları eşsiz birer düşman yapıyordu.

"Çocukluğu, insan hakkında bir şey anlatmaz, lider. Bir zamanlar hepimiz masumduk."

Ama bu İkinci Dünya'da masumların yaşayacağı hiçbir yer yoktu.

Ertesi gün karanlık, köyün üstünü örttüğünde ve geriye sadece akılda yaşayan kötü anıları bıraktığında Arm ve Dante, ortalarında vakur bir dağ gibi duran Hoki ile meydana ilerlediler. Kalabalık ikiye yarılıp onları bir insan denizinin ortasına alırken her bir göz aynı anda onlara döndü. Hayır, onlara değil.

Hoki'ye.

Ama Hoki'nin başı dikti. Kibir ve hoşnutsuzluk yüklü bir ifadeyle gözleri ileriye odaklanmış, sanki inzivaya çekilmişken gafil avlanmış ve düşmanının pençesine düşmüş bir hükümdar gibiydi.

Gelgelelim onlar ilerlerken Arm'ın kulağına kirli fısıltılar geliyor; bazıları bu yanında yürüyen mahkûma sessiz lanetler ediyor, bazıları ise hiç çekinmeden yuhalıyor ve hakaretler savuruyordu. Hoki de kaba sözleri Arm ile aynı anda duydu ve dişlerini sıktı. Arm, onların bu kısacık yokluklarında neler yaşadığını bilmiyordu ama köyün içinde çalkalanan öfke kanlı canlı bu meydanda onları karşılarken bu gecenin onlara hayır getirmeyeceğinden son derece emindi.

Meşalelerin turuncu halelerinin dans ettiği meydanın tam ortasına Aspen için bir masa kurulmuştu. Yanında duran boş

sandalye ise şikâyetçilerin sırayla oturup konuşabilmesi için ayrılmıştı. Dante ve Arm, Hoki'yi masanın öte tarafındaki Yerdengezen heykelinden kalanlara götürdüler ve yüzünü kalabalığa çevirdiler. Heykel, onarılmaya çalışsa da artık eskisi gibi olması mümkün değildi ve Aspen bu görüntünün, oğlanın aslında kimi hayal kırıklığına uğrattığını hatırlaması için, Hoki'nin yanı başında olmasını istemişti.

Kalabalık yuhalıyor, çılgınlar gibi bağırıyordu. Arm, bu zalim cümbüşün uzak bir köşesinde delici bakışlarla onlardan tarafa bakan Nikita'yı gördü. Sessiz sözcükler, kızın kanla ıslanmış gözlerinden Hoki'ye lanetler yağdırıyordu.

"Sessizlik, lütfen," dedi Aspen. Tüm köy, birden beklentiyle suspus oldu. Aspen, bu fırsattan yararlanıp meydanın ortasından onlara seslendi:

"Gizler, bizi yıllar evvel onların zor yollardan edindiği dersleri öğrenmemiz için bu köye getirmişlerdi. Ama biz, ilk sınavımızda başarısız olduk ve bugün burada birlik olduğumuzdan değil, kibrin gafletine kapılıp birbirimizden olduğumuzdan toplandık. Toplumumuzun, sürümüzün, kabilemizin ne denli kırılgan olduğuna bir bakın. Atalarımız gibi sınanıyoruz. Kendi gururumuz yerine onlara duyduğumuz sadakate tutunmalıydık. O yüzden, şimdi yapacağımız şey bu olacak. İlk Dalga'yı görmüş büyüklerimizi, ailelerimizi, bizi koruyan tüm bu kadim ormanı ve içindeki o eski ruhları onurlandırmak için tek bir kabile olmak zorundayız. Tek bir yürekle ve tek bir cevapla bu geceyi bitireceğiz. Bugün vereceğimiz ortak kararla, gözlerimizde yaşlar olsa bile birlikte güleceğiz ve güçleneceğiz."

Herkes liderlerini alkışlarken Aspen, masaya oturup başıyla işaret verdi ve Boğar, beklediği köşeden gür bir sesle konuştu.

"Mahkeme, Nikita'yı çağırıyor."

Nikita bir adım öne çıktı ve önce Arm'a, sonra da yanındaki Hoki'ye baktı. Kabuk bağlamış yaralarla dolu çehresi buz gibiydi. Ne var ki kanlı gözlerindeki öfkeyi gizlemesi pek de mümkün değildi. Tahtına kavuşmuş bir kraliçe gibi azametle döndü ve Aspen'in yanındaki sandalyeye oturdu. Herkesin gözleri, beklenti ve açlıkla ona dönmüştü. Kızın öfkesini, üzüntüsünü, parçalanmış ruhunu içmek isteyen, lafa söze aç bir ahali, kızın dudaklarından dökülecek lanetleri hevesle bekliyordu. Arm, hepsinden tiksindi.

"Ne anlatmam gerekiyor? Suçunun kanıtını, yüzümden görebilirsiniz herhâlde," dedi Nikita, küstah bir sesle. İnsanlar, gergince bakıştı ama kız, kin dolu bakışlarını bir bir üzerlerinde gezdirirken hiç acele etmedi. "Hepiniz oradaydınız zaten. Ve hiçbiriniz bunu durdurmaya çalışmadınız," diye tamamladı sözlerini, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Şimdi hepiniz, Aspen'in kanatları altındayken parmaklarınızı o pisliğe çevirip korkunç biri olduğunu haykırıyorsunuz ama siz de o pisliğin kötü olduğu kadar korkaksınız. Hoki'nin cezalandırılmasını istiyorum," dedi, buyurgan bir sesle Aspen'e hitap ederek. Ardından, tahtından kalkmadan, üstündeki hayali tozları silkeledi. "Sizin cezanız zaten, yüreksizce başkalarının arkasına saklanarak yaşamak," diye bitirdi, acele etmeden. Arm'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Çok küçük ve hınzır bir gülümseme. Gözleri usulca uzaklaşan Nikita'yı takip ederken ilk defa bu insanların arasında biraz eğlendiğini hissetmişti.

Köy ahalisi kendi arasında fısıldaşmaya başlayınca Aspen, Boğar'a işaret etti ve sırasıyla Korkuluk, Lev ve kavgada yaralanan diğerleri gelip konuştu. Ama Arm, onların şikâyetlerinin, sıkıntılarının hiçbirini duymadı. Umurunda değildi ve öyleymiş gibi davranarak rol yapacaksa en azından onlar da Nikita kadar ilginç bir konuşma yapmayı deneyebilirlerdi. O yüzden Arm, içindeki Gazap'ı bile uyutan konuşmalar sürer-

ken kalabalıktaki insanları süzdü ve bu sefil yakarışların bitmesini bekledi. Herkes, Hoki'nin ne kadar kötü olduğunun yeterince altını çizdiğinde işin bu kısmı, Tak ve Dak'a şükürler olsun ki, kapandı ve söz sonunda Hoki'ye geldi.

Aspen, soğuk bakışlarla eski dostuna döndü ve "Söylemek istediğin bir şey var mı?" dedi.

Hoki, zehirli bir gülüşle başını salladı ve tükürür gibi bir sesle, "Elbette konuşacağım, lider," diye yanıtladı, onun sorusunu. Düşmüş liderin bakışları eski ahalisinin kalabalığına dönerken Arm da Hoki'ye odaklandı.

"Benden nefret etmek istiyorsanız, buyurun edin. Ama ben, Nikita'ya elimi kaldırmadım. Bunu yapan, Mimi'ydi," diye devam etti Hoki, bir an duraklayarak. Herkesin gözü, kalabalıktaki zayıf kıza döndü. Kızın yüzünde şaşkın, neredeyse masum bir ifade vardı ama Arm, onun yumruklarını sıktığını durduğu yerden bile görebiliyordu. Hoki, kıza yırtıcı bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Bu, bir uyarıydı: "Benden nefret edin ama ben Korkuluk'u vuran oku atana kadar yanımda onu vurmaya çalışan kimse şu an benimle yargılanmıyor. Evet, size diyorum, iki yüzlü yalaka pislikler! Rollo; Lev, seni şerefsiz pislik; Kai, evet, sen de oradaydın. Delta. Hepiniz, benimle yarışırken çok eğleniyordunuz ve siz boktan okçular olduğunuz için ben mi cezalandırılacağım, yani? Sikeyim böyle işi!" Hoki'nin yüzü nefretle çarpıldı.

"Ben olmasam, ilk günden erzakları yağmalamış ve çoktan bitirmiştiniz, sizi sefil şerefsizler! Size uyacağınız bir düzen sağladım. Siz alçak nankörlerin yarısından çoğu asla Giz olamayacak. Beni cezalandırmak istemenizin gerçek nedeni de bu! Siz, boktan hayatlarınızın bu en önemli gününde istediğiniz kadar zırlayabilirsiniz ama bu saçmalık bittiğinde ben bir Giz olacağım ve siz birer Hiç boku olarak sürünmeye devam edeceksiniz. Ama bana ettiğiniz lafları unutmayacağım, orospu çocukları. Sizin yüzlerinizi unutmayacağım.

Yarın tekrar karşılaştığımızda bugün vereceğiniz kararı da unutmayacağım."

Hoki, ölüm vadediyordu.

Sözlerinin etkisi, kalabalığı uyuşturdu ve her fısıltı geceye karışıp giderken tüm köy sus pus oldu. Korku köye bir yıldırım gibi düşerken hepsi, aslında bunun bir oyun olduğunu ve gerçek dünyada kuralları Hoki'nin koyacağını hatırlamış gibi bembeyaz kesildi. Ama çekik gözlü bir oğlan, o sözlerin ağırlığı altında ezilmeden öne çıktı ve Hoki'ye bağırdı. Arm, oğlanın adının Artuk olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ve bu yürekli çıkışı, duygularını kaybeden bir Kayalı'yı bile etkileyecek türdendi.

"Hiç boku dediğin Mao, senden on kat daha adamdı. Onu döverken yalnız değildin. Bunu biz de unutmadık. Ama onun canını alan sendin! Durmadan vurdun ve vurdun. Bir seçim şansın vardı ama sen durmamayı seçtin. O yere düştü ama durmadın! O, kımıldamayı bıraktı ama sen durmadın! Yerdengezen, bizim yerimize senin gibi bir pisliği Giz olması için seçerse ben Hiç olmaktan gurur duyarım. Hiç olup açlıktan ölsem de senin önünde bir daha eğilmem!"

Artuk'un sesinden yükselen öfke ateşi, Arm'ın damarlarında gezindi ve tüm köyü aynı anda korkunun pusundan kurtardı. Kalabalık, Artuk'u destekler sözler haykırıp arkadaşlarının sırtını sıvazlarken arkalardan Arm'ın yüzünü göremediği biri, tüm sesleri bastırarak "Hoki, idam edilsin!" diye bağırdı.

İşte işler, o noktada çığırından çıktı. Yüzü olmayan bu ölüm vaadini onaylayan sesler yükselirken ortalık birbirine girdi.

Arm'ın yanında duran Hoki, irkilerek bir adım geriledi. Bunu beklemediği kesindi. Arm da bunu beklemiyordu.

"Hoki ölmeli!"

"Kana kan!"

"Bizden birini öldürdü!"

"Öldür onu, Aspen!"

Sesler birbirine karışırken Arm, Aspen'e baktı. Liderleri, başını iki yana sallayarak yutkundu.

İçinde çalkalanan öfke kalabalığın sesleriyle yükselirken Arm, Hoki'nin ölüp ölmemesini hiç umursamadığını fark etti. Bir Giz eksik ya da fazla. Onun gibi bir soysuz bu dünyadan gitse kim üzülecekti ki?

Aspen, ahaliyi sakinleştirmeye çalışarak ayaklandı ama kalabalığı susturan şey, Lunu'nun onca insanın arasından sıyrılıp kendini meydanın ortasına atması oldu. Kardeşi haykıran kalabalığa dönerken yüzünde katıksız bir dehşet vardı. Gözü dönmüş kalabalığın ortasındaki savunmasız hâlini görmek, Arm'ın unutmak istediği bir yanına bağırıyordu.

Git ve kardeşini koru.

Arm'ın omurgası gerilirken olduğu yerde kalmak için kendini zorladı.

"Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Kafayı mı yediniz? Bir insanı öldürmekten bahsediyoruz," dedi Lunu, onu dinleyen herkese kafa tutarak. Yüzündeki ifade, belki de Arm'ın onda gördüğü ilk korku belirtisiydi. Lunu ilk defa birinin yaşamasını umursarken Arm'ın tam tersini hissediyor olması, Tak ve Dak'ın zalim bir şakası olmalıydı.

"O da Mao'yu öldürdü," diye itiraz etti, Korkuluk. "Beni bir oyuncakmışım gibi astı ve üzerimde atış antrenmanı yaptı!" Elindeki baston gibi ince ve güçsüzdü ama kardeşine diklenirken oğlanın yüzünde amansız bir ifade vardı. Arm, oğlanı yumruklamamak için kendini zor tuttu ve sinirle çenesini sıktı.

"Evet! Hoki iğrenç biri ama bu bize, onun canını alma hakkını vermez," dedi Lunu, o yırtıcı inadıyla. Arm, onun yine her konuda karar veren kişi olmak istemesinin ironisiyle, gergince güldü.

"Lazlo için de böyle düşünür müydün?" diye sordu Arm, kardeşine doğru seslenerek. Lunu, afallayarak ona baktığında Arm, onun canını yaktığını anladı ama buna rağmen kendini suçlu hissetmedi. Lunu uzun zaman önce kendi içinde bu hesaplaşmaya girmeliydi ama yapmamıştı. Her zaman olduğu gibi, istemediği her şeyi ardında bırakmayı seçmişti. Bazılarının böyle bir lüksü yoktu. Bazıları yanında cesetlerle yürürdü ve her yeni nefes için kendi vicdanına acı verici bedeller öderdi.

Lunu, Arm'a yalvarır bir ifadeyle baktı: "Hepimiz kötü seçimler yapıyoruz. Ama Hoki'nin ölümü, bu kötü seçimlerimizden biri olmak zorunda değil. Bu yükü taşımak zorunda değiliz," dedi, kalabalığa konuşmasına rağmen Arm'a ulaşmaya çalışarak. Ama Arm, Lunu'ya aldırış etmedi.

Aspen, "Sen ne öneriyorsun?" diye sordu, kalabalığın sakinleşmesini fırsat bilerek. Liderlerinin yüzünde panik vardı ve işlerin buraya geleceğini hiç düşünmediği belliydi.

Arm, o anda, Aspen'in elini kirletemeyeceğini fark etti. Lider o olsa da Hoki'nin ölüm emrini o veremezdi. Bu yüzden Arm, Hoki'nin dizlerinin ardına bir tekme atıp oğlanı önüne devirdi ve hızla çektiği hançerini oğlanın boğazına yasladı. Hoki'nin diğer yanında duran Dante, kaskatı kesildi.

Arm'ın vazifesi bunu gerektirirse yapardı. Hem de zevkle. Gazap, içinde kahkahalarla kükrerken her göz, her bakış, her fısıltı aynı anda ona döndü.

"Arm..." diye uyardı onu, Aspen.

"Ben sadece askerim, lider. Kararı halk verecek," dedi sakince.

Öyle de olacaktı. Ve bunu Aspen yapamayacağına göre Arm yapmak zorundaydı.

Lunu, ona inanamaz gözlerle bakarken Arm, kardeşinin ifadesine karşı zevkle gülümsedi. Kızın yüzündeki şaşkınlık, paha biçilemezdi doğrusu.

"Arm, yapma. Hoki buraya verdiği zararın bedelini ödemeli. Burada kalıp köy için çalışmalı. Geceleri de hapis yatabilir," dedi Lunu, zorla yutkunarak.

Arm'ın umurunda değildi. Kan ve kin aynı şarkıyı söylerken Arm, Lunu'yu duymadı bile. Köy hep bir ağızdan konuşurken Arm'ın kulakları hiçbirini duymadı.

"Bırak ölsün. O, bu köyde yaşayamaz," dedi Lev. Sesinin tonunda, bariz bir tehdit vardı.

Güzel, bir oy daha.

"Kimse, senin yediğin haltları konuşmadığı için şanslısın tabii, hain pislik," diye hırladı, Hoki. Ama Arm, hançeri onun boğazına biraz daha bastırınca sesi kesildi. Aspen'in yüzü sertleşti.

Arm, liderlerine soğuk bir gülümseme yolladı. Onu koruyacağına söz vermişti. Hoki, Aspen'i öldürmeye çalışmış olsun ya da olmasın Aspen, Arm'a borçlu olacaktı. Arm, hem liderlerini kurtarmış olacak hem de oğlanın ellerinin temiz kalmasını sağlayacaktı. Bunu şu an göremese de pis işi o üstlendiği için Aspen minnettar olmalıydı.

Aspen, onun içinden geçenleri okumuş gibi kasılıp kalırken Tamu öne çıktı. İfadesiz yüzünde merhamet yoktu ama sakin bir şekilde konuştuğunda kalabalığın bir kısmı susup onu dinledi.

"Hoki'nin artık burada bir yeri yok. Sürülmeli," dedi Tamu, dümdüz bir sesle.

"Dışarıda hayatta kalabilir mi ki? Puhu'nun yaralarını görmediniz mi? Bunun onu ölüme mahkûm etmekten ne farkı olacak ki?" diye itiraz etti, Beau. Madrabaz, Öfke'yi öldürürken sesi hiç bu kadar gür çıkmamıştı oysa. Arm, dişlerini sıktı.

"Bir kere olsun, zalim bir katili korumamayı dener misin?" diye bağırdı Dante, zehir gibi bir sesle. Arm, buna bir kahkaha attı. Sesi, kendi kulaklarına bile delirmiş gibi gelmişti ama

Arm, delirmemişti. Belki de bu çılgın dünyada hiç bu kadar aklı başında olmamıştı. İnsanlara, duygulara ya da hayallere odaklanmamışken dünya çok daha netti. Gözün sadece hedefini görürken her şey daha kolaydı.

"Onu korumuyorum. Yaptıklarının cezasını çekmeli ama bu kararı biz veremeyiz. Dolunay vakti geldiğinde onu Gizlere teslim etmeliyiz," dedi Beau, birkaç adım öne çıkarak.

"Gidip muhteşem villasında tatil yaparak Giz olmayı beklesin diye mi? Hiç sanmıyorum!" diye hırladı, Artık.

"Bunun alternatifi onu öldürmek olmamalı," diye itiraz etti, Beş Beter. Arm, onun karşı tarafta olmasına şaşırsa da aldırmadı. Beş Beter, Arm'a, onu artık tanıyamıyormuş gibi bakıyordu.

Tanımıyordu çünkü.

Arm'ın Gazap'ıyla henüz hiçbiri tanışmamıştı.

"Sen, hiç başlama bile! Daha seninle görülecek bir hesabımız var," dedi Dante, Beş Beter'e kin kusarak. Beş Beter'in çenesi gerilirken Arm sırıttı.

Daha çok hesaplaşma!

"Diğerlerini de benimle sürecek misiniz? Belki de tüm Giz soyluları cezalandırmak istiyorsunuzdur? Biz olamadığınız için," dedi Hoki. Boynunda hançer yokmuş gibi rahat bir sesle konuşmaya çalışsa da Arm, onun ensesinden terler boşaldığını görebiliyordu. Çünkü ölüm geldiğinde bir zorba bile çaresiz kalırdı.

Ölüm, sensin. Ölüm, benim.

"Kapa çeneni, koca pislik. Burada seni öldürmesinler diye uğraşıyoruz ama o aptal ağzını açtığında bu hiç kolay olmuyor," diye tısladı, Lunu. Çilli yüzü panikle kızarmıştı.

"Tarla faresinin yardımına düştüysem öleyim daha iyi..." diye homurdandı Hoki.

"Puhu, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu, Aspen. Aklı başında gördüğü insanları konuşturmaya gayret ediyor, her-

kesi sakin tutmaya çalışıyordu. Puhu, Beau'dan destek alarak bir adım öne çıktı. Solgun alnında ter birikmişti. Gidişatın onu da rahatsız ettiği şüphesizdi.

"Hoki'nin yaptıkları korkunç. Ama bizim ondan daha iyi olmamız gerekmez mi?" dedi Puhu, herkesin duyabileceği bir şekilde. Birkaç kişi, saygı duydukları bu adamın sözleriyle başım salladılar.

"Şişko hergele haklı. Bütün avı yolda yemiş olsa bile," dedi Hoki, hançere rağmen kocaman sırıtarak. Arm, hançeri tutan elini sıktı.

Tam o anda yuhalamalar eşliğinde bir taş, Hoki'nin çenesine çarptı. Arm, taşın geldiği yeri anlamaya çalışırken Hoki acıyla inledi. Hemen peşinden bir tane daha geldi ama isabetini bulamadan yere düştü. Üçüncüsü, tam Dante'nin alnına isabet etti ve kız, bir küfür savurdu.

Aspen ve Beau, aynı anda fırlayıp onlara doğru koştular. Aspen, "Kesin şunu!" diye bağırdı, kalabalığa. Ardından, Dante'ye döndü ve kızın kanayan alnına bakarken, "Sen iyi misin?" diye sordu. Arm'ın da gözleri akan kana kayarken hançer, elinde ağırlaştı ve öfkesi arttı.

Beau, taş atan oğlanı tutup yere sererken Arm'ın içine soğuk bir nefret yayıldı. Lunu, bağırarak kargaşa içindeki topluluğa seslenmeyi deniyordu ama Arm, ihtiyatlı gözlerle gelebilecek tehlikeyi bekledi. Bu insanların hiçbiri korumaya değmezdi. Ve eğer onun ailesinden birine daha zarar verirlerse Arm, bu hançeri düşünmeden her birine saplardı. Arm, bir anlığına Dante'yi de aileden gördüğünü fark ederek şaşırdı. Kız, sorun olmadığını söylese de Aspen yarasına bastırmaya devam ediyordu.

"Toplum olmak böyle bir şey ise ben toplum olmak istemiyorum! Kalabalığın linç edeceği sıradaki kişiyi seçmekten başka bir şey yapmıyorsunuz!" diye haykırdı Lunu. Ela gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu ve yanakları öfkeyle kızar-

mıştı. Kardeşi, belki de ilk defa bu denli çaresiz ve küçük görünüyordu gözüne. Belki de ilk defa duygularını insanlardan sakınmadan dışarı vuruyordu.

"Seni aramızda isteyen kim ki sürekli konuşup duruyorsun, küçük enik?" dedi Lev, Lunu'ya tiksintiyle bakarak. Arm, hançerini Hoki'nin boğazından geri çekip Lev'i pataklamak için güçlü bir istek duydu. Lunu sinir bozucu olsa da, ona lanet bir hayat sunsa ve sürekli yalanlar söylese de hâlâ Arm'ın ailesiydi. Arm, onu sevmekte artık zorlansa da bu aralarındaki bağ öylece silinip atılacak türden değildi.

O yüzden Lev, Lunu'nun üstüne yürürken Arm, araya girmek için hazırlandı. Ama Nikita, ondan önce davrandı ve kötü hedeflenmiş yumruğunu Lev'in zaten kırık olan burnuna geçirdi. Oğlan, geriye savrulup acı içinde inlerken, "Onunla bir daha öyle konuşursan, o koca çeneni bir tur da ben kırarım," dedi, yumruğunu ovarak. Arm şok içinde sırıttı ama şaşkınlığı hemencecik bitecek gibi değildi. Hodbin, çalımlı adımlarla meydanın ortasına geçerken kibirli ayakçının mavi gözleri buz gibiydi.

"Hoki iğrenç bir pislik olsa da bir konuda haklı. Lev de yargılanmalı. O da oradaydı ve kabul edelim ki iğrenç bir yancı gibi gülmekten başka bir şey yapacak akıldan yoksundu ama bu onu daha masum yapar mı?" dedi Hodbin, seyircilere tek tek bakarak. Kalabalık, onu onayladı: "Şimdi ıslah olmazlarsa ileride yapacakları pislikleri bir düşünün. O yüzden bu işe karışan herkes, bedelini ödemeli. Başta da sen, seni sinsi ödlek," dedi, Lev'i işaret ederek. Lev, kanayan burnunu tutarak öfkeyle ona döndü ama Hodbin, oğlana bakıp sadece sırıttı. Kavga vadeden türden bir sırıtmaydı bu. Arm, kendi duramazken kardeşinin yanında duran bu insanlara bakakaldı.

"Yeter!" diye bağırdı Aspen. Oğlanın yakıcı öfkesi herkesi irkiltti. Sinirle meydanın ortasına yürürken bela arar gibi bir hâli vardı.

Ya da belki de bela olmak ister gibi.

Aspen'in alnında bir damar attı: "Hoki sürülecek. Bu işe karışan diğerleri de köy için çalışarak cezalarını çekecekler. Kana kan işine girersek bu yükün altında eziliriz. Bir daha köyün huzurunu bozan olursa bu konunun vatandaşlık şansını etkileyeceğinden emin olabilir," diye tehdit etti herkesi. Sesi keskindi ve kararı sadece onun vermesi herkesi dumur etmiş olsa da işte şimdi hep olduğunu iddia ettiği Güneş soylu gibi konuşmuştu. İnsanların görmeyi beklediği, adil ama acımasız lider gibi. Uyarır bakışları her bir gözü tek tek izlerken insanlar, onun kim olduğunu hatırlamış gibi süklüm püklüm kalakalmıştı.

"Dışarıda açlıktan ölmemi mi istiyorsun, 'dostum'? Beni sürünce elinde kan olmayacağını mı sanıyorsun? Böylece sen asil lider olurken ben kötü adam mı ilan edileceğim?" Hoki'nin sesi, Arm'ın hâlâ tuttuğu hançerin baskısı altında hırıltılı çıkmıştı.

"Bunu insanlarına eziyet etmeden önce düşünmeliydin," diye çattı Aspen.

Böylece karar birlikte değil, bir Güneş soylu tarafından verilmiş oldu. Belki bu da Hoki'nin talihiydi. Çünkü eğer Aspen kararı köye bırakmış olsaydı Arm, Hoki'nin şafağı göremeyeceğine oldukça emindi.

Ama şimdi, yeni günün ilk ışıkları altında Hoki, erzaksız bir şekilde yolculuğa çıkacaktı. Ve bu yolda yanında sadece ölüm olacaktı.

Gazap ve Arm, daha çok da Arm, bu sonuç karşısında keyifle gülümsedi.

11

Beau

Güneşin değdiği her teni yaktığı o öğleden sonra Beau, ait olmak istemediği bir köyde, sahibi olmadığı bir kulübenin çatısını onarıyordu. Meydana bakan bu eski yapı Beau'nun, Puhu'yu revire bıraktığı için ancak sonuna yetişebildiği büyük kavga sırasında, geri zekâlının teki tarafından üstünde tepinilerek hasar görmüştü ve şimdi çatısında kapatmaya çalıştığı kocaman bir delikle öylece duruyordu. Nedenini bilmediği bir şekilde Beau, bir anda bu insanlara yardım etmeye çalışırken bulmuştu kendini. Belki de bunun sebebi, onun yüzünden başarısız olan avlarından dolayı hissettiği suçluluk duygusuydu. Yine de onca hengâme arasında kimse onlara neden avsız döndüklerini sormamış ya da onlara kızmakla vakit harcamamıştı.

Ancak, bağırıp çağıran kalabalık yerini sefil bir sessizliğe ve derme çatma bir dayanışma hâline bırakmışken Beau, kendini bu insanlara karşı sorumlu hissediyordu. Zaten hiçbir zaman münzevi bir tip olamamıştı. Hep insanların arasında, kalabalığın ortasında bulurdu kendini ve burada da işler çok farklı gelişmemişti. Giz ve Hiç soylular arasında yaşanan karmaşa, denizden gelenlerin kabulünü büyük ölçüde kolaylaş-

tırmıştı çünkü kimse bir diğeriyle muhatap olmak istemiyor; bunun yerine kendi bölgesinde, kendi insanlarıyla vakit geçiriyordu. İki bölgede de hoşça karşılanan Beau ise bu karmaşadan uzak kalıp herkese yardım etmeyi tercih ediyor, eliyle iş yapmanın zevkini çıkarıyordu.

Bir işe yaramak gerçekten rahatlatıcıydı.

Özellikle, babasına dair bir ipucu bulmanın yanından bile geçememişken. Ya da Dante'ye kendini affettirmekten bu denli uzakken.

Elindeki çekici, ince kerestenin üzerine yerleştirdiği çiviye savurdu.

Normalde, çalışmak onu oyalıyor; sıkıntılarını unutmasını sağlıyordu. Ama şimdi Beau, gözlerinin karşısındaki kulübenin önünde duran ve içerideki hararetli tartışmanın bitmesini bekleyen Dante'ye kaymasına engel olamıyordu. Aspen ve Arm'ın içinde bağrıştığı kulübenin önü Dante dışında bomboştu. Hoki köyden sürüleli tam üç gün olmuştu ve etkileri hâlâ devam ediyor, insanları diken üstünde tutuyordu. Beau, Arm'ın o hançeri Hoki'nin boğazına dayadığı anı ise asla unutamıyordu.

Evet, o da birini öldürmek zorunda kalmıştı ama o zaman amacı, Dante'nin hayatını kurtarmaktı. Arm ise bunu sadece, gözü dönmüş halk istediği için yapmaya hazırdı. Kendini bile tanımayan bir avuç aptalın sözüyle birini öldürecek olmasını Beau'nun aklı almıyordu.

Arm, nazik ve sadık biriydi.

Beau, onun içten içe acı çektiğini; babasının ölümüyle sınandığını tahmin edebiliyordu. Yine de oğlanın suretindeki donuk ifade ve gözlerindeki yeni sertlik, Beau'nun tanıdığı ve sevdiği adamdan çok uzaktı. Onun için endişelense de elinden bir şey gelmiyordu.

Beau, çiviye bir daha vurdu ve yerine oturttu. Diğer keresteyi alıp yanına yerleştirdi, ardından da kenardaki başka bir çiviye uzandı.

Arm, Aspen'in ofisinin kapısını çarparak çıktı ve hışımla oradan uzaklaştı. Beau, Arm'ın gidişine bakarken Dante'nin oğlana seslendiğini duydu ama Arm durmadı. Ardından Dante, yorgunca iç çekerek kulübenin içine yürüdü. Büyük camlar sayesinde Beau olduğu yerden, Aspen'in masaya oturduğunu ve Dante'nin de onun yanındaki sandalyeye çöktüğünü rahatlıkla görebiliyordu.

Beau, onları izlememesi gerektiğini biliyordu. Ne kadar isterse istesin, Dante onu ilgilendirmemeliydi.

O yüzden, çiviyi yerine yerleştirdi.

Sadece ufak bir bakış atacaksın, hepsi bu.

Neticede Beau da arzularının esiri bir insandan ibaretti. O yüzden kendini, bir anda kulübenin içine küçük bir göz atarken buldu. Aspen, keyifsizce bir şeyler anlatıyordu. Sonra oğlan, aniden durdu ve mahkeme gecesi Dante'nin başına gelen taşın açtığı yaraya dikkat kesildi. Biraz daha yaklaştı ve yaraya dokunmak için elini uzatıp Dante'nin saçını, kulağının arkasına attı.

Beau, omurgası gerilirken elindeki çekici sımsıkı tuttu.

Dante'nin herhangi bir canlının bu kadar yakınında durmasına izin vermesini aklı almıyordu. Aspen biraz daha yaklaşırken Beau'nun göğsü iyice daraldı. Dante'nin irkilip uzaklaşmasını bekledi ve belki de çaresizce diledi ama Dante kımıldamadı. Beau'nun, aldığı hava bile canını yakmaya başlamıştı. Çekici kaldırdı ve küçük bir Aspen olarak hayal ettiği çivinin canını okumak için hızla savurdu.

Çekiç, baş parmağının üzerine inerken Beau, keskin acıyla bağırdı: "AH! SİKTİR!"

Derin bir nefes vererek önce kan oturan ve delicesine zonklayan parmağına; ardından da bağırışını duymuşlar mı diye, tekrar kulübeye baktı.

Tabii ki, duymuşlardı!

Yürüyen Kadın aşkına!

İkisi de ne olduğuna bakmak için dışarı çıkarken Beau, çenesini sıktı ve yüzünün utançtan kızarmadığını umdu. Diğer elinin tersiyle terli alnını sildi ve rahat görünmeye çalıştı.

"Sen iyi misin?" diye bağırdı Aspen ona, durduğu verandadan inerken. Güneşin altında kalan oğlanın kaşları çatılmıştı. Dante, bir adım gerisinde, gölgede durdu ama Beau, kızın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Utançtan ölmeseydi belki Beau da zahmet edip bakışlarına karşılık verebilirdi.

"Küçük bir hesap hatası. Sorun yok," dedi Beau, çenesini sıkmaya devam ederek. Dante, bir saniye daha durdu ve ardından dönüp içeri geçti. Beau, rahatlayarak bir nefes verdi.

"Yardım edebilirim?" diye önerdi, Aspen.

Tabii ki edebilirsin, mükemmel pislik.

"Senin kurtarman gereken bir köy var," dedi Beau, kendini kibar kalmaya zorlayarak.

Ne saçmalıyorsun, bir de madalya tak istersen!

"Fikrin değişirse, seslen ya da bir çığlık daha at," dedi Aspen, ona gülümseyerek. Beau'nun onun kafasına çekici fırlatmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Bence o zavallı çekici öldürmeden bırak, dostum," dedi Beş Beter, kenara dayalı ahşap merdivenden onun yanına tırmanarak.

Beau, o zaman, çekici ne kadar sıktığını fark etti ve kenara fırlatıp kanayan eline baktı.

"Ben çığlık falan atmadım," diye homurdandı Beau, kanı pantolonuna silerek. Beş Beter onu onaylayarak başını salladı ve "Ben, çok erkeksi bir kükreme duydum sadece," diye

yemin etti, tüm ciddiyetiyle. Beau, onun şakasına sırıttı. Beş Beter de ona sırıtarak karşılık verdi. Gülmeye alışkın olmayan biri gibi eğreti durmuştu bu sırıtma yüzünde ama somurtkan ifadesinden daha iyi olduğu kesindi.

Beau, önüne gelen bir tutam saçı geriye attı. Saçları artık omuzlarına geliyordu ama Beau, her Arklı gibi onları sıkıca tepesinde toplamayı sürdürüyordu. Eski âdetleri bırakmak kolay değildi ama kendini böyle hâlâ kökenlerine bağlıymış gibi hissediyordu.

"O kibirli piçte ne buluyor, anlamıyorum," diye mırıldandı Beau. Bu konuları başkasıyla konuşmak bile garip geliyordu ona aslında. Dante, onun paylaşamayacağı özel bir sırrı gibiydi. Belki de en büyük zayıflığıydı. Yine de Beş Beter ve Puhu, dönüş yolculukları boyunca yediği tüm haltları dinleyerek eğlenmişlerdi. Aslında Beau'nun amacı sadece Puhu'nun dikkatini yaklaşan ölümünden uzak tutmaktı ve bunu da başarmıştı. Puhu, ona ve açıklayamadığı hislerine saygı duysa da Beş Beter bunu daha çok Beau'yu sinir etmek için kullanıyordu.

"Dante'ye ihanet edip onu babasına tutsak vermemiş olabilir mi? Kızın çıtasını bayağı düşürdün çünkü. Şu kereste bile senden daha iyi bir sevgili adayı gibi."

"Çok sağ ol. Neden seninle sohbet edilmediğini hatırlattığın için," diye tersledi onu, Beau.

Evet, Beş Beter'e kesinlikle anlatmamalıydı.

Oğlan sırıttı. "Ben yalan söylemem, kardeşim... Yani senin güzel kızlara genelde yaptığının aksine."

"Şaka yapmıyorken seni daha çok seviyordum," diye homurdandı Beau, onu geride bırakıp merdivenden inerek. Ardından, merdiveni çekip yere dayadı ve çatıda kalan arkadaşına sırıttı.

"Hey! Burada işin daha bitmemiş ki!" diye söylendi Beş Beter, arkasından sinirle. Beau, gözlerini kısarak oğlana el salladı: "Sen ve kötü mizahın, bensiz de idare edersiniz bence."

Beş Beter, arkasından bir küfür savurdu ama Beau, ona aldırmadı. Oğlan mızmız bir hergele olsa bile Beau, onu sevmeye başlamıştı.

Revire yürürken elinin tersiyle tekrar alnını sildi. Havalar çok sıcaktı ve Beau, güneş altında aralıksız saatler geçiriyordu. Yine de bundan şikâyet edemezdi. Bir yıllık kürek mahkûmluğundan sonra tekrar toprağa basmak ve güneş altında dolaşabilmek, sadece şükredebileceği bir ödüldü. Yanından geçen iki kız ona bakarak gülümsedi. Beau da onlara mahcup bir baş selamı verdi. Kızlar kıkırdayarak uzaklaşırken Beau, omzunun üzerinden onlara baktı.

Kalbi neden kolay yolu seçip başka bir kıza kapılmıyordu ki?

Neden durup durup en zoru, en imkânsızı istiyordu? Dante hep erişilemez olduğu için miydi bu? Ama Beau, onun dikenlerle dolu kalbine bir kez bile olsa dokunmuştu ve o kalpte hâlâ bir yeri olmasını her şeyi göze alabilecek kadar çok istiyordu.

Hodbin, onu, tam revirin girişinin karşısındaki masaya ayaklarını uzatmış; yayılarak oturur bir şekilde karşıladı. Elindeki kâğıda bir şeyler yazıyor, ara ara durup yazdıklarına alıcı bir gözle bakıyordu. Dağınık sarı saçlı bu oyunbaz oğlan, mavi gözlerinin altına siyah bir boya sürmüştü. Bu, Gezginlerin çoğunun sürdüğü türdendi ve Beau, onun da köklerine sadık kalmak istediğini buradan anlayabiliyordu. Oğlan da en az onun kadar buraya ait hissetmiyor gibiydi. Yine de bir şekilde Beau'dan daha iyi ayak uydurmayı başarmıştı.

İçeri girdiğinde Hodbin, başını kaldırıp ona bakmadı bile. Beau, iç çekerek Puhu'nun uzanıp kitap okuduğu yatağına

doğru ilerledi. Gözleri eski, cildi yıpranmış kitabın ismine takıldı.

Gümüş Yürek.

Yaralı arkadaşı onu fark edince okuduğu kitaptan başını kaldırıp Beau'ya gülümseyerek el etti. Puhu, okuduğu şeyleri ona anlatmaktan mest olan bir tipti ve Beau da yolda geçen bu kitabın hikâyesini, sevgili yoldaşından dinlemeyi bir hayli sevmişti. Kitabı henüz bitirmediğine sevindi. Şu an kafasını dağıtacak herhangi bir maceraya, hayır demezdi.

"Bugün nasılsın bakalım, nazik dostum?" dedi Beau, içten bir sırıtmayla bu yeni arkadaşına yaklaşırken.

"Senden iyi gibiyim. Eline ne oldu?" diye sordu Puhu, kaşlarını çatarak. Bunu yaparken de kitabı özenle, yastığının altına saklamayı ihmal etmedi.

"Küçük bir iş kazası," diye geçiştirdi Beau. Yine de çekici geçirdiği baş parmağından az da olsa kan akıyordu.

"Sana pansuman yapmam, prenses," diye homurdandı Hodbin, kâğıda bir şeyler yazmaya devam ederek. Beau, ona ters bir laf edemeden Lunu, küçük bir hoplamayı da andıran keyifli bir yürüyüşle yanlarına geldi. Kayalı kızın gözlerinin içi gülüyordu ve biraz bile olsun iyi beslenmesi sayesinde yanaklarına renk gelmeye başlamıştı.

"Ben yaparım," diye gönüllü oldu Lunu, Beau'ya sırıtarak. Hodbin, bunu duyunca gözlerini devirdi.

"Teşekkür ederim, Lunu. Ama ciddi bir şey değil." Beau, kıza yorgun, küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Oh, buna sevindim çünkü bu işten kesinlikle anlamıyorum," dedi, rahatlamış bir soluk verip Beau'ya sargı bezini uzatarak. Sonra da sık sık yaptığı bir şeymiş gibi, Puhu'nun ayak ucuna oturdu: "Onun aksine. O hiç fena sayılmaz," dedi, Hodbin'i çenesiyle işaret ederek.

"Ben, her konuda harikayım çünkü," diye yanıtladı Hodbin, gözlerini kâğıttan ayırmadan.

"Hayır, değilsin. Neyse ki bu konuda iyi. Gerçi şu arkadaşın muhtemelen bacağını kurtaramayacak ama en azından Puhu'nun yarasının iltihap kapmamasını sağladı," dedi, uyuyan Korkuluk'u uyandırmamak için sessizce konuşarak. Beau, karşı sırada uyuyan Korkuluk'un yarasının gerçekten de kararmaya başladığını gördü.

"Minnettarım," dedi Puhu, Hodbin'e içten bir baş selamı vererek. Hodbin, eliyle küçük bir reverans yaptı ve "Olsan iyi olur çünkü bu işten para almıyorum. Tek tesellim, siz sefillerin minneti," diye homurdandı.

"Evet, bunu sadece pamuk gibi bir yüreği olduğu ve çiçek toplamaktan hoşlandığı için yapıyor," dedi Lunu, bilmiş bilmiş. Beau, kıza sırıttı. Hodbin, sinirle Lunu'ya döndü ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde, "Onlar, çiçek değil: şifalı otlar," diye açıkladı, huysuz huysuz. Bunu, bin defa yapmış biri gibi bıkkındı.

Lunu ve Puhu, göz göze gelip kıkırdadılar. Hodbin'i sinir etmek, aralarındaki küçük bir rutinin parçası gibiydi ve bunu fark edince Beau'nun içine bir sıcaklık yayıldı.

"Kendine bir yer bulmana sevindim. Götün teki olsan da," dedi Beau, Hodbin'e doğru dönüp parmağını bandajlarken.

Hodbin ise ona sadece, kaba bir hareket çekti. Ama ona aldırmayan Lunu, "Bu gece dolunay var," diye duyurdu, oturduğu yerde heyecanla kıpırdanarak.

Beau, anında gerildi. Bir süre önce, günleri takip etmeyi bırakmıştı ve açıkçası Gizler hiç dönmese, çok daha mutlu olacağından emindi. Bu köyde, küçük ve sade yaşama pekâlâ ayak uydurabilirdi. Ama bunun için babasından vazgeçmesi gerekirdi ve bu da asla yapamayacağı bir tercihti.

"Bunun iyi bir haber olduğunu sanmıyorum," dedi, Puhu'ya bir bakış atarak. Arkadaşı sadece üzgün bir şekilde omuz silkti. Gelecek şeyin ne olduğunu, Giz soylu oğlanın

kendi de bilmiyordu ve en az Beau kadar heyecansız olduğu belliydi.

"Sizin için iyi değil zaten," dedi, Puhu'nun yan yatağında uzanıp tavanı seyreden Lev. Dağılmış suratına ve kırık kaburgalarına rağmen, yine de burnu dikti ve kibrinden ödün vermiyordu. Beau, Giz soylu oğlanı görmezden geldi ama Lunu, bunu yapmadı.

"Uyurken seni yastıkla boğmamı istemiyorsan kapa çeneni," diye tısladı Lunu, omzunun üzerinden oğlana tehditkâr bir bakış atarak.

Lev, kıza zehirli bir ifadeyle karşılık verdi ama çenesini kapattığı da Beau'nun gözünden kaçmadı. Bıyık altından bir gülüşle Puhu'ya baktığında iri dostunun suratında şoka uğramış bir ifade gördü. En küçük arkadaşının arsız cüreti, en büyük arkadaşının hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Ardından Lunu, Puhu ve Beau göz göze geldiler ve aynı anda, bir kahkaha patlattılar.

Beau, kararan göğe bir bakış attı. Parlak dolunayın altında, meydanda suspus hâlde oturan gençlerin üzerine tedirgin bir bekleyiş çökmüştü. Kimse ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve sırada ne olacağı da bir o kadar muallaktı. Her kıpırtıda hepsi birbirine bakıyor; bir anlam, bir mesaj arıyordu. Ama Beau'nun kaçamak bakışları, Dante'nin üzerindeydi. Kız, sessizce ateşi izlerken öyle güzeldi ki Beau gözünü ondan alamıyordu. Bütün köy, yanında yok olsa bile gözünü Dante'den alabileceği de şüpheliydi ya zaten. Aynı anda, düşüncelerini duymuş gibi, Dante de başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Kızın öfkeli bakışları ona kilitlenirken zaman ağırlaştı ve akmayı bıraktı. Geçmiş ve gelecek, sanki yoktu; belki de hiç olmamıştı. O anda, sadece Dante vardı ve tek gerçek de

onun gözlerinde saklıydı. Bakışlarının buluştuğu saniyeler birbirini izlerken Beau, kendini hem kaybolmuş hem de ait olduğu yere varmış gibi hissetti.

"Duydunuz mu?" diye sordu, Pim. Dante'nin bakışları, üç yan sırasında oturan zarif yüzlü oğlana kaydı. Ve sırf bu anın büyüsünü bozduğu için bile Beau onu yerin en dibine gömebilirdi. Sinirle bir nefes verdi.

Hiçbir şey duymuyordu. Dahası, o güzel, yeşil gözler artık ona bakmıyordu.

"Ben de duyuyorum," dedi, Artuk. Beau, çekik gözlü esmer oğlana döndü. Birkaç kişi daha onu onaylarken sonunda Beau da duydu.

Derinden, esrarengiz gümlemeler; adanın kalbinden, belki de yerin göbeğinden geliyordu.

Sanki biri, altlarındaki toprağı yumrukluyormuş gibi boğuk ve kesik kesikti. Sonra bu gizemli ses yükseldi ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde hızlandı. Beau ayaklanırken diğerleri de kalkmaya başlamıştı. Aspen, eline bir meşale alıp en öne geçti ve hepsi birlikte sesin geldiği yöne, köyün ikiz kapılarına doğru yürümeye başladılar. Birbirlerine yakın duruyor, korkularını ve meraklarını paylaşarak ilerliyorlardı.

Aspen, kapıyı açıp dışarı adımını attığında Beau, gerilerde olmasına rağmen uzaktaki loş parıltıyı seçti. Ağaçların dalları arasına saklanmış bu ışık, onları çağırıyor gibiydi. Beau, kendini ateşe çok yaklaşan bir böcek gibi hissetse de hep birlikte sesleri ve ışığı takip ettiler. Kuru kökleri aşıp karanlığı delen aydınlığa yaklaştıklarında onları Gizler karşıladı. Uzun kırmızı cübbeler içindeki onlarca Giz, küçük açıklığın ortasındaki bir kuyunun etrafına toplanmıştı. Kenarda duran, daha sade giysiler giymiş olanlar ise ellerindeki büyük davulları çalıyor; onları kuyunun çevresine davet ediyordu. İçlerinden en yakın duranı, eliyle onlara oturmalarını işaret ederken herkes bu davete mecburen itaat etti.

Tedirgin edici sessizlik sürerken gösterişli bir adam öne çıkıp cübbesinin başlığını indirdi ve onlara ruhlarını bilirmiş gibi baktı.

Baştankara.

Tabii ki, bu büyük gösterideki başrol, ona aitti. Beau, küçümseyerek adamı süzdü. Ama adam, en sevdiği maskesi olan cana yakınlığını yüzüne takmıştı bile. Gelgelelim konuştuğunda sesi puslu, neredeyse tehditkârdı.

"İlk görevinizde sizden bir toplum kurmanız istendi," dedi, konuyu uzatmadan.

Bazıları sessizce başını sallarken, bazıları gözlerini kaçırdı. "Rollere ve görevlere ayrılıp birlik olmanızı bekledik. Birçoğunuz, bu basit görevi bile tamamlamayı başaramadı."

Utancm herkesi etkilediğine emin olana kadar sessiz kaldı. Bu kusurun hepsini damgaladığma ikna olunca gözlerine zalim bir pırıltı çöktü. Başarısızlıklarını diler, belki de umar gibi bir pırıltıydı bu. Gücün onda olduğunu bilen ve bunu kullanmaktan çekinmeyeceğini gösteren bir jest.

"Bazılarınız kendi rollerini bulurken bazılarınız öylece bekledi. Sorumluluk almadı ya da arayışını tamamlayamadı. Bunun sonuçları ve bedelleri olacak, elbette. Bir Giz'e yakışan, öne çıkıp vazifesini gururla taşımaktır." Sesi gürleşirken Beau'nun etrafındaki kalabalık daha da sindi: "Bir Giz'e yakışan, önderlik etmektir. Vatandaşlık demek, Gizliman'a hizmet etmek demektir ve bu sorumluluğu almaya gönüllü olmayan kimse buranın tebaası olamaz."

Beau, adamın, elindeki otoriteyi çok sevdiğini görebiliyordu. Gelecekteki vatandaşları seçtiği bu konum, çoğu kendini bilmez insanı zehirleyecek kadar güçlüydü. Beau, onun küçük bir adam olduğuna böylece emin olmuş oldu. Yetkiyle zehirlenmek ancak kabiliyeti zayıf ve başka sunacak bir şeyi olmayan sefil ruhlara özeldi.

Beau adamın notunu verirken Baştankara, sesini biraz daha alçaltma lütfunda bulunup şovuna devam etti: "Bu, başarılarınızı ve başarısızlıklarınızı üstünde taşıyacak olan sizlersiniz. Gerçek hayatta olduğu gibi, burada da attığınız her adımın bir karşılığı var. Bazılarını gururla göğüslerken bazıları da utanç içinde üstünüze yapışır kalır," dedi Baştankara, gözleri, Nikita'nın yaralı yüzündeyken. Adam, kızı sessizliği ile ezdi ve en sonunda Nikita, bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Baştankara, tekrar çenesini dikleştirdi: "Lider. Öne çık, evladım."

Aspen, oturduğu yerden kolayca kalkıp öne çıktı ve kalabalığa bakmadan, Baştankara'nın karşısında durdu. Baştankara, oğlanı gururla süzdü ve ardından da başka bir Giz'in getirdiği sandığın içinden bir şey çıkarıp oğlanın siyah atletinin yakasına taktı.

"Bu mühür; en şanlı liderlerimizin, öncülerimizin ve başlarımızın göğsünde ışıldamış, ileride olacakları yüceliğe ulaşmalarını sağlamak için bir vesile olmuştur. Yerdengezen'i gururlandır, çocuğum," dedi, babacan bir sesle. Aspen, adama mağrur bir edayla gülümsedi ve ardından da dönüp yerine oturdu. Etraf, meraklı fısıltılarla dolmadan önce Baştankara, herkesi bastıran bir sesle tekrar konuştu:

"Bu ve bunun gibi onlarca mühür, sizi, gelecekte olacağınız Giz yapmak için bekliyor. Bazılarınız, bugün başarılarını göğsünde taşıma onuruna erişecek. Bazılarınızın ise kalan sınavlar sayesinde mühürlere sahip olmak için bir başka şansı daha olacak. Sadece, bu mühürlerden en az ikisini göğsünde taşıyanlar, Temizlik Töreni'ne katılmaya hak kazanacak. Eğer daha fazla mührünüz varsa bu elbette ki size avantajlı bir konum sağlayacaktır. Önce mühürlere, ardından bize ve en sonunda da Yerdengezen'e layık olduğunuzu kanıtlayın, evlatlarım."

İnsanlar kendi aralarında bir konuşmaya dalarken Beau, farkındalıkla Aspen'in göğsündeki mühre baktı. Bu mühür, av sırasında kurtardığı geyiğin boynundaki kolyenin ucuyla, neredeyse aynıydı.

Beau, cebindeki şeyin ağırlığını hissetti ve ona daha önce dikkat etmediği için, kendine bir küfretti.

"İsmini okuduklarım, öne çıksın," dedi Baştankara, eline bir parşömen alarak.

"Arm, Sedir, Boğar." Bir süre kalabalık, bu isimleri sindirmeye çalışırken Beau da erzak grubunun büyük bir kısmı olan ekibe baktı. Sedir, utanmış; Boğar, gururlu; Arm ise umursamaz görünüyordu. Asıl ilginç olan ise hiçbirinin şaşırmış görünmemesiydi. Peş peşe Baştankara'nın önüne geçtikleri sırada hâlleri fazlasıyla sakin, fazlasıyla hazırlıklıydı.

Baştankara, kocaman gülümsemesini takındı: "Sizleri tebrik ederim, evlatlarım. Erzaklarla birlikte köye dönmeyi başardınız ve bu gururu göğsünüzde taşımaya hak kazandınız. Fedakârlık Mühürlerini her taşıyan gencimiz, toplumu için zorlukları göğüsleyecek azme ve özveriye sahiptir. Gelecekte yapacağınız işlerin de bu erdemlerle kutsanmış olacağına eminim," diye duyurdu, dinleyen kalabalığa.

İkisinin Hiç soylu ve birinin de denizden gelen olmasından rahatsız olan mırıltılar, Beau'nun kulağına geldi. Baştankara, siyah atletlerinin üzerine mühürleri takarken Beau, fısıldaşan kalabalığa baktı ama etrafı hoşnutsuz yüzleri seçemeyeceği kadar iyi yalancılarla çevriliydi.

"Maalesef, av grubu aynı başarıyı gösteremediği için onlar, bu şanslarını kaybettiler," dedi Baştankara, cık cıklayarak. Gözleri, Beau'nun gözlerine takıldı ve kibirle sırıttı. Beau, adamın tüm bu detayları nereden bildiğini bilmiyordu. Tüm köyden ve ayrıca av sırasında yaşanan talihsizlikten bile haberi var gibiydi. Yine de Beau, adamın bakışlarına boyun eğmeyi reddetti.

Adam, sonunda tekrar kalabalığa hitaben konuştu: "Ama köy içinde yaptığınız mahkemeden de haberimiz var. Bu da takdir edilesi bir tarafsızlık örneği olduğu için, aranızda bu konuda etkili bir duruş sergileyenlerin bir şansı daha doğdu. İsmini okuduklarım, öne çıksın."

Tabii ki, ondan da haberin var ama nasıl?

"Aspen, Arm, Tamu, Artuk ve... Lunulata." İsimleri okunduktan sonra iki yanında oturan Lunu, heyecanla soluk verdi. Beau, kıza cesaret veren bir gülümsemeyle baktı. Lunu da ona gülümsedi ve heyecanla diğerlerine katılıp sıraya girdi. Oğlanların yanında çelimsiz ve küçük dursa da en arkadaki yerinde, göğsü gururla şişmişti ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"Adalet mührünü zamanında taşıyan her gencimiz, şimdilerde Gizliman için büyük işler başarmış, şerefli ve hakkaniyetli Gizler olmuşlardır. Kimi onurlandırdığınızı hiçbir zaman unutmayın. Ve ne uğruna savaştığınızı."

Arm ve Aspen'in ikinci mühürleri takılırken, arkasındaki birileri kıskançlıkla homurdandı. Beau, omzunun gerisinden konuşanlara baktı ve Lev, Mimi ve Rollo olduğunu gördü. O yüzden Lunu'nun mührü takılırken Beau, sırıtarak önüne döndü ve gecenin ortasındaki canavarları bile uyandıracak kadar sesli bir ıslık çalarak, Lunu'ya tebriklerini sundu.

"Bu kız, bir Kaya'nın gördüğü en belalı ahtapot!" diye coşkuyla tezahürat etti Beau, etrafında oturan kızları kıkırdatarak.

Lunu, gülmemek için kendini zorlarken çilli yüzü kızardı ve bedeni iki büklüm oldu. Baştankara, Beau'ya ayıplayan gözlerle bakarken Beau o sahte herifin kurumuna aldırmadı ve sırıtmaya devam etti. Mührü takılan mağrur Lunu yanından geçerken Beau'nun açtığı kocaman eline küçük bir çak yaptı ve Beau da kıza bir göz kırptı. Lunu'nun mahkeme sırasında yaptığı şey cesaret isterdi ve bunun karşılığında biri

ödül alacaksa bu idamı destekleyenler değil; buna karşı çıkan Lunu olmalıydı, elbette. Beau, Kayalı kızın büyüdüğünü, kendini ve dünyayı keşfettiğini görebiliyor; eskinin inatçı bencilinin bu şaşılacak değişimine keyifle şahit oluyordu.

"Diğerleri, üzülmeyin. Kutlukan Festivali'ne kadar, mühürlerinizi toplamak için yeterince vaktiniz olacak. Yılanların her şeyi gördüğünü ve duyduğunu unutmayın. Onların toprakları, onların göğü altında yaşarken, hepimizin koruyucusu olan Yerdengezen'i gururlandırın. Ömrünüz şölen olsun, evlatlarım."

Davullar, bir kez daha aynı tekinsiz tonda çalmaya başladı ve Baştankara, bu gece son kez konuştu: "İkinci sınavınız, yarın sabahın ilk ışıklarıyla, Batık Hisar'da başlayacak. Tam on tane çok değerli hazine, tatlı suların içindeki ölü şehirde sizin tarafınızdan bulunmayı bekliyor. İster bir başınıza, ister takım olarak çalışın. Günün sonunda her sembolün yeri ve zorluğuna göre mühürlerinize kavuşacaksınız. Tabii, hayatta kalmayı başarırsanız."

Baştankara'nın son cümlesinin yarattığı şok, hepsinin üzerine bir lanet gibi çökerken Beau, kendine bir söz daha verdi: Ne olursa olsun, gireceği sınavların hiçbirinde ölmeyecekti. Ölmeyecek ve o aptal mühürlerin hepsini toplayacaktı. Sonra da her bir mührü Dante'ye verecek ve onun, gerçekten yaşamaya değer bir hayatı olacağından emin olacaktı. Dante bir daha onun olmayacaksa bile, yaşayacağı tüm dünyanın ve güzelliklerinin kızın olmasını sağlamalıydı. Bunu ona borçluydu.

12

Hodbin

*"Harabenin olduğu yerde, hazine için bir umut vardır."**

Rûmî

Boğucu sisin kaybolmuş ruhlar gibi kol gezdiği virane şehirde bir hazine aramak, Hodbin'in şiirlerine konu edeceği türden gösterişli bir ölüm değildi. Gelgelelim, geleceği ile arasında duran bu yıkılmış krallık, oğlana meydan okur gibi bir heybetle karşısında uzanırken Hodbin, onu çağıran Yaşlı Adam'ın fısıltısını, dikildiği çimenlikten bile duyabiliyordu. Gezginlerin savaşçı tanrısı, ona Kırk Gemi'sinde bir kamara vadediyor; toprağın dertlerini, toprakta doğan insanlara bırakmasını buyuruyordu. Hodbin'e denizden geldiğini ve asıl hazinenin de kanında akan bu tuzlu, fırtınalı derya olduğunu fısıldıyordu.

Bir gemi üzerinde sonsuz ufka bakmak varken burada ne işi vardı ki Hodbin'in?

Tepesinde kasvetle bağıran karatavuklar uçarken Hodbin, aslında korkusunun yansıması olan bu esrarengiz sese kar-

* Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (1207- 1273)'nin sözlerinden biridir. -e.n.

şılık yorgun bir nefes verdi. Çünkü tanrısı bizzat gelip onu ensesinden tutup götürmek istese bile Hodbin şimdi, tam şu anda pes edemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Bugün değil, Yaşlı Adam. Daha yapacak çok iş var.

Ama Batık Hisar'ın uğursuz görünüşü pek de insanı yüreklendirecek türden değildi. Besbelli bu da kör talihin Hodbin'e ettiği son küfürdü. Zaten epeydir süren uğraşları boşa gittiği için Hodbin'in sinirleri tepesindeydi; bir de korkunun gölgesi ensesinde gezerek mağlup olamazdı. Hodbin için başarısızlık, ölümden bile daha fena bir sondu. Onca yardımlaşma ve kendinden verdiği ödünler, hiçbir işe yaramamış; çektiği sıkıntılar, Korkuluk'un iltihaplı yarasına yaptığı işe yaramaz pansumanlar ve Puhu'nun koca karnına her gün sürdüğü merhemle bile onun bir mühür kazanmasını sağlayamamıştı!

Ve bakın hele, ortaklık, yılların adanmış bencilinin eline ne geçirmişti?

Hiçbir şey!

O yüzden Hodbin, sabahın ilk ışıklarıyla Batık Hisar'ın kalıntılarına vardıkları anda çevresindeki dehşete düşmüş yüzleri bir kere süzmüş ve çoktan kararını vermişti. Ne demeye bu insanlarla ortak olacak, yanlarında durup vaktini harcayacaktı ki? Yoluna hep yaptığı gibi bir başına devam edecek; bu sefer, hedefiyle arasına kimseciklerin girmesine izin vermeyecekti. Şimdilik, sadece sessiz ve kurnaz olup dikkat çekmemesi yeterliydi. Gerçi şu an kimsenin dikkati, kafasında kırk planın aynı anda döndüğü Hodbin'in üzerinde değildi ya zaten.

Bunun nedeni, Batık Hisar denen bu eskinin gösterişli şehrinin herkesin kulağına ölüm vadeden fısıltılar getirmesiydi. Çok büyük bir gölün içerisindeki yıkık kalıntılarından ibaret olan bu harabe, zorlu bir labirenti andırıyordu.

Ama herkesin birbirine sokulmasının sebebi bu değildi.

Hayır, hepsinin korkudan benzini solduran asıl mesele, bu sular altında kalmış şehrin gardiyanlarının yüzlerce timsah olmasıydı. Her bir harabenin köşesinde yüzen bu koca haşeratlar, belki de hazinelerinin nöbetini tutuyor; onlara yaklaşacak kadar salak olan avlarıyla güzel bir ziyafet çekmeyi bekliyorlardı.

Hodbin, kısa hayatında ilk defa böyle korkunç bir mahluk görmüştü! Kocaman pullarla kaplı koyu yeşil teni ve devasa dişlerle dolu ağzıyla bu canavarlar, neredeyse iki metreyi buluyor ve kıyıdan izleyen herkesin ödünü koparıyordu. Bundan dolayı da karamsar yüzlü rakipleri, Hodbin'in etrafında panikle ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

"İşim olmaz! Hiç olmak mı? Ölü olmak mı? Bence cevap bariz!" dedi Korkuluk, başını iki yana sallayarak. Elindeki Beau'nun yaptığı baston bozmasına yaslanmış, suya bakmayı bile reddediyordu.

"Bu yüzden böyle smavlar yapıyorlar. Senin gibi yüreksizler, Gizlerin adını kirletemesin diye," diye cevap verdi ona, ismi Kai olan serseri. Hoki'nin eski dostlarından biriydi ve mağlup lideri gittiğinden beridir sesi daha çok çıkar olmuştu.

"İstediğini söyle! Kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değilim." Ama Hodbin, utancın gölgesini Korkuluk'un kızaran yüzünde görebiliyordu.

"Yerdengezen, şu hâlini görse yüzüne tükürürdü," dedi Kai, tiksintiyle. Bu da Korkuluk'u bir hayli kızdırdı. "O suya girmeyi düşünüyorsan göründüğün kadar aptalsın demektir," dedi, hınç dolu bir sesle.

"Ne dedin sen?" Kai, süratle koşup Korkuluk'u yakasından yakaladı ve en yakın ağaca yapıştırdı. Aspen, hemen iki oğlanın arasına girdi. Daha fazla kavga gürültüye sabrı olmadığı belliydi.

"Kesin şunu. Önümüzdeki engel yeterince güç değil mi de birbirinizle didişerek vakit kaybediyorsunuz?" dedi, ikisinin de gözlerinin içine bakarak.

"Bu çelimsiz piç, bana aptal dedi," diye hırladı, Kai. Ama henüz Aspen'e diklenecek kadar da gözü dönmemişti.

"Ne olmuş? Annen sana daha kötülerini söylüyor. Yürü, hadi," dedi Aspen ve Giz soylu arkadaşını kolundan çekerek, Korkuluk'tan uzaklaştırdı. Tartışmayı fırsat gören bazı aklı evveller, koşarak en sığ yerlere bakmaya çalışıyor; yine de birbirlerinin yakınından ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Hodbin, odağını bu saçma insan münasebetlerinden ayırıp her bir noktayı gözleriyle tarttı. Kulakları ne Aspen'in cesaret veren konuşmasını duydu ne de bazı Giz soyluların hırçın planlarını dinleyerek vakit kaybetti.

O, sadece en iyi bildiği şeyi yapıp gözlemledi.

Gölün en karanlık noktasında kocaman bir anıt vardı. Camsız pervazlarını yosunlar kaplamış, karanlık ve çürümüş bir mabet gibi kubbesi göğe değiyordu. Tüm binalar arasında en dikkat çeken yapı keskinlikle oydu ve Gizlerin değerli bir hazineyi koyacağı belli ki en bariz yerdi. Ama anıtın etrafında bolca timsah dolaşıyordu ve Hodbin, kesinlikle postunu bu kadar çabuk tehlikeye atacak değildi. O yüzden anıtı es geçerek arayışma devam etti. Labirent gibi görünen yığıntı da kesinlikle Hodbin'in hazineyi saklayacağı yerlerden biri olurdu ama orası da çok açıktaydı. Anıta cesaret edemeyenlerin ilk seçeneği muhtemelen bu labirent olacaktı ve dişe diş amansız bir rekabet, şu an şansını azaltmaktan başka bir işe yaramazdı. O yüzden Hodbin, onu da eledi.

Biraz düşünüp taşındıktan sonra en akıllıcasının önce hazineyi değil, suya girilebilecek en uygun noktayı aramak olduğuna karar verdi ve bu sefer yepyeni bir gözle etrafına bakmaya başladı. Anıtın ve labirentin olduğu kısımlarda su daha sakindi. Küçük dere yataklarından göle karışan nehir suları

ise yoğun bir akıntıya sebep oluyordu. Bu yerlerden gelen su, çok daha hırçın ve çok daha hızlıydı. Hodbin, keyifle fark etti ki timsahların neredeyse hepsi durgun suda yüzüyor; akıntı olan bölgeler, bu haşeratları uzak tutuyordu.

İşte bu bilgi, onun fırsatıydı.

Son kez kalabalığa baktı ve suya girmek için üstünü çıkaran, Rollo isimli Giz soyluyu gördü. O ve Kai, kendilerini kanıtlamak için talihlerini fazlaca zorlamaya niyetliydiler. Aspen, onlara bunun çok tehlikeli olduğunu açıklamaya çalışırken kalanların çoğu da planlarını duyma umuduyla onların etrafında toplandı. Hepten kargaşaya kapılmış kalabalığı atlatmak, beklediğinden de kolay olmuştu. Hodbin, görünmeden ağaçların arasına sıvıştı ve gölü solunda tutarak, ormanın içinden ilerledi. Her adımında ardını iki kez kontrol etmesi gerekmişti çünkü kimsenin onu takip etmesini istemiyordu.

Hodbin için artık ortaklık dönemi bitmişti.

Gerisinde bıraktığı kalabalıktan suya çarpma sesi ve hemen peşinden de korkunç bir çığlık geldi. Başka çığlıklar da eklenip ölü şehrin taşlarını yardım isteyen feryatlara boğarken Hodbin, ardına dönüp bakmadı bile.

Zira vakit, Hodbin'in özüne dönme vaktiydi.

Şehrin kıyısında ve ağaçların gizinde kalarak haykırışlarla arasına epeyce bir mesafe koyduktan sonra durdu. Etrafında kırık dökük heykel insanlardan başka kimseciklerin kalmadığına emin olunca bu sefer de akıntıyı takip ederek ilerlemeye başladı. Timsahların sayısı gitgide azalıyor, durgun suyu tercih ettikleri iyiden iyiye belli oluyordu. Bu başarılı öngörüsü sayesinde Hodbin'in içi tarifsiz bir azimle dolmuştu.

Ağaçların kökleri küçük bir eğime girince ayakçının gözleri, kemerli bir sarnıca takıldı. Gölün ortasına yakın olan bu açık ağızlarla dolu bina, belki diğer yapılar gibi gösterişli değildi ama aynı zamanda kıymetli bir keşifti de. Ayrıca nis-

peten daha güvenli bir yerde olduğu düşünülürse kesinlikle araştırmaya değerdi.

Hodbin, hevesle ağaçların arasından kıyıya inerken yaprakların ötesindeki toprak yolda bir kıpırtı fark etti. Kocaman bir timsahla karşılaşma ihtimaliyle tüm omurgası gerildi ve nefesini tuttu. Timsahlar, o küçük parmaklarıyla ağaca tırmanabilir miydiler acaba?

Yutkunarak bir ağacın tepesine atlamaya hazırlandı ve önündeki dalları dikkatlice çekti.

Kıyıda onu timsahlardan daha kötüsü bekliyordu.

Hodbin, ağaçların arasından çalımla çıkarken sırıttı: "Tabii ki, başının belası burada olur." Siniri iyiden iyiye artıyor, Yaşlı Adam'ın onu bu kız ile sınadığına her saniye daha da emin oluyordu.

Lunu, arkasından gelen bu aksi sesle irkildi. Hızla ona döndü ve Hodbin'i karşısında görünce büyük bir asabiyetle çenesini dikleştirdi. "Beni mi takip ettin sen?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Sanki Hodbin'in, buna ihtiyacı varmış gibi!

Sanki Hodbin bir Kayalı'nın yardımı olmadan kendi işini göremezmiş gibi!

Küstah.

Hodbin, kızın suçlamasına burnundan güldü. "Hayır, akıntıyı takip ettim. Akıntı, timsahları uzak; beni de tek parça tutuyor. Sen neden diğerleriyle koca anıtı aramıyorsun? Halkın popüler seçimi orası gibi," diye sordu, sırtındaki bez çantayı öbür omzuna atarak. Ne diye Lunu'ya açıklama yapma zahmetine giriyorduysa zaten!

"En ortada olan seçeneğe yöneleceğimi düşünmüş olamazsın," diye güldü Lunu, bilmiş bilmiş.

"Aydınlat beni," dedi Hodbin, kızın önüne dikilerek. Kızın bir iz bulduğu belliydi ve bu, Hodbin'in de doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Yine de Lunu'yu şımartmaya niye-

ti yoktu. O yüzden kıza tepeden baktı ve patron oymuş gibi kontrolü eline aldı. Lunu, Hodbin'in bu pozlarına gözlerini devirdi ama yine de bir açıklama lütfetti:

"Fark ettiğini sanmıyorum ama bu bölgede sadece timsahlar değil, balıklar da çok az. Ama asıl önemlisi, şu bölgedeki kabarcıkları görüyor musun? Sadece belli bir düzlemi takip ediyorlar. Bu da demek oluyor ki bu yıkıntıların altında bir yerde hâlâ hava var. Ben de düşündüm ki acaba eski, yaşlı dostlarımız Gizler, önceden de tünellere meraklı olmuş olabilirler mi?" dedi Lunu, gözlerinde parlak bir bakışla.

Siktir. Bu nasıl benim aklıma gelmez?

Hodbin, etkilendiğini belli etmemek için olanca gayretini sarf etti ve "Kurnazca, kalamar. Kurnazca," dedi, küçük bir gülümseme eşliğinde. Lunu'nun kafasını kullanma şekli, Hodbin'in bir hayli hoşuna gidiyordu aslında. Kızın zihnine yetişmeye çalışmak Hodbin için müthiş keyif veren bir oyundu ama bunu söyleyerek kızı iyice arsızlaştırmak yerine Lunu'yu yeni bir ilgiyle süzmeyi tercih etti. Dağılmış turuncu saçları artık gözlerinin önüne gelecek kadar uzamıştı ve yüzüne yayılan yaramaz çillerin kapladığı yanakları ile burnu, güneşte vakit geçirmekten kızarmaya başlamıştı. Hodbin bunu itiraf etmeyecek olsa bile belki de en zorlu rakibi, kayası kadar keskin bir zekâya sahip olan bu kızdı.

"Biliyorum. Ama artık yolumdan çekilmen gerekiyor. Buraya ilk ben geldim," dedi Lunu, onu eliyle kış kışlayarak. Hodbin, buna yapmacık bir kahkaha attı.

Tabii ya, sanki sana pabuç bırakırım da!

"Asla olmaz. Alınma ama senin zaten küçük bir mührün var, tatlım. O yüzden şimdi, sen benim yolumdan çekil," dedi Hodbin, kızın göğsünde duran mührü parmağıyla dürterek. Lunu'ya doğru attığı bu küçücük adım, kızın yanaklarının daha da kızarmasına ve gözle görülür bir şekilde sinirlenme-

sine sebep oldu. Hodbin, bu edepli tepkiye sırıtırken Lunu bir adım geri kaçtı.

"Bu oyunun kuralı yok. En iyi olan kazanır," diye yanıtladı Lunu, Hodbin'e diklenerek. Hodbin, zorlu meydan okumaları severdi ama ne kadar ilgi çekici bir rakibe sahip olsa da şu an, bununla uğraşacak zamanı yoktu. O yüzden kıza sadece, "Yanlış kişiyle yarışıyorsun," demekle yetindi.

"Seninle yarışan kim, ayakçı? Ben sadece, benim kazanacağımı belirttim," dedi Lunu, kibirli bir sırıtmayla kendi arayışına dönerken. Hodbin bezgince iç çekti ve Lunu'yu ne hâli varsa görmesi için oyalandığı yıkıntıların gerisinde bırakıp ağaçların içine doğru yürümeye başladı. Tam sarnıcın karşısına gelince durup güzelce bir gerindi ve sabah mahmurluğunun son kalıntılarından da kurtuldu.

İşte şimdi, plan yapma vaktiydi.

Akıntı burada çok hızlıydı ama şansına, onu yolun yarısına kadar götürecek birkaç harabe önünde uzanıyordu. Görünürde timsahlardan bir iz de yoktu. Gerçi bu, suyun altında yüzmedikleri anlamına gelmezdi. O yüzden Hodbin, ne olur ne olmaz diyerek yerden bir avuç taş alıp cebine doldurdu. Ardından, yanında getirdiği bez çantayı açtı ve içinden uzun bir halat çıkardı. Temkinli davranıp aklına gelen her şeyi yanına almıştı: Neredeyse kör bir bıçak, biraz yiyecek, yaralanması ihtimaline karşın acıyı azaltacak bir bitki karışımı ve meşale yakması gerekirse diye biraz sargı bezi ve çakmak taşı. Bu sefer avantajı yanına almadan işe koyulmadığına emin olacaktı.

Uzun halatın bir ucunu kıyıya en yakın ve sağlam görünen ağaca, diğer ucunu da kendi beline bağladı ve ağırlığını test etti.

Hayatta kalmanın ilk kuralı, her zaman ipini sağlam kazığa bağlamaktı zaten, değil mi? Ya da en azından, ilk üç kuralından biri kesinlikle buydu.

İlk iş olarak sadece sarnıç kemerlere ulaşması yeterliydi. Sonra, suyun üstünde kalan kalıntılardan biri sayesinde o bölgeyi arayabilecekti. Henüz kimsenin bu taraflara gelmemesi de şansını büyük ölçüde arttırıyordu. Ilık sığ suya girdiğinde Hodbin, derin bir nefes verdi ve işe koyuldu. Bıçağını ağzında hazır tutarak en yakın harabenin üzerine tırmandı ve üç adım uzağında olan başka bir enkazın üzerine atladı. Böyle böyle, birbirine yakın sayılan enkazlardan zıplaya zıplaya bir berikine geçti ve işin zor kısmına geldi. Sıradaki adımını ıslak bir kayaya atacaktı ve olduğu yer ile arasında en az iki metre mesafe vardı.

Hodbin, cebine attığı taşlardan birini çıkardı ve önce sola, ardından da sağ tarafa atıp suyun içinde bir hareket var mı diye baktı. Yaşlı Adam sağ olsun ki su, şimdilik sakindi. Belindeki halatı bir daha kontrol etti ve temkinli bir şekilde suyun içine girdi. Akıntı onu ileri savururken yüzmek meşakkatli bir işti doğrusu ama hızlı kulaçları, hedeflediği kayanın biraz daha aşağısındaki başka bir kayaya ulaşmayı başardı. Hodbin, kaymamak için dikkat ederek çabucak tırmandı. Oradan sıradaki taşa geçti. Neredeyse yolun yarısına gelmişti. Bir saniye durup derin bir nefes verdi ve bu sefer, daha zorlu bir mesafeye zıplamak için pozisyon aldı.

Yaparsın bu işi, Hod!

Bir çığlık akıntının gürültüsüne karıştığında Hodbin, tam da atlamak üzereydi. İlk içgüdüsü, bu yardım çağrısını görmezden gelmek oldu ama ardından kalabalıktan ne denli uzakta olduğunu hatırladı ve çığlığın sadece Lunu'dan gelebileceğini fark etti.

Tereddüde düşerek kıyıya bir bakış attı ama görünürde Lunu'dan hiçbir iz yoktu. İyisinin ve kötüsünün çok farkında biri olan Hodbin, hiçbir zaman bir kahraman olmadığını biliyordu. Öyle bir arzu da duymuyordu zaten. Kahramanlar erken ölecek hüzünlü aptallardı ve Hodbin'in uzun ve göste-

rişli geçecek ömrünü yiğitçe bir karar uğruna erkenden kaybetmeye niyeti yoktu. Hem kendi dememiş miydi, belki de Giz olma yolundaki en büyük rakibi Lunu'ydu diye! Çığlığı duymazdan gelmek en sağlam karar olurdu.

Siktir.

Omzunun üzerinden, sarnıca hasretle baktı. Çok yaklaşmıştı. Hodbin, bir küfür savurup az önce geçtiği kayaya geri zıpladı. Oradan da tekrar suya atladı ve bu sefer akıntıya direnerek, daha da büyük bir hızla yüzdü.

"Hodbin!" diye feryat etti Lunu. Adını böyle çaresizce duymak, Hodbin'in kalbinin teklemesine neden oldu.

"Dayan, kalamar!" diye bağırdı Hodbin, boğulurcasına su yutarak. Öksürerek ilk yakaladığı harabeye tırmandı ve hızla, hepsini bir bir geçti. Kahramanlık aptal işi olsa da insana iyi bir motivasyon sağladığı kesindi. Hodbin'in ayakları toprağa değdiğinde belindeki halatı çabucak çözdü ve yerden çantasını kapıp sesin geldiği yöne koştu.

"Hodbin!" dedi tekrar Lunu, çatlamış bir sesle. Kızın yanına vardığında Hodbin'in soluğu, harcadığı efor yüzünden kesildi. Lunu'yu belinin bir kısmı suya batmış hâlde, kıyıda yatarken buldu. Kayalı kız, bir bacağının üzerine devrilmiş olan moloz dışında sapasağlamdı ama gözleri, akmayan yaşlarla dolmuş; yüzü, acıyla çarpılmıştı. Lunu onu görünce bir damla yaşı düşmesi için serbest bıraktı. İnce omuzları rahatlayarak gevşerken Hodbin, Lunu'nun, onun gelmesini beklemediğini fark etti. Gerçi Hodbin bile bunu yapmayı beklemiyordu ki.

"Kalıntılar üzerime devrildi. Bacağım sıkıştı," diye hıçkırarak, telaşla anlatmaya başladı, Lunu. Nefesi kesik kesikti ve pembe dudakları titriyordu. Hodbin, kızın yanına çöktü ve bacağının üzerindeki enkaza baktı.

"Dikkatimi çekmek için yapmayacağın şey yok, değil mi?" diye sordu Hodbin sersemce, ortamı yumuşatma çabasıyla.

"Tabii, kendimi timsahlara yem yapmak benim flört etme şeklim zaten," dedi Lunu, ters ters. Ama ağlamamaya karar vermiş gibi burnunu çekerken biraz daha rahatlamıştı. Hodbin, adrenalinle dolu bir kahkaha patlattı ve kızın bacağını sıkıştıran kalıntıyı, var gücüyle itmek için ayaklandı. Moloz, beklediğinden ağırdı ama biraz bile kımıldaması yeterli olacaktı. O yüzden, kaslarını zorlayarak bir kere daha denedi ve Lunu'nun cılız bir inlemeyle bacağını çekerek kurtarmasını sağladı. Su, akan kanla kırmızıya boyanırken Hodbin, Lunu'yu kollarının altından tutup sudan uzaklaştırdı ve çimlere sürükledi. Lunu'nun alt bacağında, uzunca bir kesik vardı. Hodbin, hemen çömelip kızın ince bileğini kavradı ve kesiğin derinliğine baktı. Kanın miktarı, hiç de cesaret verici değildi doğrusu. O sebeple Hodbin, pantolon askısını çıkardı ve çok sıkı bir şekilde, kızın narin bacağına bağlayarak kan akışını kesti. Lunu, acıyla bağırırken Hodbin çantasından sargı bezini aldı ve kesiği dikkatlice sararken kıza yandan bir bakış attı.

"Kötü görünüyor. Arm'ı bulalım da seni geri götürsün. Belki yolda bir Giz sizi daha önce bulur," dedi Hodbin, kendi yoluna devam etmeye istekli bir şekilde. Hâlâ, alan avantajına sahipti. Biraz zaman kaybetmişti ama onu da çevikliği ile kapatabileceğine emindi. Lunu, dehşete düşerek ona karşı çıktığında Hodbin, şaşkınlığını gizleyemedi:

"Saçmalama. Tabii ki devam edeceğim. Tünelimi buldum. Sadece yanlış bir adım attım, hepsi o kadar."

Hodbin, kulaklarına inanamıyordu: "İnatçılık etme. Bu hâlde bir işe yaramazsın," diye itiraz etti, Lunu'ya. Ama Lunu, hiç istifini bozmadı. Sadece karşısındaki Gezgin'e alınmış bir bakış attı. Ardından da, "Yardımın için teşekkür ederim ama görevi bırakmayacağım," dedi, gururlu bir sesle.

Kayalı kız, sekerek ayağa kalktı ve bacağının üzerine bastığı anda, acıyla yüzünü buruşturdu. Muhtemelen kesik dışında kasları da ezilmişti ama şikâyet etmek yerine, Hodbin'i

geride bırakıp yaralı bir kuş gibi sıçrayarak yürümeye devam etti. Hodbin, onun bu azminden etkilense mi yoksa kızın aptallığına mı sövse; karar veremiyordu.

"Yürüyemiyorsun bile! Sadece başıma bela çıkarıyorsun!" diye bağırdı Hodbin, onun arkasından ayaklanırken. Neden inat ediyordu ki! Usulca kaderini kabullenip otursa ne olurdu sanki! Ama hayır, illaki işleri zora sokacak ve Hodbin'i de bu zorluğa sürükleyecekti!

Lunu, hışımla Hodbin'e döndü: "Seninle ortak olmaya çalışmıyorum! Sen git ve kendi işine bak. Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi, oğlanı tersleyerek. Hodbin buna sinirle güldü. Neden hâlâ Lunu'ya laf anlatmaya uğraşıyordu ki?

"Tabii, sonra her çığlık attığında koşmak zorunda kalayım, değil mi?" diye sordu, kindar bir sesle. Aslında kızgınlığı Lunu'ya değil, kendineydi. Geri dönüp yardım etmek onun yapacağı türden bir iş değildi. Kardeşi Öfke gibi adamların seçeceği bir yoldu bu bir kere. Zayıflıktı... fakat en kötüsü de Hodbin'e doğru hissettirmişti. Kendini değil başkasını öne koymak, artık ona doğru geliyorsa bu zaaftan tez vakitte kurtulması gerekirdi.

"Bir kere bana yardım ettin ve şimdi de kahramanım mı oldun? Kendim halledebilirim, dedim! Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye azarladı onu, Lunu. Daha kendi kafasındaki sorulara cevap bulamamışken bir de kızın soruları Hodbin'i hepten çileden çıkarmıştı.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Hodbin. Sonra sinirle iç çekti ve ellerini başının arasına aldı. "Yaşlı Adam'ın Kırk Gemisi batsın! Tamam, aptal tüneline gidelim," dedi, Lunu'ya hınçla bakarak. Kendine ihanet etmesinin sebebi olan bu Kayalı'dan her zerresiyle nefret ediyordu. Ne demeye hayatına girmişti ki! Eskiden hayatı da tercihleri de daha kolaydı!

"Seni isteyen kim?" dedi Lunu, ondan daha inatçı bir şekilde.

"Öyle ya da böyle, o mührü alacağım. Beni yavaşlatma, yeter," diye kestirip attı Hodbin, aksi bir sesle.

"Sana güvenmiyorum," dedi Lunu, ellerini beline dayayarak. Hodbin hâlâ, kızın ona minnetle teslim olmayışına inanamıyordu. Belki de Hodbin'e hayatının en aptalca kararını verdirmişti ama hâlâ tereddüt edecek cüreti vardı yani, öyle mi?

"Seni kurtarmaya geldim, değil mi?" diye sordu Hodbin, dişlerinin arasından.

"Kendi yolun zorlaştığı ve tünelimi kullanmak istediğin için de gelmiş olabilirsin," dedi kız, ters ters. Eh, evet. Hodbin bunu yapsa çok daha akıllıca olacağı kesindi. O yüzden daha fazla diretmedi.

"Seninle niye tartışıyorsam zaten. Yolu göster," dedi, pes ederek. Bir Kayalı'ya laf anlatmak, kayaya laf anlatmaktan daha zor bir işti.

Lunu, memnun bir ifadeyle sekerek öne geçti ve bileğine kadar suya girdi. Az önce, altında bir böcek gibi ezilmek üzere olduğu yıkıntıyı geride bıraktı ve biraz ilerdeki başka bir taşı gösterdi.

"Şuradaki sembolden yola çıktım," diye açıkladı, küçük bir yılan başı figürünü Hodbin'e göstererek. Lunu, taşı zorlukla kenara itmeye çalışırken Hodbin, ona yardım etmeden bekledi. Kız, ona sinirli bir bakış atsa da destek istemedi ve bu da Hodbin'i tüm sinirine rağmen gülümsetti. Lunu'nun takdir edilesi bir azmi vardı, doğrusu. Dedesi burada olsa bu Kayalı kızı gerçekten severdi. Sonunda Lunu, taşı itmeyi başardı ve önlerinde aşağı doğru inen dar bir lahdin ağzı açılmış oldu.

Hodbin, hayret dolu bir ıslık çaldı. Tünelin üç basamak altında kalan zemininin, sadece yarısından daha azı suyla kaplıydı. Lunu, resmen hazineye giden kuru bir yol bulmayı başarmıştı.

"Haklıymışsın," dedi Hodbin, etkilenmiş bir şekilde.

"Ben hep haklıyım," dedi Lunu, omuz silkerek. Hodbin, gözlerini devirdi ve "Hayır, değilsin," diye yanıtladı. Geride kalan sargı bezini kuru bir dala sardı ve ardından, hızlıca ateş yaktı. Sonra da kıza yanında getirdiği ağrı kesici lapayı uzattı.

"Yut şunu. Acını biraz yatıştırır."

Lunu, beklenmedik bir güven gösterisi olarak Hodbin'i ikiletmeden verdiği şeyi ağzına attı. Gerçekten kızın zihni Hodbin'in sırlarını çözemediği ayrı bir varlıktı.

Hodbin, meşaleyi tünelin girişine doğru uzatarak ileri baktı. Lahdin koridoru daracıktı ve sonsuza kadar gidiyor gibiydi.

"Buraya bir timsah sığamaz," diye tespitte bulundu Lunu.

"Başka şeyler olabilir," dedi Hodbin, bezgince. Cebinde kalan taşlardan birini suya attı ve bir hareket bekledi. Ama beklediği olmadı. Lunu, onun bu tedbirli hâline güldü: "Korkma, ben seni korurum," dedi ve oğlanın elindeki meşaleyi kapıp öne geçti. Hodbin homurdanarak kızın peşinden giderken somurttu. Su, ancak Hodbin'in dizlerine ulaşıyordu ve etrafta kaygan yosunlardan başka bir tehdit yok gibiydi. Lunu tek bacağının üstünde sekerek suyun içinde ilerlediği sırada Hodbin de tüneli incelemeye daldı. Başı, neredeyse tünelin tavanına değiyordu ve hava, burada çok boğucuydu. Nem inanılmaz artmıştı ve nefes almak da oldukça güçleşmişti. Hodbin tünelin havasızlığına ve bunaltıcılığına odaklanmamak için, "Neden Arm'ın peşine takılmadın?" diye sordu.

Lunu, sorusuna karşılık neşesiz bir şekilde güldü ve "O, yeni arkadaşlarıyla, en bariz olan yolu seçmek istedi," diye mırıldandı. Sesinde bacağından kaynaklanmayan türden bir acı vardı ve Hodbin'in çantasında bunu geçirecek bir bitki karışımı yoktu. Zaten kardeş tavsiyesi verecek belki de en son kişiydi, o yüzden de sessiz kalarak, tünelin ikisini de yutmasına izin verdi.

Kayalı ve Gezgin.

İki istenmeyen, iki hilekâr, iki yalancı. Tünelin ağzı biraz daha genişlerken Hodbin, kendi düşüncelerine sırıttı. Bencillerin günün sonunda yalnız kalması gerekmez miydi?

Öyleyse bu iki çıkarcı, nasıl dönüp dolaşıp birbirine ayak bağı olabiliyordu?

Lunu, önünde zıplayarak ve acısını kesik nefeslerle bastırmaya çalışarak yürümeye devam ettikçe Hodbin pofurdadı. Kızın inadı da adı gibi zehirliydi, besbelli.

"Neden kendini zorluyorsun? Yürüyemiyorsun bile," diye bariz olanı belirtti tekrar, Hodbin. Buradan sonra bıraksa dahi kimse onu suçlamazdı ki.

Hodbin onu suçlamazdı.

"Her zorlukta pes etseydim hâlâ o kayada oturmuş talihimin bir gün dönmesini bekliyor olurdum," dedi Lunu, dürüstçe. "Ama talih, benim. Yolumu da bir tek ben çizerim. O yüzden ayağım kopsa da başım önüme düşse de veya bir timsah şu an beni ensemden yakalamış olsa da bırakmayacağım. Bu limanı kaybetmek için bulmadım ben," dedi, kararlılıkla.

Hodbin, boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Talihi beklemek yerine kendinin talihi olmayı seçmek nasıl bir çaresizlikti, kim bilir? Lunu, aynı anda Hodbin'i hem korkutup hem de cesaret vermeyi nasıl başarıyordu böyle? Hodbin'in çözemediği bir gizemdi bu. Ama kendi yolunu çizmek için verdikleri mücadeleler de birbirinin aynası gibiydi. Hodbin, içten içe bu Kayalı kıza saygı duyduğunu fark etti. Lunu'nun kibrine, umuduna, inadına ve daha nice iyi ve kötü huylarına saygı duyuyor; her verdiği savaşı şaşkınlıkla izliyordu. Çünkü Lunu, kaybetse bile yenilmiyordu. Her yara, aslında onun hikâyesini biraz daha derine yazıyordu.

"Sırtıma çık, kalamar," dedi Hodbin, düz bir sesle.

Lunu, şaşkınlıkla ona döndü. Gözleri, meşale ışığının altında alev alevdi. Yine de hayret dolu ifadesi yerini arsızlığına bırakmakta gecikmedi, elbette.

"Ömür boyu, bunun hakkında böbürlen diye mi? Hiç sanmıyorum!" dedi Lunu, cık cıklayarak. Ama Hodbin kıza seçim hakkı tanımadı. Lunu'yu belinden kavrayıp kaldırırken, kız hayretle bir çığlık attı ve tutunmak için bacaklarını oğlanın beline doladı. Meşaleyi önlerinde tutmaya devam ederken şok olmuş gözleri Hodbin'in üzerindeydi. Hodbin, kızın tüy kadar hafif olduğunu ve her nasılsa bu nemli mezarlıkta bile muhteşem koktuğunu fark etti.

Hodbin, alaycı bir sesle güldü: "Bak, mızmızlandın ama şimdi, tam bir ahtapot oldun işte. Sekiz bacağınla birden bana sarıldığına yemin edebilirim."

Kızın Hodbin'in boynuna dolanmış elleri, gerçekten de sımsıkı kenetlenmişti. "Kapa çeneni. Düşmek istemiyorum," diye homurdandı Lunu, kıpırdanarak. Nefesi Hodbin'in boynunu gıdıklıyordu. Hodbin, kızın incecik belini koluyla sıkıca sararken, melodik bir şekilde fısıldadı: "Bana borçlusun, kalamar."

Ama Lunu'nun bu sefer, söyleyecek zekice bir sözü ya da itiraz edecek küstahlığı yoktu. Hayır, Lunu, ilk defa susup kalmış ve kendini başka birinin merhametine bırakmıştı. İşte bu, belki de İkinci Dünya'da yaşanan bir ilkti.

Tünelin sonu bir kapıya, o kapı da Hodbin ve Lunu'yu bir odaya çıkarttı. İçeri girdiklerinde Hodbin, Lunu'yu kenardaki kırık bir sütunun üstüne oturttu. Odadaki sığ su, Hodbin'in bileklerine geliyordu ve bu basık lahit, çoğunluğu çürümüş eşyalar dışında boş sayılırdı. Hodbin, kırık bir masanın üzerindeki nemden erimiş parşömenlere bakarken mırıldandı: "Hâlâ doğru iz üzerinde olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Hazineyi saklamak için çok da matah bir yer değildi burası.

"Eminim. Şu duvardaki figürlere bak. Buralarda bir yerde olmalı," dedi Lunu, heyecanla. Ama Hodbin, duvara yürü-

yemeden Lunu, "Hodbin, dur! Sakın kıpırdama," diye feryat etti.

Hodbin dur, Hodbin yürü; Hodbin, Hodbin, Hodbin...

Hodbin, kızı azarlamak için hışımla dönerken, ayağı ince bir tele takıldı ve tel, bu darbeyle gerildi. Hodbin, bundan sonra olanları, yavaşlamış olarak izlediğine yemin edebilirdi. Gerilen tel, duvardaki bir mekanizmayı çalıştırdı ve odanın aşağı tarafından, üç taşın birden yerinden oynamasına neden oldu.

Neredeyse büyüleyiciydi, doğrusu.

Neredeyse.

Odaya aynı anda üç farklı yerden, akıntının gürleyen suyu dolmaya başladı.

"Siktir," dedi Lunu ve Hodbin, bir ağızdan.

Lunu, oturduğu sütundan atlayıp topallayarak Hodbin'in yanına geldi ve "Acele etmeliyiz," dedi, bastıramadığı bir panikle. Su hızla odaya dolarken Hodbin'in aklı durdu. Karanlık odadaki her detayı anlamlandırmaya çalıştı ama gözüne mantıklı gelen hiçbir şey olmadı. Çürük bir sandığın içindeki parçalanmış kitaplara baktı. Lunu da aynı telaşla duvarları inceliyordu.

"Tüneli su basacak. Tek çıkışımız orası," dedi Lunu, yutkunarak. Meşaleye rağmen, beti benzi atmıştı.

"Sen geri dön! Ben aramaya devam edeceğim," dedi Hodbin, kararlılıkla.

Bir kez kahramanlık yaptıktan sonra, gerisi kolay geliyormuş meğerse.

"Seni tek başına bırakmayacağım," dedi Lunu, Hodbin'in her sözüne olduğu gibi buna da itiraz ederek.

"Hazineyi bulunca ödülü paylaşacağız, söz veriyorum," diye yemin etti Hodbin, sandığın dibini eliyle yoklarken ama burada, hazine olabilecek hiçbir şey yoktu.

"Sorun sana güvenmemem değil. Yardımıma ihtiyacın olabilir. Bu sembolleri daha önce gördüm. Köyün altındaki tüneller, bunlarla doluydu," diye açıkladı, Lunu.

Hodbin, kızın yanına yaklaştı ve duvara kazınmış yüzlerce sembolü sindirmeye çalıştı. Bir anlamları olabilirdi, evet ama onlara bakarken yarı kör bir adamdan farksızdı. Bunların ne olduğuna dair fikir yürütecek bir zamanı yoktu. Ama belki de Yaşlı Adam insafa gelmiş olacak ki Lunu her bir sembole dokunarak bir çıkarım yapmaya başladı.

"Uzun direk ve üçgen bayrak, denizle alakalıydı. Yuvarlak halka içindeki kadehin olduğu yerde, kap kacaklar vardı. Hayır, hayır dur. Güneş, yılan ve kuyu yan yana geldiğinde, önemli görünen yerleri işaret ediyordu. Elinle yokla," diye buyurdu Lunu, Hodbin'e.

Hodbin, anında Lunu'nun emrine itaat etti.

Su, şimdi bellerine kadar ulaşmıştı ve yakında çıkmazlarsa tünel boyu nefeslerini tutmaları gerekecekti. Hodbin, tünelin ne kadar uzun ve ne kadar dar olduğunu düşünmemeye çalıştı. Nefesini kaç saniye tutabilirdi ki?

Elleri, duvardaki sembollerde gezerken Lunu da meşaleyi aralarında tutup ona yardım etti. Yılan sembolü, her yerdeydi; daireler, üçgenler, başka hayvanlar ama lanet Güneş, bir türlü yoktu. Hodbin, masanın kenarına gelince irkilip durdu.

"Sanırım buldum," dedi, dikkat kesilerek. Lunu, ona yaklaşıp meşaleyi duvara tuttu.

Güneş, Yılan ve Kuyu.

Kuyudan çok, bir kovaya benziyor ama yeterince yakın!

Hodbin, sembollerin üzerine dokununca alt kısmının içe doğru oyulmuş olduğunu fark etti. Kalbi heyecanla dolarken yere çömeldi ve elini oyuntuya doğru soktu. Bu şekilde su, artık çenesine kadar geliyordu. Soğuk bir metal, parmaklarına değdiğinde, sırıtmasına engel olamadı. Sivri ucunu, uzun parmaklarıyla çekmek için uğraştı ve sonunda yakaladı.

Hodbin, suyun içinden zafer sarhoşu olarak çıktığında, ellerinin arasında, kırmızı yakutlu altın bir taç vardı.

"Sanırım, hazinemizi bulduk," dedi Hodbin ama Lunu'nun sevinç çığlığı, ağzına dolan suyla kesildi. Kayalı kızın, artık sadece kafası suyun üstündeydi.

"Atlayın, leydim. Geminiz geldi," dedi, keyifli bir kahkaha atarak. Hodbin, tekrar tünele girerken tacı koluna taktı ve Lunu'yu kavrayıp suyun ağırlığına rağmen yüzmeye çalıştı. Lunu da kıkırdayarak Hodbin'e sarıldı ve bacaklarını tekrar oğlanın beline doladı. Tünel, neredeyse tamamen su dolmak üzereydi ve nefes almak, artık hemen hemen imkânsızdı.

"Nefesini tut, kalamar," dedi Hodbin, suyun altına dalmadan hemen önce. Lunu, ona ayak uydurdu ve karanlık tünelin sonundaki ışığa doğru yüzmeye başladılar. Karanlık bitmiyor, ışığa bir türlü varılmıyordu. Ama Hodbin, pes etmedi. Ciğerleri zorlansa da, gözleri pis suyla yansa da bırakmadı ve yüzmeye devam etti.

Bir an ve bir ömür arası bir süre sonra, basamaklara ulaştılar. Kocaman bir nefes alarak sudan çıktıklarında Hodbin, kendini bayılacak gibi hissediyordu. Lunu'yu çimlerin üstüne bıraktığında, ikisi de öğle güneşinin altında serilip kaldı. Kımıldamak, ayağa kalkmak imkânsızdı. Sadece nefes alarak, öylece durdular. Ölüm öyle yakındı ki Hodbin'in hâlâ hayatta olduklarına ikna olması için birkaç saniye geçmesi ve gözlerinin, güneşin ışıklarıyla yanması gerekti. Evet, yaşıyordu!

Hodbin, tereddüt bile etmeden tacı Lunu'ya uzattı. Aç gözleri, bu güzel hazineye biraz bile bakarsa vazgeçmesi çok daha zor olacaktı. Kendini tanıyordu bir kere. Paylaşmak ya da cömert davranmak, onun için dar bir tünelde boğulmaktan daha zorluydu. Ama Lunu olmasaydı, sembolleri çözmesi ya da en başından tüneli bulması bile mümkün değildi. Tüm içgüdüleri ona karşı çıksa da ve taca delicesine sahip olmak

istese de Hodbin, bunun Kayalı kızın hakkı olduğunu biliyordu.

"Kazandın. Onlara sen ver," dedi Hodbin, düz bir sesle. Yaşlı Adam aklına mukayyet olsun; Hodbin, tacı ve mühürleri öyle çok istiyordu ki sözler ağzından güçlükle çıktı! Şu an yanında uzanan kıza kaburgasından bir kemik verse canı daha az acırdı.

Lunu, itiraz etmeden tacı aldı ve güneş ışığı altında hayranlıkla inceledi. Hodbin, kırmızı yakutun parlamasına bakmamak için kendini zorladı. Sonra Lunu, bir dirseğinin üzerine kalktı ve Hodbin'e döndü. Hodbin de taca bakmadan, aynını yapacak sabrı göstermeye çalışarak doğruldu. Sadece, kızın pırıl pırıl parlayan gözlerine baktı. Bu da kararından bir parça da olsa memnun hissetmesini sağladı.

Sadece, küçük bir parça.

Ardından Lunu, Hodbin'in nefesini kesen bir şey yaptı. Altın tacı kaldırıp Hodbin'in başına taktı ve oğlana, reçelden bile tatlı bir gülümsemeyle baktı: "En iyiler kazandı."

Hodbin, ömrü hayatında daha fazla afallamamış; ayrıca, hiç bu kadar da değerli hissettirilmemişti. İyi olduğunu kendi bilse de hiç övülmemiş, bir kere bile onaylanmamıştı. Onun insanlarına göre Hodbin'in bir doğrusu ya da iyisi yoktu. O yüzden, içten içe hissettiği eksikliğini örtmek için hep daha çok didinmiş, asla da kimseye yetememişti. Bir küçük jestin bile yılların laf cambazının boğazını düğümlemesi, ne de ironikti oysa.

O yüzden Hodbin, en ihtiyacı olan anda giden sesine sövdü ve belki de daha önce hiç kimseye yapmadığı kadar içten bir şekilde, çoğunlukla da beceriksizce, Lunu'ya gülümsedi.

13

Dante

Dante, bu olanaksız görevin sonunda ölmeye hazırdı. Zira nasıl olup da ilk kez geldiği bu şehirde, hiç görmediği bir hazineyi bulmayı becerecek ve devasa timsahlarla savaşıp hayatta kalmayı başaracaktı; tek bir fikri bile yoktu. Gizler, besbelli onlara vatandaşlık vermemek için canlarını almaya niyetliydiler. Dante, Batık Hisar'a vardıklarından beridir içindeki askerin cesareti olmasaydı şimdiye dek aklını kaçırmış olacağına emindi. Aksi gibi mantığının hâlâ yerinde olması, bu deliliğe karşı soğukkanlı kalmasını sağlıyor; bu da geri kalan herkes korkudan sararırken Dante'nin bomboş olan aklıyla öylece dikilmesine neden oluyordu. Elinden bir şey gelmezken sakin olmanın kime ne faydası vardı ki?

Önlerindeki engellerin -ki bunlar Dante'nin ömründe gördüğü en büyük timsahlardı- zorluğu bir yana kimse nasıl ilerleyeceğini kestiremiyordu. Afallamış insanlar karamsar bakışlarını paylaşırken Dante, Aspen'in bile umutsuz göründüğünü fark etti. Evet, Aspen, suya girmeye çalışan Giz soylu arkadaşlarını durdurmuştu durdurmasına ama bu, ümitsiz grubun kendine gelmesi için yeterli değildi. Tam şu anda herkes Aspen'den liderlik etmesini bekliyordu.

Dante bile.

Ama Aspen, onlara hiçbir şey söylemiyor; kafasında sorular dönüp duruyormuş gibi, gözleri bataklıktan hâllice olan göle takılıp kalıyordu.

"O ne yapıyor?" diye sordu Pim, uzaktaki devasa bir ağacı işaret ederek. Dante, mızrağını sıkıca tutup Hiç soylu oğlanın gösterdiği tarafa döndü. Gözleri, sorunun ne olduğunu göremeden bir başkası "Kafayı mı yemiş o?" diye bağırdı.

"İnanamıyorum, neredeyse başardı!"

Dante'nin bakışları sonunda mevzubahis kişiyi görünce şaşkınlıkla açıldı. Yanında duran Aspen de dili tutulmuş gibi ağaca bakakalmıştı.

Dante, kadim ağaçlardan birinin dallarına tırmanmış olan bu Hiç soylu oğlanın adını bilmiyordu. Hayal meyal, oğlanın şakacı bir tip olduğunu hatırladığı ve herkesten iki kat hızlı yemek yediğini fark ettiği bir anısı vardı ama hepsi bundan ibaretti. Ve bu Hiç soylu oğlan, aşağı sarkan devasa dallar yardımıyla gölün bir kısmını geçmeye çok yaklaşmıştı. Anıta sarılmak ister gibi öne uzanmış olan dallar sayesinde oğlan, suya girmeden anıta varmayı başaracak gibi gözüküyordu. Artuk, bir sevinç çığlığı kopardı ve dolu dolu bir tezahürat patlattı. Sudan daha durgun olan Dante bile Artuk'un coşkusuna ortak olmadan duramadı. İçi heyecanla dolan Dante, bu isimsiz rakibinin cesaretine hayran kalmıştı. Yanındaki Aspen, şokla karışık bir kahkaha attı ve ellerini hayretle başına dayadı. Sanırım umut, bazen gittiğinden bile hızlı dönebiliyordu.

"Harikasın, dostum!"

"Yapabilirsin, Hiç!"

Birkaç kişi daha tezahüratlara katılıp Hiç soylu gencin cesaretini kutlayarak, naralar atıp tempo tuttu. Anıta varmaya gerçekten de çok yakındı ve oğlanın zırdeli planı, ortamın havasını aniden değiştirirken kalabalık, akranlarının çılgınlı-

ğıyla mest olmuştu. Dante bile neredeyse bu gözü kara niyete gülecekti.

Neredeyse...

Oğlanın tutunduğu dal, büyük bir çatırtıyla kırılıverdi. Kalabalıktan kimse olduğu yerden kımıldayamadı. Rüzgâr, durdu ve bekledi; su, durdu ve dinledi; güneş bile sadece bakakaldı. Oğlan gölün tam ortasına düştüğünde Dante'nin arkasından birisi, ensesindeki tüyleri ürperten bir çığlık attı. Timsahlar,göz açıp kapayıncaya kadar suya düşen oğlanın tepesine üşüştüklerinde oğlan, elinden kayıp giden zaferinin yasını bile tutamadan, kendi ölümünün geldiğini anlamış gibi donup kaldı. Azıcık daha ilerleyebilseydi ya da belki birkaç kilo daha hafif olsaydı muhtemelen başarabilirdi. Ama çılgın planların kaderi de büyük hezimetlerdi işte.

Dante, bu Hiç soylu cesur oğlanın adını asla öğrenemeyecek ama kaç dakika acıyla çırpındığını ve ölürken feryatlarının ne kadar sürdüğünü her detayıyla hatırlayacaktı. Üç timsah tarafından uzuvları tek tek parçalanırken attığı çığlıkları gecelerce Dante'nin kulaklarına musallat olacak, zaten üşüyen kalbini daha da uyuşturacaktı.

Oğlanın kanı suyu zalim bir kırmızıya boyarken Dante, gözünü bile kırpamadı. Sadece izledi ve umudun geldiğinden çok daha hızla gidebileceğini de böyle öğrendi.

Birkaç çığlık daha yükselirken Dante sonunda kesik bir nefes aldı. Cesetten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Su, tekrar durgunlaştı; rüzgâr, tüm yükünü sırtlayıp yoluna devam etti ve kanla kutsanmış göl, lanetli bir mezar gibi eski hâline döndü.

"Hepimizi öldürmek istiyorlar!" dedi Porsuk, ağlamaya başlayarak.

Evet. Hem de yavaş yavaş.

Dante, her geçen saniye bu ihtimale daha da ikna oluyordu. Birkaç kişi daha kaybettikleri dostlarına ağlarken Aspen,

yenilgiyle dizlerinin üzerine çöktü. Kederli gözleri hâlâ Hiç soylu oğlanın kaybolduğu noktaya bakıyordu.

Dante bu sefer derin bir nefes aldı ve kalabalığa döndü. Aslında ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama biliyordu ki biri şimdi herkesi toparlamaya başlamazsa, bu umutsuzluk hâli büyüyecek ve kasvet, insanları kötü seçimler yapmaya itecekti.

Tehlikeli seçimler.

Oysa Dante, kimseye seçenek sunmayan o güçlü sesiyle konuştuğunda kendi bile bunu yapacak kişi olacağını düşünmemişti.

"İki gruba ayrılacağız," dedi, her birinin dikkatini kendine çekerek. Gözleri herkese tek tek bakarken yüzündeki kararlılığı görmelerini umdu.

Korkmadığını görmelerini.

Çünkü lider korkmazsa asker titremezdi. Ve şu an bir asker olmak, kaybolmuş hisseden bir yeni yetme olmaktan daha kolaydı. Bir başkasına güvenmek ise çaresizce bekleyip kendini harap etmekten daha basitti. O yüzden Dante, bu yeni yeni tanıdığı insanlara asker olma şansını sundu.

"Bireysel olmak isteyenler planlarını başka yerde yapabilir. Grup olarak çalışmak isteyenler toplansın," diye devam etti, Dante. Tehdit anında insanlara seçenek sunmazsan kendi zihinlerinin karmaşası tarafından yenilgiye uğramaları kaçınılmaz olurdu. Ama önlerinde seçenekleri olursa akılları buna odaklanır, kendi zihinlerinde kaybolmak yerine en uygun olan çözüme yönelirlerdi. Dante'nin şu anki rakibi umutsuzluktu ve bu, yenmesi güç bir meretti.

"Senden emir almam ben!" dedi Kai, haset dolu bir sesle öne çıkarak. Giymediği siyah atleti elindeydi ve geniş, esmer göğsünü sergilemekten gurur duyuyor gibi bir hâli vardı. Dante, onun yarasız teninde parlayan toy cesaretine küçümseyerek baktı. Hayatın hep iyi davrandığı, hiç sınamadığı bir

yürek ve boş bir özgüven gördü. Madem oğlanın egosu yardım kabul etmiyordu, o zaman yaralar alarak, hayatı zor yoldan öğrenmesi gerekecekti. İki türlü de Dante'nin seçeneklerinden birini seçmişti.

"O zaman defol git," dedi Dante, basitçe. Gözü Kai'nin üzerinde bir saniye bile fazladan oyalanmadı. Diğerlerine döndü ve yüzlerinin artık korku ya da panikle değil, neyi seçeceklerine dair sorularla dolu olduğunu gördü.

Bu, bir zaferdi.

Kimsenin görmeyeceği ama Dante'nin bildiği türden bir zafer.

"Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" dedi Kai, Aspen'e öfkeyle bakarak. Heybetli görüntüsüne rağmen babasının onu savunmasını bekleyen sinirli bir çocuk gibiydi. Dante, Aspen'e baktı ve liderlerinin vereceği cevabı merak ettiğini fark etti. Henüz yeni yeni tanımaya başladığı bu Giz soylu oğlanın düşünceleri neden bu kadar umurundaydı ki? Dante'nin onun yanında yürümesi ve halkı kontrol etmesi ayrı bir şeydi, sözlerinin Dante'nin üzerinde bir değeri olması ise bambaşka bir şey.

"Şu an lider olarak öne çıkmaya cesaret eden bir tek o, değil mi? O yüzden Dante ne derse ona uyacağım. Geri kalanı herkesin kendi tercihi," diye yanıtladı Aspen. Dante, bu beklenmedik güven oyuna şaşırarak kaçamak bir bakış attı. Aspen, Dante'ye gamzelerini gösteren bir gülümseme sundu.

"Saçmalık! O, denizden geldi ve sen Giz soyluların yanında durmak yerine onu mu seçiyorsun? Biz senin arkadaşınız," dedi Lev, tükürür gibi. Yüzündeki morluklar yeşile dönmüş, duruşu biraz olsun düzelmişti.

"O zaman bir kez olsun arkadaşımmış gibi davranın ve bana destek olun," dedi Aspen, Lev'i tersleyerek. Bu sözlerde, eski sitemler ve konuşulmayan mevzuların yanık izleri vardı. Ama Lev, arkadaşının yalnızlığını duymak yerine önceliği

olan diğer meseleye odaklanmayı seçti ve "Ben bir denizden gelenden emir almam," diye yanıtladı. Lev, peşinde Mimi'yle beraber Hiç soylu oğlanın öldüğü yerin ilerisine doğru yürürken bazı Giz soylular, onların arkasına takılarak taraflarını seçti. Aspen'in yaralandığını hisseden Dante, görülmeyecek kadar küçük bir adımla oğlana yanaştı.

Oğlanın güvenine karşılık Dante'nin verebileceği tek şey, bu küçük destekti.

Kai de Lev'in ardından Aspen'in tam önüne, yere tükürdü ve Rollo ile, Hoki'nin eski çetesini toplayıp diğer yöne ilerledi. Onların ardından Hiç soyluların çoğunluğu da kendi insanlarına güvenmeyi tercih etti ve başka bölgeleri aramayı seçtiler.

Dante, şaşkınlıkla fark etti ki hiç de az sayılmayacak kadar kişi onun liderliğini kabul edip burada kalmıştı. Giz ve Hiç soylular, denizden gelenlerle birlikte omuz omuza durmuş ona bakıyor, söyleyeceği şeyi duymayı bekliyordu.

Planını duymayı.

Dante, bir an panikledi.

Onlara ne diyebilirdi ki? Ne vadedebilirdi?

Öyleymiş gibi yapsa da o bir lider değildi. Dante, hiçbir zaman emirlere uyan bir askerden fazlası olmamıştı. İçi sıkıntıyla dolarken gözleri Beau'nun gözlerini buldu. Beau da onunla kalmış, onun liderliğini desteklemeyi tercih etmişti. Kalbine ihanet eden adamın gözleri, şimdi gurur ve inançla ona odaklanmışken Dante, ondan gelen sessiz gücü hissetti. İçindeki tüm öfkeye, acıya ve hâlâ açık olan yaralara rağmen Dante bu gücü reddetmedi. O yüzden omuzlarını dikleştirdi ve "Tamam, iki gruba ayrılacağız. Anıt ve labirent. En bariz noktaların onlar olduğunda hemfikir miyiz?" diye sordu, dikkatini kalanların her birine tek tek yönelterek. Birkaç kişi, başını sallayarak onu onayladı.

"Anıtta bir şey olduğuna, kesinlikle eminim. Ama suyu geçmek, zor olacak," dedi Aspen, Dante'yi destekleyerek. Evet, suyu geçmek kesinlikle en çetin işti. Yüzmek, bir seçenek olamazdı. O yüzden Dante en basit çözüme yöneldi.

"Sal yapacağız," diye duyurdu. "Birinci grubun yarısı burada kalıp sal yapacak, kalanlar da o sal ile karşıya geçip anıtı arayacak."

"P-pek adil görünmüyor, değil mi? Sal yapmak, tehlikeli bir iş değil. Kim karşıya geçecek?" diye sordu Nikita, planındaki en bariz kusura değinerek. Kızın kesiklerle dolu yüzü, Dante'nin yaralı yüzünün geçmişten gelen bir hatırası gibiydi. Dante'nin izleri, yılların pusuyla biraz daha solarak derinleşmiş; ızdırabını az da olsa gölgelemişti. Gelgelelim, Nikita'nın izleri ise yaşadığı acıyı unutturmamak ister gibi kıpkırmızı kabuklar hâlinde duruyordu. Kızın gözlerindeki küçümser ifade, onun da gelecekte sahip olacağı yüzü görmekten hoşlanmadığını gösterir gibiydi.

"Ben geçeceğim," dedi Dante, kararlılıkla ona bakarak. Yaralarını saklayamadığı için Nikita'nın da ilk olarak karakterini göstermeyi öğrenmesini gerekecekti. Artık her adımında zaaflarını değil, gücünü göstermeliydi. Yoksa herkesin tek gördüğü kırılganlığı olurdu; kesilebilen teni, akacak kanı ve incinebilecek bedeni.

Herkes sessizleşirken Dante, onların etkilenmiş bakışlarına aldırmadı. Neden şaşırıyorlardı sanki? Kaybedecek neyi vardı ki Dante'nin? Ama günler önce umursamadığı o mühür, belki de şimdi, Dante'nin bu yola çıktığından beri ilk defa bir şey kazanmasını sağlayabilirdi.

"Ben de geçerim," dedi Beau, tok bir sesle. Dante, anında ona döndü ve oğlanın eskiden hep yüzünde olan ama artık çok nadiren takındığı o muzip gülümsemesini gördü. Bir sal, ihanetlerin sığamayacağı kadar küçüktü oysa. Ve Dante'nin bağışlayıcılığı da Beau'yu timsahlara yem etmeyecek kadar

güvenilir değildi. Dante, huzursuzca kıpırdanırken yanında duran Aspen de bu sefer ona güç vermek ister gibi, kolunu omzuna attı ve "Bu macerayı hayatta kaçıramam," diye sırıttı. Dante hayretle, oğlanın dokunuşundan rahatsız olmadığını fark etti. Normalde insanların ona temas etmesine bile müsaade etmezdi oysa. Ama şu an, Aspen'in yakınlığı, Dante'ye ihtiyacı olduğunu bile fark etmediği bir sığınak gibi gelmişti.

Nikita, bu duygusal âna gözlerini devirdi ve "İkinci grup ne yapacak, peki?" diye sordu.

Dante, kızın inatçı sorularından bunalmıştı. Plan yapmanın sabır gerektiren doğası ona göre değildi. O, pervasız, anlık kararlar alırdı ve her hareketini, içgüdüleriyle seçerdi. Yine de şu an, sırf ilgiden sıkıldığı için zor sorulara teslim olamazdı. Bir kere bu işe girmiş, herkesin beklentisini yükseltmişti. O yüzden labirente döndü ve uzun uzun inceledi.

Şu an yanında Lunu olsaydı ne olurdu sanki! Küçük şeytanın, hemen bir plan yapacağına ve Nikita'nın ukala çenesini kapatacağına emindi. Eli, cebindeki pusulanın ağırlığına değince, gerginliği biraz da olsa yatışır gibi oldu. Dante ona güvenen insanları yarı yolda bırakamazdı. Tekrar kalabalığa dönerken artık neredeyse tamamen sakinleşmişti.

"Timsahlar çekilirse labirente girecek grubun bir şansı olabilir," diye sesli düşündü, Dante.

"H-hadi ya. Çok etkileyici," diye dalga geçti Nikita. Sonra bezgin bir sesle, "Ama nasıl?" diye üstüne gitti.

Dante, kızın memnuniyetsiz suratına, "Bilmiyorum," diye bağırmak istedi. Yapabilse, tüm timsahları yumruklarıyla bayıltırdı ama bu imkânsızdı. Gücünün işe yaramadığı bir görevle sınanmak, başlı başma zordu zaten; bir de ona güvenmeyen insanları ikna etmek zorundaydı.

Neden çenesini kapayıp Aspen'in ya da bir başkasının idareyi ele almasını beklememişti ki? Zor kararları başkaları alacaksa Dante bir timsahın üstüne koşmaya bile hayır demezdi.

Dante, tam da ters bir cevap vermek içinde ağzını açtığında Beş Beter, onun yerine araya girdi. Gezgin'in sesi, her zaman olduğu gibi huysuz; duruşu da hafif kamburdu.

"Sanırım, timsahları tek bir bölgeye çekecek bir düzenek yapabilirim. Yani, biraz ses çıkartıp dalga yaratırız ve dikkatlerini bir süre dağıtırız," dedi. Dante, yardımın bu soysuz Gezgin'den gelmesinden nefret etmişti. Gözleri, oğlanın aksi gözlerine kilitlendiğinde Gezgin'in tiksintisini görmesini umdu. Oğlanın omuzları çökünce Dante, sadece başını sallayarak onun fikrini onaylamakla yetindi. Belki böylece Nikita biraz da olsa yakasından düşerdi.

"Birkaçınız Beş Beter'e yardım eder, geri kalanlar da timsahlar uzaklaşınca labirentte hep birlikte hazineyi arar. Böylece şansımızı artırmış oluruz ve riski azaltırız," dedi Dante, gergince planını tamamlayarak.

"Harika bir plan," diye yüreklendirdi kızı, Aspen.

Hayır, değildi.

Hatta iyi bir plan bile değildi ama Dante'nin elinden gelen tek plan da buydu. Buna karşın Dante, yine de Aspen'e inanmış gibi başını salladı. Plan, plandı ve işin ölüme yakın kısmına geçmenin Dante'yi rahatlatıyor olması ise oldukça komikti.

Bir grup, Beş Beter'e düzenek için yardım etmeye başka bir köşeye gittikten sonra, ağaçların kökleri ile etraftan bulunan odunları birbirine bağlayarak nasıl sal yapılacağını çözmek, Puhu'nun yaklaşık iki saatini aldı. Ama her konuda oldukça fazla bilgisi olan oğlan, bir şekilde bu işin de altından kalkabilmişti. Puhu dikişlerine, Korkuluk da rengi garipleşen yarasına rağmen, Sedir ve Porsuk ile hızlıca çalışmışlar ve onlara mümkün olan en sağlam salı yapmışlardı. Kızların sıkıca ör-

düğü köklerle salın gövdesi neredeyse tamamen sımsıkı kaplanmıştı ve ağırlıklarını dengelemek için uzun çubuklarla bir destek bile eklemişlerdi.

İşin zor kısmı yaklaşırken Dante'nin salın batmamasını ummaktan başka şansı yoktu. Ardından, Beau, salda kullanılması için vermeyi reddettiği bir halatı yanında getirdiği oklardan birine takmış ve çok iyi bir atışla anıtın çürümüş tahta kapısını vurmayı başarmıştı. Halatın diğer ucunu da bir ağaca bağlarken, Dante, etkilendiğini belli etmemeye çalışarak yüzünü ifadesiz tuttu. Beau'nun kusuru hiçbir zaman okçuluğu olmamıştı zaten.

Öğle güneşi yükselmek için hazırlandığı sırada, Tak ve Dak'ın mucizesiyle sal, üçünü de alarak suyun üzerinde kalmaya devam etti. Beau, gerdirdiği ipi tutarak salın ortasına Aspen ve Dante'nin tam arasma oturdu ve uzun kollarını kaldırıp yavaş hareketlerle ipi çekerek salı yönlendirdi. Dante, bunun zekice olduğunu itiraf etmeliydi. Kürek çekmek sadece dikkatleri üzerlerine yöneltirdi ve Dante henüz etrafta uyuklayan bu yeşil canavarlarla karşılaşmaya hazır değildi.

Yine de suyu dalgalandırmadan sakin hareketlerle ilerlerlerken Dante, mızrağını sudan çıkacak ilk timsahı haklamak için havada tutmayı ihmal etmedi. Beau, yavaş yavaş onları anıta yaklaştırırken Dante de bir ölüm gibi sessizce avının ona gelmesini bekledi.

Ama timsahlar gelmedi.

Gel gör ki, Dante'nin rahatlayacak vakti yoktu. Sal, anıtın sular altındaki merdivenine çarparak durduğunda Dante, saldan atlayan ilk kişi oldu. Mızrağını elinde döndürerek devasa anıtın içine yürürken her an bir timsahla karşılaşmayı bekliyor, etrafını kolaçan ediyordu.

Ne görmeyi umduğunu kendi de bilmiyordu aslında. Anıtın ortasında bir hazine bulacağını düşünmemiş olsa da uzun, nemden küflenmiş ahşap sıralar ve muazzam boyutlardaki

insan heykelleri dışında bu kocaman anıtın içinin neredeyse bomboş olması, Dante'yi şaşırtmıştı. Dante, kendinin üç katı boyutundaki bir kadının heykeline bakarken gözlerini hayretle kırpıştırdı. Renksiz, soğuk taşa değen elleri, heykelin pürüzsüz yüzeyinde gezindi ve her detayını büyük bir merakla inceledi.

Uzun elbisesi içindeki bu kadın, Birinci Dünya'da yaşamış bir tanrıça mıydı yoksa? Aspen ve Beau etrafı ararken, Dante'nin ilgili gözleri bu sefer, duvarlarda sallanan yosunlaşmış tablolara yöneldi. Ark'ın Armada adasında eğitim alırken iki tane daha tablo görmüş olmasına rağmen hayatında ilk defa böyle emsalsiz eserlere bakıyordu. Renkler ve çizgiler o kadar gerçekçi ve hüzünlüydü ki Dante, beğeni dolu gözlerle tablolara bakarken yıpranmış güzelliklerine inanamadı. O anda güneş, anıtın kubbesinin bir kısmı kırılmış camlarına değdi ve farklı renklerde hareler, anıtın içinde dans etmeye başladı. Bu büyüleyici âna şahit olan Dante, hayranlıkla gülümsedi. Belki de en yıkık dünyalar bile biraz ışıkla renklenebilirdi.

"İnsanların eskiden böyle yaşadığına inanabiliyor musun?" diye sordu, onun gülümsemesini gören Aspen.

"Kimin bu kadar büyük bir yere ihtiyacı olur ki?" dedi Dante, gözleri hâlâ göklere değen tavandayken.

"Belki, bir tanrı yaşıyordur? Sizinki mesela?" diye cevapladı onu Aspen, hınzır bir gülümsemeyle. Dante, aslında Aspen'in başka yerlere dair olan bu hevesli merakının gayet farkındaydı. Ama oğlan cesaret edip sormadıkça, Dante'nin ona kolay bir cevap sunmaya niyeti yoktu. Aspen'in, içindeki başka bir yerde olma özlemini kendi başına keşfetmesi gerekecekti.

"Tak ve Dak mı? Hayır, onların, mağaraları tercih ettiğine eminim," dedi Dante, yüzünü buruşturarak. Kayaların koruyucusu olan ikiz tanrılarından sadece bir kez, Aspen onu yalnız yakalayıp soru yağmuruna tuttuğu bir akşamüzerin-

de bahsetmişti. Oğlan, bu sır gibi sakladığı meraklı doğasını Dante'den başkasına göstermek istemiyor ve fırsat bulduğu her an da ona gördüğü yerleri anlattırıyordu.

"Ya sizin tanrınız, Beau?" diye sordu Aspen, nezaketin ardına saklamaya çalıştığı bir ilgiyle.

"Tanrıça," diye düzeltti Beau, gözleri Dante'nin üzerindeyken. Yüzü, Beau'nun bakışlarının yoğunluğu altında yanmaya başlayınca Dante, başını çevirdi. "Tanrıçamız, 'Yürüyen Kadın' diye anılır ve çayırların en dibindeki ormanlarda yaşar. Bu binalar, egosu içine sığmayacak insanlar için yapılmış," dedi Beau, aramaya devam ederken.

Aspen, anıtta çınlayan, içten bir kahkaha patlattı: "Bu doğru. Sadece insanlar, bu kadar büyük bir yere sahip olup yine de yetinmeyecek kadar açgözlü olabilir. Ama ben, burada bir hazine göremiyorum. Ya siz?"

"Bu duvardakilerden biri olabilir mi?" diye sordu, Dante. Dante'ye göre anıtın her bir detayı, bir hazine olabilecek görkemdeydi oysa.

"Maalesef, hayır. Başkentin her yeri, böyle tablolarla dolu. İçlerinden özel olan birini görse fark ederdim," dedi Aspen, keyifsiz bir sesle.

"Dışarıya bakalım?" diye önerdi, Beau. Dante, tablolardan birine son bir kez daha baktı. Yalnız başına, arkası dönük bir şekilde penceren bakan kadının olduğu, eski ve kederli bir eserdi bu. Dante'ye kendi de bazen hayatı bir pencerenin ardından izliyormuş gibi gelirdi. O yüzden aralarından en çok sevdiği tabloya son bir veda bakışı attı ve kırık bir hevesle diğerlerine katıldı.

Karşı kıyıdan uzanan yeşil yaprakların gölgesinde her biri bir tarafa gidip anıtın etrafını aramaya başladılar. Dante'nin gözleri bir tehdidi arar gibi tetikte, sudan gelecek ufacık bir hareketi bekliyordu. Ama gelen tek şey, Aspen'in kahkahası oldu. Dante, kaşlarını çatarak Aspen'in yanına gittiğinde

oğlanın, kubbenin üzerindeki bir yeri Beau'ya işaret ettiğini gördü.

"Zalim piçler," dedi Aspen, sinir yüklü bir sırıtmayla.

Dante, başını kaldırdı ve gördü. Kubbenin kırık camlarından birine yaslanmış mücevherlerle süslü bir kadeh, öylece tepelerinde duruyordu. Altın kadeh, artık tam tepeye vuran öğle güneşi sayesinde iyiden iyiye parlıyor; yerini, öncesinde görmeyen herkese belli ediyordu.

"Kafayı mı yemiş bunlar?" dedi Beau, hayretle.

"Ben de öyle düşünmeye başladım," diye söylendi Aspen, çenesini sıkarak.

Ama Dante, öfke yerine bir farkındalık hissetti. Ne Beau ne de Aspen oraya ulaşabilirdi. Belki anıtın taşları onları yukarı taşıyacak kadar sağlam olabilirdi ama kubbedeki cam tavan, iki oğlanın da ağırlığı altında hemen parçalara ayrılırdı ve onlar daha kadehe bile dokunamadan metrelerce aşağı düşerlerdi.

"Benim çıkmam gerekiyor," diye seslendi, Dante.

İki oğlan da aynı anda ona döndü. Boyları neredeyse aynı sayılırdı, belki Beau iki santim daha uzundu. Beau, güneşin altında çalışmış bir adamın bronz tenine; Aspen ise parıldayan bir altın rengine sahipti. Beau, içten bir yalancı; Aspen ise kendine bile yalan söyleyen bir doğrucuydu ve ikisi de etraflarına, dünyada yer edinmeye alışmış adamların yayacağı türden bir özgüven yayıyordu.

Ve ikisi de şu an aynı şaşkın, boş gözlerle ona bakıyordu.

"Sizin ağırlığınızı taşımaz. Ben yapmalıyım," dedi Dante, basitçe açıklayarak. İzin almıyor, sadece haber veriyordu ama Aspen'in itirazı hiç gecikmedi.

"Buna gerek yok. Başka hazine arayacak vaktimiz var," dedi Aspen, dudakları gerilerek. O da cam kubbeyle bir şansı olmadığının gayet farkındaydı.

"Hâlâ labirente yardım edebiliriz," diye onayladı onu, Beau. Dante, kollarını kavuşturup onlara kaşlarını çattı.

"Buraya kadar geldik ve gözümüzün önündeki hazineyi almadan mı döneceğiz?" diye sordu, sinirlenmemeye çalışarak.

"Kendini tehlikeye atmana gerek yok," diye açıkladı, Aspen. Ama Dante bu sakınan tavrı sevmedi. Bu zamana kadar kendi işini kendi görmüş, kimsenin de korumasına ihtiyaç duymamıştı. Bu gerçek, bugün Aspen istedi diye değişmeyecekti.

"Beni korumak senin görevin değil," diye tersledi onu. Sözleri, istediğinden de sert çıkmıştı ağzından. Yalnızlığın yabanileştirdiği biri gibi.

"Dante bunu başarabilir," diye arka çıktı ona, Beau. Dante, neredeyse onun bu çabasma gözlerini devirecekti.

"Amma hızlı taraf değiştirdin," diye homurdandı Aspen, Beau'ya sinir olmuş bir bakış atarak.

"Yapar öyle," dedi Dante, kindar bir sesle. Sözlerinin sertliğiyle kasılan Beau, sadece yorgun bir nefes verdi. Ama Aspen'in konuşmak için karşılık duymaya ihtiyacı yoktu: "Ayrıca ben başaramaz demedim, tehlikeye girmesine gerek olmadığını söyledim," diye devam etti.

Ama Dante, bundan sonra konuşulanları dinlemedi. İnsanların onun seçimlerini yapmasmdan bıkmıştı. İki oğlan, onun ne yapacağı hakkında tartışırken Dante ikisini de duymazdan geldi. Sonra da dönerek mızrağı ile palasını kenara koydu ve ikisini de ardında bırakarak tırmanmaya başladı. Parmakları doğru çıkıntıları bulurken, ayakları onu takip ediyor; hızla ilerliyordu.

Zorlu bir tırmanış değildi bu. Sadece, binanın bu kadar yosun tutmuş olması işleri sıkıntıya sokuyordu, o kadar. Elleri her bir nişe, her bir süslü detaya değdiğinde Dante kendini

hâlâ eğitimdeki bir asker gibi hissediyordu. Sanki tırmanmayı hiç bırakmamış ama zirveye de asla ulaşamamıştı.

"Oy çokluğu diye bir şey duydun mu sen?" diye bağırdı Aspen, ona sitemle. Dante, tırmanmaya devam ederken sırıttı: "Lider benim sanıyordum."

"Böyle pervasızca davranırsan benim liderliğimden daha kısa sürebilir," diye uyardı onu, Aspen. Ama Dante, bunu umursamıyordu. Umursadığı tek şey, elindeki görevi tamamlamak ve o aptal bardağı alıp buradan defolup gitmekti. Şayet bir mühür alırsa belki omuzlarındaki belirsizliklerin ağırlığından kurtulur ve bir ihtimal, bir gün gerçek bir hayatı olurdu. O yüzden, kasları verdiği çabayla kasılırken Dante, dişini sıktı ve tırmanmaya devam etti.

"Neredeyse vardın!" dedi Beau, coşkulu bir sesle.

"Evet, az daha dayan," diye onayladı, Aspen. Dante'nin ayağını attığı çıkıntı ufalanıp dağıldı ve ayağı boşa düşerken, hızla savrulup başka bir çıkıntıya tutundu.

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız? Dikkatimi dağıtıyorsunuz."

İki oğlan da sesini kesince Dante, tekrar önüne döndü ve sadece tırmanmaya odaklandı. Ama tırmanış bitmiyor; her çabasında sanki hedefi, elinden daha da uzaklaşıyordu. Oysa bu fikir aşağıdayken çok daha mantıklı gelmişti. Şimdi yakıcı güneş, gözünü alıyor; avuçları ter ve yosunla daha da kayganlaşıyorken Dante, güçlükle kendini pervazın üzerine çekti.

Görev, görev, görev.

Dante'nin savruk adımları cam kubbeye bağlanan ince pervaza bastığında Beau, bir ıslık çaldı ve Dante, aşağıda bir yerde Aspen'in hayranlıkla bir küfür savurduğunu duydu.

Hâlbuki, işin güç kısmı şimdi başlıyordu.

Aslında Dante, sadece yarım metre kadar camın üstünde tırmanabilse ve bu sırada düşmemeyi başarsa, kadehe uzan-

ması için bu kadarı bile yeterli olacaktı. Ama ince camın tekinsizliği, hiç güven verici değildi doğrusu. O yüzden Dante, camları tutan paslı metal korkuluklara ağırlığını vererek kendini esnetti ve yukarı ulaşmaya çalıştı. Eğimli cama biraz daha yüklendi ve kaşlarını çatarak, ağırlığının birazını kubbeye yasladı.

Çok yakındı.

Neredeyse parmak uçlarında, kadehin metalinden gelen soğukluğu hissedebiliyordu. Biraz daha esnedi ve kolunu iyice kaldırdı. Altındaki camdan, küçük bir çıtırtı geldi. Dante, nefesini tuttu ve donakalarak bekledi. Kalbi, panik ve heyecan ile göğsünü dövdü.

Cam, yerinde kalmaya devam edince Dante, tekrar nefes aldı ve yeniden denedi.

Hadi. Hadi!

Dante, dişlerini sıktı ve metal kısımlara basarak iki adım kadar daha tırmandı; ardından da biraz daha cama yüklendi. Bir bacağını yavaşça kaldırıp kendini, kadehe doğru itmeye çalıştı.

Haşin ve iddialı bir hamleydi, bu.

Kubbe zangırdadı ve metal parmaklıklar sarsıldı.

Altındaki cam çatırdayarak kırıldığında Dante'nin parmakları, kadehin ince beline son anda değmişti. Ağırlığını verdiği cam tuzla buz olurken Dante, çevik bir hareketle kendini yana savurdu ve sırtını, sağlam kalan incecik korkuluklara yasladı.

Kubbede kalan camların yarısından çoğu gürültüyle paramparça olup metrelerce aşağıya yağarken, ince metal dışında onu ayakta tutan hiçbir şeyi olmayan Dante, karşısına baktı ve önünde uzanan muhteşem Gizliman'ı gördü. Bulutlar ve ölüm; ikisi de çok güzel, ikisi de çok yakındı.

Bir sert rüzgârla gelecek sonunu beklerken Dante, kupayı göğsüne yasladı ve panikle bir nefes verdi. Sadece bir anlığı-

na durdu ve hâlâ hayatta olduğuna emin olana kadar göğe bakarak öylece kaldı.

Fazla yakındı.

"Sen iyi misin?" diye bağırdı, Aspen. Dante, konuşamadan sadece kupayı gösterdi. Çünkü kelimeler bir daha ağzından dışarı çıkabilecek miydi, hiç bilmiyordu. Aşağı bakmamaya çalışarak kupanın ince belini dişlerinin arasına aldı ve yavaşça arkasını dönüp sıkıca tutunarak inmeye başladı.

İnmek, çıkmaktan daha zordu.

Attığı adımların doğru yeri bulması her seferinde daha da güçleşirken Dante, korku dolu yaygaracı kalbine değil, sadece ellerindeki güce odaklanmaya çalıştı.

Başardın. Sakin ol, iyisin, başardın!

Birkaç tanıdık çıkıntıyı daha geçti ve titremesini bastırmaya denedi. Ama panik, damarlarına karışmıştı bir kere. Dante, içini uyuşturan bu dehşet ile yavaş yavaş inmeye devam etti.

Hâlâ hayattasın ve hâlâ nefes alıyorsun.

Dante'nin ayakları, ummadığı kadar hızla zemine değdiğinde titreyen eli, ağzındaki kadehi kavradı. Bacaklarının üzerinde duramayacak kadar büyük bir güçsüzlük çökmüştü bir anda üstüne. Ama biri onu tutup çevirdi ve düşmesini engelleyerek, sıkıca beline sarılıp kucakladı. Afallayan Dante, bir an kımıldayamadı. Korkusu, öfkesi ve yalnızlığı yüreğini ezerken tepeden tırnağa titreyerek öylece durdu.

Ona bahar sabahlarını hatırlatan kokusu, vücudunun tanıdık sıcaklığı, kollarının teninde bıraktığı ılık his aynıydı. Dante, bir hainin kollarında kendi titremesini bastıramaz hâlde dururken, sadece iki saniye kadar daha Beau'nun ona sarılmasına izin verdi. Aslında sadece iki saniye daha, geçmişin hayaletleri onlara musallat olmadan önce, öylece durmak istemişti.

Beau'nun kalbi, delicesine bir hızla atıyordu. Öyle ki Dante, onun yaşadığı acıyı ve kaybetme korkusunu, kemik-

lerine işleyen bu kalp atışından bile hissedebiliyordu. Ama bu, artık neyi değiştirirdi ki? Çoktan Dante'yi kaybetmemiş miydi? O zaman nasıl hâlâ Dante'nin aldığı havayı çalmayı başarabiliyordu? Nasıl onu tutan kolları hâlâ Dante'ye güç verebiliyordu?

Gözleri Aspen'e kaydı ama Aspen, onlar yerine başka tarafa bakacak nezaketi göstermişti. Dante, yavaşça iterek Beau'nun sarılışından kurtulurken, hançerini oğlanın kalbine geçirecek cesareti olmasını dilerdi. Oğlanı yumruklayacak; canını, kendi canının yandığı kadar yakacak yüreği olsaydı bir dakika bile düşünmezdi. Ama onun yerine bir damla asi yaş, izinsizce Dante'nin gözünden aktı.

Dante, gözlerinin yaşlarla dolduğunu ya da Beau'nun onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu fark etmemişti. Nasıl canını en çok yakan insanla onu en güvende hissettiren insan aynı kişi olabilirdi? Beau, yaşı görünce, paramparça bir ifadeyle Dante'ye baktı. Kız onun kanını akıtsa, derisini parça parça yüzse bile daha az canı yanarmış gibi perişan bir ifadeydi bu. Beau'nun da gözleri dolarken parmakları, Dante'nin yanağında donup kalan yaşı kıymetli bir elmasmış gibi narince aldı ve geride kalan küçük ıslak izi yavaşça okşadı. Dante, bu temasın yakınlığını reddederek başını çevirdi. Sonra da onu arkasında bırakıp mızrağını ve palasını almaya gitti. Artık, Beau'ya verebileceği tek şey buydu.

Bir damla gözyaşı.

Dante, bir nefes vererek sala doğru yürürken sert bir sesle ortaya konuştu ve "Gidebiliriz," demekle yetindi. Ellerindeki hazineye bakmamıştı bile. Tek umurunda olanın görevi olduğunu sansa da aslında her aşmaya çalıştığı engelde kendini geride bırakmayı deniyor, her seferinde de başarısız oluyordu. Dünya, kendinden kaçabileceği kadar büyük değildi; oysa Dante, bu gerçekle barışmak yerine o anıtın tepesinde tekrar tekrar ölümle yüzleşmeyi tercih ederdi.

"Başardın," dedi Aspen, gülümseyerek yanına otururken. Dante de ona gülümsedi. Beau da sessizce sala bindiğinde Aspen onlara kadehin tarihinden bahsetmeye başladı. Ama Dante onu duymadı. Kendi düşüncelerinin arasında kaybolup gitmişti bile.

Evet. Başarmıştı.

Madem başarmıştı, peki o zaman Dante, neden kendini kaybetmiş gibi hissediyordu?

14

Arm

Beş Beter'in, esnek ağaç köklerini birleştirerek geniş bir sepet yapması ve onu iki ağacın arasına tutturması yaklaşık bir saatini almıştı. Bir koca sapan ile atacağı büyük taşları toplaması ise bundan çok daha kısa sürmüştü. Onlarca taşı yan yana dizerken keyifsiz suratına düşünceli bir ifade oturmuş olan bu becerikli Gezgin'in geriye tek bir sorunu kalmıştı. Yanında biri daha olmalı; ona, yaptığı bu dev sapanı gerdirmesi konusunda yardım etmeliydi. Çünkü bu, bir kişinin tek başına yapacağı türden külfetsiz bir iş değildi.

Bu yüzden labirent grubu bir araya geldi ve hızlıca oynanan bir taş, kâğıt, bıçak oyunu ile sorun çözüldü. Peş peşe üç kez mağlup olan Artuk, Beş Beter ile kalacak ve onun sapanı hedeflemesine yardımcı olacaktı. Ama Artuk, yeni giydiği kahramanlık pelerinini çıkartırken oldukça suratsızdı. İşin heyecanlı kısmında olmak istiyor; onlar timsahlarla boğuşurken, torunlarına geride kalışını açıklayamayacağı hakkında söylenip duruyordu.

"G-görevler hakkında konuşmanın yasak olduğunu biliyorsun. Torunlarına zaten bir şey anlatamayacaksın," diye belirtti, Nikita.

"Ayrıca biraz da benim parlamama izin vermezsen, nasıl bir sevgili yapabilirim ki?" diye sitem etti, Pim. Artuk'un göğsünde parlayan mührün onu köy halkı arasında daha da popüler ettiği bir gerçekti. Pim ise kıskançlıkla tanışmamış bir yüreğe sahipti ve arkadaşının yanında keyifle gezerken bu durumdan hiç de şikâyetçi değildi.

Beş Beter, "Siz, sevgili değil misiniz?" diye sorunca Artuk ve Pim, aynı anda bir kahkaha patlattılar. Gezgin, onların bu tepkisine kaşlarını çattı ama Artuk, Pim'in kıvırcık kafasını iterek oğlana sırıttı. "Bu çirkin maymunu öper miyim hiç ben?" dedi, keyfi birazcık da olsa yerine gelerek.

Pim, arkadaşının elinden kurtulup kendi kıçına bir şaplak attı ve "Bunu öp," demekle yetindi. Boğar, Pim'in sataşmasına rahatsız edici cırtlaklıkta bir kahkaha ile tepki verince Arm, Nikita ile göz göze geldi. Kız, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Arm bile Gazap ile dolu karanlığına rağmen bu iki avanak dosta bakıp neredeyse sırıtacaktı.

"İ-ikinizde timsahları öpmek istemiyorsanız, biraz acele etmeye ne dersiniz? Yüzmekten sıkılıp kıyıya gelmeleri ne kadar sürecek, b-bilmiyoruz," dedi Nikita. Arm, kızın ciddi sesine rağmen, bakışlarında neşeli bir parıltı olduğunu fark etmişti. Belki de yaşadığı olaydan beridir ilk kez bu kadar canlı bakıyordu o kan oturmuş gözleri.

"Bekle biraz. Böyle bir ihtimal mi var?" diye sordu Beş Beter, gergince. Ağaçların arasından her an bir timsahın fırlamasını bekler gibi, etrafına şüpheyle bakıyordu artık.

"Tabii ki! Timsahlar, karada da hareket edebilir. Geldiğiniz yerde hiç timsah yok muydu?" diye sordu, Pim. Mavi gözlerinde gerçek bir merak vardı. Dünyanın büyüklüğü bu limanın genç sakinleri için hepten bir muammaydı.

"Geldiğimiz yerde asıl tehlike insanlardı," dedi Beş Beter, homurdanarak. Gezgin'in bela dolu kardeşlerini ve zalim ba-

basını az da olsa bilen Arm, ortaya konuştu ve "İşe koyulalım," diye konuyu kapattı.

İşin garibi kimse neden onun liderlik ettiğini sorgulamıyordu. Bu duruma belki göğsündeki mühürlerin çokluğu nedeniyle razı geliyorlardı; belki de sadece kendi fikirleri olmadığı içindi. Yine de Arm, mevcut durumdan memnundu.

"Sırayla geçeceğiz. Siz taşı atıp timsahları çektiğinizde ilk ben gideceğim."

Kimse, onun bu intihar önerisine de itiraz etmedi; zira ilk geçmek, gerçekten de çok riskli bir işti. Bu kumarı oynayıp ilk gidecek olan kişi, Beş Beter'in çabası başarısız olursa timsahlar için kolay lokma olacaktı. Yine de Arm, bunu umursamadığını fark etti. Ölmek ve yaşamak ne zamandan beri onun için eşit derecede ızdıraplı olmuştu, bilmiyordu bile.

"Ardımdan sırasıyla Boğar, Pim ve Nikita gelecek. Hızlı olup birlikte ararsak çok uzun sürmeden hazineyi bulabileceğimize eminim," dedi, Arm. Herkes başını sallarken Arm da Beş Beter'in omzuna vurdu. Beş Beter ise sadece Arm'a sakladığı dostça bir gülümsemeyle onu uğurladı. Eski yoldaşının tavrı içtendi aslında. Bir dost, bir yâren gibiydi. Oysa geldiklerinden beridir, umutlarından ve babalarından bir daha konuşmamışlardı. Belki bunun sebebi Arm'ın ikisini de aynı gün kaybetmiş olmasıydı. Durumun farkında olan Beş Beter de ondan yaralı bir hayvanmış gibi uzak durmayı seçmiş, teselli edici sözlerle onu kandırmamıştı. Arm'ı Gazap ile baş başa bırakmıştı ve Arm bundan hoşnuttu.

Çünkü aile ve dostların aksine Gazap, ölümsüzdü. Kin, ölümsüzdü. İntikam, ölümsüzdü. Kimse onları senden koparamazdı.

Arm, kıyının uzak bir köşesindeki yerine yürürken içindeki muazzam nefret, bir yılan gibi kıvrandı. Yerini aldığında, bakışları donuklaşmıştı bile. Sanki gözleri görmüyor, kulak-

ları artık işitmiyordu. Onun yerine Gazap bakıyor, dinliyor ve sindirdiklerini, kararmış etinin üzerinde hissediyordu.

Arm, Beş Beter'e işaret verdi ve iki oğlan, bu emre anında itaat etti. Artuk ve Beş Beter, birlikte kökleri gerdirerek büyük taşı olanca uzağa fırlattıklarında Arm, içinden ona kadar saydı.

Timsahlar, oluşan dalgalanmaya doğru fırlarken Arm, sadece bir saniye daha bekledi ve sonra labirente giden kayalara doğru koşmaya başladı. Bacakları sığ suya değdiği anda eski bir alışkanlık ile irkildi. Ne var ki artık suda bekleyen cesetlerin korkması gereken kişi, Arm'ın ta kendisiydi. Arm, hızla önündeki kayaya atladı; oradan da koşarak bir diğerine geçti. Arkasından birinin suya girdiğini ve peşinden geldiğini duydu. Bu, muhakkak ki Boğar'dı. Arm, Boğar'ın gelişine bakmadan hedefine odaklanarak koşmaya devam etti ve bir harabeden diğerine geçti. Labirentin kalıntılarına vardığında kıyıya bakmak için sadece bir saniyeliğine arkasını döndü. Döndüğü gibi de ona doğru koşan Kai'nin sert darbesiyle suyun içine doğru savruldu. Su, Arm'ı eski bir dost gibi kucaklarken Arm, panik hissetmedi. Hiçbir şey hissetmedi.

Kim bilir, belki de ölüm, yaşamdan daha nazikti?

Gölün balçıklı suyu onu derinlerindeki viranelere davet ederken Arm, Gazap olmasa kendini Batık Hisar'ın insafına bırakabileceğine oldukça emindi. Ama artık tutunduğu; aile yerine, umut yerine koyduğu bir sözü vardı. Daha hesaplaşma vakti gelmemişti. Şimdi göğsünde taşıdığı tek hissin sahibi bu sözken nasıl olurdu da Arm, ipleri kadere bırakabilirdi?

Boğar ve Pim, Arm'ı gölgen çekerek çıkartırken Arm kocaman bir nefes alarak ciğerlerine dolan suyu öksürdü ve acıyan boğazını tuttu. Onu ölümün kollarından alan yoldaşları arkalarını dönerken Arm, Kai'yi gördü. Şimdi etrafları, Hoki'nin eski çetesiyle doluydu ve hepsi Kai'nin ağzının içine

bakıyordu. Besbelli onların planına, onların hazinesine çökmekti niyetleri.

Gazap, Arm'ın içinde döndü, kıvrandı ve hırsla kükredi. Her şeylerini almak yetmemiş miydi? Geçmişi yetmemiş miydi ki şimdi de geleceğini istiyordu, bu soysuzların aç gözleri? Kalbi kin ve nefretle dolarken Arm'ın gözünü kan bürüdü.

Gelsin, alsın bakalım.

Arm, henüz kimse kımıldayamadan bağırarak koşup Kai'yi belinden yakaladı ve şoka giren oğlanla birlikte yere yuvarlandı. Taşlar yerde sürtünen etlerini keserken ve ikisi de eski şehrin kalıntıları üzerinde savrulurken Arm yumruğunu oğlanın düzgün burna geçirdi.

Önce, Gazap vurdu; sonra da Arm...

Kibirli, varlıklı, aptal, lanet burnuna darbe üstüne darbe savurdu.

Hazine, kimin umurundaydı ki?

Asıl hazine, onu diğer tüm duygularından arındıran Gazap'ta gizliydi. Kan kokusu burnuna dolarken Arm'ın nefret dolu yumrukları, Kai'nin ezilip yumuşayan suratına hızla batıp çıktı. Eti parçalanan Giz soylu piç, işte şimdi kibrinden arınmıştı. Başka biri Arm'ı yakalayıp Kai'nin üstünden almaya çalıştı ama Arm bağırdı ve onu çeken kişiye de bir kafa savurdu.

"Sakat piçi suya atın," diye haykırdı, artık yattığı yerden kalkamayacak hâlde olan Kai.

Arm, onu tutan kolların arasından hırıltılı, çirkin bir kahkaha attı ve burnunu kırdığı, yüzünü içine göçerttiği pisliğe baktı. Hâlâ Arm'ın hissettiği kadar kötü görünmüyordu; oysa bu, daha sadece bir başlangıçtı.

"Ne oyalanıyorsunuz? Kalanınız, hazineye baksın!" diye kükredi, Kai.

Onu tutan eller Arm'ı suya doğru itmeye çalışırken Arm, yüzüne sıçrayan kana rağmen Boğar, Pim ve Nikita'nın diğer-

lerinden önce hazineye ulaşmaya çalıştıklarını gördü. Boğar, bir Giz soyluyu kafakola aldı ve diziyle suratına sert bir tekme geçirdi.

Ne var ki Arm kalanını göremedi.

Onu tutan kişi, Arm'ı şiddetle yere fırlattı ve Arm başını sertçe zemine çarptı. Görüşü bir anlığına bulanıklaşırken dün ve yarın birbirine girdi ve zaman yitip gitti. Ama onu yutmak isteyen su, aynı zamanda insaflı da olmalıydı ki Arm'ı kendine getiren şey de yine o oldu.

Arm, gözünü açtığında kafası bu sefer suyun içine bastırılıyordu. Yeşil, bulanık suyun içinde boğulan Arm, boş bulunup bir küfür savurdu ve bol bol su yuttu. Ama şansına, bu eski batık mezarlıktaki hiçbir ruh, onu duymadı. Arm kendini güçlükle çekip başını sudan çıkartarak, kusarcasına öksürdü. Kayasının engin tepelerine tırmanmaktan sertleşmiş bacaklarının gücüyle direnmeye çalıştı ve apış arasına savurduğu bir tekme ile onu yere bastıran oğlanı devirip üstüne çıktı. Ama bu zafer, fazla uzun sürmeden oğlan, onu tekrar yere çaldı. Boğazına dolanan eller, Arm'ın soluğunu iyiden iyiye keserken Kaya'nın büyüttüğü oğlan, kendini korumak için sağ kolunu kaldırdı. Ama bu, rakibini durduramadı.

Başı tekrar suya girmek üzereyken Arm, suda tekinsiz bir kıpırtı fark etti. Doğruca üstüne gelen gaddar bir yaratıktı bu. Arm, dehşetin verdiği gayret ile öbür yana yuvarlandı ama rakibi, onu tekrar altına alıverdi. Tam o anda yeşil ve pullu bir kafa, suyu yararak onlara doğru atıldı. Arm, amansız timsahın sıcak nefesini suratında hissederken yaratığın kocaman ağzı, etini yakalayıp onu suya çekmek için uzandı ve sivri dişler, dosdoğru Arm'ın elinin üstüne kapandı.

Yani normalde, Arm'ın eli olması gereken yerin üstüne...

Timsah, Arm'ın kin ve kan dolu etinden bir parça bile koparamadan suya döndü. Arm, alçak sesle, delirmiş gibi bir kahkaha attı. Az önce, olmayan eli, onun hayatını mı kurtar-

mıştı? Tepesindeki oğlan da aynı şoku yaşarken Arm, rakibinin şaşkınlığından yararlandı ve bacaklarını oğlanın karnına dayadı. Giz oğlan, ne olduğunu anlayamadan Arm, tüm gücüyle onu savurdu ve göle fırlattı. Neredeyse kendi de bu cüretkâr manevra yüzünden suyu boylayacaktı ama güçlükle de olsa dengesini sağladı ve ayağa kalkmayı başardı.

Timsah, bu sefer avını ıskalamamıştı.

Rakibini omzundan yakaladı ve daha uzak bir köşede yemek için sürükleyerek karanlık suya doğru çekti.

Göl, kan oldu; kan da göle dönüştü ve ikisi bir olup Giz soylu genci yuttu. Arm, oğlanın yardım çığlıklarına karşı hiçbir şey hissetmeden öylece durdu ve sadece izledi.

Her ölüm, bir diğerini takip ediyor; Arm, her cesette kendinden daha az bir parça kaybediyordu. Eski Arm olsa belki ağlar, tanımadığı bu kişi için yas tutardı. Ama artık, vicdanın paslı prangalarından kurtulmuştu bir kere; o yüzden kendini koruduğu için hayıflanmayacak, hayattan zamansız aldığı bu can için kederlenmeyecekti.

Rakibinin cesedi, suyun dibinde kendine bir mezar ararken Arm'ın gözü, kıyıdan gelen uğursuz kıpırtıya kaydı ve ne olduğunu anlamasıyla Kayalı oğlanın beyaz teni daha da soluklaştı.

Kanın tatlı kokusu, onlarca timsahı aynı anda onların durduğu yıkıntının yanındaki suya çekerken Arm, dehşet içerisinde, ileride hazine arayan Giz ve Hiçlere baktı. İşte bu, nazik bir ölüm değildi. Gaddarcaydı ve her saniyesi acı dolu olacaktı.

"Koşun!" diye bağırdı, Arm. Ancak sözünü kimin dinlediğine bakmadı. Sadece hançerini çıkardı ve labirentin içine doğru kaçmaya başladı. Yanından geçtiği Giz soylunun çığlığını duyan Arm, omzunun ucundan bir bakış attı. Pütürlü derisini engerek gibi savuran timsahın, yere düşen Giz soylu oğlanın bacaklarından birini ısırarak kopardığını gördüğü

gibi de bunu yaptığına pişman oldu. Arm'ın tüm vücudu şokla kasıldı ama yalpalayan bacakları, koşmaya devam etti.

Sağa ve sola döndü; eğildi, tırmandı ve amansız düşmanlarından kaçmak için harabelerin üstünü ve altını kullanarak kendine, diğerlerinden farklı bir yol çizdi. Yanındaki düzlükte koşan Gizlerden hiçbiri artık onu hedef almıyor; labirentin derinlerine girip güvenli bir yer bulmaktan başka bir şeyi umursamıyorlardı. Nitekim yıkılmış binaların oluşturduğu küçük havuzlar ve göle açılan pencerelerle dolu bu yerin güvenli bir yanı yoktu. Dört köşede ölüm vardı ve hızlı mı yoksa yavaş mı olacağı ise Batık Hisar'ın insafına kalmıştı.

Arm, bir sütunun etrafından dolaşıp sola döndü ve labirentin ortasındaki açıklıkta durmuş, önündeki manzaraya kocaman açılmış gözlerle bakan sarışın kızı fark etti.

Nikita.

Nikita, üzerine doğru gelen zebanilere karşı öylece donakalmıştı. Ne demeye kaçmıyordu ki?

Arm, hızını arttırdı ve nispeten güvenli yıkıntıların arasını terk edip Nikita'ya doğru koşmaya başladı. Bir Giz soylu, kaçarken kıza çarptı ve ikisi de farklı bir tarafa savruldu. Arm, timsahlardan biri kızın üzerine atlamadan tam bir saniye kadar önce Nikita'ya ulaşmayı başardı. Kızı belinden yakaladı ve onunla birlikte, kendini taş zemine yuvarladı. Timsah, üzerlerindeki harabeden sıçradı ve Nikita'yı iten Giz soylu kızın baldırından yakaladı. Tüm omurgası gerilen Arm, hızla Nikita'yı çekip ayağa kaldırdı. Yaratık, yere devirdiği avını çenesinin gücüyle parçalamaya başladığında Arm kızı arkasına aldı ve etrafı taradı.

Öylece dikilirken çok açıkta, fazlaca da savunmasız bir pozisyondaydılar. Nikita'nın dehşet dolu sesi, Arm'ın ensesine doğru korkuyla fısıldadı: "Hazine burada değil."

"O zaman bakmaya devam edeceğiz. Yanımdan ayrılma. Önce diğerlerini bulalım," dedi Arm, soğukkanlı olduğunu

umduğu bir sesle. Dünya, Arm'ın ayaklarının altından kayıp gidiyor olsa da yine de o, bu kâbusa geçit veremezdi.

Şimdi olmazdı.

Ölüm gaddardı, evet ama hayat daha zalimdi ve ikisi de Arm'ın her parçasını almak için can atıyorlarken Arm şu anda savaşmayı bırakamazdı.

Timsahın yemeye devam ettiği kızın yanından hızla geçerlerken Nikita konuşamadı. Giz soylu kızın dili tutulmuş, bedeni kaskatı kesilmişti. Arm, bıçağının sapını ağzına aldı ve Nikita'nın boşlukta sallanan, buz gibi olmuş elini tuttu. Sonra da cesetlerin ve timsahların arasından süratle koşmaya başlarken kızı da peşinden sürükledi. Ne var ki manzara, her yerde aynıydı.

Arm, yanlarından geçerken her birine baktı ama önünde yiten hayatları gören gözler, Gazap'a aitti. Çünkü ancak Gazap bu gördüğü katliama karşı kayıtsız kalabilirdi.

Labirentin derinlerine koşarlarken Arm, Gazap'ın onu yönlendirmesine izin verdi çünkü şimdi, tam şu anda etten ve kemikten ibaret sefil bedenini ancak öfkesi ayakta tutabiliyordu.

Yollar birbirine çıkarken her yere baktılar ama ne hazineyi ne de Boğar'ı hiçbir yerde bulamadılar. Fakat suya bakan bir açıklığa vardıklarında Arm, devrilmiş bir sütunun yanında, Kai ile boğuşan Pim'in kıvırcık kafasını seçebildi. Kısa boylu kumral oğlan, kendine denk olmayan rakibiyle kıran kırana bir mücadeleye girişmişti. Bundan dolayı Arm, gözünü bile kırpmadan hâlâ elini tuttuğu Nikita ile onlara doğru hızlandı. Kai, belli ki henüz boyunun ölçüsünü yeterince iyi alamamıştı.

Ancak bir timsah, karanlık gölden hızla fırladı ve Arm, onlara ulaşamadan önce kavga eden ikiliye doğru atıldı. Kai, yaklaşan tehdidi, Pim'den çok daha önce fark etmişti. O yüzden, ondan çok daha ufak tefek olan Pim'i yakasından tut-

tu ve boğazlarını sökmek için bekleyen avcının açık ağzına doğru kolaylıkla fırlattı. Kadim yaratık, ona sunulan bu yemi havada kaptı ve güçlü çenesi Pim'i ince belinden yakaladı. Darbe o kadar hızlı gelmişti ki Arm, bir anlığına tam olarak algılayamadı. Ama Pim'in kırılan kemiklerinin sesi, Arm'ın kulaklarında çınladığında Arm, saf bir şiddetle sarsıldı.

Mavi gözlü kibar oğlanın çığlıkları Batık Hisar'da bir ağıt gibi yankılanırken Arm, yine de başını çevirmedi ve bakışlarını bu korkunç ölümden kaçırmadı. Pim'den kalan parçalar suya çekildi ve oğlan sanki bu dünyaya hiç ayak basmamış gibi yok oldu.

Başka bir timsah yan taraflarındaki sığ havuzdan çıkmasaydı eğer, Arm suyun Pim'i yuttuğu yere bakmaya daha saatler boyunca devam edebilirdi. Ne var ki koca yaratık, doğruca üzerlerine atıldı ve Arm'ın tutamayacağı bir başka yası daha alıp götürdü. Sürüngen, hızla onlara doğru sıçrarken hançerini savurdu ama ne hançeri koca canavarın gözünü korkutacak kadar büyüktü ne de Arm, bir yem olmadığına onu ikna edecek kadar inandırıcıydı.

Öte yandan, Nikita daha hızlıydı. Arm'ı, tam zamanında atletinin sırtından kavrayıp labirentin dar bir çıkmazına çekiverdi. Yaratığın koca gövdesi de Nikita ile aynı anda harekete geçmişti geçmesine ama kafasından ötesi, bulundukları dar sokağa girmeyi başaramadan öylece debelenip kaldı. Hayvan, sıkışan bedenini kurtarmak için kükrerken Arm ve Nikita, onu orada bırakıp yan bir sapağa girdiler ve konuşmadan, labirentin derinliklerine ilerlediler. Ancak çığlıklardan biraz uzaklaştıklarında Nikita, duracak cesareti kendinde bulabildi. Soluk soluğa bir duvara yaslanan kızın bedeni hâlâ korkuyla titriyordu. Arm, uyuşmuş gözlerle uzunca bir süre ona baktı. Kendi insanlarının hayatlarını bu denli kolay harcayan Gizlere karşı soğuk, kötücül bir öfkeyle dolmuştu içi.

Ölümcül bir öfkeyle.

"Aramaya devam etmeliyiz," dedi Arm, kinini hedefine yönelten sert bir sesle. Nikita'nın ona itiraz etmesini ve saklanmaya devam etmeyi önermesini beklemişti. Ama kız ona döndüğünde Arm, onun gözlerindeki korkunun hemen yanında başka bir duygunun beklediğini gördü. Bu duygu kararlılıktı ve Arm'a bir mühür için ölümü göze alacak türden sarsılmaz bir irade vadediyordu. Ucunda gerçekten de ölüm olması ne kadar da yazıktı. Çığlıklar, tekrar şehrin uzak bir köşesinde yankılanırken Nikita yavaşça başını salladı.

Böylece, dar sokağın içinde ilerlediler ve biraz daha alçakta kalan başka bir odacığa geçtiler. Mümkün olduğunca sessiz hareket ediyor, her suya bakan delikten çıkabilecek kaçınılmaz ölümü gözlüyorlardı.

Bir hazinenin ederi, onlarca gencin ölümü müydü yani? Ya da bir limanın bedeli, Arm'ın babasının canı mı olmak zorundaydı? Arm, kendini tuzağa yakalanmış bir yem gibi hissetmesine engel olamıyordu. Bu yola çıktığından beridir, başkasının oyunlarında piyon olmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise Arm'ı ayakta tutan yegâne şey, onu kullanmaya çalışan avcıyı bulup öldürme arzusundan ibaretti.

Nikita, ardından yürürken zorlukla fısıldadığında Arm kendi kininde boğulmak üzereydi: "K-korkuyorum."

Arm, adımlarını yavaşlattı. O da korkuyordu ki. Gazap içinde kıvransa da korku, öfkeden çok da farklı değildi. Beslendikleri şey aynı ölünün etiydi. Yine de kıza cevap verdiğinde sesi, hissettiğinden daha rahattı:

"Korku düşündükçe büyür. Başka şeyler düşünmeye çalış. Olumlu şeyler," dedi, cansız bir sesle.

Bir teselli, bir yalan. Nikita, hangisine kanmak isterse buyurup avunabilirdi.

Nikita, Arm, şuursuzca bir laf etmiş gibi sinirle güldü: "H-hayatımda bu ara pek olumlu şeyler yok. Ç-çirkinim, mühürsüzüm; öfke ve nefret doluyum. Hiç, bu kadar sevilmedi-

ğim bir yerde de bulunmamıştım. He-herkes, benden nefret ediyor. Ben de herkesten nefret ediyorum," dedi, hırçın bir edayla.

Arm, aniden durup kıza döndü ama Nikita, kendi dürüstlüğünden rahatsız olarak yüzünü başka yöne çevirdi. Yine de Arm'ın, Nikita'nın öfkeyle kasılmış omuzlarını ve yaralı bakan kan oturmuş gözlerini görmemesi imkânsızdı. Aynı yük ve aynı nefret, Arm'ın da içinde yanıyordu bir kere, nasıl görür görmez tanımazdı ki? Belki de bu yüzden Nikita, bunu ona söylemekten çekinmemişti. Belki Arm'ın da en az kendi kadar hiddet dolu olduğunu o da fark etmiş, yalnızlığını bir parça olsun paylaşmayı ummuştu.

Buna rağmen Arm, kızın gözlerine dikkatle baktı ve kelimelerini doğru seçmeye çalıştı. Kırık bir kalbi daha fazla kırmak ya da kendi kiniyle kirletmek istemiyordu.

"Senin bu hâlini sevenler de olacak. Yaralarını, öfkeni ve nefretini," dedi Arm, usulca konuşarak. Kararlı bakışları, Nikita'nın kırgın gözlerine kilitlenmişti. Kızın paramparça olan yüzünde kırmızı ve mavinin buluştuğu biçimli gözleri, bir an ona inanmak istermiş gibi baktı.

Kim, bir umuda tutunmak istemezdi ki zaten? Herkes bir avuntu, sığınacak bir liman arardı esasında. Ama sonra Nikita, gerçek dünyanın acımasızlığını hatırlamış gibi yüzünü tiksintiyle çarpıttı ve "Kimse, paramparça bir şeyi sevemez," dedi zalimce.

Arm, onun bu zalimliğine sessizce güldü. Kendine zulmetmek, ne de kolaydı öyle. Arm, kızı düzeltirken suratında bu hissin tanıdıklığıyla oluşan hüzünlü bir sırıtma vardı: "Kimse, paramparça bir şeye zarar veremez," dedi, rahat bir edayla. Sonra, bir an düşündü ve kaşlarını çattı. "Belki timsahlar dışında," diye tamamladı sözlerini, yüzünü ekşiterek.

Nikita, bu şakanın acımasız gerçekliğine şaşırarak içten bir şekilde kıkırdadı. Melodik, kadife gibi bir sesti bu.

Savunmasız ve gerçek.

Bu sesin yankısı, Arm'ın, sevgili dostu Gazap'ın üstüne incecik bir örtü örttü ve bir parça olsun yatışmasını sağladı. Gazap, kıvransa da örtünün altından çıkmadı ve Arm, bir an bu tuhaf hisle afallayarak donakaldı.

Ardından, gözlerini başka tarafa bakmaya zorlayarak, "Hadi, hâlâ kazanacağımız bir mühür var. En azından senin sorunlarından birini çözebiliriz," dedi ve başıyla, kıza peşinden gelmesini işaret etti. Kız sessizce onu takip ederken Arm, bir saniye bile kalbi huzur bulduğu için kendinden nefret etti. Huzur, artık onun bu dünyada bulmayı ummadığı bir merhametti ve Arm, biraz bile olsun iyi hissetmek istemiyordu. Manasız şefkatler, ancak onu yolundan alıkoyardı ve Arm'ın gözü, hedefte; kalbi ise buz gibi olmalıydı.

İkisi ilerledikçe yıkıntılar alçaklaştı; sütunlar azaldı ve sonunda, boş labirentten çıkacakları bir pencere pervazına vardılar.

Talih buydu ya timsahlar tekrar Beş Beter ve Artuk'un çıkardığı seslere yönelmiş, geride sadece et ve kemik parçaları bırakmışlardı.

Çoğu yenmiş beden ve kumaş yığınlarını görünce Arm'ın içine o bilindik, vahşi öfke dönüverdi ve bu da onu bir hayli rahatlattı. Gizlere karşı öyle büyük bir nefretle doldu ki nefesi kesildi. Huzur yerine nefreti seçmek, tam da kendine düşman bir adamın yapacağı türden bir seçimdi. Ama Arm'ın, artık yanında bir dosta ihtiyacı yoktu. Bu dost, kendisi olsa bile.

Nikita ve Arm az önce yanlarında koşan insanların bedenlerinden kalanlara basmamaya çalışarak hızla etrafı ararlarken su dolu küçücük bir çukurda ani bir hareketlenme oldu. Arm, geride kalmış bir timsah görmeyi bekleyerek hançerini çekti ve boğuşmaya hazırlandı ama çukurdan kafasını çıkartan şey, bir yaratık değildi.

Doğrusu, belki de biraz öyleydi.

Boğar, sudan öksürükler ve tükürükler saçarak çıktığında oğlanın diken diken sarı saçları şimdi suratının etrafına yapışmıştı. Arm, oğlanın küçük bir kesik dışında yarasız olduğunu görünce rahatladığına kendi bile şaşırdı.

Bu insanlar da onun düşmanı sayılmaz mıydı? Ama onlar da Arm kadar bu oyunda yemlerdi. Avcı, avının kendi çocukları olmasına ses çıkarmıyor gibi görünüyordu ve bugün bu topraklar haddinden fazla ölüme şahit olmuştu. O yüzden Arm, dost istemediği bu dünyada yine de Boğar'a elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Hepsi bu oyunun piyonlarıyken onları da suçlu görmeye daha ne kadar devam edebilirdi?

"Ödümü koparttınız," dedi Boğar, uzattığı eli tutup ayaklandığı sırada. Üstünden sular damlarken ıslak bir köpek gibi silkindi ama Arm suratına sıçrayan sulara aldırmayarak, "Buraya mı saklandın?" diye sordu. Delik, çok küçüktü ve neredeyse tamamı su doluydu. Orada hayatta kalmayı başarabilmesinhayret verici bir işti doğrusu.

"Ufak tefek olmanın artıları... Ayrıca bana artık şanslı, küçük pislik diyebilirsiniz çünkü..." Boğar, yüzünü buruşturdu ve elini pantolonun önüne soktu; sonra da içini gereğinden uzun bir süre yokladı: "A-ha!" dedi sevinçle. Bu garip oğlanın pantolonun içinden çıkan açık avcunda şimdi, altından bir heykel duruyordu. Heykel, bir yumurta şeklindeydi ve etrafı kırmızı parlak taşlarla süslenmişti. Boğar heyecanla, bulduğu hazineyi onlara doğru uzattı. Suratında emsalsiz bir neşe vardı.

"O-orana saklaman şart mıydı?" dedi Nikita, tiksinerek.

"Çalmaya yeltenemesinler diye, asıl hazinenin yanına koydum," dedi Boğar ve kıza göz kırptı. Keyfi biraz bile olsun azalmamıştı.

Nikita yüzünü ekşitirken Arm'ın kalbindeki vahşi ritim rahatlamadı. Hazineyi bulmuşlardı ama ne uğruna? Pim öl-

müştü; Giz soylular ve Hiç soylular, ölmüştü. Tüm bunlar, ne içindi?

Göğsünün içindeki soğuk taş, zalim bir ağırlıkla atarken Arm onlara acele etmelerini işaret etti. Bugün bir mühür kazanırken bir yoldaş kaybetmişlerdi. Hayat, her zaman olduğu gibi, adalete bakmıyor; masum ya da zalim ayırt etmiyordu. Arm, Pim'i çok tanımasa da böyle ölmeyi hak etmediğini biliyordu. O, sadece arkadaşıyla şakalaşan ve bir gün sevgilisi olmasını uman sersem bir çocuktu. Hayalleri ve belki de bir ailesi vardı. Sadece bu bile, Gizlerden daha çok nefret etmesine sebep oluyor; öfkesini daha da harlıyordu.

Babasını harcamışlardı, kendi gençlerini harcıyorlardı... Gazap, Nikita'nın gülüşünün örttüğü örtünün altından tekrar başını uzatırken Arm'ın içi, soğuk bir hınçla ürperdi.

Arm, yaşattıkları her şeyin bedelini her bir Giz'e, kanlarıyla tek tek ödetecekti.

Gizler, onları aynı açıklıkta karşıladığında karanlık çöken gökte gezen uğursuz gece rüzgârı, ağaçlar arasından onlara doğru fısıldıyordu. Bugün, tam on sekiz kişi ölmüştü. Sekiz Giz soylu ve on Hiç soylu. Birilerinin dostları ve birilerinin aileleri olan gerçek insanlardı onlar. Dün onların yanında yürüyen, onlar kadar korkmuş ya da heyecanlı gözüken akranlarıydılar. Ancak rüzgâr dışında kimse yitenlerin isimlerini anmıyor ya da hatıralarını kadim ormanın ortasında yâd etmiyordu.

Hayır, bu buluşma, hazin bir veda değil; aksine gururlu Gizlerin onları kutlama şekliydi. Baştankara, neşeyle onları tek tek kucaklarken Arm, tiksintisini saklamak için olanca gayretiyle bir uğraş verdi.

"Bugün, geleceğinize bir adım daha yaklaştınız," dedi adam, coşkulu bir sesle, önünde perişan hâlde dikilen kalabalığa bakarak. Ancak yaralı ve sersefil hâldeki grup, buna yanıt vermedi.

On hazineden sadece altısı bulunmuştu. Bunlardan biri, Lev'in getirdiği küçük, altın bir kutuydu. Biri, Tamu'nun baş parmağına taktığı kocaman taşlı bir yüzüktü. Bir diğeri, Hodbin'in başındaki yamuk duran taçtı ve Boğar'daki heykel ile Dante'nin elindeki kadeh eklenince, bu hazinelerin ederi, tam tamına on sekiz can kadardı. Pahada belki hafifti ama omuzlarda bıraktığı ağırlık ile, bir o kadar da büyük bir bedeldi bu.

Arm'm ölü gözleri herkesin yüzünde tek tek gezinirken bugün sağ çıkan kimsenin gülmediğini fark etti. Yaşayanların her biri, kan ve çamurla hayatlarını ortaya koymuştu ve bu karşılarında dikilen onlarca Giz'in daha da mutlu gözükmesine sebep oluyordu. Sanki onları yontmak, insanlıklarından kalanları soyup atmak istiyorlardı üzerlerinden. Onları böyle mi yetişkin yapacaklardı gerçekten? Birbirlerinin incinmesini izleyerek, zaaflarını ve dürtülerini bileyerek mi Giz oluyordu insan?

Artuk'un hıçkırığı, Arm'm başını ona döndürdü. Oğlan sessizce ağlıyor, şişen gözleriyle boşluğa bakıyordu. Arm, oğlana haberi verirken kendinin de bu kadar zorlanacağını hiç düşünmemişti. Ama sözler ve tesellilerden önce, onların yanlarında Pim olmadan döndüğünü gören Artuk zaten ne olduğunu anlamış ve yere çökmüştü. Arm, ona usulca bir yalan atıp Pim'in nasıl öldüğünü anlatırken Artuk toprağı yumruklayarak ağlamaya başlamıştı. Gerçeği gören bir diğer kişi olan Nikita ise susmuş ve Arm'ın yas tutan oğlanı kandırmasına izin vermişti. Arm, neden Kai'yi koruduğunu bilmiyordu ama aklında, Lunu'nun bir sözü dönüp duruyordu.

Sırlar, koz olarak kullanılmadığı sürece değersizdir.

O yüzden Arm, Pim'i öldürenin Kai'nin zalimliği olduğundan bahsetmemişti. Bu bilgi, elbette ki bir gün işine yara-

yacaktı ve Arm, bu vakit gelene kadar elindeki her koza sıkıca tutunacaktı.

Arm'ın gözleri Kai'ye kaydığında oğlanın sessiz minnetini hissetti. Arm sayesinde yaslı bir dostun intikam ateşi bugün ona yönelmemişti. Zaten yaşadığı büyük hezimetten sonra Kai, ifadesiz yüzünü yerden kaldıramıyordu. Aslında bugün hem Kai hem de Arm hiç düşünmeden birer can almışlardı. Ama Kai'nin elinde, sadece Pim'in kanı yoktu. Kendi dostlarının da bir kısmı onun başarısız planı yüzünden ölmüşlerdi ve Kai, ömrü boyunca bu gerçekle yaşamak zorundaydı. Artık asla, dünkü kadar gamsız bir adam olamayacaktı.

Artık, Kai de bir katildi. Hem de Arm'a borçlu bir katil.

Baştankara, önce Dante ve Boğar'ı çağırdığında Arm, karşısında neşeyle bir şeyler anlatan adama baktı. Adam, bugün süslü yeşil bir cübbe giymişti. Kadife pelerini hafif rüzgârla savruluyor, ona heybetli bir hava katıyordu. Arm'ın gözleri izlendiğini hissederek Baştankara'nın ardındaki adama kaydı. Uzun boylu, kızıl saçlı asker adam, -adı Sigun'du- Arm'a gözlerini dikmiş; dikkatle bakıyordu. Arm da rahatlıkla bu adamın bakışlarına karşılık verdi çünkü siyah gözlerinin, kararmış ruhunu açık etmeyeceğine oldukça emindi. Sigun, sert bakışlarını başka tarafa çevirirken Arm da kayıtsızca Baştankara'nın çektiği nutka döndü.

"Dante, sevgili kızım ve Boğar, küçük oğlum; kadeh ve heykel, her zaman ulaşılması en tehlikeli hazineler olmuştur ve siz cesaretinizle bunlara ulaşmayı başardınız. En gözü pek atalarımız, İlk Büyük Dalga'da bizim için riskleri göze almasaydı eğer, bugün hiçbirimiz burada olamazdık. Siz, onların yüreğine sahip olduğunuzu hepimize kanıtladınız. O yüzden bu Cesaret Mühürleri sizin hakkınız," diye duyurdu Baştankara, heyecanla.

Ama Arm, Dante'nin yorgun yüzünün bu ödül ile gururlanmadığını görebiliyordu.

Mührü takılırken Dante'de bir mimik bile oynamadı ama onların ardından çağırılan Beş Beter'in keyfi, bir hayli yerindeydi. Dante, yanından geçtiği tasasız Gezgin'e bir omuz atmayı ihmal etmedi.

"Strateji, bir toplumun çeşitli koşullar altındaki esnekliğini gösterir. Adapte olabilme ve çözüm bulabilme becerisi buradan ölçülür ve Beş Beter, sevgili oğlum, sen bunu başardın. Gizliman için ne denli faydalı olabileceğini, bizlere gösterdin."

Beş Beter'in yüzü, edilen iltifatlarla ışıldarken Arm onun takılan mühre hayranlıkla baktığını gördü. Bunun nedeni besbelli, bir tek kendinde Strateji Mührü olmasıydı. Arm, oğlanı birazcık tanıdıysa, bunu kendi lehine kullanacağına emindi.

Dikkatlerini dağıtmak ve her an ölebileceklerini unuttırmak için söylenen saçmalıklar hakkında Arm bir sürü anlamsız söz daha dinledi ama onları inandırmaya çalıştıkları hikâyelerin birini bile duymadı. Gurur ve görev, belli ki Gizlerin anlatmayı en sevdiği yalandı. Ardından, topallayan kardeşi, yanında ne işi olduğunu anlamadığı Hodbin serserisinin desteğiyle yürüyerek Baştankara'nın önüne geçti. Tamu da tam arkalarında duruyordu. Arm'ın içi, Lunu'yu korumadığı için bir parça suçlulukla burulsa da bu zamansız duyguyu hemen, geldiği yere geri itti. Lunu pekâlâ kendi başının çaresine bakabilirdi. Arm'ın ona kalkan olduğu dönemler artık bir son bulmalıydı.

"Yüzük ve taç. En zor ulaşılan, en çok zekâ gerektiren hazinelerimizdir. Sadece en akıllıların varabileceği sonuçlar ve kurnaz çözümlerle bulunan bu iki hazine, sizin Bilgelik Mührü'ne ne denli layık olduğunuzun bir kanıtı, evlatlarım. Zihniniz, her zaman bu denli keskin olsun ve baktığınızın ardını görmeyi ihmal etmesin."

Her saniye, Arm için bir azaptı.

Ama kardeşi farklı düşünüyor olmalıydı ki mühür yakasına takılırken, mutluluktan hafifçe kızarmıştı. Hodbin, küçük

bir reveransla tacı çıkarıp sinsi bir sırıtma eşliğinde, Baştankara'ya uzattı. Tamu ise yüzüğü verirken sadece sıkılmış görünüyordu.

Bitmek bilmiyor, uzadıkça uzuyor; süslü sözlerle her biri sarıp sarmalanıyordu.

Yalanlar, gerçekler ve vaatler.

Arm, hepsi birbirine karışırken durdu ve kıpırdamadan bekledi. En sonunda sözler bitti, vaatler tükendi, gece sessizleşti ve Lev çağırıldı. Kıvırcık saçlı oğlan, anlaşılan oydu ki her ne yaptıysa İrade Mührü ile ödüllendirilmişti. Arm onun ne başardığını ya da nasıl bir sınav verdiğini bilmiyordu ama oğlanın kurumlu havasına bakılırsa fiyakalı bir şeyler yaptığı kesindi. Mührü göğsünü gere gere taşıdı ve yamuk bir sırıtmayla yerine döndü.

Geri kalanlardan grup olarak çalışan herkese -elbette, özel mühürler alanlar dışında- ise başarılı ya da başarısız bakılmadan, sadece bir takıma dâhil oldukları için birer Dayanışma Mührü verildi. Arm, bu jestin içindeki gerçeği anında görmüştü. Bu sayede, Giz soylu gençlerin hiç yoktan bir mühür edinmesi sağlanmıştı ancak kimse bu haksızlığa itiraz etmedi. Kendi de mührünü alırken bunun üstüne daha fazla kafa yormadı. Artık dört mührü vardı ve önemli olan tek şey de buydu. Bugün, hesaplaşmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Gizler, son sınavlarının iki gün doğumu sonra olacağını da söyledikten sonra, onları köyün kenarındaki ormanda bırakıp giderken, hiçbiri yerinden kımıldamadı. Her biri, ormandaki ağaçlar kadar dingin bir şekilde bomboş birbirlerine baktılar ve öylece durdular. Köyden çıkanlarla köye dönenler, artık aynı kişiler miydi ki? Hepsi, dönecekleri boşlukta kaybettikleri arkadaşlarının yüzlerini görecekti bir kere.

Bir dakika kadar sonra Aspen, onlara seslendi: "Lütfen, biraz beni dinleyin. Bugün, dostlarımızı kaybettik. Kafamız karışık, korkmuş ve tükenmiş hissediyoruz. Size bu yaşanan-

lar hakkında bir teselli ya da mantıklı bir açıklama sunamam. Ama bir geceliğine de olsa farklılıklarımızı unutup birbirimize destek olmamızı istiyorum. Bu patikanın ardında bir kaplıca var. Suyu tatlı ve yemin ederim ki timsahlardan da uzak," dedi, yorgun bir edayla saçlarını karıştırarak.

Birkaç kişi, onun bu şakasına güldü. Aspen de buruk bir gülümsemeyle onlara baktı ve sözlerine devam etti: "Bu gece susacaksak bile gelin, birlikte susalım. Yasını, kutlamasını paylaşmak isteyen herkesi oraya davet ediyorum. Ömrümüz şölen olacak mı bilmem ama sadece bir gece bile olsa, yeniden masum olalım. Genç olalım."

Arm'ın masum ve genç olduğu zamanlar, eski bir hikâyeden silinmiş parçalar gibiydi ve Arm ise çoktandır, bu hikâye anlatılmamış gibi tozlu... Bundan dolayı da ruhunun o parçası ölmüşken, bir kaplıcaya gitmek ya da başkalarıyla birlikte vakit geçirmektense huzursuz bir uykuya yatmayı tercih ederdi.

Ama Aspen'e bir söz vermişti.

Hoki, artık köyde olmasa bile bu, Aspen'in güvende olduğu anlamına gelmezdi ve Arm, ne olursa olsun, elindeki tüm kozları korumaya kararlıydı. O yüzden başını salladı ve Aspen'i onayladı. Şaşırtıcı bir şekilde, Giz soylular da bu teklife karşı çıkmaya yeltenmedi.

Zaten kalabalıktan bir kişi bile, köye dönmek istemiyor gibiydi. Nitekim kimse yalnız kalmak, hayaletleriyle baş başa olmak da istemiyordu. Bu yüzden hep birlikte Aspen'i takip ettiler ve konuşmadan kaplıcaya doğru ilerlediler.

Ancak baykuşların öttüğü kasvetli gecede, omuz omuza yürüyen gençlerin arasında, neşe ya da umut yoktu. Sadece, göğüslerindeki mühürlerin ağırlığı ve omuzlarına yüklenen yeni bir yük vardı: Ölen akranları yerine de yaşamanın sorumluluğuydu bu. Hayatta kalan olmanın acımasız külfeti.

15

Dante & Beau

Dante'nin yorgun gözleri, etrafı yaşlı söğüt ağaçlarının yapraklarıyla çevrilmiş olan büyüleyici doğal havuzu gördüğünde kocaman açıldı. Tabiat, sanki ölümün içinde yaşamın da var olduğunu hatırlatmak ister gibi bu küçük, masalsı köşeyi onlara ayırmıştı. Hafif buharlar, bir âşığın nefesiymişçesine sudan yükselirken etrafta sadece baykuşların sesleri duyuluyordu. Kaplıcanın küçük bir mağaraya açılan suyu öyle berrak bir maviydi ki bugün çevrelerini saran ölüm dolu yeşil gölden sonra, Dante'ye, fırtınanın dindiği o umutlu sabahları hatırlatmıştı. Yıldızların ışığıyla aydınlanan bu küçük bahçe, belki de Dante'nin kısa ömründe gördüğü en özel yerdi.

"Bir dahaki sefere yüzeceğimiz yeri benim seçeceğimi söylemiştim," dedi Aspen, ona sırıtarak.

Dante'nin dudakları, bu anıyı hatırlamasıyla yukarı kıvrıldı ve içine küçük, sıcacık bir his yayıldı. Şimdilerde çok eski hissettiren bir günden kalan, yalan sandığı tatlı bir vaatten ibaretti çünkü, bu. Yine de tüm ciddiyetiyle sordu: "Timsah ya da başka bir haşerat olmadığına eminsin, değil mi?"

Ne olur ne olmazdı.

"Sadece küçük, arsız balıklar. Eskiden, buraya babam ve kardeşimle gelirdik. Suyu muhteşemdir," dedi Aspen, içten bir gülümsemeyle. Bir anlığına oğlanın yakışıklı yüzünde özlem dolu hatıralar gezindi. Elbette Dante, oğlana daha fazla soru sorabilirdi; ailesi hakkında, hayatı hakkında daha çok şey öğrenmeye de çalışabilirdi. Hem böylesi kesinlikle daha terbiyeli bir davranış olurdu.

Yine de Dante bunu yapmadı.

Soru sormak, birini tanımak; tanımak, birini anlamak; anlamak ise yavaş yavaş sevmeyi peşinden getiriyordu ve Dante, birini tekrar duvarlarından içeri sokabileceğine emin değildi. Çünkü içinde bir yerlerde, kalbinin ne denli savunmasız olduğunu kendi de görmüştü bir kere. O duvarları geçen kişinin eline bir de hançer verse yeriydi.

Yine de Aspen, buna alınmadı. Ona uykulu bir ifade katan düşük gözlerinde, olgun bir anlayış vardı. Dante'nin yabani ruhunu olduğu gibi kabulleniyor, sınırlarına saygı gösteriyordu. Belki o da Dante'nin duvarlarını aşmaktan korkuyordu, kim bilir?

Aspen, Dante'yi kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp tedirgin grubun önüne geçti ve yaşam ışıkları titreyip sönmüş olan halkına baktı: "Sadece beni mi izleyeceksiniz?" dedi, onları da yanına davet ederek. Ancak kimse kımıldamadı. Giz dostları bile tek kelime etmedi.

Aspen, başını anlayışla salladı ve sırıtarak üstündekileri çıkartmaya başladı. İnsanlar, tereddütle birbirine bakıyor; ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Oğlan, üstünde sadece iç çamaşırları kalana kadar soyundu, bu da birkaç kızı bayağı bir kıkırdattı. Ardından da onlara, kaplıcanın güvenli olduğunu göstermek ister gibi, sırıtmaya devam ederek suya atladı. Giz ya da Hiç doğumlu olsun olmasın herkes, Aspen, daldığı sudan sağ salim çıkana kadar nefesini tutup bekledi. Aspen'in kumral başı sudan çıktığında ve oğlan, kafasını mutlu bir kö-

pek gibi iki yana salladığında, keyifler biraz da olsa yerine geldi; ortama bir rahatlık yayıldı.

İnsanlar gülüşerek ve birbirleriyle şakalaşarak soyunmaya başlayıp suya akın ederken Dante, bir süre ne yapacağını bilemez şekilde kenarda dikildi. Bir yere ait olamayışın verdiği o buruk hisse, herkesin birine sahip olmasının yarattığı yalnızlık da eklenince Dante, belki de ilk defa ruhunun ıssızlığından utandığını fark etti. Burada bir kılıç ve bir hançer ile önünde duracak bir rakibi yoktu, evet.

Ama akranlarıyla eğlenmek?

Bir ortamda sadece kendi olarak var olmak?

İşte bu, Dante'nin hiç tatmadığı türden bir cesaret gerektiriyordu ve tam anlamıyla bir işkenceydi. Huzursuzca olduğu yerde kıpırdanırken Lunu iç çekerek yanına geldi.

"Bunu yapacak mıyız?" diye sordu Lunu, kendini yüreklendirmeye çalışır gibi kocaman bir nefes alarak. Dante, yanındaki ufak tefek Kayalı kıza baktı. Hafifçe titriyor, besbelli o da rahatlamaktan çekiniyordu; yine de, "Neyi?" diye sordu Dante. Anlamazdan gelmek, sorunu çözmeye çalışmaktan çok daha kolaydı.

"Masum gençler olmayı?" diye cevapladı Lunu, bariz olana dikkat çekerek. Yerinde duramıyor, heyecanını bastırmak için elinden geleni yapıyordu; yine de Dante'nin sessiz yalnızlığı, Lunu'nun hevesli utangaçlığına denk bir rakipti.

"Bilmiyorum. Zor gözüküyor," dedi Dante, sıkıntıyla suya bakarak. Köyün hayatta kalan ahalisi birlikteliklerinin tadını çıkartırken Dante, bunaldıkça bunaldığını hissetti.

Normal insanlar, nasıl öylece kaynaşıyor; böyle kolaylıkla iletişim kurabiliyordu ki?

"Evet. Belki de birlikte yaparsak o kadar da zor olmaz?" diye önerdi, Lunu.

Dante, Lunu'nun sargıya alınmış, topallayan bacağına ve yine de umutla parlayan gözlerine dikkatle baktı. Kızın ka-

bullenilmeme, istenmeme korkusu olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Oysa Lunu gibi inatçı bir arsızın hiçbir şeyden korkmayacağına öyle emindi ki.

Dante, yutkundu ve "Hadi yapalım," dedi, kendini de şaşırtarak. Bir geceyi huzurla geçirmek, ölümle yüzleşmekten zor olamazdı ya sonuçta!

Ne olacaksa olsun!

Lunu, sırıttı ve üstündekileri düzgünce çıkarmaya başladı. İnce ama zarif beyaz teninde, sadece iç çamaşırları kalana kadar soyundu. Omuzları da yüzünün devamı gibi çilliydi ve yarasız teni, yıldızların altında narin bir hilal gibi parlıyordu. Ardından, mühürlerini tek tek aldı ve sütyeninin askısına taktı. Dante'nin merakla ona baktığını görünce "Masum gençlerin ne kadar masum kalacağı belli olmaz. Bu mühürleri benden almaya çalışanın boğazını keserim," dedi tanıdığı kurnaz, küçük şeytanın sesiyle.

Evet, belki ufak tefekti ama aşılmaz bir iradesi de vardı. Dante, yeni yeni tanıdığı bu kızın güçlü doğasına karşı vahşice sırıttı ve kendi de soyunmaya başladı.

Belki de sandığı kadar yalnız değildi. Ya aslında herkes korkuyorduysa? Ya herkes, en az onun kadar yalnız hissediyor ama bunu Dante'nin öfkesinin veya Lunu'nun neşesinin ardına sakladığı gibi saklamaya çalışıyorduysa? Bunca insan benzer duygularla boğuşurken Dante nasıl yalnız olabilirdi ki? Hepsi birbirinin bu denli aynısıysa belki de gençlik dedikleri şey, yaralı ve savunmasız olmana karşın dünyada kendi yerini aramaya devam etmekti.

Kıyafetlerini kenara atıp mührünü Lunu gibi sütyenine taktı, ardından da insanların şehvet ve hayret dolu bakışlarından kaçınmaya çalışarak suya doğru yürüdü. Dante, bedeninin dikkatleri üzerine toplamasından rahatsız olsa da ıslık çalanlara bile aldırmadı. Bu gece kimseyi suda boğmakla uğraşmak istemiyordu.

Öylece genç mi olacaklardı, yani? Dertsiz ve tasasız, yarını düşünmeden bir akşam mı geçireceklerdi? Ee, hadi olsundu.

"Birlikte mi?" diye sordu Lunu, utangaç bir gülümsemeyle. İnce parmaklı açık avucunu, Dante'ye doğru uzatmıştı. Normalde olsaydı Dante, buna gözlerini devirir; kıza zalim sözler söylerdi. Ama bu sefer bunu yapmadı. Kayalı kızın uzattığı elini kendi yara dolu, nasırlı eliyle tuttu ve "Birlikte," dedi, gülümseyerek.

Yalnız başına değil, birlikte.

Böylece duvarlarının arkasına saklanan iki köhne ruhlu genç kız, bir olup el ele suya atladılar ve birbirlerinin ilk arkadaşı olmuş oldular.

Kaplıcanın dokunuşu, sıcacık ve davetkârdı. Özlem dolu bir sarılma gibi onları kucağma alırken, Dante'nin içindeki yalnızlığı ve utancı silip götürmüştü. Başları sudan çıktığında Dante, yanında duran Lunu'nun hevesli yüzüne bakarak gülümsedi. Gülmek, bu sefer ona eskisi kadar zor ve acı dolu gelmemişti.

Belki de yaralarını, korkularını ve yalnızlığını kabullenmek ve onlarla barışmak, iyileşmenin ilk adımıydı. Ve Dante, çok uzun süredir, o yola çıkmaya korkuyordu. İyi olmak, hayata devam etmek demekti ve Dante, ailesiz bir asker olarak Ark'a satıldığından beridir devam etmek yerine ayaklarını yere sımsıkı bastırarak öylece zamanda donmayı tercih etmişti. Yaşlı babası, Dante yanında olamadan ölmüş; güzel annesi, yitip gitmiş; tatlı anılarını da onlarla götürmüştü. Dante de bu yüzden, kendini asla mutlu olmayacağı bir arafa hapsetmişti. Ama sanki, yaşamak artık o kadar korkunç değildi.

Belki de yaşamak gerçekten heyecan verici, keyifli; yer yer zor ama her adımda büyülü bir yolculuk da olabilirdi. Dante, ailesinin anısı hep kalbinde olacak olsa da yaşamaktan, hayata devam etmekten zevk bile alabileceğini düşünüyordu. Belki özgür ve belki mutlu dahi olabilirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, Lunu. Islak turuncu saçları, başına yapışmış; ela gözleri kocaman açılmıştı.

Merak ve heyecan doluydu ve yıllardır ilk defa, Dante de benzer hislere sahipti.

Gerçekten, şimdi ne olacaktı?

"Bilmiyorum, daha önce hiç genç olmamıştım," diye itiraf etti Dante. Lunu, ona anlayışla baktı. Biliyordu, Lunu'nun da Dante'nin de dünyası ne gençleri ne de çocukları severdi.

Bu, doğruydu.

Bir zamanlar Dante, mutlu bir çocuktu. Annesi zorla ondan koparıldığında Dante'nin çocukluk dönemi bitmişti. Ardından, Ark, onu almış ve bir daha ne çocuk ne de genç olmasına izin vermişti. O, sadece bir silahtı. Benzer bir şekilde Lunu da başka bir arafa sıkışmıştı. O, geride bırakılmış; hiç istenmemişti. Değer görmemiş ve hayatını da bu değersizlik hissi şekillendirmişti. Artık Ark'a satılabilecek bir çocuk değildi ve bu yüzden de kendini koruması gereken bir yetişkin olmalıydı.

"Şimdi anın keyfini çıkartacağız. Hepsi bu," dedi Aspen, onlara nazikçe açıklayarak. Yanlarına yüzen bu gamsız adamın kirpiklerine tutunan damlacıklar, Dante'ye, yapraklara sarılan tatlı sabah çiyini hatırlatmıştı.

Söylemesi kolay.

Anın keyfini çıkarmak, sözde zahmetsiz ama yapılması oldukça güç bir işti.

Lunu, bir süre yanlarında iç çekerek durdu ve etrafını seyretti. Yüzünde şapşal bir sırıtmayla, ağaçlara ve göğe boş boş baktı ancak dayanamayıp bir nefes koyuverdi. Dante, gülmemek için kendisini zor tuttu. Lunu, pek çok şey olabilirdi ama asla, anın tadını çıkarmak için yerinde duracak kadar sakin biri değildi.

O yüzden, "Alınmayın ama bu çok sıkıcı. Ben biraz etrafı keşfedeceğim," dediğinde Dante, hiç şaşırmadı. Kayalı kız,

anında başka bir tarafa doğru yüzerek ikisini baş başa bırakırken Aspen kaşlarını kaldırarak Lunu'nun ardından baktı.

"Sanırım alındım. İlk defa biri bana sıkıcı dedi," diye itiraf etti, gözlerini kırpıştırarak. Dante, buna burnundan güldü. Yine o aptal, domuzumsu sesi çıkarmıştı.

"Kişisel algılama. Kibirli bir korsan olmadığın için onun tipi değilsin," diye açıkladı Dante, utandığını gizlemeye çalışarak. O yüzden, dönüp kızın gittiği yere baktı. Lunu'nun Hodbin'in tek başına oturduğu köşeye yüzüşünü seyrederken aptal gülüşüne içinden lanetler okumayı da ihmal etmedi elbette. Lunu, daldığı suyun içinden su sıçratarak fırlayınca küstah Gezgin, Dante'yi şoka uğratarak sıntı.

Belki de genç ve özgür olmak, hepsinin öğrenebileceği bir şeydi.

Dante, Aspen'e arkasını dönüp daha sakin bir köşeye yüzdü ve yosunlu küçük bir kayaya yaslandı. Ama Aspen, onun peşinden gelerek Dante'yi şaşırttı. Burada Aspen'in, arkadaşlığını Dante'ye tercih edeceği onlarca farklı kişi olmalıydı esasında. Yine de oğlan, onun yanındayken hiç de sıkılmış gibi değildi.

"Bugün neden liderliği devralmama izin verdin?" diye sordu Dante, etraflarındaki kalabalığa uzaktan bakarak. İnsanlar kendi arasında konuşuyor, bazıları suyun içine zıplayıp eğleniyordu. Dante, Artuk'un bir söğüdün altında oturduğunu ve bomboş yere baktığını gördü. Yenilgi hissinin ağırlığı midesine bir yumruk gibi çökerken, Dante'nin kaşları çatıldı. Bugün Dante, elde ettiği o mühre rağmen ilk liderliğinde başarısız olmuştu. Pim ölmüştü ve Dante'nin onu geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Aspen, sorusunu onun yılgın düşüncelerinden habersizce cevapladı: "Açık değil mi? Sana güveniyorum. Yine de bugün o riski almamanı tercih ederdim. Aptalca ve tehlikeliydi."

Kollarını iki yana açan oğlan, rahat bir koltuğa kurulurmuş gibi sırtını bir kayaya yasladı. Şimdi geniş göğsünün bir kısmı, sudan çıkmıştı. Ama Dante, hışımla ona dönerken bunu fark etmedi bile.

"Aptalca mı? Hazine orada öylece dururken çekip gitmek kadar aptalca değil," diye tersledi, Aspen'i.

Evet, başarısız olmuştu ama belki de o, liderliği eline almasaydı başkaları da ölecekti. Görev, görevdi ve Dante, bir şekilde görevini yerine getirmişti. Hazineyi almış ve oyunu bitirmişti.

"Kendini öldürecektin. Neredeyse düşüyordun!" dedi Aspen, hayretle ona bakarak. Suratı normal hâline göre oldukça ciddi ve alınmış gibiydi. Dante'nin içinde bir öfke ateşlendi.

"Ama düşmedim, değil mi? Hem, bana güvendiğini söyleyen sendin!" diye itiraz etti oğlana. Metrelerce yukarı çıkıp bir hazine almış, onlara birer mühür kazandırmıştı ama bir teşekkür yerine duyduğu bu muydu? Boş ihtimaller ve yararsız zırvalar!

Şimdi, Aspen de sinirlenmişti.

"Evet, güveniyorum ve ölmemeni tercih ederim. Aptalca bir oyun için seni kaybetmek istemiyorum!" dedi, sertçe.

"Bu, neden umurunda ki? Bir rakip daha elemiş olursun," diye sordu Dante de soğuk bir şekilde.

Aspen, kızın sözlerine inanamayarak başını iki yana salladı. Sanki Dante, önünde duran şeyi göremiyormuş gibi hayretle ona bakıyordu. Oğlanın siniri anında telaşlı bir meraka döndüğünde Dante, bu ani duygu değişimine kaşlarını çattı.

"Seni sadece bir rakip olarak gördüğümü düşünüyor olamazsın, değil mi?" diye sordu Aspen, yumuşak bir sesle. Sanki Dante'nin ne denli kör olduğunu yeni fark etmiş ve kızın hâline üzülmüş gibiydi.

Ama Dante, bu konu üzerine düşünmemişti. O, kendi işini yapıyordu; Aspen de kendi işini. Dante, iyi bir askerdi ve her

lider onu yanında görmek isterdi. Ötesi de Dante'yi ilgilendirmezdi zaten. Ama söyleyiş tarzındaki bir kırılganlık, Dante'nin ona yeni bir gözle bakmasına sebep oldu.

Aspen... Endişelenmiş miydi?

Hayır, elbette endişelenmiş olamazdı. Dante, denizden gelen bir hiçti. Gizler için, mühürler için, hatta köy için bile bir önemi yoktu. Onun işini herkes yapabilir, herkes uslu bir asker olabilirdi. Gerçi Dante, kendine uslu der miydi, ondan da emin değildi. Yine de sessiz kaldı ve Aspen'in kendini açıklamasına izin verdi:

"Bugün, hazine ya da mühürler umurumda değildi. Tek düşündüğüm, senin o kadar yüksekte olduğun ve bana ihtiyacın olursa elimden hiçbir şey gelmeyeceğiydi. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ettim," dedi, dürüstçe. Ama Dante, oğlanın dürüstlüğünü görmezden gelmeyi seçti. Fazla gerçek, yersiz derecede de hisliydi sözleri. O yüzden, basit olana odaklandı.

Kolay olana.

Onu yormayacak, üzmeyecek ve canını yakmayacak olana.

"Sana söyledim, beni korumak, senin işin değil," dedi Dante, düz bir sesle. Aspen, kızın umursamaz tavrından bezmiş gibi bir nefes verdi. Oğlanın karanlıkta neredeyse siyah gibi gözüken gözleri, Dante'ye döndü ve "Belki de olmalı," dedi inatla.

Dante'nin, buna verecek bir cevabı yoktu.

Ne diyebilirdi ki? 'Ben buna değmem,' kulağa acınası geliyordu. 'Ben bir katilim' ise çok yüzeysel. 'Çok yaklaşıp canımı yakma' ise fazlasıyla yalvarışa benziyordu. O yüzden sustu ve ikisi de bir süre, sadece birbirlerine baktılar. Hava karanlık, su da sıcacıktı ama Dante, neredeyse Gizlimanlı bir oğlanın yoğun bakışları altında titreyecekti. Aspen, biraz daha yaklaşırken Dante, ürperdi ama kaçmaya çalışmadı. Bunun için fazlasıyla gururluydu.

"Lider artık sensen belki de asker ben olmalıyım," dedi Aspen, boğazını temizleyerek. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Yine o şımarık, dünyalar önüne serilmiş gülüş.

Dante, sabit kalmaya çalıştı.

Dümdüz ve sakin.

Ama bu yakınlıktan tek gördüğü, Aspen'in kirpiklerindeki çiyler ve dudaklarının kenarındaki küçücük gamzeydi. Dante, o gamzeyi daha önce hiç fark etmemişti. Buhar, çıplak boynunda gezinirken Dante, gözlerini bile kırpmadan Aspen'e bakmaya devam etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Liderlikten çekilmenin yani," dedi Dante, çenesini hafifçe dikleştirerek. Neden savunmaya geçtiğini bilmiyordu bile ama su, daha da ısınmış gibiydi.

Yoksa ısınan, Dante miydi?

"O zaman seni korumanın başka yollarını bulmam gerekir," dedi Aspen, muzip gözlerle.

İmalar, vaatler, belki de sözler. Dante, hangisinin hakikat, hangisinin palavra olduğunu anlayamıyordu. O yüzden, "Bu, zaman kaybı olurdu," demekle yetindi. Elinden geldiğince meydan okumaya çalışmış olsa da bu, ona biraz daha yaklaşan Aspen'i sadece güldürdü. Tok, kendinden emin bir sesti bu. Dante'nin hoşuna giden ama hoşuna gittiğini asla itiraf etmeyeceği bir ses.

"Benim zamanım, benim hedefim," dedi Aspen de Dante'nin meydan okumasına, aynı cüretle karşılık vererek.

Dante, bu sözlerdeki tatlı sert kararlılığa ve kendinin bundan hiç rahatsız olmayışına hayret ederek yutkundu ve öylece kalakaldı.

Beau, sıcak suyun beline geldiği bir köşede, dostlarının yanında otururken, tüm kasları kıskançlıkla gerilmişti. Hiç hissetmediği bu yabani his içine çökerken kendini gevşemeye zorladı ama başaramadı. Aslında sadece, Beş Beter ve Puhu ile dertsizce sohbet etmeye çalışıyordu. Ama gözleri Beau'ya ihanet edip Aspen ve Dante'nin konuştuğu köşeye kayıp dururken bunu nasıl yapabilirdi ki! Keşke su daha sıcak olsaydı ve haşlayarak tüm bedenini yutsaydı. Belki de o zaman, Beau'nun canı daha az acırdı. Belki de o zaman, kendi elleriyle kaybettiği kadını uzaktan seyretmek yerine, bir balığa yem olarak faydalı bir iş yapabilirdi!

"Bön bön bakıp duracağına yanma gitsene," dedi Beş Beter, yaptığı şakaya tepki vermeyen Beau'ya bezgince dönerek. Ama Beau, oğlanın gıcık suratına bakamadı bile, sanki gözleri Dante'den başka bir yere bakmayı reddediyor gibiydi.

"Beni öldürmek istiyor," diye mırıldandı, Beau. Tek sebep, bu değildi elbette. Beau, gidip ne diyecekti ki? Özür mü dileyecekti?

İhaneti, dünyadaki hangi özür affettirebilirdi; hangi sözler, onun şu an hissettiği utancı doğru yansıtabilirdi ki?

"Benim, gidip senin yerine konuşmamı ister misin? *Dante, ne olur, bu Arklı şerefsize bir şans daha ver. Bu sefer sana ihanet etmeyeceğine yemin ediyor. En azından, annesi mezardan çıkana kadar,*" diye dalga geçti Beş Beter.

Beau, oğlanı ensesinden yakalayıp suya bastırdı ve bir süre orada tutarak, Dante'ye bakmaya devam etti. Eski gardiyanı hararetle Aspen'i azarlıyor gibi görünüyordu. Ama Aspen hâlinden memnundu; bu da Beau'nun sinirini daha da bozdu. Beş Beter onu iterek uzaklaşırken öksürerek ağzından su püskürttü. Bu da yakınlarındaki birkaç kişiyi güldürdü. Beş Beter, dalaşmalarını seyredenlere döndü ve "Gösteri, hoşunuza mı gitti? Gelin de o meraklı kızınızı bir tekmeleyeyim!" dedi, sinirle kalabalığa doğru su sıçratarak. İnsanlar rahatsız

olup onlardan uzaklaşırlarken Gezgin, öfkeyle bir küfür homurdanmaya başlamıştı. Puhu ise sadece dizlerini soktuğu suda ayaklarını oynatarak, rahatsızca kıpırdandı.

"Bence biraz duyarsız yaklaşıyorsun, Beş. Arkadaşımız belli ki hâlâ seçiminden dolayı acı çekiyor," dedi Puhu, Beau'ya anlayışla bakarak. Ama nazik dostunun sözleri, Beau'yu rahatlatmaya yetmedi. Göğsündeki ağır hisleri geçirecek bir kelime dünyada yoktu ki!

"O zaman hatasıyla yüzleşsin. Burada somurtarak oturup keyfimizi kaçırmasın," diye tersledi, Beş Beter, tepesinde oturan Puhu'ya ters bir bakış atmayı da ihmal etmeyerek.

"Tamam," diye onayladı, Beau.

Haklıydı. Belki götün teki olabilirdi ama Gezgin şerefsiz haklıydı.

Beau, besbelli hatasıyla yüzleşmeden hayatına devam edemeyecekti. Suyun daha derinleşen kısmına doğru bir adım atarken, içindeki tüm cesareti toplamaya çalıştı. Bu konuşmayı uzun bir süre boyunca ertelemişti ancak artık, kaçacak bir yer yoktu.

"Hadi ama! Şaka yaptım. Seni cidden öldürür, gel buraya," dedi, Beş Beter. Beau'nun gözleri Dante'de olsa da kulakları hâlâ arkadaşlarının birbirleriyle sataşmasmdaydı.

"Duracağın yeri hiç bilmiyorsun," diye söylendi, Puhu.

"Sen de peri kızı gibi teselli veriyorsun," dedi, Beş Beter.

Puhu, dertli bir şekilde iç çekti: "Bunda ne sorun var ki?"

Beş Beter, sinirle güldü. Deliliğe çok yaklaştığı anlarda yaptığı bir şeydi, bu. Beau da bezgince bir nefes verdi. Kavga ayırmak, şu an yapmak istediği en son şey olabilirdi.

"Dostum! Sen, yüz kilo kadar bir adamsın. Peri kızı değil?" dedi Beş Beter, öfkesi artarken. Bazen Gezgin tarafı ağır basıyor, hakikatle gaddarlığı karıştırıyordu.

"Sen de suratsız, mızmız bir bebeksin ama herkes seni pışpışlamaya devam ediyor," dedi Puhu, ciddi bir sesle. Beau,

bezgince arkadaşlarına baktı. Araya şimdi girmezse tüm geceyi söylenerek geçirecek kadar çenebaz bir ikili oluyorlardı. Yine de bunu yapmak içinden gelmedi.

"Bu kadar yeter. Ay ışığı altında güneşlenmeyi bırak ve gel buraya, prenses. Gerçek erkekler gibi güreşeceğiz," dedi Gezgin oğlan, ellerini beklentiyle ovuşturarak. Beş Beter, kavgaya aç bir mizaca sahipti. Sürekli keskin bir gerçekle onları dürtüyor, insanların sabırlarını zorluyordu. Ancak Puhu, sakin bir güç olsa da oğlanın zorbalığına karşı geri çekilmedi ve suya atladı.

İri oğlanın ağırlığıyla, suda bir dalgalanma oluştu. Beş Beter, Puhu'ya meydan okuyan bir hareket yaptı ve yaklaşmasını işaret etti. Başka bir gün olsaydı ve Beau da başka birinin dingin yüreğine sahip olsaydı, bu kavgayı keyifle izlerdi. Puhu gibi centilmen bir adamın tam bir sokak serserisi olan Beş Beter'le didişmesi, gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Keza öyle de oldu, etraflarına bir kalabalık doluştu. Ama Beau; Puhu, Beş Beter'i kafakola alırken arkadaşlarını güreştikleri yerde bıraktı ve hâlâ konuşan Dante ve Aspen'in yanına yüzmeyi tercih etti.

Şimdi yapmazsa bunu bir daha yapabilir miydi, bilmiyordu bile. On on beş kulaç kadar sonra, yanlarına vardığında, uzun saçlarının bir kısmı açılıp ensesine yapıştı. Onları az önce gördüğünden çok daha yakınlardı şimdi. Belki de araya girmesi Yürüyen Kadın'ın bir işaretiydi.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Beau, sadece Dante'ye odaklanarak. Kendine Aspen'in suratına bir yumruk savurmadan bakabilecek kadar güvenmiyordu. Kız, bir an cevap vermeyecek kadar afalladı ama Beau, "Lütfen," diye mırıldandı.

Dante'nin yüzünden, saf bir öfke geçti. Muhtemelen, Beau'nun yanına gelmeye cüret etmesine sinirlenmişti; o yüzden ilk başta hayır diyecek gibi baktı ama sonra kısa bir baş hare-

ketiyle Beau'nun teklifini kabul etti. Beau, Aspen'i tamamen görmezden gelerek mağaranın içine doğru yüzerken Dante de onun peşinden geldi. Gecenin karanlığına rağmen suyun içinden, doğal taşların parlak mavisi yansıyordu. Aydınlık zemin sayesinde mağaranın içi, hoş bir mavi renge bürünmüştü. Renkleri saymazsak burası, Dante'nin onu kurtardığı idam mağarası gibiydi. Oysa Beau'nun, o zaman da kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Bağları gevşekti ve istese kendini rahatlıkla kurtarabilirdi. Yine de gerçekçi olması için Dante'nin onu kurtarmasına izin vermişti. Beau'nun karnı, hatıranın getirdiği suçlulukla buruldu. Aralarında ne çok yalan vardı böyle ve en acısı da hepsi, Beau'nun kendi açtığı yaralardı.

"Ne istiyorsun?" dedi Dante, kaşlarını çatarak. Öfkeli yüzünde mavi ışıklar oynaşıp ona zalim bir siren havası katarken Beau, gözlerini bir anlığına, karşısındaki kızdan alamadı. Yaralarına, ıslak saçlarının dalgalarma ve uzun kirpikli yeşil gözlerine baktı. Dolgun dudakları kurumuş, göz altları uykusuzluktan morarmıştı. Burnu ise daha önce kırıldığı için biraz kemerliydi. Ve bütün bunların hepsi birleşince Dante, Beau'nun gördüğü en güzel şeydi.

Sahi, Beau ne diyecekti ki?

"Kendimi açıklamak," diye mırıldandı, kuru bir öksürük eşliğinde. Dante'nin kaşları, sanki bu mümkünmüş gibi daha da çatıldı.

"Açıklayacak bir şey yok. Ödeştik, değil mi? Sen bir mahkûmdun, ben de gardiyan. Sana güvenmemi sağladın ve sonra bana ihanet ettin. Ben bir mahkûm oldum, sen de gardiyan. Açıklama yok. Borç yok. Konu kapandı ve bitti," diye kestirip attı.

"Bana kızgın değil misin yani?" diye sordu Beau, ona inanmayarak. Dante, tiksinir gibi yüzünü buruşturdu.

"Hayır, beni yanlış anladın. Senden nefret ediyorum. Sadece seni öldürmemeye karar verdim. Sefil hain kanın elimi kirletmeme değmez," dedi, kin dolu bir sesle.

Beau, iç çekti. Nefret, öfke, kin ve nice büyük engel daha önünde uzanırken, yorgunca kendini açıklamayı denedi ve çaresizce, Dante'nin biraz da olsa onu anlamasını umdu:

"Sen güçlüsün, Dante. Bu yüzden, seni öldürecekti. Elimdeki tek çare senin mahkûm olarak yaşamana izin vermesini sağlamaktı. Lunu olsa o dövüşlere dayanamazdı, evet. Ama sen dayanabilirdin ve öyle de oldu, çoğunu da kazandın. Evet, çok yara aldın, çok incindin ama hayatta kaldın."

"Güçlüyüm diye mi beni korumadın, yani? Bu yüzden mi her gün bayılana kadar kavga etmemi izledin?" dedi Dante, hışımla ona bakarak. Ama Beau, onun hiddetinin ardındaki kırgınlığını gördü. Bu da canını daha çok yaktı.

"Buna izin vermesem seni öldürecekti," dedi Beau, çaresizce. Babası, ilk andan beri Dante'nin ölmesini istemişti. Beau'nun bunu engellemesinin tek yolu, dövüşmesine izin vermekti.

Başka ne yapabilirdi ki?

Cevap, mağarada haykırışı yankılanan kızdan geldi:

"Onun karşısında durmalıydın! O senin babandı! Beni korumayı seçmeli ve ona karşı çıkmalıydın!" dedi Dante, belki de ilk defa bu kadar savunmasızca konuşarak.

Beau, onu daha fazla korumalıydı, evet. Aslında koruduğunu düşünmüştü; sadece bu, Dante'nin umduğu şekilde değildi. Yine de Beau, anlamasını umarak konuşmaya devam etti:

"O... O, vahşi bir adam. Eskiden tanıdığım gibi değil. Artık daha hesapçı, belki de hep öyleydi; bilmiyorum ama tehlikeli biri," dedi. Dante'ye değer verdiğini gördükçe kızın daha büyük bir tehdit olduğunu düşünmüştü. Beau da geri durmuş ve duygularını gizleyerek onu sakınmaya çalışmıştı.

Ancak yaptığı her seçimin daha büyük bir hataya dönüşeceğini nereden bilebilirdi ki?

"Yine de onu seçtin, Beau! Bana karşı her gün onu seçtin! Onları seçtin..." dedi, Dante. Sesi çatlak, neredeyse ağlamaklıydı. Gözleri, Beau'nun göğsündeki Gezgin Mührü'ne kaydı. Hainin Mührü'ne...

"Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Hayatımda yaptığım en büyük hataydı," diye itiraf etti Beau, vücuduna kazınmış mühre dokunarak. Pişmanlığını anlatacak kelimeler henüz yazılmamıştı. Ama Beau, o kelimeleri bulup çıkarsa bile Dante'nin, sözlerini duymak istemediğinden emindi. Kız, acısını öfkeye çevirip çenesini dikleştirdiğinde Beau, bunu onun gözlerinde görmüştü. Bakışlarındaki soğukluk yakıcıydı.

"Ve bana yaptığın son hata olacak. Sana güvenmiyorum, tek bir sözüne bile inanmıyorum. Seni affetmiyorum, Beau," dedi Dante, hırçın bir sesle.

Beau, buna güldü. İçinden ağlamak geçerken neden güldüğünü, kendi bile bilmiyordu oysa.

"Ama beni seviyorsun," dedi, Beau.

Dante onun küstahlığı karşısında donup kaldı. Ama Beau, bunu fırsat bilip konuşmaya devam etti. Madem bir kere başlamıştı, şimdi neden duracaktı ki? Madem kalbindeki ağrının bir çaresi yoktu, o zaman bunu saklamanın anlamı neydi? Dili, kendi bile görmediği gerçekleri itiraf ederken Beau da en az Dante kadar şaşkındı:

"Nereden biliyorum, biliyor musun? Çünkü ben de seni seviyorum. Seni tanımaya başladığım ilk andan beri içindeki mücadeleni gördüm ve sana âşık oldum. Yüzündeki yaraların altında acı çekmeye devam eden o Kayalı kıza âşığım ben! Yine de her güne yumrukları havada uyanıp durmadan savaşan o Ark askerine âşığım. Benimle Gezgin Şehir sokaklarında kaybolan o özgür kıza âşığım! Bugün, Batık Hisar'da

kendini herkesin yerine tehlikeye atan o güçlü kadına âşığım. Ve o bir damla yaşı bana çok görmeyen, kırgın kıza âşığım. Beni sevdiğini inkâr etme çünkü seni tanıyorum. Omuzların düştüğünde, hangi düşüncenin seni yorduğunu biliyorum. Yumruklarını sıktığında öfkenin hedefini görüyorum. Ve bana bakmaktan kaçınan gözlerinin ardındaki kırgınlığın asıl nedeninin çoktan kalbini bana vermen olduğunu da anlıyorum," dedi Beau, bir nefeste. Sesli söyleyene kadar, gerçek bile gelmemişti oysa. Evet, o hisler hep oradaydı ve Beau ne kadar da kördü!

Dante'ye âşıktı, hem de delicesine! Dante'ye âşıktı ama onu kaybedene kadar hislerini fark edememişti bile!

Beau, âşıktı ve kalbi, sanki göğsünden koparılıyormuş gibi acıyordu. Nefes alamaması normal miydi? Canı hiç olmadığı kadar yanıyor; kelimeleri boğazında, aşkını milyonlarca farklı şekilde ifade etmek için çırpınıyordu.

Beau, bağıracaktı ama önce tekrar nefes almalı hatırlamalıydı, değil mi?

"Seni sevmiyorum," dedi Dante, bir süre sessiz kaldıktan sonra. Beau'nun kalbine, keskin bir sızı saplandı. Bunu, sadece canını yakmak için söylediğini biliyordu; yine de Dante amacına ulaşmıştı. Beau, başını iki yana sallayıp bunu inkâr etti. Nefesi hâlâ ciğerlerine dolamıyor; burun kemeri, yakıcı bir şekilde sızlıyordu.

"Yalan söylüyorsun. Biliyorum çünkü hiçbir zaman iyi bir yalancı değildin," dedi Beau, basitçe.

Bu sözleri, Dante'yi daha da öfkelendirdi. Sevmeyi zayıflık, affetmeyi yenilmek sanıyordu. Oysa bunlar, hayatın hazlarından sadece birkaçıydı.

Ve Beau, ciğerlerini söken şeyin havasızlık değil, Dante'nin yokluğu olduğunu fark etti. Dante yokken hava da yoktu, nefes alması neye yarardı ki?

"Bana bir hançer ver de kanıtlayayım," dedi Dante, hırsla. Mavi dalgaların gölgeleri, yüzünde dolandı.

"Beni öldürmek için birçok fırsatın vardı ama yapmadın. Çünkü kendini bir canavar olarak görsen de sen, sevdiğin birine zarar veremezsin," dedi Beau, ona hissettiği tüm aşkla bakarak.

Belki duymayı reddettiği sözlerini gözlerinde görür, belki inanmadığı duygularını kalbinde hissederdi?

Ancak Dante, ona sadece güldü. Küçümser gibi zalim bir gülüştü bu.

"Haklısın. Asıl canavarlar sevdiklerine bilerek zarar verenlerdir. Bu hikâyedeki canavar sensin, Beau," dedi, sözlerini hedefine bir hançer gibi saplayarak. Dante, her zaman darbeyi doğru yere geçirmeyi başarırdı zaten.

Ancak bunu beklemeyen Beau, kımıldayamadı. Izdırap, ona öyle ağır bir şekilde vurdu ki sadece acıyla yutkunabildi.

Nasıl görmüyordu? Nasıl onun, aldığı nefes olduğunu fark etmiyordu?

Yine de son kez şansını denedi ve "Beni istediğini söylersen senin için ölene dek savaşırım," dedi. Kızın bir anlık duraksaması, belki de Beau'nun kalbinin hâlâ atmasını sağlayan tek şeydi. Ama gelen cevap, bir o kadar da acımasız oldu:

"Peki ya gitmeni istersem?"

Beau, bunu düşünmüştü. Gizliman'a katlanabilirdi; dünyanın her köşesine katlanabilir, orada bir anlam bulabilirdi ama Dante'nin onu istemediği bir dünyada yaşamasının ne anlamı vardı ki? Her gün sevdiği gözlerdeki nefreti görmek, ölümden bile beter bir kaderdi. O yüzden göğsü ağrısa da ve burnunun direği hiç olmadığı kadar yansa da kıza hak ettiği dürüstlüğü verdi ve "İstediğin buysa giderim. Burada mutlu ve güvende olduğuna emin olduktan sonra bir daha beni görmezsin bile," dedi.

Beau, Dante'nin yüzünde bir tereddüt görmeyi ummuştu. Onu kaybetmekten korkan minicik bir ifade. Ama Dante, sakince cevap verirken, yüzünde sadece kararlılık vardı:

"Belki de gitmelisin. Bu ada ikimizi alacak kadar büyük değil."

Beau'nun kalbi durdu. Oysa cevap vermemesine bile razıydı. Söylenmemiş sözlerle teselli olabilirdi ama Dante, bunu da hak etmediğine karar vermiş gibiydi. Gözyaşlarını bastırmak için bir süre gözlerini kapayan Beau, başını yavaşça salladı ve yanağının içini ısırarak avucunda tuttuğu iki mührü Dante'ye uzattı.

"Bunları alırsan Tören'den sonra gideceğim," dedi Beau, atmayı unutan kalbi bin parçaya bölünürken. Üzerine çöken hissizlik çok ağır, fazlasıyla da yorucuydu. Tadına henüz doyamadan acı çekmeye başladığın bir zehir miydi, aşk? Öyleyse çok mantıklıydı çünkü Beau kendini ölüyormuş gibi hissediyordu. Göğsü parçalanıyor, içinde kalan son canı da kuzgunlar kemiriyordu.

"İstemiyorum," diye kestirip attı, Dante. Ama Beau'nun bu konuda taviz vermeye niyeti yoktu. Belki zamanında onu koruyamamıştı ama bu sefer, yapması gerekeni yapacaktı.

"Gitmemi istiyorsan, bedeli bu. Sana en iyi şansı verdiğime emin olmadan buradan gidemem. Savaşacağını ve bunu yaparken de tüm avantajlara sahip olacağını bilmem gerek," diye açıkladı, kafasındakileri.

Dante iyi olacaktı. O, güçlü ve akıllıydı. Acımasızdı ve bu onu koruyacaktı.

Dante iç çekerek mühürleri Beau'nun elinden almak için uzandı. Beau'nun parmakları, bir anlığına kızın parmaklarına değdi ve kısacık an, zamanda uzayıp büyüdü. Bu aidiyet hissini bir daha tadamamak mı? İşte Beau'nun ömrü boyunca çekeceği ceza buydu. Kirpikleri yaşlarla ağırlaşırken zorlukla yutkundu.

Beau, iyi olmayacaktı. O, âşık ve yaralıydı. Kalbi paramparçaydı ve artık onu koruyamazdı.

"Buna izin verdiklerini bile sanmıyorum," dedi Dante, onun acısının farkında bile olmayarak. Gözleri, avucunda duran iki mührün üzerindeydi.

Beau, en kararlı sesini kullanmaya çalıştı: "Onlar sadece iyi bir gösteri istiyor, Dante. Onlara istediklerini ver. O zaman seni yanlarında tutarlar. Güçlü ve cesur olduğunu gördüler. Şimdi, Giz olmak için ne kadar ileri gideceğini görmek isteyeceklerdir. Bunu yapabilirsin."

Yapabileceğini biliyorum.

"Kulağa Madrabaz gibi geliyorlar," dedi Dante, kaşlarını çatarak. Beau, kıza hak vermeden edemedi. Belki de bu dünyada, zalim olmadan güçlü olunmuyordu.

"Bu da onları eşit derecede tehlikeli yapar," dedi Beau, gözlerini Dante'den ayırmadan.

Gerçekten de öyleydi. Beau, Gizlere güvenmiyordu ama Dante burada kalmayı seçmişse elinden ne gelirdi ki?

Dante, onu istemiyordu. Onu sevmediğini söylüyordu. Beau'nun kalbi buna inanmak istemese bile Dante'nin isteklerine saygı duymayı ona borçluydu. Bu kadar incittiği birine verebileceği tek şey, belki de bundan ibaretti. Kendi ölüyormuş gibi hissetse de başka ne yapabilirdi ki?

Dante, bir sınır koymuştu ve artık, etrafında Beau'ya bir yer yoktu.

"O zaman, bu bir veda," diye mırıldandı Dante, sıkılmış gibi mağaranın dışını izleyerek.

Beau, ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım gerçekten de öyle," dedi, kendi de inanamayarak. Sıcak suya rağmen Beau üşüyordu. Teni uyuşmuş, yalnızlık ve istenmemişlik hissiyle karıncalanmıştı.

"Uzun bir yoldu," dedi Dante, yorgun bir sesle. Beau, kendi hayatında olan bitene öyle odaklanmıştı ki Dante'nin, öz-

gürlüğünü bulduğu gün tekrar kaybetmesinin kıza nasıl hissettireceğini düşünmemişti bile. Bu kaybedilmiş şanslar, onda buruk bir his bıraktı. En azından Dante artık özgür olacaktı.

"Seni unutmayacağım," dedi, Beau. Gecelerine musallat olacak ve kalbinde yara bırakacak güzel yüze bir daha görmeyecekmiş gibi doya doya baktı.

"Benim de seni unutmam mümkün değil," dedi Dante, sessizce. Beau, âşık olduğu kişide böyle bir acı bırakabileceğini hayal bile edemezdi oysa. Babası yüzünden Beau da kızın kalbinde yaralar açmıştı ve bunun hayaleti, Beau'nun ömrünü ona zehredecekti.

Beau bir daha nefes alabilecek miydi?

Uzanıp Dante'nin yüzüne son bir defa dokunmak istedi ama sonra, eli yanmış gibi geri çekildi. Belki Dante, bu dokunuştan da nefret ederdi. Onda bıraktığı son hislerin tiksinti olmamasını dileyen Beau, döndü ve gözlerine dolan yaşları bastırarak arkadaşlarının yanına doğru yüzdü.

Boğazındaki düğümle yutkunmak, göğsündeki ağırlıkla sakin kalmak çok güçtü. Beau, bağırmak; bir şeyleri yumruklamak, sonra da kafasını bir ağaca geçirip kendini bayıltmak istiyordu. Hayatında ilk defa âşık olmuş, ilk defa aşkını kaybetmişti. Acaba kalbi bir gün tekrar atar mıydı?

"Hâlâ yaşıyorsun!" dedi Beş Beter, Beau'ya sırıtarak. Puhu'nun bir meme ucunu çimdikledi ve iri arkadaşının geri kaçmasına neden oldu. Etraflarındaki kalabalık uzaklaşmış olduğuna göre belli ki eğlence çoktan bitmişti.

"Ve gidiyorum," dedi Beau, çenesini sıkarak. İki dostuna da bakmak istemiyordu. Gözlerindeki akmayan yaşları görmelerini de istemiyordu.

"Hadi be oradan!"

"Beni istemiyor," diye açıkladı Beau, omuz silkerek. Sanırım tüm yaşananların özeti bundan ibaretti.

"Sen de böyle bir adayı terk edip gidecek misin? Hem de bir kız için!" diye itiraz etti, Beş Beter. Puhu, Gezgin oğlana uyaran bir bakış attı ancak Beau, elini zonklayan şakaklarına bastırdı.

"O, sıradan bir kız değil, Beş. Sürekli onu görüyorum ve acı çekiyorum. Belki de en doğrusu bu. Hem zaten babamı da bulmalıyım," dedi, yorgunca açıklayarak. Boğazı hepten düğümlenmişti ama bir şekilde kelimeleri yolunu buldu ve bir bir döküldü.

"Madrabaz çoktan ölmüş olabilir. O zaman ne yapacaksın?" diye sordu, acımasızca dürüst olan arkadaşı. Bu da Beau'nun bir başka yükü, omuzlarındaki farklı bir ağırlığıydı.

"Bilmiyorum. Ama burada durup onun başkasına âşık olmasını izlemektense yüzerek Gezgin Şehir'e ulaşmaya çalışırken ölmeyi tercih ederim," dedi doğrudan.

Ve olacak olan buydu. Dante, hayatına devam ediyor; geçmişi geçmişte bırakıyordu. O sırada Beau ise pişmanlıklarının esiri olmuş, kalbinin yüküyle eziliyordu.

"Seninle geleceğim," dedi Beş Beter, gönülsüz bir sesle. Beau, arkadaşına dermansız bir şekilde gülümsedi. Gezgin'inki takdire şayan bir değişimdi doğrusu. Ama Beau, kendi seçimlerinden mesuldü ve bu sefer, bunun bedelini arkadaşlarına ödetmeyecekti. Bu, artık kesinlikle öğrendiği bir dersti.

"Hayır. Bir mührün ve umudun var. Sırf doğrusunun bu olduğunu düşündüğün için seni böyle belirsiz bir hayata sürükleyemem," diye yanıtladı, Beau. Beş Beter, buna itiraz etmedi. Beau, oğlanın burada neden kalmak istediğini anlayabiliyordu. O yüzden onu suçlaması da mümkün değildi. Günün sonunda, herkesin asıl sorumluluğu kendine karşıydı.

"O zaman, ben gelirim," dedi Puhu, kararlılıkla. Beau, oğlanın çıplak omzuna vurdu ve kendini zorlayarak gülümsedi.

"Emin ol, karşılaşacağımız hiçbir yol, senin naif ruhunu tehlikeye atmana değmez. Bu benim seçimim, yalnız gitmeliyim."

Puhu'nun yüzü kızararak önüne eğildiğinde Beau, onun cesaretsizliğinden utandığını anlamıştı. Ama buna aldırmayarak iri dostunu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Asıl cesaretin nezakette gizli olduğunu, umarım yakında oğlanın kendi de fark ederdi. Puhu da onun samimi kucaklaşmasına karşılık verirken Beş Beter, beceriksizce ikisinin de omzunu sıvazladı ve başka bir yöne baktı. Bu iki hergelenin varlığı sayesinde Beau, azıcık bile olsa tekrar nefes alabildi.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Beş Beter, rahatsızca kıpırdanarak.

"Tören başladığında ve tüm dikkatler, mühürleri olanların üzerinde olduğunda, Giz askerlerinden birini rehin alacağım ve Madrabaz'ı bulmama yardım etmesini sağlayacağım," diye fısıldadı Beau, kararlılıkla. Kafasında yeni yeni şekillenen şeyler, hâlâ ham olsa da sonuçta bir plandı.

Evet, Beau bunu yapabilirdi. Bir şekilde babasını bulacaktı ve kalbini bu limanda bırakacak olsa bile buradan defolup gideceklerdi. Göğsü bu düşünceyle iyice sıkıştı ve soluğu kesildi. Yine de artık bu yolun geri dönüşü yoktu.

Bir çarpma sesi küçük kaplıcada yankılandığında Beau, gönülsüzce de olsa kararını vermişti. Hemen ardından tiz bir çığlık duyulduğunda ise birinin mağaranın tepesinden suya atladığını düşünen Beau, yavaşça arkasını döndü ve gamsızca eğlenen insanlara bir bakış attı.

Şimdi onların yerinde olmak için neler vermezdim.

Ama önündeki manzara, beklediğinden daha farklı olamazdı.

Suyun üzerinde yüzükoyun yatan giyinik erkek, küçük kaplıcanın ortasında öylece yüzüyordu. Beau, anında o yarısı ıslanmış kıvırcık kafanın, sadece Lev'e ait olabileceğini fark

etti ve başını kaldırıp oğlanın düştüğü küçük tepeye şüpheyle baktı.

Bu, bir şaka mıydı?

Beau, karanlık bir figürün geri çekildiğine yemin edebilirdi ama bu, ıssız gecenin bir oyunu da olabilirdi.

Yoksa biri, Lev'i suya mı itmişti?

Beau, kaşlarını çatıp ne olduğunu anlamaya çalışırken, Aspen de arkadaşına doğru telaşla yüzdü ve onu hemen ters çevirdi. Ancak Mimi'nin çığlığını duyduğunda Beau, ciddi bir terslik olduğunu anladı. Yine de önüne dizilen insanlardan dolayı, artık hiçbir şey göremez olmuştu. O yüzden fısıldaşan ve ağlayan kalabalığı bir bir iterek, Lev'e doğru yaklaştı.

Ve gördü.

Lev'in boğazı, boydan boya kesilmişti. Kirli ve öfke gerektirecek kadar zalim bir işçilikle, onlarca bıçak darbesi almış gibiydi.

Hoyrat ve canice.

Beau'nun çenesi gerildi. Başını yukarı kaldırdı ama karanlık figür, çoktan gitmişti. Beau, etrafını saran kalabalığı hızlıca, tek tek inceledi ve tanıdık tanımadık bir sürü yüze baktı.

Ağlayanlar, şaşkınlıkla ağzı açık kalanlar ve şoka girip donanlar. Her bir duygu, Beau'ya oldukça samimi gelmişti ama zaten yalancıları tanımak hiçbir zaman Beau'nun güçlü yönü olmamıştı. İçlerinden birisi pekâlâ Lev'in katili olabilirdi.

İyi ama neden?

Az önce neşeli kahkahalarla dolu olan kaplıcaya şimdi kan ve sessizlik çökmüştü. Gençlik ve saklı umutlar, oğlanla aynı anda ölürken Beau kafası karışmış gözüken Aspen'in hâlâ elini tuttuğu Lev'e döndü. Oğlanın cansız gözleri göğe bakıyor ama orada bekleyen yıldızların hiçbirini artık göremiyordu. Sonra, Beau'nun gözleri oğlanın hâlâ giyinik olan bedenine kaydı.

Lev'in göğsünde artık İrade Mührü yoktu.

16

Lunu

Kaya Şehirlerinin pek belalı Lunulata'sı, namıdiğer Derin Deniz'in en zehirli ahtapotunun ta kendisi, palavracı bir Gezgin eskisi olan Hodbin'in karşısında uslu uslu oturmuş; oğlanın yaptığı işi bitirmesini bekliyordu. Bu namı kendinden önce giden kızın hülyalı hâline de bakılırsa işine odaklanmış Gezgin'in becerikli ellerine ve çatılmış kaşlarına bol bol bakmaktan da ayrı bir keyif aldığı kesindi. Bunun sebebi ise gün gibi ortadaydı. Sarı saçlarını dağınık bırakmış oğlan, gözlerinde savaş boyası olduğunu iddia ettiği sürmeleri ve kulaklarına taktığı onlarca küpesiyle, aklı daha kıt olan bir başkasını çıldırtacak kadar hoş görünüyordu. Elbette zekâsıyla pek bir övünen Lunu, öylece birine kapılacak kadar saf bir kız değildi. Ne Hodbin'in onu kucağında taşıdığı timsahlı görev sırasında ne de sonrasında oğlan ona efsunlu gülümsemesini sunduğunda bu çıkarcı Gezgin hakkında hayaller kurmuştu.

Kimi kandırıyordu ki?

Elbette kurmuştu!

Ama sadece birkaç düşü tekrar tekrar kafasında canlandırmıştı, hepsi bundan ibaretti! Yoksa Lunu elbette ki Hodbin'in yalnız doğasına kapılacak kadar naif değildi. Oğlanın onu

sadece işine yaradığı için yanında tuttuğunu pekâlâ anlayabiliyordu. Esasında Hodbin, Lunu'yu kullandığını düşünürken Lunu da onu kullanmış oluyordu. Ya da ikisi de böyle düşünmeyi, birbirlerinin arkadaşlıklarını sevmeleri ihtimalinden daha kolay kabullenebiliyordu; kim bilir?

Camının dışında bir serçenin öttüğü revirde bugün kimsecikler yoktu ve bu da şafağın yeni söktüğü bu sessiz vakitlerde onlara biraz mahremiyet sağlamıştı. Ama bunun nedenini düşünmek, Lunu'nun hayallere dalmış göğsünü çabucak sıkıştırıverdi.

Hastalarının en gevezesi olan kibirli, Giz soylu Lev, iki gün önce korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Sessizliğin en büyük sebebi işte buydu. Oğlan, her şeyden şikâyet eden bir tipti ama yatağı artık boştu ve bu da ölümün gerçekliğini acımasızca yüzlerine vuruyordu.

Lunu, Hodbin'in ardında kalan sahipsiz yatağa bir bakış attı.

"Kımıldamadan dur," diye azarladı Hodbin, onu. Lunu, ters ters Gezgin'e döndü ve güçlü bir nefes verdi. Bir iş yaparken oğlanın dili, bir hayli uzun oluyordu.

"Kımıldamıyorum."

"Hayır, kımıldıyorsun. Bu huzursuzluğunun belli bir sebebi var mı? Yoksa sadece benim işlerimi sabote etmeyi mi seviyorsun?"

Lunu, oğlanın umarsızlığına kaşlarını çattı ve "Aramızdan biri öldürüldü," diye açıkladı. Lev'in gömülmesinin ardından Korkuluk ve Puhu, gitmiş; kendilerine yatacak başka bir yer bulmuşlardı. Nikita ise Porsuk'la kalmak için ayrı bir kulübeye geçmiş ve Hodbin ile Lunu'yu revirin sessizliğiyle baş başa bırakmışlardı. Tüm bu ölümlerin zamansızlığının yarattığı boşluk ise köyün üstüne anaların yaktığı sitemli bir ağıt gibi çökmüştü. Hangi tasasız genç ölümünü düşünürdü ki? Eh, bu köydeki herkesin artık tek düşündüğü buydu.

Hodbin'in gök mavisi gözleri parladı ve "Lev, aramızdan biri değildi," diye hatırlattı.

"Ama öldü, Hodbin. Biri onu öldürdü," dedi Lunu, üstüne bastırarak. Anlaması bu kadar zor olmamalıydı. Lev, elbette ki onların dostu değildi.

"Hoki olabilir. Sonuçta o şerefsiz hâlâ dışarıda bir yerlerde," diye tahmin yürüttü, Hodbin.

Muhtemelen haklıydı da.

Ve bu, Lunu'nun canını daha da çok sıkıyordu.

"O zaman bu, bizim suçumuz olur. Onları birbirine biz düşman ettik," diye mırıldandı, Lunu. Sesi cansız bir fısıltıdan, kirli bir sırdan farksızdı. Belki yeni doğan güneş bile sözlerini işitmemişti ama Hodbin onu duydu. Duydu ve kızın sıkıntılı yüzüne baktı. Gezgin'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

"Hoki'nin eline bıçağı biz vermedik. Her ihanetten sonra biri gidip birini öldürseydi ikimiz de şu anda hayatta olmazdık, kalamar. Herkesin kendi seçimleri..."

Lunu, iç çekti. Hodbin, bu konuda da haklıydı ancak bu, Lunu'yu rahatlatmaya yetmiyordu. İstediği gibi ipleri oynatma maharetiyle pek bir böbürlendiği de düşünülürse, bu yaşananlara şaşırmaması da gerekirdi. O bir taş atmıştı ve Lev, ölmüştü. Lev, harika biri olmayabilirdi ama Lunu da hiç harika sayılmazdı. Bu, onların, yaşamayı hak etmediği anlamına mı gelirdi? Ya da harcanabilir olduğu..? Ve en kötüsü de Lunu, öncesinde birçok başka taş daha atmıştı. Onun yerine başkalarının ödediği bedelleri düşünmek, içindeki ağırlığa yeni bir yük daha katar olmuştu.

"Bitti. Bakmak ister misin?" dedi Hodbin, gururla sırıtarak. Oğlanın vicdanı, Lunu'nunkinin aksine pek bir rahattı, doğrusu. Oysa Lunu bugüne kadar bir vicdanı olduğundan bile habersizdi. Hakikaten, bu vicdan dedikleri şey fena bir meretti.

Lunu, gönülsüzce kafasını salladı.

"Bunun için günlerce başımın etini yedin ve şimdi de nazlanıyor musun?" diye gözlerini devirdi, Hodbin.

Lunu, oğlana ters bir bakış atıp ayaklandı ve arkadaki küçük aynaya bakmaya gitti. Gittiği gibi de Hodbin'in, onun yüzüne özenle çizdiği şekilleri inceledi.

Aynada gördüğü sureti kesinlikle Lunu'nun şu an hissettiğinden çok daha cesur birine aitti. Yansımasına gülümserken bu anı unutmamak için gözlerini sımsıkı yumdu ve her bir detayını aklına kazıdı.

Şafak sökmeden hemen önce Hodbin, onu dürterek uyandırmıştı. Vakit geldi, demişti ama yeni görevin başlamasına en azından bir saat daha olmalıydı. Sonra Lunu, onun hazırladığı boyalarını görmüş ve kalbi pır pır ederek, yattığı yerden doğrulmuştu. Hodbin, sonunda savaş boyalarını onunla paylaşmaya razı olmuştu ve bu, Lunu için sözlere dökülemeyecek kadar anlamlıydı. Oğlan, dakikalarca narin parmak hareketleri ve küçük fırça darbeleriyle Lunu'nun yüzüne bir hikâye anlatmıştı ve Lunu da mest olmamak için tüm dirayetini ortaya koyarak Gezgin'in işini bitirmesini beklemişti. Ve artık Hodbin'inkilere benzer çizgiler ile noktaların süslediği yüzü, kesinlikle çok etkileyici gözüküyordu!

Lunu çok etkileyici gözüküyordu!

"Ama korkunç görünmüyorum," dedi Lunu, şüpheyle gözlerini kısarak. Aslında içten içe çok beğenmiş olsa da yine de Hodbin ile uğraşma fırsatını hiç kaçırmazdı.

"Senin değil, rakiplerinin korkması lazım, kalamar," diye homurdandı Hodbin, sandalyeye yayılarak. "Al, akarsa bununla tamamlarsın," dedi ve sivri uçlu siyah bir boya kalemini, ona fırlattı.

Lunu, hızla ona döndü; kalemi havada yakaladı ve bakmadan cebine attı. Ardından da kollarını göğsünde birleştirip sordu: "Bana ne zaman adımla sesleneceksin?"

"Benden taleplerin hiç bitmiyor, değil mi?" dedi Hodbin, bıkkın bir edayla yüzünü ovuştururken. Oysa Lunu onun bıkmadığının gayet farkındaydı. Bu aralar Hodbin, sadece onun varlığına tahammül edebiliyormuş gibi neredeyse hep yakınında oluyor ve bu da Lunu'nun epeyce bir hoşuna gidiyordu.

"Hayır, sadece denk olduğumuzu bilmek istiyorum," dedi Lunu, inatla.

"Denk olup olmamamız neyi değiştirir ki?"

"O zaman, kendimi daha güvende hissederim. Gerçekten ortağınmışım gibi."

Bunu hiç resmî bir şekilde konuşmamışlardı ama en başından beri aralarında olan şey, bu değil miydi? Bir ortaklık.

"Sözlerin bir önemi var mı ki? Boyalarını aldın. Yanındayım da işte," diye omuz silkti, Hodbin. Sanırım bu, ayakçı oğlan için yeterli bir sadakat gösterisiydi ama Lunu ikna olmamıştı.

"Sözler, her şeydir," dedi samimiyetle. Tabii bu, sadece gerçekten içten gelen sözler için geçerliydi. İşte öyle bir söz, bu dünyada bir insana sunabileceğin tek şeydi. Arm ve Lunu'nun kardeşlik yeminleri gibi, insanı birbirine bağlardı.

"Bir yalancı için değil," dedi Hodbin, kurnaz bir bakışla.

"Ortak mıyız, Hodbin? Bu işin sonuna kadar."

Gezgin, iç çekti ama Lunu'ya bir cevap vermedi. Bu da Lunu'yu itiraf edemeyeceği kadar çok kırdı. Neden oğlanın aptal bir sözünü duymaya ihtiyacı olduğunu kendi de bilmiyordu.

Sonuçta, oğlan haklıydı.

Hodbin, bir yalancıydı ve istese ona methiyeler düzüp bağlılığını sunabilirdi. Ama inatla bunu yapmıyor, Lunu'ya hiçbir şey vadetmiyordu. Bu da aslında Hodbin'i asla kabul etmeyeceği kadar dürüst bir adam yapıyordu.

"Benden başka taleplerin var mı?" diye konuyu geçiştirdi Hodbin. Lunu, aynaya baktı ve gücenmiş hâline rağmen yansımasına sırıtarak duyurdu: "Son bir şeycik."

"Tabii ki var. Çok arsızsın, biliyor musun? Sadece öylesine sormuştum," dedi Hodbin, onu kınayarak. Ama Lunu, onun küstah bakışlarına aldırmadı ve en şımarık hâliyle tatlı tatlı gözlerini kırpıştırdı. Gezgin, derin bir nefes aldı ve konuşması için bezgince elini salladı: "Neymiş?"

"Bana bir şiirini okur musun?" dedi Lunu, kocaman bir gülümsemeyle. Arsızlığın sorunu da buydu; utanmazın karnı hiç doymaz, hep daha fazlasını isterdi. Lunu da böyleydi işte. Siz ona istediğini verene kadar daha fazlası için şansını zorlar dururdu.

Ve Lunu, Hodbin'in ilk kez kahkaha attığını duydu. Kocaman, içten ve gözlerden yaş getiren türden bir kahkaha.

"Hiç şansın yok," dedi oğlan, onun cüretine hâlâ gülmeye devam ederken. Yine de Lunu, reddedilişine aldırmadı. Nasıl olsa zor meydan okumalardan daha çok zevk alırdı.

Ormana çöken sabah sisi, etraflarında yarı sarhoş bir denizci gibi süzülürken Lunu, görünmeyen gözlerin aç bakışlarını, kollarındaki diken diken tüylerin üzerinde hissedebiliyordu. Elbette ki Lunu, lanetlilere ya da başka melun varlıklara inanmaz; asıl tehlikeyi gözün gördüğü yerlerde arardı. Ama şayet inansaydı sabahın üstünde gezinen o çürümüş ölüm kokusunu rahatlıkla alabilir ve bunun da iyi şeylere alamet olmadığını kolayca anlayabilirdi. Doğrusu Lunu, kıyamet gelse de çektiği zahmetleri korkusunun gölgesine bırakıp pes edecek değildi ama yine de çıplak omuzları hafifçe titrerken bugünkü görevin kolay olmasını ummasına engel olamamıştı. Kuşkusuz ki inanmadığı tanrıların hiçbiri onun bu çelimsiz

dileğini duymadı ama eğer duysalardı da Lunu gibi numaracı bir kâfire kolay bir çıkış sunmayacakları da oldukça kesindi.

Baştankara, köyün ilerisindeki açıklığın ortasında durmuş; yanına favori Gizlerini almış onların gelmesini beklerken, her zaman olduğu gibi hâlinden bir hayli hoşnuttu. Lunu, onları kafasına kendi uydurduğu lakaplarla yerleştirmişti. Baştankara'nın favori yakın korumaları olan Azılı ve Gudubet -ikisi de oldukça iri ve kaba saba tiplerdi-, favori uzak korumaları olan Dilsiz Üçlü -kendi aralarında bile konuşmuyor ve hep, onlarca ok taşıyorlardı-, asla Baştankara'nın favorisi olmayan Geçimsiz Sigun, sürekli yüzünde kilolarca balık leşi koklamış gibi bir ifade olan Azamet Leydisi ve Lunu'nun Hörgüç ismini taktığı hımbıl, somurtkan yaşlı bir adam. Hangi bilginin bir gün işine yarayacağı, hiç belli olmazdı; o yüzden Lunu, her birinin küçücük detaylarını bile incelemeyi ihmal etmiyordu.

"En özel günümüze hoş geldiniz, çocuklarım. Bu gece, Kutlukan Festivali başlayacak. Bu gece, aranızdan en talihli olanlar, Yerdengezen'in size bahşettiği o özel yeri alacak."

Ama Lunu, bu görevlerde talih olmadığını biliyordu. Görevler, bir tanrının isteği olsun ya da olmasın, hesaplı ve zalimceydi. Yine de suratına Baştankara'nın vaatlerine inanmış o saf kızın takınacağı türden masum ve hevesli bir gülücük kondurdu.

"Bugün Azap Yolu'nda yürüyecek, atalarımızın ayak izlerini takip edeceksiniz. Amacınız, kocamışlarımızın İlk Büyük Dalga'dan sonra sığındıkları Tanrı Kuyusu Mağarası'ndaki Temizlik Töreni'ne ulaşmak. Ancak bu yola sadece en az bir mühre sahip olanlar çıkabilir. Taşlık yolları ve asma köprüyü takip edin, ata ruhlarınızın sizinle yürümesine izin verin. Ama unutmayın, evlatlarım. Mağaraya, sadece iki ve daha fazla mühre sahip olanlar girebilir; bu şerefli Töreni'e de sadece onlar katılabilir. Hiç mühür kazanamamış çocuklarım,

lütfen köye dönün ve bir gün daha dinlenin. Çok yakında, yeni hayatlarınız başlayacak."

Siktir.

İnsanlar, soran bakışlarla birbirine bakarken ve askerlerin onları yönlendirdiği patikaya ilerlerken hâlâ adamın sözlerini anlamlandırmaya çalışıyor; kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Elbette Lunu, Baştankara'nın söylenmeyen sözlerini duymuş ve onları bekleyen yolun bit yeniğini görmüştü.

Çalmak, serbestti; gasp etmek, serbestti. Giz çocuklarının Giz kalmak için bugün bir şansı daha olacaktı ve açıkça, meydanı onlara bırakmışlardı.

Hileci hergele.

"Bugün, yalnız ilerleyemeyiz," diye fısıldadı Lunu, yanında yürüyen Hodbin'e.

Hodbin, başını salladı. Tehlikeyi ve Gizlere bahşedilen bu fırsatı o da görmüş, çoktan botuna sakladığı bıçağını çıkartıp beline takmıştı. Aslında bu fırsat, Hodbin'in de fırsatıydı. Sadece tek mührü olan Gezgin, bugün bir mühür daha kazanabilir ve bu sayede Tören'e katılmasını garanti altına alabilirdi. Ama Lunu, bunu düşünüp kuruntularıyla kendini boğmadı. Bugün yalnız olmak, güvenilmez bir yoldaşa sahip olmaktan daha tehlikeliydi.

O yüzden, Lunu da sisin arasındaki yüzlere bakındı ve Nikita'yı tek başına yürürken gördü. Ormanın patikası genişleyip yerini kocaman kaygan taşlara bırakırken Lunu da çevik adımlarla Giz soylu kızın yanına koşturdu.

"Ne oldu, Porsuk nerede?" diye sordu, Lunu. İki kızın birbirinin yanından ayrıldığını neredeyse hiç görmemişti; o yüzden, hızla etrafına bakındı ama esmer yüzlü nazik kız, hiçbir yerde yoktu. Bu, aklına Dante'yi getirdi. Köyden çıktığından beridir onu da etrafta görmemişti.

"P-Porsuk, bıraktı. Kendi m-mührünü bana verdi. Devam etmeye korkuyor," diye açıkladı Nikita, sessizce. Kimsenin

duymasını ve onu hedef almasını istemiyor gibi, neredeyse dudaklarını bile oynatmadan konuşmuştu. Lunu, bu itirafla hayrete düştü.

"Öylece Hiç mi olacak yani?" diye sordu merakla.

"Bu kararı veren, sadece o değil. Bazılarına göre, başkalarının i-işini ve eşini seçmesi, kulağa, bunlar için ölme ihtimali kadar k-kötü gelmiyor."

Lunu, elbette buna katılmıyordu. O buraya, yine birinin onun için seçtiği hayatı yaşamak için gelmemişti. Artık, kim olmak istediğini kendi seçmesinin vaktiydi.

Bunu hak etmişti.

"Sen öyle düşünmüyorsun sanırım?" diye sordu Lunu. Nikita, sadece güldü.

"Yalnız olmamalısın, Lunu. Rollo ve Kai'nin hâlâ birer mührü var. Bela çıkarmaktan çekinmeyeceklerdir. Hele ki göz gözü görmüyorken," dedi Nikita, yavaşça. Lunu, ona hak vermeden edemedi. İki adım ötesini göremezken yol almak yeterince tehlikeli değilmiş gibi bir de şimdi kuralları esnetmişlerdi. Lunu'nun ensesindeki tüyler ürperdi. Sanki takip ediliyormuş gibi bir hisse kapıldı ama etrafındaki tedirgin yüzlerin hepsi, kendi işlerine bakıyor gibiydi.

"Sen de yalnız olmamalısın, Nikita. Yanımıza gel," dedi Lunu, alçak sesle. Nikita, bir an düşündü ama ardından, memnun olmuş bir ifadeyle ona bakarak başını salladı. Lunu, kızı ince kolundan tuttu ve insanları iterek Hodbin'i aradı; biraz ötede, onu eski ekibinin yanında buldu. Hodbin, Korkuluk'un yürümesine yardım ederken Artuk da yanındaydı. Lunu, memnun olarak fark etti ki Pim'in ölümünden beri oldukça sessizleşen çekik gözlü oğlanın öbür yanında ise Arm duruyordu. Hep beraber yürümeye başladıklarında Lunu'nun içi kardeşini görmenin verdiği huzurla dolmuştu.

"Bu, nasıl iş böyle? Yani ya çalacağım ya da birine yem mi olacağım?" diye sordu Korkuluk, cırtlak bir sesle. Lunu, sı-

rık gibi oğlanın gergin suratına baktı ve serin havaya rağmen alnından bir damla ter aktığını gördü. Hodbin'in karışımları olmasaydı, oğlanın o garipleşen bacağı ya da bir düşüp bir çıkan inatçı ateşi çoktan onu öldürürdü. Ama Hodbin, oğlanın pansumanlarını bir gün bile ihmal etmemişti. Her seferinde söylense de hep zamanında merhemini yapmış, oğlana içeceği lapalarını vermişti. Korkuluk'un bacağı şimdi o kadar da kötü görünmüyor olsa da oğlan, hâlâ bir rüzgâr üflemesiyle canından olacak kadar güçsüz bir hâldeydi.

"Belki de yolda bulunacak başka mühürler vardır?" diye omuz silkti Arm. Bu söylediğine kendinin de inanır bir hâli olmasa da tekrar konuşmaya başlaması, Lunu'yu mutlu ediyordu. Hiç kendi gibi görünmese ve artık hiç gülmese bile belki bu da bir başlangıçtı.

"Bu aşamada ne düşündüklerini, ancak Yerdengezen bilir," diye mırıldandı, Nikita.

Hızlarını Korkuluk'a göre ayarlayan grup, beyaz sislere sürtünerek yürürken, yanlarına bir başka tanıdık yüz yanaştı. Tamu'nun yarı erimiş suratındaki kaşlar, endişeyle çatılmıştı. Lunu oğlana gülümsediğinde Tamu da ona başıyla selam verdi. Lunu, Tamu hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Oğlan, hiçbir zaman sıcak biri olmasa da ona hep yardımcı olmuştu. Lunu, onun da tünelleri bildiğini fark ettiğinde, oğlanı daha da yakınında tutmak istemişti. Tamu, faydalı bir kaynaktı ancak yalnız olmayı da yeğleyen bir tipti ve gerekmedikçe insanlara yaklaşmak istemiyordu. Bu yüzden Lunu onunla umduğu kadar samimi olamamıştı.

"Kai nerede?" diye sordu Tamu, gergince etrafına bakarak.

Lunu, bu soruyla kendine geldi ve Hoki'nin eski çetesi ile Kai'nin patikada onların yanında yürümediklerini fark etti. Bu, pekâlâ sadece sisin bir oyunu da olabilirdi. Belki de üç beş adım önlerindelerdi ama göğün perdesinden dolayı onları göremiyorlardı.

Ne zaman bu denli şanslı oldun ki?

"Bu iyi değil," dedi Hodbin, gergince.

"Hem de hiç iyi değil," diye onayladı onu, Tamu. Grup, fark etmeden birbirlerine sokulurken Nikita kaşlarını çattı.

"Sen neden bizim yanımızdasın ki? Aspen'in etekleri altında olman gerekmiyor mu?" diye sordu Nikita, iğneli bir sesle. Lunu, bu imayı anlamamıştı ama aldırmadı. Nikita, çoğu Giz soyluyla arasına büyük bir mesafe koymuştu ve Tamu da bir Giz soyluydu. Niki dayak yerden yardım etmeyenlerden biriydi. Lunu, kızın bu kinini kolay kolay aşabileceğini hiç sanmıyordu.

"Çünkü çok yardımseverim," dedi Tamu, düz bir sesle. Lunu, burada atılan taşı anladı ve rahatsızca kıpırdandı. Tamu, sadece sana yardım etmemeyi tercih ettim, dese de olurdu.

Nikita da bu imayı anlamış olacak ki oğlana huzursuz bir bakış atmakla yetindi ama Lunu, kızın kolunu yatıştırıcı olduğunu umduğu bir edayla okşadı.

Şuna da bir bakın hele! Hangi talihsiz gün gelmişti de birini sakinleştirmek Lunu'ya kalmıştı acaba?

"Sorun yok. Birbirimize güvenebiliriz," dedi, Lunu. Şimdi kendi aralarında bölünmeye başlamaları, berbat bir fikirdi.

"G-gizleri hiç t-tanımamışsın, Lunu," dedi Nikita, kelimeleri zorlukla bularak.

"Seni tamdım, değil mi?" diye sordu Lunu, şakayla karışık. Kimseye güvendiğinden değildi tabii, bu. Sadece, Lunu'nun, onların görmesini istediği kişiliği buydu. Herkese güvenen, saf ve iyi Lunulata. Yanlarındaki narin ve iyimser kız. Yine de bir parçası, böyle biri olabilmeyi dilerdi. Emindi ki o kızın ağır bir vicdanı olmazdı.

Nikita cevap veremeden bir çığlık, sisi yardı.

"Yardım edecek miyiz?" diye mırıldandı, Korkuluk. Beti benzi hepten solmuş, alt dudağı titriyordu.

"Yardımsever olan, T-tamu. Belki de o etmeli," dedi, Nikita. Ama kimse, ona cevap vermedi. Kimse bir kelime bile edemedi. Beyazlık onları yutarken sadece yan yana durdular ve beklediler. Lunu, neyi beklediklerini bile bilmiyordu.

Bir bağırış daha duyulduğunda Korkuluk, bir nefes verdi: "Çığlıklar bitene kadar saklanıp beklesek mi?"

Buna itiraz eden Lunu oldu: "Çığlıklar, iş üstünde olduklarını anlamına geliyor. Bunu fırsata çevirip ilerlemeliyiz," dedi, sakin kalmaya çalışarak. Bu her bir başı ona döndürdü.

Anlaşılan iyi ve saf Lunulata gibi görünmek, buraya kadardı.

Tamu, yüzünün sağlam tarafıyla hafifçe gülümsedi. Gülümsemesi neredeyse gerçek değildi, hatta belki de sisin bir oyunuydu.

"Asma köprü artık çok yakında olmalı," dedi Tamu, soğukkanlılıkla.

"Ya Kai ve çetesi, köprünün ucunda bizi bekliyorsa?" diye sordu Artuk, bugün ilk kez konuşarak.

"Çığlık sesi geriden geliyor," diye açıkladı, Hodbin. Rakipleri hâlâ uzaktaydı ve karşılarındaki her kimse, onlara karşı direniyor gibiydi. Bu, onların elindeki tek ve en iyi şanstı.

"Biri ilk gitmeli," dedi Arm, köprüye vardıklarında. Köprünün ilk üç ahşap basamağı dışında kalan kısmını, bulutlar yutmuş gibiydi. Sonsuz, beyaz bir boşluk.

"Ve biri de son," diye tamamladı, Hodbin. Bağırışlar uzaklaşmış olsa da zamanları daralıyordu.

"Bu köprünün sağlam olduğuna emin miyiz ki?" diye sordu Korkuluk, şüpheyle bakarak.

"Ben önden giderim," dedi iç çeken kardeşi, köprünün üzerine çıkarken. Altındaki eski tahtalar sallandı ve Arm, bir saniye kadar onların durulmasını bekledi.

Arm ne zamandan beri tehlikeye koşan biri olmuştu böyle? Yoksa zaten hep böyle bir insandı da Lunu'yu sakınmak mı onu daha tedbirli biri yapmıştı?

"Seninle geleceğim," dedi, Nikita. Arm, arkasına bakmadan sadece başını sallamakla yetindi ve sisin içinde kaybolup gitti.

Tamu ve Artuk, Korkuluk'un geçmesine yardım ederek sırasıyla ilerlediklerinde Lunu, çığlıkların kesildiğini fark etti. Panik, içine çöreklenirken sakin kalmaya çalıştı. O çeteyle köprüde karşılaşmak, en son istediği şeydi.

Hodbin önde, Lunu arkada olacak şekilde köprüye çıktıklarında uğursuz eski asma köprü, deli gibi sallanarak onları karşıladı. Üç tedirgin adımdan sonra Lunu, cesaret edip aşağı baktı.

Ve keşke bunu yapmasaydı.

Dibinde ne vardıysa, şimdilerde gözükmüyordu bile! Lunu, normalde yüksekten korkmazdı ama onları bekleyen şeyin belirsizliği şu an hiç de iç açıcı değildi. Bulutlarda yürümek, bu kadar dehşet verici olmamalıydı ama her savruk adım, onları yutmakla tehdit eden hiçliğe atılıyordu. Lunu, çırpınan yüreğine rağmen gözlerini Hodbin'in sırtından ayırmamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Bir adım daha.

Sanki köprünün bir sonu yoktu.

Her öne hamlesinde ahşap köprü gıcırdayarak esniyor, Lunu'nun panikle atan yüreğini ağzına getiriyordu.

Bir adım daha.

Ama Hodbin'in ağırlığını taşıyorsa, Lunu'nun tüy kadar hafif bedenini de taşırdı, değil mi?

Lunu bunları düşünürken, önünde duran kırık basamağı fark etmedi. Bir ayağı boşluğa düşerken, diğer ayağının bastığı zemin, bedeninin ani darbesi altında çatırdayarak kırıldı ve

Lunu, bir çığlık atarak altında kalan sisin içine doğru düştü. Elleri, tutunmak için bir şey aradı ama sadece boşluk vardı.

Boşluk ve altında, onu yutmayı bekleyen bir hiçlik.

Ama hiçlik onu yutmadan, Hodbin'in eli, onu tam zamanında siyah atletinin askısından yakaladı. Tam da Lunu'nun özenle mühürlerini taktığı kısımdan. Lunu, ulaşabildiği eliyle Hodbin'in çabayla damarlanmış olan koluna tutundu ama oğlanın mavi gözleri, avucunda duran mühürlerdeydi. Lunu'nun kalbi duracak gibi oldu çünkü elbette ki aynı çalışan akılları sayesinde Gezgin'in ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu.

Hodbin, mühürleri çekse kolaylıkla alabilir; Lunu'yu sisin merhametine bırakabilirdi. Etrafta, bunu görecek kimsecikler yoktu. Kimse bilmez, kimse sormazdı. Ayağı kayıp düştü diye de kimse Hodbin'i suçlamazdı.

Arm bile. Artık onu sevdiğine emin olamadığı kardeşi bile Lunu'nun ölümünü umursamazdı. Lunu'nun sonu, Hodbin'in geleceği olabilirdi.

Bir saniye daha geçti ama Lunu, konuşamadı; yalvaramadı bile. Sadece, çaresizce Gezgin'e baktı. Hodbin'in gözleri sonunda mühürlerden ayrılıp Lunu'nun gözlerine kaydı ve oğlan tereddüt dahi etmedi. Diğer elini uzattı ve Lunu'nun ona tutunan koluna sıkıca yapışıp kızı yanına çekti. Lunu, titreyerek oğlanla ahşap basamaklara çöktüğünde Hodbin, onun beline sıkıca sarıldı ve Lunu'nun titreyen sırtını, kendi göğsüne bastırdı. Asma köprü ve Lunu, aynı anda sallanırken ikisini de sabit tutan tek şey, Hodbin'in kollarıydı.

"Ortağız, Lunu," diye fısıldadı Hodbin, kızın kulağına. Ancak ölümün hedefinden yeni kurtulan Kayalı kız, nefes nefese hâliyle sadece başını sallayabildi. O, titremesini kontrol edene kadar sislerin ortasında öylece, soluk soluğa durdular. Bu, hem çok kısa hem de çok uzun bir andı. Hem çok

korkunçtu hem de kederli bir şekilde çok güzeldi. Neredeyse sıcacık bir sarılma gibi, neredeyse yalnız bir ölüm gibiydi.

Hodbin, dikkatle kalktı ve Lunu'nun elini sıkıca tutarak onu da kaldırdı. Lunu, köprüyü geçerken kendini oğlana bıraktı çünkü bacakları ona itaat etse de aklı, çoktan donup kalmıştı.

Asma köprü onları sisin kucağından toprak zemine bıraktığında Lunu neredeyse kendini yere atıp ağlayacaktı. Onları bekleyen kimse yoktu. Arm yoktu. Kardeşi uzun süre önce yoluna devam etmişti ve bu gerçek Lunu'nun ucuz yırttığı düşüşü kadar soluğunu kesiyordu. Kardeşinin yolunda artık ona yer olmadığını hiç bu kadar açık bir şekilde fark etmemişti.

İki hin bencil, iki palavracı oyunbaz, el ele sessizlik içinde arkadaşlarının çamurlu zeminde bıraktıkları ayak izlerini takip ederek ilerlerken, yalnızlıklarını paylaşarak sustular. Paylaştıkça, o kimsesizlik hissi azaldı; paylaştıkça acı veren burukluk yerini daha yeni, daha cesur bir şeye bıraktı. Sonunda adımlar onları bir mağaranın girişine, onlardan önce gelenler ve onların ardındakiler arasındaki bir başka arafa çıkardı.

"Nerede kaldınız?" diye sordu Arm, onların tutuşan ellerine çatık kaşlarla bakarak. Lunu da Hodbin de aynı anda ellerini geri çekti. Ama Hodbin ile kesilen temasının yokluğu, Lunu'yu beklemediği kadar huzursuz etmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye geçiştirdi soruyu, Lunu. Tekrar çalışmaya başlayan aklıyla, mağaranın girişinde nöbet tutan cübbeli Gizlere baktı.

"Ş-şimdi, m-mağaraya gireceğiz," dedi Nikita, kararlılıkla. Ancak Lunu, karanlık mağaranın korkunç heybetini görmezden gelemezdi. Bir yılanın açık ağzına benzemesi için, elle işlenmişti. Zirvesinde yükselen yer, bir tepe mi dağ mı göremiyor olsa da Lunu, bu sivri dişlerin arasından geçen girişin tekinsizliğini inkâr da edemezdi. Sağlam akıllı birinin o

mağaraya kendi iradesiyle girmesi pek de mümkün değildi. Ama gelecekleri altın bir tepside önlerinde uzanmışken kim koca mağaranın girişine oyulmuş Yerdengezen'in korkunç silüetine aldırırdı ki?

O, sadece kurbanlarını yutmak için bekleyen kocaman bir yaratıktı, hepsi bu.

"Siz mağaraya gireceksiniz," dedi Hodbin, sesinde bin farklı ızdırapla. Lunu, panikle ona döndü. Kendi canını kurtarma derdine düşerken Hodbin'in sadece tek bir mührü olduğunu unutmuştu. Aklı hızla çalıştı ve bin fikir, aynı anda zihninde dolandı.

"Hâlâ birilerini bulabiliriz. Rollo ya da Kai bu tarafa gelirse, ben dikkatlerini dağıtırım, sen de mühürlerini çalarsın; ya da ben de çalabilirim, sana göre çok daha ufağım, nereden saldırdığımı anlamazlar bile," dedi Lunu, bir nefeste.

Paniklemişti. Neden bu kadar paniklemişti ki? O mağaraya Hodbin olmadan girme fikri, onu gerçekten korkutuyordu. Oysa eskiden mağaraları severdi. Onun için güvenlik demekti, ev demekti. Ama artık evi sadece bir çatı değil, Hodbin'le paylaştığı küçük revirdi ve güvenlik taştan duvarlar değil, düşerken onu tutacak birinin yanında olmaktı.

"Buna gerek yok. Mührü burada."

Bu mucizenin kaynağı, bir kütüğe çömelmiş oturan Korkuluk'tu. Zayıf oğlan, tereddüt etmeden Dayanışma Mührü'nü, Hodbin'e fırlattı. Hodbin, o kadar afallamıştı ki neredeyse şaşkınlıktan mührü yakalayamayacaktı. Eline değen gümüş daireye şaşkınlıkla baktı ve "Kendi mührünü bana mı vereceksin?" diye sordu.

"Bu bacakla herhangi bir görevi tamamlamam imkânsız. Zaten tek mühürle içeri bile giremem. En azından koruyucu ruhumun bir işine yarasın, değil mi?"

Lunu, bu şakayı anlamamıştı ama Hodbin, bir anıyı hatırlamış gibi gülümsedi.

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Gezgin, zorlukla. Yüzündeki saf mutluluk, paha biçilemezdi. Eğer biçilseydi de en azından onlarca mühür ederdi.

"Teşekkür edilir," diye fısıldadı, Lunu. Hodbin'in gerçekten bunu bilmeme ihtimali olduğunu düşünmüştü.

"Teşekkür ederim, Korkuluk," dedi Hodbin, minnetle mührü göğsüne bastırırken.

"Senin sayende hâlâ yaşıyorum. O yüzden lafı bile olmaz."

Hodbin, umutla parlayan gözlerle Lunu'ya döndüğünde Lunu, bu anı onunla paylaşabilmenin coşkusuyla Gezgin'e gülümsedi.

Her biri, bedellerini ödeyip kapıda duran korkutucu Giz'e mühürlerini gösterirken ve Korkuluk'u mağaranın girişinde bir başına bırakırken Lunu mutluluktan neredeyse kuş olup uçacaktı.

Son görev.

İşte, gelmişti. Sonunda onca çaba, bitmeyen yolculuklar; ihanetler ve yalanlar, onu bu âna getirmişti. Lunu'nun yeni hayatı, tam olarak önündeydi. Kalbi ferah ihtimallerle pır pır atarken heyecanla gülümsedi.

Yılanın ağzı onu karanlığın kalbine kabul ederken son yaptığı da bu oldu.

17

Beau

Beau için her bakımdan boktan bir gün oluyordu. Ne hayatı ne kalbi ne de umutları istediği hâldeydi ve tüm bunlara karşın, sürekli onu tekmeleyen kaderinin inatçı zulmüne karşın hâlâ devam etmenin bir yolunu arıyordu. Ancak kafasının içinde dönen çaresiz hesapların yükünün hafiflemek gibi bir niyeti yoktu. Sabahın duygusuz sisi aşkını ondan uzaklaştırırken ayakları aksi için yalvarsa ve her adımında pişman olsa da Beau, tam tersi yöne ilerleyen Gizleri takip etmişti. Adımları ruhunu arayan bir beden gibi cansızdı. Ama ruhu, çoktan başka bir göreve, başka bir yola koyulmuştu bile. Bu hissiz kabuğun artık yapacağı tek şey, hayatın ona biçtiği rolü kabullenip yoluna bakmaktı. Yine de her zerresi pes ettiği için kendinden nefret ederken bunu yapmak öyle kolay bir iş değildi.

Sıkıntı dolu yolun sonunda Baştankara ve peşindeki yardakçıları, bir sınır karakoluna ulaştıklarında Beau, gözden kaybolan Gizlere saklandığı ağacın ardından baktı. Bu karakol, köylerinden sadece yarım saatlik yürüme mesafesine gizlenmiş; büyük, taştan bir yapıydı. Duvarları besbelli çok kalındı yoksa onların yardım çığlıklarını hiç duymamış ola-

mazlardı. Elbette, dinlemek istedikleri melodi tam olarak buysa iş başkaydı.

Pislikler.

Sakin ormanın emniyetinde Beau, önce çevreyi iyice araştırmaya başladı; sonra da içeri girecek bir açıklık aramayı denedi. Ama bulduğu bundan çok daha iyisiydi. Dışarıdaki inzibatlar, her biri bir köşede olacak şekilde nöbet tutuyor; belli aralıklarla yer değiştiriyordu. İçeri girmek ona sadece yeni bir sorun verirdi. Ama bu dört inzibattan biri diğer seçeneğin aksine bir çözüm olabilirdi.

Beau, iyi bir incelemeden sonra gözüne nispeten daha genç gözüken inzibatı kestirdi. Diğerlerine göre daha tedirgindi ve sürekli durduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. Sis dolu sabah onu rahatsız etmiş gibi, kısık gözlerle pusun ardına bakıyor; bir tehdit arıyordu. Beau, bir süre saklandığı ağacın ardından onu gözledi. Seçtiği inzibat, nöbeti boyunca aynı yerde durdu; sonra zamanı gelmiş gibi karakolun etrafını turladı ve başka bir inzibatla yerini değiştirdi. Beau da onun adımlarını bir bir takip etti. Bu mesafeden görüşü bir hayli güç olsa da kendini ele vermeyecek uzaklığı korudu. Yürüyen Kadın'ın bir nimetiyle Ark'ın Tarım adasında daha beter sislerde ava çıkması gerektiği olmuştu. O koca yaban domuzlarının peşine düştükleri soğuk sabahı hatırlayınca içi hatıranın yüküyle buruldu ama canı beklediği gibi yanmadı. Kalbini geride bırakmışken belki de canı daha fazla yanamıyordu.

Beau'nun, kalbini ve Dante'sini düşünmemek için kendini zorlaması gerekti. Neyse ki göz hapsine aldığı inzibatın diğerlerine seslenmesi ve tam da Beau'nun saklandığı ağaçlığa doğru yürümeye başlaması aklını hızla boşaltmasını sağlayacak olan gerilimi damarlarına taşımıştı.

Beau'yu görmüş olabilir miydi?

Ama öyle olsaydı yalnız gelmez, diğer nöbet tutanlara haber verirdi. Beau, serin havada ürpermemeye çalışarak beklerken genç inzibat iki ağaç ötesine geçti ve işemek için bir köşede durdu.

Beau, sessiz bir nefes verdi. Oğlanın işemesi bitene kadar bekledi ve ardından, o daha ağzını bile açamadan üzerine çöküp oğlanı ağaca yasladı. Boğazına dayadığı hançerinin üzerinden gözlerindeki korkuya baktı ve orada gördüğü şey, kendi korkunç yansıması oldu; öfkeli ve tahammülsüz bir adamın solgun hayaleti.

Oysa inzibatla neredeyse yaşıt olmalıydılar. Başka bir dünyada Beau, onunla arkadaş olabilirdi. Ama bu dünyada onun boğazına dayadığı hançerini hırsla bastırdı ve oğlana sessiz olmasını işaret etti. Zaten oğlanın ağzını açacak kadar hâli canı kalmamış, deyim yerindeyse korkudan dizlerinin bağı çözülmüştü.

"Denizden gelen mahkûmlar yaşıyor mu?" diye fısıldadı, Beau. Oğlan, sararmış benziyle sadece hafifçe başını sallayabildi.

Yaşıyordu! Babası yaşıyordu! Eskiden kalbinin olduğu boşlukta cılız bir umut yeşerdi.

"Neredeler?" dedi Beau, sakin kalmaya çalışarak.

Oğlanın tereddüdü daha bariz olamazdı: "Bilmiyorum," diye mırıldandı, cılız bir sesle. "Ne olur, beni öldürme. Ben asker olmak bile istemedim," dedi. Neredeyse ağlayacaktı. Beau olmak zorunda olduğu adamdan nefret etse de bunu yapmaya mecburdu.

"Bilmiyorsun, öyle mi? O zaman sanırım boğazını kesip bir başka arkadaşını aramam gerekecek," dedi, zalim bir sesle. Sesi, kulağına Madrabaz'ınki gibi soğuk bir hesapçılıkta gelmişti.

Oğlan da bunu hissetmiş olacak ki onun ciddiyetinden bir saniye bile tereddüt etmedi.

"Başkentteler," diye yumurtladı hemencecik. Beau, rahatladığını belli etmemek için kaşlarını çattı ve öfkeli ifadesini korudu: "Gidelim."

Oğlanı ince ceketinin yakasından tutup önünde yürütmeye başladığında hançeri hâlâ boğazmdaydı.

"Anlamıyorsun, gidemeyiz. Bugün, Kutlukan Festivali var. Her yer korunuyor," dedi oğlan, ağlamaklı bir sesle. Belki de gerçekten ağlıyordu. Çaresizce ona ayak uydururken adımları birbirine dolanıyor, damla damla ter akıtıyordu. Bunlar ter değil de gözyaşı olabilir miydi?

Ne olursa olsun, oğlan isterse kendini parçalasm, bir şey değişmezdi. Beau onu bırakamazdı.

Bırakmayacaktı.

"Sen anlamıyorsun, kardeşim. Bu boktan limanınızda gereğinden fazla kaldım ve artık siktirip gitmek istiyorum. Ya bana yardım edersin ve hayatta kalırsın ya da başkasını bulurum ve önce, seni gömeriz," dedi, yırtıcı bir homurdanmayla.

Bunu yapar mıydı, kendi de bilmiyordu. Mecbur kalırsa, sevdikleri için ne kadar ileri gidebileceğini artık kestiremiyordu. Ancak tanımadığı birinin can yükü, hedefiyle arasındaki yolun uzunluğuna baktığında o kadar da ağır gelmiyordu.

Oğlan da bu ihtimali düşünüp sesini kesti ve yürümeye devam etti. Beau, bunu bir cevap olarak saydı; yine de bir numara yapmasına karşı hançerini sıkıca tutmayı ihmal etmedi. İnzibat, sadece onu yönlendirmek için konuşuyor; geri kalanında da sessiz dualar mırıldanıyordu. Beau, Başkent'in buradan ne kadar uzak olduğunu bilmiyordu ama her ihtimale hazırdı. İnzibat korkak rolü yapıp onu başka bir karakola çekemesin diye gözleri her yakalayabildiği detaya bakıyor, her ağacı aklma kazıyordu.

Bu sırada oğlan ise duasını bir hıçkırıkla bitirerek ağlamaklı bir sesle söylenmeye başladı ve "Neden köyde beklemedin ki? Hiç olmak o kadar kötü değil, geri kalanı düşünülünce

yani," dedi, dermansız bir sesle. Talihine küfürler ettiği her hâlinden belliydi. Belki de çişini tutsaydı yakalanmayacağını bile düşünüyor olabilirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Beau, gözleri ormanın içerisindeki her harekete odaklanarak.

Acı acı öten bir kuş sesi ve bir tilkinin hızla koşan soluk görüntüsü dışında başka hiçbir şey yoktu. Sisin ağırlığı, ilerleyen saatlere rağmen azalmıyor; her zerrelerini ince bir pelerin gibi örtüyordu.

"Bunun konuşulmaması gerek. Biliyorsun, yasak," diye fısıldadı oğlan, korkuyla. Beau sadece sinirle homurdandı: "Seni rehin aldığımının farkında mısın?"

Etraf temizdi. Bastıkları toprakta küçük hayvanların ayak izleri dışında hiçbir iz de yoktu. İnzibat, şimdilik oyun oynamaya kalkmamıştı ve belki Beau'nun bu talihi sürerse gerçekten de babasına ulaşmak için bir şansı olabilirdi.

"Tören'den bahsediyorum. Ben, hiç o aşamaya geçemedim tabii ama askerî eğitim sırasında eskiden Hiç soylu olan bir Giz'le tanışmıştım. Bir gün çok sarhoşken ağzından nahoş bir şeyler kaçırmıştı."

"Ee?" diye teşvik etti Beau, inzibatı bezgince. Gizlerin dedikodularını dinlemek, oğlanın ağlamasını kesecekse buna ayak uydurabilirdi. Aksi takdirde kendini bir pislik gibi hissetmesine engel olamıyordu.

"O mağarada yaptıkları şeyler... İnsan, bir daha hiç aynı olmuyor sanırım. O günden beri ayık uyuyamaz olmuş, öyle demişti," dedi, zorlukla yutkunarak.

Beau'nun omurgasına bir soğukluk yayıldı ve tüm kasları, aynı anda gerildi:

"Mağarada ne yapıyorlar?"

"Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Gerçi benim de bu kadar ileri gideceklerine dair bir fikrim yoktu. Dedim ya, hiç

o aşamaya gelemedim. Bir mühür bile alamamıştım ama nedense asker olabileceğimi düşündüler."

Beau'nun aklındaki ihtimaller zehirdi. Artık doğru dürüst nefes alabildiği bile şüpheliydi.

"Anlatacak mısın yoksa lafı geveleyip duracak mısın?" dedi Beau, hırsla. Oğlan, tutuşunun altında iyice siniverdi. Az önceki rahatlığı hemencecik geçmiş, yerini safi bir korkuya bırakmıştı.

"Tören için son bir görev varmış. Tek bir işe karşılık Sadakat Mührü verilen, güç bir görev. Giz olmak için Yerdengezen onlardan bir şey istiyormuş. Çok kötü bir şey. O mağaraya girenlerin birçoğu asla geri çıkamazmış," dedi, bir laneti fısıldar gibi. Kâbus gibi sözcükler Beau'nun tenini yaktı. Bacakları uyuşurken olduğu yerde sadece kalakaldı. Oğlanı, ona bakması için çevirdi ve gözlerinde bu çirkin yalana dair bir iz aradı. İhtimaller beyninde dolaşırken nefesi kesilmişti.

Dante güvendeydi. Güvende olmak zorundaydı!

"Saçmalama," dedi Beau, buna inanmayarak. Ama oğlan sadece şaşkındı. Dürüst gözlerinde tekrar yaşlar parlamaya başlamıştı.

"Neden herkesin bu denli sessiz olduğunu sanıyorsun? Oraya girip de Hiç olan kimse yok. Ne olduğunu anlatmadı ama oradan çıkabilirsen bir daha aynı olmazmışsın. Tabii o da çıkmayı başarabilirsen... Öyle dedi. Dediğim gibi, bunlardan sonra Hiç olmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diye itiraf etti oğlan, yutkunarak. Burnu kızarmış, akmayan sümükleriyle ıslanmıştı. Dudakları titrerken sözlerinin her zerresinde samimiydi ve bu, Beau'yu bir dehşet denizi gibi sardı.

Dante ona kendi elleriyle verdiği mühürler sayesinde o mağaraya girmişti ve şimdi tehlikedeydi! Göğsünün içinde bir fırtına koparken tüm bedeni kasıldı ve yırtıcı bir öfkeyle doldu.

"Beni mağaraya götür," dedi Beau, buz gibi bir sesle.

"Kafayı mı yedin sen?" dedi oğlan, titreyerek. Ama Beau, onun korkusunu umursamadı. Hiçbir şeyi umursamadı. Orada dostları vardı. Ama ondan da ötesi, orada Dante vardı.

Onun Dante'si!

Onun kalbi!

İçi saf, vahşi bir öfkeyle ısındı ve bu öfke, kanını kaynatan bir ateş gibiydi. Beau, bu sefer onu seçecekti. En başından yapması gereken şeyi yapacak ve aşkını korumayı seçecekti. "Beni mağaraya götür, dedim," diye hırladı, oğlanın sırtını bir ağaca yapıştırarak. Eğer işine yaramayacaksa bu inzibatı hemen burada öldürür, onu mağaraya götürecek bir başkasını arardı.

Böylece Beau, sorusunun cevabını almış oldu.

Dante için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Bedeli canıysa tereddüt bile etmez, burada seve seve ölürdü. Bedeli ruhuysa, sonraki hayatının kurtuluşuysa lanet olsundu o ruha ve Dante'siz geçecek her hayata. Ola ki eğer bedeli bu limansa yani kalan son toprak parçasıysa, Beau, kendi elleriyle her zerresini küle çevirirdi.

Çünkü Dante buna değerdi. Uğruna savaşmaya ve ölmeye değerdi.

18

Arm

Meşhur Tanrı Kuyusu'nun bulunduğu mağara odası kızıl alevlerin ışığı altında loş ve esrarengiz derecede sıcaktı. Sanki altlarında bir ateş harlanıyor, üstündeki insanları yavaş yavaş pişiriyordu. Onları bulundukları yere getiren ve bir sürü küçük tünelin bağlandığı başka odacıklara açılan bu geniş tavanlı salonun zeminin tam ortasında ise derin bir kuyu duruyordu.

Yılan Tanrı'nın Kuyusu.

Kuyunun etrafı, onlarca kemik ve kafatasıyla sarılmıştı. Bunlar Gizlerin bahsedip durdukları ataları mıydı? Neden bu kemikler, derin kuyuyu korur gibi etrafına örülmüştü?

Belki de kuyunun dibi bir ateşin içine kadar iniyor; yerin en göbeğine, dünyanın karnına, Yerdengezen ve daha nice tanrının yaşadığı başka dünyalara kadar gidiyordu. Elbette bu, bunaltıcı sıcağın ve boğucu tütsü kokusunun Arm'ın aklında yarattığı bir kuruntu da olabilirdi. Oysa şimdi ne hayal kurmanın ne de dalıp gitmenin vaktiydi.

Her biri o kuyunun etrafında geniş bir daire oluşturarak aralarına katılacak son kişileri beklerken Arm omuzlarını dikleştirdi ve kımıldamadan gözlerini zifir siyah kuyuya dikti.

Etrafında yaşayan dünyanın aksine bu kuyunun bir sonu var mıydı ki?

Arm'ın kolu, Nikita'nın soğuk omzuna değdi ve birazcık da olsa bu temasla gevşeyiverdi. Bu daraltıcı odanın içinde kızın serin teni, bir nefes gibiydi. Gözleri, sonunda kuyudan uzaklaştı ve odaya sırasıyla giren yeni yüzlere odaklandı.

Arm, her birini tek tek incelemeye başladı. Lunu ve Hodbin, yan yana duruyordu. Lunu'nun diğer yanında Tamu, onun bir diğer yanında da Sedir vardı. Ve böyle devam ediyordu: Artuk, Dante, Aspen.

Dakikalar sonra, aralarına Kai ve Rollo da katıldı. Rollo'nun alt dudağı patlamıştı ve suratı bir hayli asıktı. Peşlerinden de diğer Giz soylu arkadaşları geldi. Mimi, örgülerini savurarak Nikita'nın iki yanına geçtiğinde Arm, kızın cüretine hayret etti.

Ancak Boğar yoktu. Porsuk, Puhu ve Beş Beter de yoktu.

Arm, duyduğu bağırışların Beş Beter'e ait olabileceğini fark ettiğinde hiçbir mahcubiyet hissetmedi. Dönüp sözüm ona arkadaşı olan adama yardım etmemişti. Kendini seçmişti. Gazap'ı seçmişti.

Bu bir suç muydu? İnsan kendini öne koydu, geleceğini düşündü diye hiç kabahatli olur muydu? Arm bilmese bile Gazap, yanıtı biliyordu ve susmayı yeğliyordu.

Aralarına son katılan kişi kırmızı alevlerin gaddar suretinde dans ettiği Hoki olduğunda insanlar kendi aralarında gergince fısıldaşmaya başladı.

"Ne oldu, orospu çocukları? Meydanı size bırakacağımı mı sanmıştınız?" dedi Hoki, diş göstermeye daha çok benzeyen kibirli bir gülümsemeyle, hepsine tepeden bakarak.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu, Aspen. Gözleri, eski dostunu ölçüp biçiyor; ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Hoki'nin ağzı gerildi ve gözleri parladı. Öfkesinin baki kaldığı her hâlinden belliydi.

"Burada lider sen değilsin. Tanrı Kuyusu hepimizin ibadet yeri," dedi Hoki, zalim bir sırıtmayla. "Ayrıca, mühürlerim tam."

Aspen, çenesini sıktı ve "Bu nasıl olabilir ki?" diye sordu, "Görevlere katılmadın bile."

"Yolda birkaç arkadaşla tanıştım. Sevimli küçük bir Kurtlu ve bir Hiç."

Arm, Hoki'nin göğsündeki Strateji Mührü'nü fark etti. Beş Beter'in gururla taşıdığı aptal metal parçası şimdi, Hoki'nin geniş göğsünde parlıyordu. Gazap, başını uzatıp bakarken Arm, yumruğunu sıkıp bekledi ve içi, kıvranan öfkeyle doldu.

"B-burada, birbirimizin suratını mı seyredeceğiz?" diye sordu, onun gerginliği fark eden Nikita, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Hoki, kızın kekemeliğini taklit etti: "S-senin suratını izlemek, eskisi kadar zevkli olmayacak."

Rollo, buna bir kahkaha attı. Arm, Hoki'nin üstüne atılmak için hamle yaptığında Nikita, onu tuttu ve başını iki yana salladı. Kızın kan oturmuş gözlerinde, utanç ya da üzüntü yoktu. Ancak Aspen de aynı anda eski dostuyla yüzleşti: "Pislik gibi davranmayı kes."

"Yoksa? Beni yeniden mi süreceksiniz? Sizin sikik gücünüz, burada bitiyor," dedi Hoki, hepsine tek tek sırıtarak. Onu öldürmelilerdi. Böylelerinin başlarına bela olmayacağını düşünmek sadece ahmaklıktı. Hoki gibilerin hayatta tek bir şansı olmalıydı. O da bu şansını çoktan harcayıp bitirmişti. Gazap, Arm'a hak vererek başını salladı. Bugün olmasa bile eninde sonunda Hoki ölmeliydi.

Oysa Aspen, Hoki'ye bir cevap veremeden mağaranın içinde ürpertici, kulak tırmalayan bir ses duyuldu. Neredeyse usul bir mırıltı gibiydi. Arm'ın içine yayılan ve sinir uçlarını

Etrafında yaşayan dünyanın aksine bu kuyunun bir sonu var mıydı ki?

Arm'ın kolu, Nikita'nın soğuk omzuna değdi ve birazcık da olsa bu temasla gevşeyiverdi. Bu daraltıcı odanın içinde kızın serin teni, bir nefes gibiydi. Gözleri, sonunda kuyudan uzaklaştı ve odaya sırasıyla giren yeni yüzlere odaklandı.

Arm, her birini tek tek incelemeye başladı. Lunu ve Hodbin, yan yana duruyordu. Lunu'nun diğer yanında Tamu, onun bir diğer yanında da Sedir vardı. Ve böyle devam ediyordu: Artuk, Dante, Aspen.

Dakikalar sonra, aralarına Kai ve Rollo da katıldı. Rollo'nun alt dudağı patlamıştı ve suratı bir hayli asıktı. Peşlerinden de diğer Giz soylu arkadaşları geldi. Mimi, örgülerini savurarak Nikita'nın iki yanına geçtiğinde Arm, kızın cüretine hayret etti.

Ancak Boğar yoktu. Porsuk, Puhu ve Beş Beter de yoktu.

Arm, duyduğu bağırışların Beş Beter'e ait olabileceğini fark ettiğinde hiçbir mahcubiyet hissetmedi. Dönüp sözüm ona arkadaşı olan adama yardım etmemişti. Kendini seçmişti. Gazap'ı seçmişti.

Bu bir suç muydu? İnsan kendini öne koydu, geleceğini düşündü diye hiç kabahatli olur muydu? Arm bilmese bile Gazap, yanıtı biliyordu ve susmayı yeğliyordu.

Aralarına son katılan kişi kırmızı alevlerin gaddar suretinde dans ettiği Hoki olduğunda insanlar kendi aralarında gergince fısıldaşmaya başladı.

"Ne oldu, orospu çocukları? Meydanı size bırakacağımı mı sanmıştınız?" dedi Hoki, diş göstermeye daha çok benzeyen kibirli bir gülümsemeyle, hepsine tepeden bakarak.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu, Aspen. Gözleri, eski dostunu ölçüp biçiyor; ne yapacağma karar vermeye çalışıyordu. Hoki'nin ağzı gerildi ve gözleri parladı. Öfkesinin baki kaldığı her hâlinden belliydi.

"Burada lider sen değilsin. Tanrı Kuyusu hepimizin ibadet yeri," dedi Hoki, zalim bir sırıtmayla. "Ayrıca, mühürlerim tam."

Aspen, çenesini sıktı ve "Bu nasıl olabilir ki?" diye sordu, "Görevlere katılmadın bile."

"Yolda birkaç arkadaşla tanıştım. Sevimli küçük bir Kurtlu ve bir Hiç."

Arm, Hoki'nin göğsündeki Strateji Mührü'nü fark etti. Beş Beter'in gururla taşıdığı aptal metal parçası şimdi, Hoki'nin geniş göğsünde parlıyordu. Gazap, başını uzatıp bakarken Arın, yumruğunu sıkıp bekledi ve içi, kıvranan öfkeyle doldu.

"B-burada, birbirimizin suratını mı seyredeceğiz?" diye sordu, onun gerginliği fark eden Nikita, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Hoki, kızın kekemeliğini taklit etti: "S-senin suratını izlemek, eskisi kadar zevkli olmayacak."

Rollo, buna bir kahkaha attı. Arm, Hoki'nin üstüne atılmak için hamle yaptığında Nikita, onu tuttu ve başını iki yana salladı. Kızın kan oturmuş gözlerinde, utanç ya da üzüntü yoktu. Ancak Aspen de aynı anda eski dostuyla yüzleşti: "Pislik gibi davranmayı kes."

"Yoksa? Beni yeniden mi süreceksiniz? Sizin sikik gücünüz, burada bitiyor," dedi Hoki, hepsine tek tek sırıtarak. Onu öldürmelilerdi. Böylelerinin başlarına bela olmayacağını düşünmek sadece ahmaklıktı. Hoki gibilerin hayatta tek bir şansı olmalıydı. O da bu şansını çoktan harcayıp bitirmişti. Gazap, Arm'a hak vererek başını salladı. Bugün olmasa bile eninde sonunda Hoki ölmeliydi.

Oysa Aspen, Hoki'ye bir cevap veremeden mağaranın içinde ürpertici, kulak tırmalayan bir ses duyuldu. Neredeyse usul bir mırıltı gibiydi. Arm'ın içine yayılan ve sinir uçlarını

uyaran, hem her yerden hem hiçbir yerden gelen bir erkek sesiydi bu.

"İlk Büyük Dalga geldiğinde, Yerdengezen bizi evine aldı ve Tanrı Kuyusu bize bitmeyen fırtınalar sırasında sarsılmaz bir sığınak oldu. Minnetimizi ifade edecek kelimeler olmasa da her sene, Kutlukan Festivali'nde yaptığımız şey bu: Evimizi, tanrımızı ve onun evlatlarını onurlandırmak. Şükranlarımızı sunmak ve onları sadakatimizle doyurmak. Bizi bir yıl daha koruması, düşmanlarımızdan sakınması için ona en değerli varlığımız olan evlatlarımızı gönderiyoruz. Bizi temsilen atalarının kanını taşıyan evlatlarımızı."

Bir süre kimse kımıldayamadan, sessizlik içinde birbirlerine baktı. Sonra, ilahi ses, tekrar konuştu: "Gözetmen. Öne çık ve Tören'i başlat."

Arm, beklemediği bu cümle karşısında irkildi. Aralarında bir gözetmen mi vardı? En başından beri onları takip eden birileriyle mi yaşıyorlardı? Tabii ki, Gizlerin her şeyi bilmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

İnsanlar, fısıldaşarak etrafına baktı ve herkes, birbirinin yüzünde bir cevap aradı ama esas yanıt, yavaşça öne çıkan Sedir'den geldi. Arm'ın gözleri, hemen Dante'ye kaydı, Ark askeri kız da aynı şoku paylaşarak ona bakıyordu. En başından beri bu denli yakınlarında mıydı?

Konuşkan, masum Sedir; sessiz suikastçı Sedir; gözetmen Sedir? Bu kızın kaç kişiliği daha vardı böyle?

Aspen, hırçın bir sesle, "Sen Gözetmen misin yani?" diye sordu. Gözlerinde inanamayan bir ifade vardı. Arm, onu suçlayamazdı çünkü bir Gözetmen onu öldürmeye çalışmıştı. Sedir, başını bile çevirmeden oğlanı yanıtladı.

"Gözetmenlerden biriyim, evet. Kendi Tören'imi iki sene önce geçtim ve şimdi de size yardımcı oluyorum."

"Beni öldürmeye çalıştın," diye suçladı onu, Aspen. Liderlerinin boynundaki damarlar kabarmıştı ve öfkesi, hiç de sönecek gibi değildi.

"Kıramayacağım bir rica almıştım," dedi Sedir, omuz silkerek.

"Bu hile," dedi Aspen, tükürür gibi.

"Bu, hayat."

Kız, kıvrımlı bedeniyle süzülerek kuyuya yaklaştı ve kuyunun yanındaki eski bir bıçakla avcundaki kesiği tekrar açtı. Hareketleri akıcı ve saygılıydı. Avcundaki kan kuyuya akarken herkes ona bakakaldı. Aspen de gözünü akan kandan ayıramıyordu.

"*Secretum lavatur sanguine.* Yerdengezen, Gizliman'ı sakın, bizi sakın. Oğullarını yolla, kızlarını yolla ve sana verdiğimiz bu kan adaklarını kabul et."

Bir süre sessizce bekledi, kimseden çıt çıkmadı. Arm, kendi soluğunun sesini duyabiliyordu. Tütsü kokusu ağırlaşırken, alevler duvarlarda kıpırdandı. Sonra, kulaklarına bir ses geldi.

Alçak bir tıslama.

Bir ya da binlerce tıslama sesi aynı anda yükselirken Arm, ayağına engerek misali dolanan yılanı fark ederek irkildi ve üzerinde gezinen yılanı bacağından atmak için botunu salladı. Yılan, yere savrulup başka tarafa doğru süründüğünde Arm, aynı anda onlarcasının, mağaranın çatlaklarından çıkıp zemine yayıldığını fark etti.

İyiye işaret değildi bu... Hem de hiç.

Kutsal olana saygısızlık etmemek için dayanmaya çalışsalar da insanlar, panikle kıpırdanmaya başlamıştı. Arm'ın kemiklerine bir ürperti yürüdü.

"Hareket etmeyi kesin. Onları kızdırmak mı istiyorsunuz?" diye sordu Sedir. Sesindeki öfke, havadaki koku kadar ağırdı. Tatlı ama metalik koku, artık Arm'ın burnunu yakma-

ya başlamıştı. Yüzlerce yılan zeminde ve üstlerinde dolanırken mağaranın derinlerinden gelen o ses tekrar duyulduğunda kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

"Son görevinizi dikkatle dinleyin. Tanrınız bugün aç, hem de hiç olmadığı kadar. Halkınız için, limanımızın her daim Giz kalması için ona bir kan adağı sunmalısınız. Bir can. Bugün tanrımıza bir can sunan her evladımız, son mühür olan Sadakat Mührü'ne sahip olacak ve bu mağaradan bir Giz olarak çıkacak."

Arm'ın soluğu kesildi, duyduklarının gerçek olduğuna inanamıyordu. Ama etrafındaki dehşete düşmüş yüzler de hayal olamazdı. Korku, havaya; hava, tatlı kokuya karışırken Arm, boynunu esnetti. Sözcükler çok manasızdı ancak bir araya geldiklerinde de bir o kadar yerine oturuyorlardı.

"Gözetmeniniz, kuyunun başında sizi bekleyecek. Adaklarınızın mühürlerini onun yanında kuyuya atın. Cesetleri ise Yerdengezen'in aç oğulları ve kızları için olduğu yerde bırakın. *Secretum lavatur sanguine.* Giz, kanla yıkanır, evlatlarım."

Kaç. Hemen Lunu'yu al ve kaç.

Ama Arm, bunu yapamazdı. Artık kaçamazdı. Şimdi, yüzleşme vaktiydi. Sedir hepsine ölçüp biçerek bakarken Arm, ne yapacağma karar vermişti.

"Bunu istiyor olamazsınız? Bu doğru değil," dedi Aspen, başını iki yana sallayarak.

İnkâr en kolayıydı.

Ama Arm, Gizlerin mantığını sorgulamaya kalkmazdı. Gizlerin ne denli zalim olduğunu aylar önce, bu adaya ilk ayak bastığında kendi gözleriyle görmüştü. Batık Hisar'ın sularında can çekişerek ölen kendi gençlerinde görmüştü.

Gizler hastaydı. Kana açlardı. Ve bu açlık, doymak bilmiyordu.

"Bunun doğru olduğunu en iyi senin bilmen lazım," dedi Sedir, onu cık cıklayarak. Kimse bir hamle yapmaya cesaret

edemezken Sedir, konuşmaya devam etti ve "Hadi, biraz tarihimizi hatırlayalım. İlk Büyük Dalga sırasında, sonradan Güneş soylu diye anılmaya başlayacak olan Lehtar isimli bir marangoz, kendi oğlunu kurban ederek adamızı yutmaya çalışan fırtınayı durdurmayı denemişti. Tam da bu mağarada, tam da bu kuyunun yanında. Ertesi gün sakinleşen limanın kıyılarını görüp inanamayan halk, ilk yüce adağın kemiklerini, üstünü saran yüzlerce yılan ile birlikte burada buldu. Adanın her yerinden yılanlar çıkarak hayatta kalan halka kurtulduklarını müjdeliyor, onlara kim tarafından korunduklarını gösteriyordu. Yerdengezen aç, Aspen. Hem de hiç olmadığı kadar aç. Bizim görevimiz ona şükranlarımızı sunmak. Kutlukan'ımızı onunla paylaşmak," diye sözlerini, neredeyse tatlı bir sesle tamamladı, Sedir. Mavi, parlak gözleri, inançla ve gururla parlıyordu.

"Bu, sadece bir efsane!" diye karşı çıktı Aspen, ona öfkeyle.

"Her efsane, bir gerçekle doğar. Tanrın için öldürmek istemiyorsan onun için ölebilirsin. Seçeneklerin sadece bunlar," dedi Sedir, masum yüzünü çarpıtarak.

"S-sikerler böyle işi," dedi, Nikita. Bu küfür, Sedir dâhil herkesi ona döndürdü. Nikita, Arm'ın belindeki hançeri çekip kimse onu durduramadan, iki büyük adımda Mimi'nin karşısına geçti ve tereddüt bile etmeden, hançeri kızın göğsünün ortasına sapladı. Mimi'nin küçük ağzı şaşkınlıkla açıldı ama bir nefes dışında sesi çıkmadı. Kızın korkmuş gözleri kocaman olmuş, hayretle Nikita'ya bakıyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı Mimi, panikle.

Nikita, kızı ensesinden tuttu ve teklemeden Arm'ın hançerini geri çekti. Ardından, bir daha sapladı. Mimi, göğsü kanlar içinde yere düşerken Nikita, hançeri ve kızın göğsündeki mühürlerini çekip aldı ve Sedir'in yanma geçip kuyuya attı. Ardmdan, Arm'm yanına döndü ve hançeri ona uzattı. Arm, hançerini geri alırken Nikita da duvarın dibinde bir kö-

şeye bağdaş kurup oturdu. Elindeki kana bakamıyordu ama gözlerinden yaşlar süzülürken yine de ifadesizce durmaya devam etti. Arm, onun ne için ağladığını bilmiyordu; birini öldürdüğü için mi yoksa kaybettiği masumiyeti için miydi bu döktüğü gözyaşları?

Aslında Arm, ölümün çığlıklarla geleceğini düşünürdü. Korku, telaş ve yalvaran haykırışlar. Ama ölüm, Tanrı Kuyusu'na geldiğinde çok sessizdi. Mimi'nin üstü yerdeki onlarca yılanla sarılırken, her şey aynı anda oldu ama Arm, hiçbirini uğuldayan kulağıyla işitmedi. Gazap, içinde kafesinden çıkmak isteyen yaralı bir hayvan gibi debelenirken Arm sadece ona izin verdi.

Kanlı hançeri sıkıca tuttu ve kararlılıkla ilerledi.

Kan, daha çok kana; kin, daha çok kine sebep oluyordu.

Arm'ın bir seçim hakkı olsaydı, öldüreceği kişinin Rollo ya da Hoki olmasını dilerdi ama kim olacağının gerçekten hiçbir önemi yoktu. Artık Arm için o kişi, bir insan değil; sadece hesaplaşma öncesibasit bir sayıdan ibaretti. Öncesinde omuz omuza bekleyen grup, bir anda etrafa kaçışmaya başlarken, Arm da Gazap oldu ve alacağı canı aramaya koyuldu.

19

Lunu & Hodbin

Vaktiyle annesinin sevmediği, babasının tanımadığı bir kızcağız varmış. Bu kız, bir Kayalı olarak doğmuş; ömrünü de bu Kaya'nın ötesini hayal ederek geçirmiş. Bir gün, kaderinde bekleyen muhteşemliklerin onu bulacağına inanarak Derin Deniz'i seyretmiş ve hep hayal kurup durmuş. Gel zaman git zaman, ne muhteşemlikler ne umutlar ne de hayaller kızın doğduğu Kaya'ya uğramış. Sadece ona kullanılmaya elverişsiz olduğunu söyleyen Ark askerleri gelmiş. Onlar zaten kızın boyunu posunu, hâlini ve tavrını hiç beğenmezmiş ve onu hep hor görürlermiş. Kız, işe yaramazmış; ne ailesi için ne de toplumu için varlığının bir anlamı varmış. Ama kız, buna bir an olsun inanmamış. Varlığının bir anlamı olmasa kalbi hep böyle heyecanla atar mıymış? O yüzden her gün denizin durgun sularında yılmadan suretine bakmış ve inançla yeminler etmiş. Bu Kaya'nın onun da ruhunu karartmasına izin vermeyecekmiş. Bu Kaya, onun da hayallerini; içinde umutla yanan ateşini öldüremeyecekmiş. Küçücük hâliyle dünyaya kafa tutması gerekse de buradan kurtulmanın bir yolunu bulacak ve kaderinde bekleyen muhteşemliklere kendi çabasıyla ulaşacakmış. Çünkü kalp, bir kez kendine duyduğu inançla atmaya başlarsa hiçbir kuvvet onu durduramazmış.

Sedir, anlattığı martavalları bitirdiğinde ve Nikita, Mimi'yi öldürüp ağlayarak yere çöktüğünde Lunu'nun aklı bambaşka bir yerdeydi: Kendi hikâyesinin başında ve hiç ummadığı kadar yakın gözüken sonunda. Kaç geceyi bir şeyler olmasını dileyerek ve göğe bakarak geçirmiş, kaç günü onu kurtarmaya gelmeyecek bir gemiyi bekleyerek bitirmişti; artık hatırlamıyordu bile. Oysa Lunu sadece yaşamak, doyasıya seçimlerle dolu bir ömre sahip olmak istemişti.

Gelgelelim biri bağırarak üzerine atılırken Tamu, Lunu'yu çekip bir tünele sokmasaydı ve ecel peşlerinde gibi koşturmasaydı Lunu, çoktan ölmüş; hikâyesi de henüz anlatılamadan Derin Deniz tarafından yutulmuş olurdu. Tamu, kıza hızlanmasını söyledi ancak Lunu titremesini kontrol altına alamıyordu ki! Adımları oğlana ayak uyduruyor olsa da telaşlı gözleri, kâbusların gezindiği her köşe başmda Hodbin'i arıyordu.

Bulduğu ise sadece karmaşaydı; ekşi kokulu, çürümüş bir kıyamet.

Tamu, kızı peş peşe birkaç tünelden geçirip kavgamn merkezinden uzaklaştırırken Lunu, itiraz edemeden onu takip etti. Elinden gelen tek şey, yerdeki kemiklere takılıp düşmemekti. Tüm bu kemikler, onun gibi hayalleri olan gençlere mi aitti? Umutla bir mağaraya girmiş ve bir daha çıkamamış olan tüm o insanları düşünmek Lunu'nun kanını dondurdu.

Yetmezmiş gibi, nefes nefese kaçarken gördüğü son şey ise Arm'ın yüzündeki kararlılık olmuştu. Onun sevgi dolu kardeşi, istemeden birini öldürdü diye haftalarca yas tutan kardeşi, şimdi bambaşka biriydi. Ölümden korkmayan, ölümün yanı başında soğuk ve nefret dolu bakışlarla durabilen başka bir adamdı ve tehlike geldiğinde Lunu'ya doğru koşmamıştı. Onun Arm'ı ne olursa olsun ilk önce kardeşine bakardı. Ama bu yeni adamın gözleri, avını arayan bir yırtıcı gibi etrafı taramıştı. Lunu, neredeyse kardeşinin kaybolup giden güzel ruhu için ağlayacaktı. Kendi kıyısından döndüğü umutları ve kay-

bettiği ortağı için de ağlayacaktı. Hepsini sürüklediği kader için, bağırarak ağlayacaktı.

Ama bunu bile yapamadı. Korku onu uyuştururken, gözlerinden bir damla yaş akmadı. Sonunda sessiz bir odacığa girdiklerinde Tamu, peşlerinde birinin olup olmadığına bakarken Lunu da başka bir köşeye sindi ve kendini toparlamaya çalıştı. Sindiği yerde, onunla aynı pozisyonda çömelip kalmış bir iskelet vardı. İçi öfkeyle dolan Lunu, o iskelette kendi yüzünü gördü.

Oysa Lunu, sadece seçim şansı istemişti!

Şimdi yapacağı tek seçim, kendi canıyla bir başka canın arasında olandı ve bu haksızlıktı. Lunu, Tak ve Dak'a inansaydı ikiz tanrılara lanetler okurdu ama bu kaderin tek suçlusu onun umuduydu! Uslanmaz, akıllanmaz, saf umudu!

"Sen iyi misin?" diye sordu Tamu, nazik bir sesle. Oğlan, başını tekrar dışarı uzatıp güvende olduklarına emin olmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim. Beni yine kurtardın," dedi Lunu, iç çekerek. Titremesi dinmek bilmiyordu. Bu kadar küçük, bu kadar zayıf olmak zorunda mıydı? Çilli ellerini sakinleştirmek için yumruk yaptı ama korku onun yakasına yapışmıştı bir kere. Yine de kendini zorlayarak ayağa kalktı. Yerde sürünen bir fare gibi ölmek için onca yolu aşmamıştı ya!

"İşlerin bozacağı belliydi," dedi Tamu, gerinerek. Tünelin loş ışığı, yüzünün yarasız kısmında ve mühürlerinde parlıyordu. Lunu, onun sakin bakışlarına minnetle karşılık verirken yüzüne cılız bir gülümseme kondurdu. Ama gözü bir şeye takılmıştı ve zihni hâlâ bedeninden hızlıydı. Tamu'nun iki mührü olmalıydı. Bunu biliyordu çünkü Lunu, her bir mührün çetelesini iyice tutmuş; kimin kaç mühre sahip olduğunu düşünüp durmuştu. Oysa şimdi, Tamu'nun göğsünde parlayan üç mühür vardı ve Lunu'nun, fazla olan mührün hangisi olduğunu anlaması için bakmasına bile gerek yoktu.

Tüyleri diken diken olurken, gerçeği görmeden önce iliklerinde hissetmişti.

İrade Mührü. Sadece Lev'de olan o mühür.

Tamu, ona gülümseyerek sordu: "Beğendin mi?"

"Hepsi birbirinin aynı," dedi Lunu, bir aptal gibi omuz silkerek. Ancak Tamu, kapının önünü kapatacak şekilde yana kayarken oldukça sakindi. Şimdi neredeyse tüm ışığı yutan bir karanlık gibiydi ve zarif silüeti, Lunu'nun aksine, nefes bile almıyormuş gibi kımıltısızdı.

"Hadi ama Lunu. Birbirimizin zekâsını küçümsemeyelim," dedi Tamu, başını yana yatırarak. Sesi sıcak olmasa da neredeyse içtendi. Lunu, bir nefes vererek onunla aynı hizaya geçmek için yana kaydı ve "Onu sen mi öldürdün?" diye sordu, umursamaz kalmaya gayret ederek.

"Hem evet hem hayır. Kandan nefret ederim. Ilık ve yapış yapış bir şey, değil mi? Ben sadece hamleleri yaptım. Senin de sayende, Hoki'yi ikna etmem umduğumdan çok daha kolay oldu. Bir mühre karşılık bir intikam," dedi Tamu, sırrını paylaşmanın verdiği zevkle gülümseyerek.

"Zekice," diye takdir etti Lunu ve oğlana fark ettirmeyecek kadar küçük bir hareketle kendini duvara yasladı.

Nefes almaya devam et. Bu da başka bir kafes.

"Görüyorsun ya. Beden olarak çok avantajlı doğmadım. Kardeşim bir tanrı gibi görünürken ben hep hasta ve zayıftım. O yüzden, işleri kendi lehime çevirmenin başka yollarını bulmam gerekti. Neden o çömleğin içinde sana yardım etmeye karar verdiğimi anlayabilirsin. İstenmeyen olmak, aklma rağmen hor görülmek nedir; iyi bilirim."

Bu itiraf, belki Lunu'yu etkileyebilir, ona acımasına neden olabilirdi; elbette kaçış yolunu kapayan adamdan gelmiyor olsaydı.

"Senin yardımlarına minnettarım," dedi Lunu, ona tatlı bir gülümsemeyle bakarak. Doğru yerde söylenen etkili söz-

lerle daha korkunç katilleri kandırdığı da olmuştu değil mi? Bunu yine yapabilirdi.

"Ben de senin varlığına minnettarım, Lunu. En başından beri bir kan adağı isteneceğini biliyordum elbette. Elini kirletmeden sana bir zafer vermezler," dedi ve cebinden çıkardığı eldivenleri takmaya başladı. Lunu, kendini sakin kalmaya zorlayarak elleriyle duvarı yokladı.

"Ama söylediğim gibi, bedenim hep zayıftı. O yüzden, kendi adağımı kendim bulmam lazımdı. Onu bir koyun gibi gütmeli ve son âna kadar gözümü üzerinden ayırmamalıydım. Belki o çelimsiz Korkuluk mağaraya girecek kadar talihli olsa seni bırakmayı düşünebilirdim. Gerçekten. Ama elimizdekilerle en iyi seçimleri yapmalıyız, değil mi?" Tamu, iç çekti ve gölgelerin arasından, Lunu'ya doğru küçük bir adım attı.

Lunu, bir adım yana kaydı ve elleriyle duvarı araştırmaya devam etti.

"Biz aynıyız, Tamu. Kafamız aynı çalışıyor," dedi Lunu, vakit kazanmaya çalışarak. Tamu güldü. Alçak ve yumuşak bir sesti bu. Neredeyse şefkatli.

"Evet. Hoş bir tesadüf, değil mi? İnsanları samimiyetsiz bulurum ama senin samimiyetsizliğin oldukça rahatlatıcıydı."

"İyi bir ekip olabiliriz," diye önerdi Lunu, elleri duvardan koparabildiği bir taşı kavrarken.

"Rollerimiz çoktan biçildi, Lunu. Senin ve benim kaderimiz de zaten birlikte yazıldı. Bu işi zora sokmazsan canını acıtmamayı deneyebilirim," dedi, eline botundan çıkardığı küçük ama oldukça sivri bir bıçağı alarak.

"Hızlı olsun lütfen," diye yanıtladı onu Lunu, titrek bir sesle.

"Elimden geleni yaparım. Şimdi, yaklaş."

Lunu, yaklaştı ve Tamu'nun tam karşısında durdu. Katili olmak isteyen bu oğlan, Lunu'dan sadece bir baş daha uzundu. İşin aslı Lunu, zangır zangır titremese ve bir silahı olsa

belki şansı bile olabilirdi. Ama zaferin şansla bir alakası yoktu. Gerçek zafer, oyun bittiğinde ve sana yenildiğini söyleyen kaderine *siktir git* diyebildiğinde ortaya çıkardı.

Lunu, bakışlarını oğlanın ardına çevirdi ve korkuyla irkildi. Oğlan, onun bu ani tepkisiyle arkasına bir bakış attığında Lunu, önce küçük yumruğunu Dante'den öğrendiği hamleyle oğlanın boğazına savurdu; ardından da elindeki taşı nefessizlikten iki büklüm olan Tamu'nun kafasına geçirdi. Tamu, bir soluk almaya çalışırken darbeyle sersemleyerek geriledi ve elindeki bıçağı yere düşürdü. Lunu, hemen kapıya koştu ancak Tamu onu tutup sertçe yere itti. Lunu'nun sırtı zemine yapıştığında oğlan, Lunu'nun karnına güçlü bir yumruk attı.

Acıyla kıvranan Lunu, alçak sesle bir küfür savurdu. Oğlan yapısız olabilirdi ancak eli Lunu'nun soluğunu kesecek kadar ağırdı.

"Ne dedin?" diye sordu Tamu, sessizce gülerek. Oğlan, üzerinden kalkmadan bıçağına uzanmaya çalışarak yana eğildiğinde Lunu da pantolonunun cebinden Hodbin'in ona boyaları akarsa diye verdiği kömür kalemi aldı. Tamu, ulaşamadığı bıçaktan vazgeçip tekrar ona döndüğünde Lunu son nefesiyle haykırdı ve "Siktir git, dedim!" diye bağırdı. Sonra da duraksamadan kalemi oğlanın gözüne sapladı. Tamu acı bir çığlıkla geriye düşerken Lunu ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Ayakları tünele saçılmış kemiklere çarpıp tökezledi ama Lunu durmadı. Onlarca kemik, onlarca beden, kafatasları ve parmaklar... Lunu, kollarını kendine sarıp yana kıvrılan başka bir tünele girdiğinde, bir Giz soyluyla burun buruna geldi. Giz oğlan, Lunu ne olduğunu anlayamadan onu omzundan yakaladı ve karşı duvara fırlattı. Darbenin etkisiyle sersemleyen Lunu, korkuyla rakibine baktı. Oğlan, yerden aldığı büyük kemiği bir sopa gibi tuttu ve Lunu'nun kafasına hedef alarak salladı. Lunu, hızla yere eğildi ve oğlanın bacaklarının

arasındaki narin noktaya tüm gücüyle bir tekme savurdu. Oğlan, daha kendi çığlığının yankısını duyamadan Lunu başka bir tünele koşmaya başlamıştı bile.

Ancak Lunu izini kaybettirmeye çalışsa da hepsinden kaçmayı başarması olanaksızdı. Onu her gören kan kokusu almış bir yırtıcı gibi peşine düşerken Lunu, neredeyse korkudan bayılacaktı. Kaçacak bir yer yoktu! Herkesin ilk seçimi olan kurban oyken, nereye gidebilirdi ki!

Küçük ve zayıftı. Lanetli bedeni yüzünden kapana kısılmış bir av gibi ölecekti!

Lunu, insanların adağım arayarak volta attığı tünellerde bir çıkış yolu için oradan oraya koşarken bir konuşma sesi onu durdurdu. Sesin sahibi, onun durduğu köşe başına doğru yürüyordu. Lunu, kemiklerin hiçbirine basmamaya gayret ederek tünelde geriledi. Bedeni, başka bir bedene çaptı ama Lunu, arkasını dönmeye bile fırsat bulamadan güçlü eller ağzını kapatıp onu bir başka odacığa sürüklemeye başlamıştı bile.

Hodbin'in gözleri, Nikita'nın Mimi'yi doğradığı manzaraya öyle bir dalmıştı ki bir an sonra Lunu'nun yanında olmadığını fark ettiğinde artık çok geçti. Panikle etrafına bakınmış ama ortağının turuncu kafasını hiçbir yerde bulamamıştı. Yine de kimse Lunu'nun onu bırakıp kaçtığına Hodbin'i ikna edemezdi. Lunu, bundan çok daha akıllıydı. Böyle bir yerde asla yalnız başına kaçmaya çalışmazdı. Hodbin, Tamu'nun da ortalıkta olmadığını gördüğünde içinde başka tür bir dehşet yükselmişti. Dalga dalga göğsünde yükselen bu fırtınayla hançerini çekmiş ve herkese bir meydan okumayla bakmıştı. Ardından, Gezginlerin tüyler ürperten savaş çığlığını haykırmış ve bıçağını önüne çıkmaya cüret edecek ilk kişiye sapla-

maya hazır hâlde loş salonda ilerlemişti. Şu an bir can almak umurunda bile değildi. Ama kimse, gücünü bilmedikleri bir denizden gelene ilk yaklaşan olmak istememiş; hepsi ondan uzak durmayı seçmişti.

Hoki bile.

Hayır, o herkesin korktuğu dev yana dönmüş ve kendi bıçağını Aspen'in omzuna saplamıştı. Hodbin, ölüm kokan salondan ardına bile bakmadan çıkıp giderken geride kalanları umursamadı. Lunu tehlikedeyken başkalarının savaşını düşünemezdi.

Tünelleri ararken kalbi ağzında çarpıyor, Lunu'yu bulamadığı her an korkusu daha da büyüyordu. Yerdeki kemikler, ona talihsiz sonlarını hatırlatırken kendine, kim olduğunu tekrar tekrar söylemesi gerekmişti.

Hodbin, bir Gezgin'di.

Onun damarlarında, hırçın bir okyanus suyu akıyordu. Kaslarında, onu bir kılıç gibi bileyen Dede'nin gücü dolaşıyordu. Hodbin bir Gezgin'di ve Gezginler karada ölmezdi. Toprağın yılan tanrısı onu istiyorsa bizzat gelip canını kendi almayı denemek zorundaydı.

Ve sonunda döndüğü bir köşede Hodbin, onu gördü! Ensesinde yeni uzamaya başlamış turuncu saçları ve narin, beyaz omuzlarıyla titreyerek öylece duruyordu. Önündeki tehdide o kadar odaklanmıştı ki yaklaşana kadar Hodbin'i fark etmedi bile. Hodbin, Lunu'nun ağzını kapatıp daha sakin bir odacığa çekene kadar Lunu çırpındı ama sonunda onu tutan ellerin sahibini görünce gözlerinde yaşlar belirerek kendini Hodbin'e bıraktı. Bu, Hodbin'in göğsünde bir şeyleri eritti. Belki buz, belki sivri bir metaldi bu. Her ne ise eriyip içini sıcacık bir umutla doldurmuştu. Lunu dönüp ona sarılırken Hodbin de kızı sımsıkı tuttu. Belki sarılmak özel bir beceri isterdi, Hodbin'in hiç öğrenemediği türden bir beceri. Ancak kızın bedeni onunkine kusursuzca otururken Hodbin'in ace-

miliği yerini rahatlamaya bıraktı. Kızın kalbi çırpınan bir kuş gibi artık Hodbin'in göğsünde atıyordu.

"Seni buradan çıkartmalıyız," dedi Hodbin, ellerini kızın ince belinden çekerken. Oysa Lunu'yu bırakmak beklemediği kadar zor olmuştu.

Lunu'nun buna itiraz edeceğini düşünmüştü ama kız, sadece başını salladı. Belki de konuşamayacak kadar korkmuştu. Hodbin, Lunu'yu kendine yakın tutarak tünellerde ilerledi ve aklının her kurnaz zerresini kullanarak bir yol aradı. Ancak girdikleri yol dışında bir çıkış yoktu. Ara ara gelen çığlıklar kulaklarında yükselirken her tünel daha da uzaklaşıyor ama hiçbir yere varmayarak sanki onlarla dalga geçiyordu.

İnsanlar zaten tünellere dağılmış en kolay kurbanları seçmek için etrafı ararken böyle ortalıkta dolaşmaya devam etmek ise ahmaklık olurdu. Her saniye biriyle karşılaşma ihtimalleri artıyordu ve Hodbin'in yüzü hiçbir zaman talihine güvenerek gülmemişti.

O yüzden Hodbin, onları yeterince uzak bulduğu bir odacığa soktu. Odacığın içinde tek kişinin sığacağı küçük bir çıkıntı vardı ve Hodbin, yerdeki büyük taşlarla onun önünü kapatabileceğini düşünüyordu.

"Burada kal, tamam mı? Sadece sessiz ol ve her şeyin bitmesini bekle. Sonra da köye dön ve Beau'yu bul. O seni korur. Ona de ki, *onun yüzünden Öfke'yi kaybettim ve sana da bir zarar gelmesine izin verirse bu sefer onu öldürürüm.*"

Ağzından çıkan sözlerin ciddiliği Hodbin için bile şaşırtıcıydı. Ama kıza bir kez ortak olduklarını söylemişti. Hodbin bunu yaparken bir uçurumun tepesindeydi ve az kalsın Lunu'yu yakalayamıyordu. Midesi yerinde taklalar atarken kızı sıkıca tutmuştu. Lunu, neredeyse ellerinden kayıp gidecekti ve bu, Hodbin'in sefil hayatında en çaresiz hissettiği anlardan biriydi. Ne ara Kayalı kıza bu denli bağlandığını kendi bile

bilmiyordu. Bu zamana kadar kimse Hodbin'in çürümüş kalbine girmeyi başaramamıştı.

Belki bir tek Dede ve Otto.

Ne var ki aidiyet, zalim bir duyguydu. Ve Lunu'nun Hodbin'e verdiği his de tam olarak buydu. Hodbin, Lunu'nun yanında artık yalnız olmuyordu. Kendini saklamak ya da maske takmak zorunda da hissetmiyordu. Bu, ilk kez yaşadığı, çileden çıkaracak kadar güzel bir histi ve aralarında tahmin bile edemeyeceği kadar kolay gelişmişti. Çünkü Hodbin, bu duygunun çeyreğini hissedebilmek için deliler gibi çalışmış ama asla, hiçbir yerde istenmemişti. Oysa Lunu, onu yanında istiyordu.

"Bekle. Sen benimle kalmayacak mısın?" dedi kız, onun koluna yapışarak. İşte bu, işin asıl zor kısmıydı. Bunları söylemenin kolay bir yolu var mıydı ki?

Veda etmenin kolay bir yolu...

Lunu onu istemişti ama Hodbin onun olamazdı. Onunla kalamazdı. Hodbin zorlanarak başka tarafa bakmaya çalıştı. Lunu'nun beklenti dolu güzel gözlerinden başka herhangi bir yere.

"Onlar, senin peşinde, Lunu. Giz olmak için en kolay seçenekleri sensin," dedi Hodbin, kızın anlamasını umarak. Kelimeler dudaklarından güçlükle dökülmüştü. Oysa yalanlar, ağzından ne de kolay çıkardı. O zaman gerçeklerin bu kadar isteksiz olması neye yarardı? Lunu'nun gözlerinde biriken yaşlara bakılırsa kız tabii ki anlamıştı.

Hodbin'in içine bir sıkıntı çöktü. Bu kadar zor olmamalı, bu kadar berbat hissettirmemeliydi. Gözyaşları hiçbir insana bu kadar ağır gelmemeliydi.

Bu haksızlıktı! Lunu konuştuğunda Hodbin, kıza öfkelenmek istedi. Onu bu zavallı hâle getiren kişi Lunu'ydu. Bu kadar berbat hissetmesi kızın suçuydu!

"Gitme, Hodbin. Beni bırakma," dedi Lunu, savaş boyaları yanaklarına akarken. Öfkesi bir yel gibi esip giden Hodbin, kıza bakakaldı. Gözlerinden akan yaşlara ve onların izini taşıyan siyah lekelere baktı.

Oysa Hodbin, kızın yüzüne çizdiği her bir detaya ayrı ayrı özenmiş; boyaları hazırlamak için bir saat erken bile kalkmıştı. Lunu'nun beğenmesini çok istemişti. Kızın içinde gördüğü ateş ruhunu yansıtmak için kısıtlı kabiliyetini zorlamış ve kızla sadece ona ait olan bir şeyi paylaşmıştı. Onu o yapan boyalarını ve cesaretinin bir parçasını. Ve Lunu çok güzel olmuştu! Bunun sebebi boyalar da değildi. Lunu'nun kendini aynada gördüğünde ışıldayan gözleri çok güzeldi. Heyecanla kıpır kıpır olması ve ona bakarken muzipleşen gülümsemesi çok güzeldi. Ve şimdi, kalmasını istiyordu. Onunla olmak istiyordu. Hodbin, güçlükle yutkundu.

"Şartlar farklı olsaydı sen şansını denemez miydin? Yapmak zorundayım, Lunu. Bir Giz olmak zorundayım," dedi Hodbin, kendini zorlayarak.

Lunu, anlamak zorundaydı.

Bu, onunla ilgili değildi ki! Bu, Hodbin'le bile ilgili değildi.

Hayatta yerini bulmakla ilgiliydi ve Hodbin, sonunda oraya varmıştı. Evet bu belki Lunu'nun hayaliydi ama Hodbin, bunu kendi hayali yapmaya kararlıydı. Hayatın ondan aldıklarını o da hep başkalarından almış; her şeyi, hep kendine istemişti. Şimdi de Gizliman'ı istediği gibi.

"Ortak olduğumuzu söylemiştin," dedi Lunu, sitemle.

"Seni koruyacağım. Yakınlardaki tünellerde olacağım ve kimseyi buraya yaklaştırmayacağım, söz veriyorum."

Lunu için artık yapabileceği tek şey, bundan ibaretti. Belki başka bir hayatta Gizliman'ı birlikte fethedebilirlerdi ama bu hayatta sadece biri Giz olabilirdi. Hodbin, Lunu'yu peşine düşen herkesten koruyamazdı. Onlar bu kadar kalabalıkken bu mümkün değildi.

"Bu, ortaklık değil!" dedi Lunu, yanaklarına akan yaşlara rağmen öfkeyle. Belki de Dede, onun hamurunu ta kundaktayken görmüştü.

"Bu bencillik. Biliyorum. Ama ben, böyle biriyim. Hep böyle biriydim. Ben kendimi seçerim, Lunu," dedi Hodbin, ellerini saçlarına geçirerek. O zaman neden bu kadar kötü hissediyordu? Neden ciğerleri koparılıyormuş gibi yanıyordu? Yoksa bu kalbi miydi? Ama Hodbin'in bir kalbi var mıydı ki?

Lunu, bir cevap vermedi. Yalnızca ona baktı. Ela gözlerinde artık sadece hayal kırıklığı vardı. O da Hodbin'in daha fazlası olabileceğini ummuştu, besbelli. Gerçek bir ortak, gerçek bir dost ve belki de bir âşık. Hodbin de bir anlığına bunu ummamış mıydı? Lunu'nun elini tutabilir, onunla bilinmeze kaçabilirlerdi.

Peki ama ne için? Yine hiç kimse olmak için mi? Yine sahip olamadıkları hayatlar tarafından ezilmek, zulüm görmek için mi? Hodbin, artık bununla yetinemezdi. Şartlar farklı olsaydı Lunu'nun da yetinemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Onlar daha fazlası olmak için doğmuşlardı. Kaderlerini kendileri yazmak için doğmuşlardı ve şimdi, Hodbin'in bunu yapmak için bir şansı vardı.

"Üzgünüm, Lunu. Çok üzgünüm. Beau'yu bul! O seni korur," dedi Hodbin, kararını vererek.

Ortada bir karar olduğundan da değildi. Bunu yapmak zorundaydı. Daha büyük, daha iyi, daha güçlü olmayı ve bir daha kimsenin zulmüne boyun eğmemeyi kendine borçluydu. Kızın mühürlerini yavaşça askılarından çekip alırken Lunu ona karşı çıkmadı ancak Hodbin, kendinden yine de nefret etti. Lunu ise ağlamayı kesmiş, artık sadece Hodbin'e bakıyordu. Hodbin, sonunda onun gözlerine tekrar baktığında Lunu, Hodbin'in ömründe hiç duymadığı kadar soğuk bir sesle konuştu: "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Hodbin, daha önce sözlerin bu denli acı verebileceğini hiç düşünmemişti. Ama Lunu'nun son itirafının etkisi ile tokat yemiş gibi geriye sendeledi ve zorlukla yutkundu. Bulduğu iri taşlarla kızın etrafını sessizce kapatmaya başladığında her zerresinden tiksinmişti. Bir mezarlık gibi kızın çevresini örerken asıl mezarda gibi hisseden Hodbin'in ta kendisiydi. O, işini yaparken Lunu sustu ve bir daha da onunla konuşmadı. Hevesli, canlı ve umut dolu sesi yerini hayal kırıklığı dolu bir suskunluğa bırakmıştı.

Hodbin, onun güvende olduğuna emin olana kadar tünele yakın kaldı ve avucundaki mühürlere baktı.

Lunu'nun emeklerine ve hayallerine.

Bugün, Yerdengezen'e belki bir can değil ama umut dolu bir kalp kurban etmişti ve bu, Hodbin'in ellerindeki belki de en kanlı lekeydi.

20

Dante

Ölümdü bu neşeli şöleni,
Korku, acı ve gözyaşlarıyla kesen yarıda.[*]
-Novalis

Yılan Tanrı'nın bir küfrü olan son görevleri, Hoki'nin, eski liderinin omzuna sapladığı hançer ile başlamış olsa da devamı can alacak gücü yüreğinde bulamayanların tünellere kaçmaya çalışmasıyla gelmişti. Dante mızrağını kenara bırakıp palasını çekmiş ve yanından geçip giden insanlara karanlık gözlerle bakmıştı. Onun gibi korkan, onun gibi seven, onun gibi yalnız hisseden tüm o akranlarına...

"Ben bir canavar değilim. Ben bir canavar değilim..."

Onların kimsesiz vahşeti, Dante'nin nasıl bir insan olmak istediğini anlamasını sağlamıştı. Ne için doğduğunu ve ne olarak yaşayacağını bu uğursuz mağarada, bu korkunç kemik dolu mezarda fark etmişti.

Giz olmak da ve lanet limanları da Derin Deniz'in en dibine batabilirdi. Dante, ne av ne de avcıydı. Kalbinin en ge-

[*] Novalis'in, Geceye Övgüler adlı kitabından bir alıntıdır. -e.n.

risinden biliyordu ki Dante bir koruyucuydu. Bir muhafız, bir arkadaş ve kaderinin paslı zincirlerini elini alan genç bir kadındı. O yüzden palasını Hoki'ye doğru savurdu ve onu saldırdığı arkadaşından, Aspen'den bir adım uzaklaşmaya zorladı.

Aspen, bu fırsatı kullanıp Hoki'nin üstüne atılırken Dante'nin gözleri hızla Lunu'yu aradı ancak başka bir Giz'in kılıcı savurduğu silahına çarpıp zangırdayarak onu geri çekilmeye zorladı. Dante döndü, eğildi ve çevik bir hamleyle saldırıdan kurtuldu. Rakibi kolay bir av aramak için yoluna devam ederken Dante'nin gözleri, ezeli bir öfkeyle ona gülümseyerek bakan Sedir'e kaydı.

Elinde olsa onu boğabilirdi.

Ama Dante, bir canavar değildi; artık olamazdı. O yaratık postunu özgür olmak için çıkaracaktı ve bu dünya şimdiden ondan çok fazla şey almıştı. İnsanlığı da feda ettiği şeylerden biri olmayacaktı.

Ancak ölüm gelmişken hayatı seçmek dikensiz değildi.

Yan tarafında kükreyerek birbirleriyle savaşan iki oğlan tünelde kaybolurken Dante, onların peşlerinden gitmeye yeltendi. Nitekim önündeki karmaşa giderek büyüyor, ona geçecek bir alan bırakmıyordu. İnlemeler, korku ve acı etrafında bir uğultu yaratırken Giz soylu bir kız, Dante'ye doğru bağırarak koştu ve elindeki hançeri suratına doğru savurdu.

O sırada kaçmaya çalışan bir başkası, Dante'yi yere yuvarlamasaydı tam da isabetini bulacak bir hamleydi bu. Kızın saldırısı boşa düştü ama aksi gibi, şimdi Dante'nin palası da elinden kayıp gitmişti. Dante hızla döndü ve kız, bıçağını tekrar kullanamadan dirseğiyle kızın suratına bir darbe geçirdi. Kız, burnunu tutarken Dante yana kıvrıldı ve bu sefer de karnına sert bir tekme savurarak kızı duvara doğru fırlattı. Bir Hiç soylu Dante'nin üstünden attığı kızı yakalayıp durak-samadan boğazını keserken Dante soluğunu tuttu. O ölümü

seçmemiş olsa da ne faydaydı ki? Dünya ölümü istiyor; onu çağırıyor, ona tapıyordu. Dante ise sadece bir aracıydı.

Hayır. Bu doğru değildi. Ölümü isteyen, onu seçen insandı. Dünyanın tek suçu, onların soyunu yok etmeyi başaramamış olmasıydı. İnsan kendi türünün kanını kurutmaya yeminliyken hangi aç tanrının karnı doyardı?

Dante'nin elleri, yılan dolu zeminde sürüngenlerin hiçbirine değmemeye çalışarak palasını aradı ama biri onu çoktan almıştı. Panikle arkasını döndü ancak mızrağı da artık yasladığı duvarda değildi.

Siktir.

Gözleri öfkeyle kararırken Dante yine silahın ta kendisi olmak zorunda olduğunu fark etti. Buradan canlı çıkmak istiyorsa kendini korumasının tek yolu buydu. Arkadaşlarını korumasının tek yolu.

O yüzden, ayağa fırladı ve Hoki ile kavga eden Aspen'i bulmak için onları en son gördüğü tünele doğru koştu.

Kemikler ve yılanlar her yerdeydi.

Gözleri her an gelebilecek tehditleri taradı ama yanından geçtiği insan kalabalığı can derdine düşmüşken kimse onu umursamadı. Avcılar en kolay avların peşinde koşarken Dante hepsini iterek kendi yolunda ilerledi. Lunu neredeydi? Arm neredeydi? Lanet olasıca Hodbin neredeydi?

Her şey öyle hızlı olmuştu ki Dante, ilk başta kimin kime saldırdığını bile fark edememişti. Yoğun tütsü kokusu görüşünü bulandırırken sadece karmaşaya bakakalmıştı. Şimdi ise geride bırakılmış gibi hissetmesine engel olamıyordu. Bu karanlık mezarda terk edilmişti ve yapayalnızdı. Mezar kulağının dibinde haykırıyor, onun için kanamasını ve onun için kan dökmesini istiyordu. Yine de Dante yumruklarını sıktı ve koşmaya devam etti. Etrafta yılanların üstlerini sardığı cesetler belirmeye başladığında kalbi ona doğru yolda olduğunu söyledi.

Bir tünelden başkasına geçti ve oradan da bir diğerine.

Hızla döndüğü bir köşede Rollo ile karşılaştığında kayarak durdu ama artık çok geçti. Rollo, onu fark ettiği gibi üzerine atıldı. Dante'yi belinden yakalayıp yere çaldı. Nefesi kesilen Dante hemen yana yuvarlandı ve oğlanın üzerine çökmesini engelledi. Ayaklanmak için bir hamle yaptı ama Rollo'nun sert yumruğu, Dante'nin elmacık kemiğinin üstüne iniverdi. Ani darbenin etkisini tüm yüzünde hissederken gözleri karardı.

Kanı içinde eski bir şarkı gibi gürlüyor, ona savaşmasını söylüyordu.

Görüşünü odaklamaya çalıştı ve bütün acısına rağmen ikinci yumruktan eğilerek kaçmayı başardı. Oğlan, kendini hazırlayamadan bulduğu boşluktan Rollo'nun çenesinin altına bir yumruk savurdu. Sonra da başı geriye düşen oğlanın göğüs kafesine sert bir tekme geçirdi. Rollo, kafasını mağaranın duvarına çarpıp sersemlerken Dante, Hoki ile Aspen'in tünelin ucunda boğuştuğunu gördü ve hızla koştu. İki oğlan bir odacıktan diğerine geçerken Dante de peşlerinden karanlık odaya girdi.

Aspen, Hoki'yi yere yatırmış; oğlanın yüzüne yumruk üstüne yumruk atmaya başlamıştı. Ancak Hoki kükreyerek yuvarlandı ve Aspen'den kurtuldu. İkisi de ayaklanırken Aspen, kapıda dikilen Dante'yi fark etti. Oğlanın gözleri endişeyle açıldı ve "Kaç Dante!" diye haykırdı. Bu uyarının bedeli, onu yere yıkan sert bir darbe olmuştu.

Dante, Hoki'ye doğru koşamadan güçlü eller tarafından atletinden ve saçlarından yakalanıp geriye çekildi. Kafa derisindeki yakıcı acı vücudunu sararken onu sıkıca tutan kollar tarafından bir erkek bedenine bastırıldı.

Rollo.

Belki de Dante öldürmemek için yanlış günü seçmişti.

Oğlanın kalın kolu, Dante'nin boğazına dolanırken Aspen de Hoki tarafından yere serildi. Hoki, bıçağını kaldırdı ve Dante'nin tüm içgüdüleri çığlık attı. Kurtulmak için çırpındı, küfürler etti, bağırdı ama Rollo tutuşunu gevşetmemeye kararlıydı. Tırnakları düşmanının etine gömülse de oğlan Dante'nin gitmesine izin vermeden bir taş gibi sabit duruyor, ona kaçacak bir açıklık bırakmıyordu.

Hoki, tam bıçağını Aspen'e saplamak üzereyken arkalarından bir ses yankılandı.

"Dur."

Aspen kalkmak için çırpınırken bir başka Giz soylu onu kollarından tutup dizlerinin üstüne çöktürdü. Ama Aspen, yine de susmadı. Dante'nin göğsünde küçücük bir ümit filizlenmişti.

Çaresiz bir ümit.

Bir kurtarıcı, bir mucize... Dante, herhangi birine razıydı.

"Tamu? İyi misin? Yaralandın mı?" dedi Aspen, panikle. Kendinden çok, konuşan kişi için endişelenmiş gibiydi. Dante, ona bağırmak istedi. *"Savaş!"* demek istedi ama neredeyse Rollo'nun boğazına yaptığı baskısıyla boğulacaktı.

"Sorun yok, küçük kardeşim. Ben iyiyim," dedi, Tamu. Yanlarından geçip Aspen'e yaklaşırken Tamu'nun adımları sakin, neredeyse ahenkliydi.

Dante, şaşkınlıkla hızlı hızlı soludu.

Kardeş mi?

Ne var ki ondan başka kimse buna şaşırmamış gibiydi.

Tamu, Hoki'ye yaklaştı ve yanında bir dev gibi görünen oğlana elini uzattı. Bu cürete karşı ne Aspen ne de Dante bir kelime edebilmişti. Hoki, çatık kaşlarının altından öfkeyle Tamu'ya baktı ama sessiz kalıp bıçağını oğlanın açık avucuna koydu. Mağara odacılığı şimdi karanlık bir sessizliğe bürünmüş, bekliyordu. Tamu, elindeki bıçağa baktı ve keyifsiz bir nefes verdi:

"Bilirsin, bazı eller, sanat için yaratılmıştır; bazıları da kan dökmek için. Benimkilerin kaderin ipleriyle oynamak için yaratıldığını düşünmek hoşuma gidiyor," dedi, rahat bir sesle. "Büyük savaşların küçük odalarda verilmesi fikrini de seviyorum. Ellerini kirletmediğin, sadece aklınla kazandığın türden zaferleri. Ancak bazen, kendi kurallarını da esnetmen gerekebiliyor."

Dante, bir şey yapmalıydı. Hem de hemen. Ancak Rollo baskıyı artırırken Dante'yi iyice kendine bastırdı. Oğlanın kıkırdaması Dante'nin midesini bulandırıyor, nefretini körüklüyordu.

"İzle," dedi Rollo, sessizce. "Sadece izle." Sesi, bir sır verir gibi pusluydu. Ama Dante bilmek istemiyordu. Duymak, görmek; burada olup yaşanacakları izlemek istemiyordu.

"Hayır!" diye kükredi. Sesi bir yakarıştı. Ama kimse, onu umursamadı. Bu, onların hikâyesi; onların yazdığı çirkin bir sondu ve Dante'nin, burada bir yeri yoktu. Çırpınışları, onu tutan adamı daha da güldürmekten başka bir işe yaramıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Aspen, gözlerini kardeşinden ayırmadan. Koşulsuz bir güven, bir teslimiyet timsaliydi. Neden bu kadar iyi olmak zorundaydı? Neden önündeki gerçeği görmeyecek kadar kördü?

"Sana, sadece kardeşin kardeşe bahşedeceği türden bir merhamet sundum. Bu zalim dünyadan kolay bir çıkış yolu. Ama sen geri döndün." Tamu'nun sesi, geçmişin kinleriyle buz gibiydi. Kelimeleri ağzından bir şiir gibi dökülse de Dante, onun bakışlarında merhametten eser olmadığını görebiliyor; bu da içini tarifsiz bir korkuyla soğutuyordu.

"Aspen, ayağa kalk!" diye bağırdı Dante. Ancak Aspen, nefesi kesilerek gerçeği fark ettiğinde artık çok geçti. Savaşmak için, kaçmak için, belki veda etmek için bile çok geç.

"Sedir'e beni öldürmesini sen mi söyledin? İyi ama neden?" diye sordu Aspen, şokla sarsılırken. Önündeki gerçeği

görmeye tahammül edemeyen bedeni deli gibi titrerken gözleri kardeşinden bir an olsun ayrılmıyordu.

Eskiden olsa Dante'ye göre nedenlerin bir önemi olmazdı. Ama hayat, ona bazen de tek önemli olan şeyin nedenler olduğunu öğretmişti.

Belki de birini tanımanın tek yolu, neyi niçin yaptığında gizliydi.

Dante, Rollo'nun kollarına dişlerini geçirdi ama oğlan onu saçlarından çekerek durdurdu. Tel tel saçları koparken Dante neredeyse ağlayacaktı.

"Bir Güneş, gölgede var olabilir mi? Hayır. O zaman ben, neden hep senin gölgendeydim, küçük kardeşim? Işığımı keserek beni boğdun, azametinle ezdin; senden büyük olmama, senden akıllı olmama rağmen önüme geçip durdun. Bana ait olan yere geçip durdun." Tamu'nun gözlerini kısışında çok uzun zamandır içinde saklanan eski bir nefretin izleri vardı. Sözleri belki hissizdi ancak söyleyişi yakıcıydı.

"Ama biz aileyiz," dedi Aspen, kendini açıklamaya çalışarak. "Seni seviyorum. Hep sevdim ve neden üzgün olduğunu da anlıyorum."

Sesinden hiç beklemediği ihanetin yarattığı şaşkınlık, gözlerinden ise samimiyet okunuyordu. Zaten ihanet, ne zaman beklediğin birinden gelirdi ki? Kimse dostuna, sevdiğine olduğu kadar kör olur muydu hiç düşmanına?

"Sevginin konumuzla ne ilgisi var? Bu, sadece güçle ve görkemle ilgili. Sadece bir Güneş soylu lider olabilir ve sen tüm ışığımı çalarsan bu nasıl ben olabilirim ki?" diye sordu Tamu, tüm ciddiyetiyle. Gerçekten bir cevap bekler gibiydi. Bir açıklama, belki bir özür. Ama Aspen'in, kardeşinin suçlamalarına verecek bir cevabı yoktu. İnkâr etmeye de çalışmıyordu. "Eğer talihsiz yüzüm olmasaydı, babamın bir damızlık bulup seni yapmasına gerek bile olmayacaktı. Varlığının tüm anlamı bendim, Aspen. Seni artık bu yorucu görevden

azat ediyorum," diye açıkladı ve tereddüt etmeden, hançerini kardeşinin karnına sapladı.

Ardı ardına beş darbe boyunca Dante, ona durması için yalvardı, çırpındı ve Rollo'dan kurtulmaya çalıştı. Ama oğlan, Dante'nin kafasını tutarak başka yere bakmasına engel oluyordu. Kanayan Aspen yere devrilirken ne Tamu durdu ne de Dante kurtulabildi.

"İzle," diye fısıldadı, Rollo. "İzle ve seni kurtaracak kimsenin olmadığını anla. Belki benden başka. Belki nazikçe sorarsan." Rollo'nun nefesi sol yanağında izinsizce gezerken oğlan, Dante'nin boynunu hafifçe ısırdı. Vücudunu titreten tiksinti soğuk ve kötücüldü.

Yılanlar yavaşça Aspen'in hâlâ canlı olan bedenini sarmaya başladığında Hoki, gaddarca Tamu'ya döndü ve "Birkaç darbe daha vur," dedi.

Tamu, acele etmeden Hoki'ye baktı ve karşısındaki devi yavaş yavaş süzdü: "Bana emir verebileceğini sana düşündürecek bir şey mi yaptım, yoksa sadece koca bir ahmak mısın? Onun kanı, seninki gibi değersiz değil. Yavaş akmalı ki Yerdengezen'i beslesin."

Cevabını almış olan Hoki sesini kesti ve Tamu, kardeşinin bedeninden mühürlerini çekip alırken sessizce bekledi. Tamu, ağır adımlarla odacıktan çıkarken bir daha ardına bakmadı. Geride bıraktığı adamın karnına ve bacaklarına dolanan yılanları izlemek zorunda kalan Dante kusacak gibi hissediyordu.

"Bu benim olabilir mi?" diye sordu Rollo, Dante'ye sıkıca sarılarak. Kızın kokusunu içine çekerken Hoki, bu şımarık isteğe gözlerini devirdi ve "Oyalanma yeter," diye yanıtladı.

Sonra da uslu bir köpek gibi, Tamu'nun peşinden gidip onları yalnız bıraktı. Onu saran eller neredeyse nazikçe kollarından tutup Dante'yi kendine çevirirken Rollo, "Sonunda baş başa kaldık. Uzun zamandır bu anı beklediğimi itiraf et-

mem lazım. Gözüm bir süredir senin üzerindeydi ama sen bir kere bile bana bakmadın," dedi, Dante'ye sırıtarak. Kibirli bir ahmağın çirkin, tehlikeli sırıtışıydı bu. Her şeye sahip olmaya hakkı olduğunu sanan şımarık bir çocuğun. "Şimdi, bana bakmak zorundasın."

Dante, oğlana baktı ve iğrenerek yüzünü buruşturdu. Küçümsemesini iyice sindirdiğine emin olana kadar bekledi ve içinde büyüyen buz gibi ateşi harladı. Rollo'nun sırıtması yüzünden yavaş yavaş silinmeye başladığında, işte tam o anda Dante saldırdı.

Yırtıcı bir hayvan misali pençelerini savurdu ve Rollo'nun o çok görmesini istediği suratına gömdü. Öfkesi bir kılıç, bir bıçak ve daha nice silahtı. Bu pisliğin başını koparsa bile rahatlayamayacak kadar nefretle dolmuş olan bedeni titrerken, Rollo bağıramadı bile.

Dante, hızlı ve amansız darbelerle oğlanı kenara kıstırdı; yumruk ve tekmelerle saldırdı. Pençelerle ve taşlarla. Hareketleri ne akıcı ne de ona öğretilenler gibi nizamlıydı. Hayır, Dante'yi yöneten şey ilkel bir vahşetti.

Dante, -tıpkı oğlanın ona yaptığı gibi- saçlarından yakalayıp başını taş duvara geçirdi. O anda bunu kaç kez daha yapmaya devam ettiğini kendi de bilmiyordu. Belki bir belki de yüzlerce defa... Yüzünün bir kısmı ve saçları, Rollo'nun parçalanan kafasından gelen kanla ıslandığında Dante'nin içindeki bu amansız dürtü sakinleşti ve sonunda kendini durdurabildi.

Rollo'nun ezilmiş başını taşıyan gövdesi cansız bir bebek gibi yere düşerken Dante, bugün Yerdengezen'e bir kurban sunduğunu fark ettiğinde, oğlanın mühürlerini üzerinden çekip aldı ve cesedine tükürdü.

Al sana Temizlik Tören'i, sürüngen!

"Lütfen, kaç buradan."

Dante, hızla arkasını döndüğünde öfkesi, yerini şaşkınlığa bıraktı.

Tak ve Dak aşkına!

Aspen hâlâ yaşıyordu! Üç büyük adımda odacığı geçti ve Aspen'in yanına, dizlerinin üzerine çöktü: "Buradayım, Aspen. Sorun yok. Seni buradan çıkartacağım," diye mırıldandı.

Elleriyle oğlanın üzerindeki yılanları itmeye çalıştı ancak avıyla araya girmesine öfkelenen birkaç tanesi, Dante'nin koluna saldırdı. Arka arkaya gelen dört keskin acıyla bağıran Dante, yine de durmadı ve Aspen'i yerinden kaldırmaya denedi. Ama yılanlar açtı, tanrıları açtı ve Dante yapayalnızdı.

Bir ısırık daha.

Aspen onun mücadelesini fark etmiş gibi zorlukla gözlerini araladı. "Beni bırakmalısın. Sağdan iki odacık sonra dışarıya açılan başka bir mağara ağzı olmalı. Alt tarafındaki koldan itmen gerek. Oraya git ve kaç," dedi güçlükle konuşarak.

Bu yılanlardan kaç tanesi onu da sokmuştu? Kaç tanesi daha oğlanın ölmemiş etinden bir parça koparmıştı, kim bilir? Dante'nin parmak uçları hafifçe uyuşmaya başlarken gözleri de akmayan yaşlarla doldu. Hayatında kendini hiç bu kadar güçsüz, bu kadar çaresiz hissetmemişti. Yine de ayaklandı ve Rollo'nun cesedinden yırtıp çıkardığı atleti Aspen'in yarasına bastırdı. Elleri, lideri olan bu oğlanın, onun meraklı arkadaşının, sohbetinden keyif alan adamın kanıyla ıslanmıştı.

"Kendini yorma. Şunu karnına bastır," dedi Dante, çatallı bir sesle. Ama Aspen, bir daha konuşamadı. Oğlan kendinden geçerken Dante, koruyamadığı adamın solgun yüzüne baktı.

"Dante?"

Dante, hızla arkasına döndüğünde gördüğü, yüzü simsiyah bir boyayla parça parça lekelenmiş Lunu'dan başkası değildi. Dante'nin kalbine bir ferahlık çöktü. Hissettiği rahatlamayla boğazı kurumuştu.

"Sesini duyduğumu sandım!" dedi Lunu, koşarak ona sarıldığında. Dante, kollarını kızın incecik bedenine dolarken bir nefes verdi. Lunu hayattaydı, başarmıştı. Belki de buradan gerçekten canlı çıkabilirlerdi. Ancak ağrıyan kalbinden bir yük kalkmış olsa da hâlâ acele etmeleri gerektiğini fark etti.

"Bana yardım et, Lunu. Aspen'i buradan çıkarmalıyız," dedi, Dante. Lunu, anında emrine itaat etti ve gerisin geri tünele koştu. Dante, ne olduğunu anlayamadan elinde bir meşale ile dönen Lunu ateşi yılanlara savurdu. Yılanlar başta avlarını bırakmaya yeltenmese de ölümcül sıcak içlerinden birinin derisini yaktığında ve odaya pişmiş et kokusu yaydığında hepsi tıslayarak farklı yöne kaçışmaya başladı. Lunu, açılan boşluktan oğlanın kollarının birinin altına girerken Dante, minnetle Lunu'ya baktı.

"Onlar bizi yemeden biz şu sürüngenleri yiyelim," diye omuz silkti, Lunu. Onları dikkatle Aspen'in tarif ettiği odacığa ilerleten Dante, amansız arkadaşına sırıttı. Kemiklerin arasından ilerlerken Dante ve Lunu, oğlanı sürükleyerek metreler boyunca sessizce ilerlediler.

Oda, diğerlerinden farklı değildi. Belki de tek farkı, gerçekten de en dipteki duvarda haberi olmayan birinin göremeyeceği bir çıkıntının olmasıydı. Serin hava küçücük boşlukların arasından içeri süzülürken Dante çıkıntıyı itti ve taş, onlara geçebilecekleri bir aralık sundu.

Önce Lunu, ardından iki kızın yerde sürüklediği Aspen ve sonra da Dante sırasıyla dışarı çıktıklarında vakit hâlâ gündüzdü. Ancak sis, ormanın etrafında geziniyor; önlerini ve kaçabilecekleri her yeri kapatarak tanrılarının oyununa destek oluyordu.

Zaten Dante yönünü bile bilmiyordu ki. Hem bilse ne değiştirdi? Nereye kaçacaklardı? Umutsuzluk içine çökemeden uyuşmuş aklma bir fikir geldi. Hemen pantolonunun cebinde ağırlığını hissettiği pusulayı çıkardı ve nerede olduklarını an-

lamaya çalıştı. Köyden kuzeye gittiklerini, oradan da doğuya doğru ilerlediklerini hatırlıyordu. Başkent, adanın güneyinde kaldığına göre şimdi batıya gitmeliydiler! Şehirden ve Gizlerden mümkün olan en uzak yere. Dante ve Lunu, sessiz bir anlaşmayla Aspen'in yüküne aldırmadan batıya ilerlemeye karar verdiler. Isırılan kolu şimdi hepten hissizleşmiş olsa da sokulan yerler kopacak gibi sızlıyor, ona korkunç bir acı veriyordu.

Zehir.

Muhakkak zehirliydi o yılanların dişleri. Peki o zaman, Dante ölecek demek miydi bu? Ama Dante şimdi ölemezdi. Lunu ve Aspen'in hâlâ ona ihtiyacı varken onları bırakamazdı.

Ancak geç kalmıştı, değil mi? Aspen yarı baygın bir hâldeydi ve Dante onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu bile. Aynı zehir, onun da kanına bulaştıysa o zaman ne yapacaklardı? Karamsarlık tüm bedenini bir lanet gibi ele geçirirken sadece yürüyor; yerdeki dallar, ayaklarının altında ezilirken de ümitsiz yüreğine, korku ve yalnızlık dolu o yorgun bedenine içinden küfürler ediyordu.

Hiçliğin içinden iki titrek silüet, engebeli zeminde onlara yaklaştığında Dante, ilk önce bunu gözlerinin bir oyunu sandı. Ama içgüdüleri alevlenirken Aspen'i yavaşça yere bıraktı ve göz ucuyla Lunu'ya bir bakış atarak Aspen'in yanında kalmasını işaret etti. Dante, tüm kasları saldırmak için gerilmiş bir hâlde birkaç adım öne çıktı. Önünde duranın sonu olmaya hazırdı.

Ancak sislerin ona getirdiği kişi, bir yabancı değildi.

Bir mucizeydi.

"Beau!"

Dante, bağıran sesini duydu ama bu, kendi kulaklarına bile yabancı ve ağlamaklı gelmişti. Dante'nin kalbi, canını yakacak kadar hızlanırken boğazını düğümleyen acıyla yutkunmaya çalıştı.

"Dante!"

Beau ile çarpışarak durduklarında Dante, birbirlerine doğru koştuklarını ancak fark edebildi. Beau, yokluğu canını yakan bir yaraymış ve tek tedavisi de Dante'ymiş gibi uzandı ve kızı sıcak kollarına arasına çekip hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı.

Dante de kendi yorgun kollarını oğlanın boynuna dolarken titreyen dudaklarından bir inilti kaçtı. Cılız sesi bir teşekkür müydü? Bir hıçkırık mıydı? Bilmiyordu.

Gitmemişti! Onun için geri dönmüştü! Dante bunu hayal etmeye bile cüret edememişti. Söylediği onca şeyden sonra Beau'nun bir daha ardına bakmayacağına, bu sefer onu hepten terk edeceğine emindi.

Dante onun canını yakmıştı. Tam da söz verdiği gibi.

Sözlerini ve öfkesini, zırh gibi üzerine geçirmiş ve ona âşık olduğunu itiraf eden adamın canını bile isteye yakmıştı. Çünkü o anda bu, Dante'ye adil gelmişti. Kırık bir kalbe karşılık kırık bir kalp. Ama Beau, tüm kinine; ona acı çektirmek isteyen kararmış kalbine rağmen yine de onu bırakmamıştı.

Beau, uzanıp Dante'nin çenesini tuttu ve onu kendine bakmaya zorladı. Oğlan ellerini kanla ıslanmış saçlarında ve yüzünde gezdirip onun her bir parçasına doyması mümkün değilmiş gibi bakarken, gözlerinden yakıcı bir rahatlama geçti. Dante, o bakışlarda hiçbir şüpheye yer bırakmayan ümitsiz sevgiyi gördüğünde, kalbi tekleyiverdi.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Beau, onu bırakmadan.

"Siktir. O bir Güneş soylu!" diye bağırdı, Beau'nun yanında zayıf bir dal gibi titreyen Giz askeri. Ama Dante, gözlerini Beau'dan alamıyor; oğlana, yanında neden korkmuş bir askerle dolaştığını soramıyordu. O an, sadece Dante ve Beau vardı. Bir mahkûm ve bir gardiyan. Ama hangisi hangisiydi, artık kim bilebilirdi ki?

Bir ok, şimdi yanlarına gelen askeri boğazından vurup yere serdiğinde ise dünya tekrar hareket eder oldu.

Dante ve Beau, aynı anda savunma pozisyonu aldılar ancak Beau'nun hızla çektiği oku bile sislerin gizlediği bir düşmanı görmeden vuramazdı.

"Kımıldamayın," dedi, bir kadm sesi. Dante, başka çaresi olmadığını bilse de direnmek istedi. Beau için. Lunu için. Aspen için direnmek istedi.

Ve kendisi için.

Hayvan kemiklerinden yapılma maskeler takmış onlarca insan, sisin içinden çıkıp etraflarını sararken Dante'nin omuzları düştü. Yarısından çoğunun okları onları hedef almış, kaçacak her bir köşeyi tutmuştu. Yine de denemek zorundaydı. Bir şey yapmak zorundaydı.

"Bırakın gidelim! Giz olmak falan istemiyoruz! Sadece buradan gitmek istiyoruz," diye hırladı Dante, çaresizliğini bastırmaya çalışarak.

Bırakın, özgür olalım.

"Tören'den mi kaçtınız?" diye sordu, ortada duran ve en büyük maskeyi takan esrarengiz kadın. Ürkütücü maskesinin tepesinde kocaman geyik boynuzları vardı ama hepsi aynı koyu renk pelerinler içerisindeydi. Dante'nin tüm vücudu bu soru karşısında öfkeden titremeye başladı.

"Kaçmadım! Sizin tanrınız için öldürmem! Bir Giz olmak için ruhumu satmam!" diye bağırdı, tükürür gibi. Şiddeti, kaybettikleri ve asla kavuşamadıkları artık göğsünü yakar olmuştu. Hep kıyısından döndüğü o huzur ve mutluluk artık Dante'ye sadece acı veriyordu.

Kadın, onlara doğru bir adım attı ancak Beau, gerili okuyla Dante'nin önüne geçti. Oğlanın bu hareketi Dante'nin kalbini sıkıştırdı. Beau, ölmeden önce atabileceği tek okunu ona bir şans vermek için kullanmayı seçerken Dante'nin içi önüne siper olan oğlana karşı hissettiği minnetle sızladı.

"Biz, Giz değiliz, kızım. 'İsimsizler' diye bir şey duymuş muydun?" diye sordu, kadın. Şaşkınlık Dante'yi afallatırken Beau'nun arkasından çıkıp karşısındaki kalabalığa baktı. Gerçekten de kısıtlı zamanında gördüğü Gizlerden hiçbiri böyle garip kılıklar içerisinde değildi. Ancak kadın, onun suskunluğunda konuşmaya devam etti:

"Bu ada sadece Gizlerin değil. Onlar ne kadar aksini iddia etse de bu ada bizim de evimiz." Buna ne cevap vereceğini bilemeyen Dante, öylece kalakaldı. Onun yerine konuşan ise kelimelerini her daim cebinde saklayan Lunu oldu: "Bize yardım edin!" dedi, çaresizce Aspen'in yanına çökmüş oturan arkadaşı. Elindeki atletle hâlâ Aspen'in yarasına bastırıyor, o da pes etmiyordu.

"Size sığınacak güvenli bir yer sunabiliriz. Ve arkadaşınızı tedavi de edebiliriz," dedi, kadın. Dante, yüzlerini görmese ve hiçbirini tanımasa da çaresizce tuttuğunu fark etmediği soluğunu bıraktı: "Lütfen."

Bir günü daha atlatmaları yeterdi. Sonra Dante, bir yolunu bulacaktı. Ne olursa olsun bulacaktı! Bu geceyi atlatmaları bile yeterli olurdu. Ve Dante, bu şans için yalvarmaya hazırdı.

"Ama bunun bir karşılığı olmalı," diye devam etti, kadın. Dante'nin umutları, yalvarışları içindeki nefretle soğudu.

Hep bir bedel, hep bir karşılık! Adaletsiz oyunlarıyla hep yendikleri kurbanlarından daha fazlasını istiyor, son damlalarına kadar tüketiyorlardı.

"Ne istiyorsan yaparım," dedi Beau, yayını biraz indirerek. Oğlanın küçük güven gösterisine rağmen Dante istese onun kadını tam kalbiden vurabileceğini biliyordu. Tek bir yanlış harekette Beau, onun için bu atışı tereddüt etmeden yapardı.

"Sen değil. Sen," dedi kadın, Dante'yi işaret ederek. Beau'nun omuzları gerilirken Dante korkmadığını görmeleri için dik durdu. Yorulmuş, tükenmişti. Ancak kadın konuşurken tüm biçare hislerine rağmen korkuya geçit vermedi. Özgür-

lük, kurmayı bırakması gereken bir hayaldi. Artık canını çok yakan türden imkânsız bir düşe dönmüştü ve Dante, onu rüyalarında bile göremez olmuştu.

"Geri döneceksin. Ve bir Giz olacaksın. Bizim Giz'imiz," dedi kadın, bu, sanki basit bir şeymiş gibi. Bu, sanki Dante'nin hayatı değilmiş; nefret ettiği o insanların yanına dönmek Dante'nin ruhunu çürütmeyecekmiş gibi!

"Onlar için öldürmem!" dedi Dante, kinle. Ne faydası vardı ki? İpler bu insanların elindeyken onun bu direnişi bile çaresizlik kokuyordu. Yine de gururu ağır basmış, kaşları çatılmıştı.

"Peki, dostların için öldürür müsün?" diye sordu kadın. Yüzünü göremese de Dante onun cevabını aldığını biliyordu.

Düşünmesine bile gerek yoktu. Öldürürdü ve kadm da bunu onun yüzünden okumuştu.

Kadın, ağzından garip bir ses çıkardı ve okçular yaylarını indirdi. Yine de Dante, rahatlayamadan öylece kaskatı durmaya devam etti. Ağa takılmış çırpınan bir balık nasıl rahatlayabilirdi ki?

"Sana dedim, ben yaparım. Onun yerine ben Giz olurum. Casusluk mu yapmamı istiyorsun? Yaparım. Birini mi öldürmemi istiyorsun? Öldürürüm," dedi Beau, kararlılıkla. Dante için bunların hepsini göze almaya razı olması, içindeki öfkenin son kırıntılarını da alıp götürdü ve geriye sadece yakında kabuk bağlamasını umduğu bir yara bıraktı. Dante'nin bir seçim şansı olabilsin diye Beau, onlara kendi hayatını teklif ederken Dante ona öfkeli kalmaya nasıl devam edebilirdi ki? Onun için tekrar tekrar dönmüşken bu adil olmazdı.

Ancak kadm başını iki yana salladı ve oğlanın bu teklifini reddetti.

"Sen törene katılmadın. Bunu biz biliyoruz. Onlar da biliyor. Sizi her an, her saniye izleyen gözler var," diye açıkladı, sabırsızca.

Dante, yakınlarına bakındı. Sislerin arasında bir yerlerde Gizleri görmeyi bekledi, belki bir karmaşa çıkmasını umdu ama etrafta kimsecikler yoktu. Sadece, sessiz ölümün kıyısında gezinen Aspen ve yerde ürkek bir kuş gibi onlara bakan Lunu. Bu beyaz dünyada, her şey ortadaydı. Dost ve düşman, görev ve kader. Hepsi, Dante'nin gözünün görebileceği bu açıklıktaydı.

"Burada değiller. Mağaranın bu çıkışı bizim bölgemize giriyor. Yapacak mısın? Arkadaşlarının güvenliği için bizim içerideki gözümüz olacak mısın?" diye sordu kadın, sert bir sesle. Dante, Beau'ya bakamadı çünkü korkusuz kalmaya devam etmek istiyordu.

"Evet," dedi, ikinci bir defa düşünmeden.

"Olmaz. Dante, bu çok tehlikeli," diye karşı çıktı Beau, ona dönerek. Ancak kadın, istediği cevabı bir kere almıştı. Adamlarına Aspen'i işaret etti. Onlar, yaralı liderin yanına koşarken Dante de yorgun gözlerle Beau'ya döndü.

"Seni affederim. Aspen'i korursan, Lunu'yu korursan seni affederim," dedi Dante, ona karşı son kozunu oynayarak. Böylece hepsi güvende olacaktı. Gizlerden uzak ve hayatta olacaklardı. Bu, Dante'nin yaptığı belki de en kolay seçim olmuştu ve bedeni yorgun olsa da gönlü pişman değildi.

"Benden seni bırakmamı isteyip durma!" diye tersledi onu, Beau. Yüzünde perişan bir ifade vardı ve onu böyle darmaduman bir hâlde görmek Dante'nin de canını yakıyordu. Yine de Dante, Beau'ya yaklaşırken kendine düşünme izni vermedi. Bu, belki de sadece kalbinin konuşabileceği son an olacaktı; o zaman, düşünmenin ne faydası vardı?

"Hep bana dönmenin bir yolunu buluyorsun, Beau. Yine bulacağını biliyorum. Nereden biliyorum, biliyor musun? Çünkü ben de seni tanıyorum. Ruhundaki iyiliği görebiliyorum; herkese duyduğun bitmeyen merhametini, paylaşmaktan korkmadığın sevgini, dibine kadar yaşadığın pişmanlı-

ğını hissedebiliyorum. Yaptığın hataya rağmen, bu beni bir aptal yapsa bile, sana güveniyorum Beau. Kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyorum. Çünkü ne kadar inatla inkâr etsem de kendimi aksine zorlamaya çalışsam da ben de seni seviyorum. O aptal kutuda oturup bana yardım etmeye söz verdiğin andan beri seni seviyorum. Taşlaşmış yüzümü güldürdüğünden beri, dondu sandığım kalbimi ısıttığından beri seviyorum."

Dante, ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu. Beau'nun gözlerinden akan yaşları da fark etmemişti. Tam o anda, aralarında sadece sözcükler ve gerçekler vardı.

Dante, Beau'yu seviyordu.

Bu, bazen kendine ihanet gibi gelse de Beau'ya tüm kalbiyle âşıktı. Hem de itiraf edemediği kadar uzun bir zamandır âşıktı. O yüzden Beau, eğilip dudaklarını Dante'nin dudaklarına değdirdiğinde Dante ona karşı koymadı. Nazik öpücük özlem dolu, paramparça iki ruhu buluşturan bir dalgaya dönüştüğünde ve Dante'nin tüm dünyasını yuttuğunda Dante ilk defa kendini özgür bıraktı.

Dünya, o saniye daha güzel; daha az korkutucu bir yer olmuştu.

Yaşamaya değer bir yer.

Dante, dudaklarında Beau'nun gözyaşının tuzlu tadını alırken kendinin de hâlâ ağladığının farkındaydı. Nihayet nefes nefese birbirlerini bıraktıklarında sis onların etrafını sarıp sarmalamış, ikisine de biraz mahremiyet yaratmıştı.

"Şimdi seni nasıl bırakabilirim?" diye fısıldadı, Beau. Kahverengi, hisli gözleri yaşlarla doluydu ve elleri hâlâ Dante'nin, avuçladığı yüzündeydi. Fazla zamanları yoktu ve Dante bundan sonra ne olacağını da bilmiyordu. Tek bildiği, ömrü bugün bitse de bu büyülü an, dünya dalgalarını savurduğu sürece orada, o ormanda, ikisinin sonunda kavuştuğu o mucizevi yerde yaşamaya devam edecekti. Belki onların ha-

tırasını, sadece baharda açan çiçekler; belki o çiçekleri öpen arılar ve belki de üzerlerinden şarkı söyleyerek uçan kuşlar anacaktı. Ama bu öpücük, bu aşk, bir şekilde bu kadim orman gibi ölümsüz olacaktı.

Evet, Beau'yu asla unutamazdı çünkü insan, ilk aşkını nasıl unutabilirdi ki? Ama dudaklarından dökülenler, kalbinden geçenlerden başkaydı: "Bırakmak zorundasın. Seni affetmem için bunu yapmak zorundasın. Onları koru. Ve bana dönmenin bir yolunu bul," diye mırıldandı Dante. Beau, onun alnını, yanaklarını ve saçlarını yumuşak öpücüklerle kutsarken Dante, gözyaşlarından kalanları taş duvarlarının ardına atıp, oğlanın ona hep umut veren kokusunu içine çekti. Artık iki kolu da neredeyse tamamen hissizleşmiş, bacakları güçten düşmüştü.

Belki de böylesi daha iyiydi. İkisi için de kusursuz bir vedaydı bu.

"Vakit geldi, kumrular," diye seslendi kadm. Dante, Beau'dan uzaklaşırken dönüp tekrar ona bakamadı çünkü bir kez bile bakarsa dizlerindeki tüm kararlılığın titreyip yok olacağından emindi. Lunu ve Aspen'e de veda edemedi. Sadece kadın, onu canlarını zor kurtardıkları mağaraya yönlendirirken "Bana onların iyi olacağını söyle," diyebildi.

"Onlar iyi olacak," dedi kadın, tatlı bir sesle. Oysa Dante, ne yalanı ne de gerçeği ayırt edebiliyordu. Bunun için fazla düz, fazla direktti. O yüzden, kadına döndü ve sadece mavi gözlerin göründüğü maskeden içeri baktı: "Güzel. Yoksa seni bulurum ve kendi ellerimle öldürürüm, İsimsiz. O zaman bir tanrıya kurban edilmek, seninkinin yanında insaflı bir son gibi kalır," dedi Dante, sesi zalim bir mırıltıya dönerken.

Kadm, buna sesli bir şekilde güldü.

"Bu adaya sandığından da büyük bir iyilik yapıyorsun. Bizden haber alana kadar uyum sağla. Bir Giz postu giy ve senden isteneni yap. Vakti gelince seninle iletişime geçece-

ğiz," diye yanıtladı kadın, onun tehdidini umursamayarak. Oysa Dante, şu an o maskenin altındaki yüzü görüp belki de dağıtmayı ne de çok isterdi. Ancak bunun yerine, "Benden tam olarak ne istiyorsun?" diye sormakla yetindi.

Kadının cevabı zulüm gibiydi, hem bir lanetti hem de bir vaat...

"Her şeyi. Senden her şeyi istiyorum. Gizliman'ı başlarına yıkabilecek her şeyi."

Kolay iş, tabii.

Dante, sadece başını salladı. Kadının sözleriyle ne kastettiğini düşünmemeye çalışırken gözlerini kaçırdı. Tüm yaşananlara bakılırsa yeni görevi, Dante için bile merhametli olmayacaktı.

"Akıllı kız. Sayende dostların güvende olacak." Dante, buna burnundan yapmacık bir sesle güldü: "Evet, güvende olacaklar. Yoksa dünyası başına yıkılacak olan sen olursun," diye karşılık verdi.

Yine de kadının söylediği sözlere umutsuzca inanmak istiyordu. İnanmak zorundaydı yoksa Dante, o cehenneme dönecek gücü kendinde bulabileceğini hiç sanmıyordu.

"Bizden haber bekle," dedi kadm ve boynuzlu silüeti sisin içinde kaybolup giderken Dante'ye bir daha bakmadı.

Tıpkı Beau gibi, Aspen ve Lunu gibi hiçliğin içinde o da yok olup yiterken Dante, yine bir başma kalmıştı. Yine ona ait olmayan bir savaşta, kim bilir kimin askeri olarak savrulup duruyordu.

Derin bir soluk aldı ve cebine tıktığı Rollo'nun mühürlerini çıkardı. Mağaranın içi, dışarıdaki serin havadan sonra daha da sıcak geldi. Belki de bunun sebebi tüm vücuduna yayılmaya devam eden sinsi zehirdi. Dante, kemiklerin üzerinden bir bir geçerken korkusunu içine gömdü ve omuzlarını dikleştirdi.

Kuyunun bulunduğu salon, bıraktığından da sessizdi. Eli kana bulanmış yaşayanlardan çıt çıkmıyordu. Uzaktan bir yerden gelen çığlık sesleri henüz görevin bitmediğini söylerken Dante yürüdü ve Rollo'nun mühürlerini onu keyifle izleyen Sedir'in yanından kuyuya attı. Sonra döndü ve onlarca kişinin yanında, ikisi de ifadesizce dikilen Arm ve Hodbin'in arasma geçti. Ağırlaşan gözleri Arm'ın avucunda tuttuğu iki mühre kaydı.

"Onu bulamadım," diye fısıldadı, Arm. "Onu hiçbir yerde bulamadım."

Dante, oğlanın, Lunu için aldığı cana karşılık gelen mühürleri avucunda sıkmasını izledi ama sesini çıkarmadı. Şimdi olmazdı. Bu denli uğursuz göz onların üstündeyken olmazdı.

Dante, nasıl bir işe kalkışmıştı böyle?

Hayatta kalanlar yavaş yavaş bir araya toplanırken Dante onlara aldırmadı ve vücudu nefret ve zehirle uyuşurken kendini sakin kalmaya zorladı. Oysa görüşü gitgide bulanıklaşıyordu. Sızlayan kollarındaki ısırık izlerine baktığında sokulan yerlerin kızarıp şişmeye başladığını fark etti.

Neredeyse buna gülecekti.

Besbelli ölümü yakındı. Artık ölmeden hemen önce arkadaşlarına bir gün daha kazandırabildiğini umarak avunabilirdi.

Yılanlar, iştahla kan adaklarını yerken Tanrı Kuyusu'nun kemikleri artarak büyüdü. Dante, artık güçlükle ayakta durabiliyor; bedeni yavaşça sallanıyordu. Yine de dayanmaya çalıştı çünkü ölmek istediği son yer, bu sürüngen dolu mağaraydı. Son kişi de aralarına katıldığında Sedir, konuştu ve "Burada yaşananlar, her Giz'i bir yeminle birbirine bağlar. Sessizliğimiz, bizim kefaretimiz; sırlarımız, bizim adaklarımızdır. Artık siz de bu yeminle Yerdengezen'e ve yanınızda duran ailenize aitsiniz. Kanla yıkandınız ve kemikle kutsandınız. Ömrünüz şölen olsun, kardeşlerim," diye duyurdu.

Ona karşılık veren ilk kişi, Hoki oldu.

"Secretum lavatur sanguine." Ardından, Tamu ve diğerleri de bu lanet sözleri mırıldanırken Dante de gönülsüzce onlara katıldı.

Bir toplumu kan dökülen zalim bir ayinden daha çok birbirine yaklaştıran ne olabilirdi ki?

Tören, başladığından daha olaysız bir şekilde biterken Sedir onları geldikleri ana girişten şimdilerde akşam karanlığı çökmüş olan serin havaya çıkardı. Dışarıda bekleyen binlerce Giz'in yüzlerinde kocaman gülümsemeler, ellerinde ise onlara fırlattıkları renk renk çiçekler vardı.

Her biri, hayatta kalanları alkışlıyor ve onları heyecanla kutluyordu. Etrafları şükran ve mutluluk doluyken, geride kalan üç denizden gelenin yüzünde sadece keder vardı. Dante, kendini gülümsemek için zorlamaya çalıştı.

Ondan bekledikleri bu muydu? Giz olduğu için sevinmiş gibi mi görünmesi gerekiyordu?

Ancak bazı kaslarını oynatamadığını fark etti. Yüzü, artık onun iradesiyle hareket etmiyordu. Ölmek, Dante'nin beklediğinden de garip bir histi. İçinden son hayat parçaları çekilirken Dante, Hodbin'in hayret dolu sesini duydu.

"Otto?" diye fısıldadı, yanında duran Gezgin. Dante, onun baktığı yere döndü ve karşılarında, kucağında kuyruğu kesik erkek kediyle dikilen bir adam olduğunu gördü. Bu, gerçekten de Otto'ydu! Dante, buna sahiden de gülümseyebilirdi. Tabii, zehirle felç geçiren vücudu ona izin verseydi.

Yaşlı adam, omuzlarında güneş şeklinde apoletler olan sarı kadife bir takım giymişti. Sakin hareketlerle kedinin tüylerini okşarken ifadesi oldukça düşünceliydi. Dante, onun görüntüsünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı ve düşük gözlerinin şeklinin Aspen'e, gri renginin ise Tamu'ya benzediğini fark etti. Bir sikkenin iki yanı gibi zıt Güneş soylu kardeşlerin atası olan mendebur, buydu demek. Dante, adamın kırışıklık

dolu yüzünde karşısında Aspen yerine Tamu'yu gördüğünde oluşan bir memnuniyetsizliği de yakalamıştı. Ama adamın, konuştuğunda sesi içtendi:

"Hoş geldiniz, Gizler. Yerdengezen sizi seçti! Ömrünüz hepinize şölen olsun!"

Dante'nin son duyduğu şey de bu oldu. Bedeni, onun kontrolü dışında yere devrilirken, gözleri yavaşça kapandı. İnsanların onun çevresini sardığının farkındaydı; oysa Dante, belki ölümünde huzur bulabileceğini ummuştu. Elinden geleni yapmış, değer verdiği insanları korumaya çalışmıştı.

Bundan sonra dinlenebilirdi. Dante'nin savaşı bitmişti.

Hep dilediği şey de bu değil miydi zaten? Yumruklarını indirip biraz olsun huzur bulabilmek. Oysa karanlık, onu yutmadan hemen önce Dante'nin tek istediği şey, Beau'nun sıcacık kollarının arasına dönmek ve orada, biraz daha zaman geçirmekti.

Ne var ki ölüm geldiğinde kedere gömülmüş âşıkların bahtına kalan tek şey, çorak mezara sarılmaktan fazlası değildi. Ve bu hüzünlü hikâyenin sonunda Dante, o mezara kendi ayaklarıyla girmişti.

DEVAM EDECEK...

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

TEŞEKKÜR

Hainin Mührü Serisi, dünyada yerini arayan ve kabına sığamayan; tüm çürükler, aylaklar, yüz karaları için yazılmıştır. Eğer buraya kadar geldiysen ve okuduğun satırlarda kendinden bir şeyler bulduysan unutma, hiç kimse bizim umudumuzdan güçlü değil.

İlk teşekkürüm; canım sevgilim, en yakın dostum ve biricik eşim Kürşad'a. Hayallerimi gerçekleştirebilmem için bana yarattığın güvenli limana ve güzel varlığına minnettarım. Her yazdığım satırı okurken heyecanla parlayan gözlerin, bir insanın sahip olacağı en değerli hediye.

Canım babacığım; ince ince her detayı not alarak okuduğun ve ilk editörüm sen olduğun için çok şanslıyım. Bugün kendimi cesur hissedebiliyorsam o da senin bana verdiğin koşulsuz güven sayesinde. Canım anneciğim; umduğun yola girmesem de yine de yanımda yürüdüğün için çok teşekkür ederim. İyi ki varsın ve iyi ki hep yanımdasın. İkinizin de birer parçasını taşımaktan daha çok gururlandığım hiçbir şey yok.

Pelin Yıldız Benli, her seferinde daha güzel kapaklarla bu seriyi şımarttığın ve pamuk gibi kalbinde bana da bir yer ayırdığın için sana minnettarım. Uğur Benli, tüm yoğunluğuna rağmen sabahlara kadar Gezgin Şehir'e en güzel haritayı sunmak için çabaladığın ve yaptığım çayları beğenmesen de

içmeye devam ettiğin için teşekkür ederim. Siz dünyanın tüm güzelliklerini hak ediyorsunuz canım dostlarım.

Serpil ablacığım, ilk kitabımı tekrar tekrar okuyup, heyecanınla beni motive ettiğin ve dualarınla hep destek olduğun için teşekkür ederim. Senin gibi bir ablaya sahip olduğum için çok şanslıyım.

İdilsu Güveli Çetin ve Tugay Çetin; sizinle bir pizzayı paylaşırken büyük hayallerimizden konuşmak benim için bir onurdur. Umarım her birini gerçekleştirirken hep omuz omuza oluruz.

Ençsu Güveli, son dakikada benim biricik beta okurum olduğun için çok teşekkür ederim. Heyecanın, tutkun ve sevgi dolu kalbinle sen gerçek bir roman karakterisin.

Rümeysa Kocabaş; bu yolda tanıştığım muhteşem kadın! Son okumayı senin zekâ dolu gözlerinden başkasına emanet edemezdim. Bu sene bizim senemiz olsun tatlı arkadaşım.

Göksu Bayram; güzel videolarınla kitaplarımı şereflendirdiğin için teşekkür ederim. Tanıtım için tüm sihrini konuşturduğunu biliyorum ve minnettarım.

Arzu Safi, İsmail Safi, Deniz Biçer, Okan Turan, Rahşan Turan, Göktuğ Özdemir; beni ailenizin bir parçası yaptığınız ve hep desteklediğiniz için çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

İlk kitabımı tanıtmak için çıktığım imkânsız gözüken o yolculukta tanıştığım tüm o güzel insanlar; bu teşekkür size! Okumak için kitabıma bir şans veren, beni destekleyen, adını daha kimse bilmezken Hainin Mührü'ne inanan tüm o güzel kalpler... Hepiniz kendinizi biliyorsunuz çünkü saatler süren konuşmalarımız bana bu kitabı yazacak heyecanı verdi. Umarım nezaketinizle bir insanın hayatma nasıl dokunduğunuzu fark edersiniz. Sizi seviyorum.

Dokuz Yayınları'na ve en çok da kimsenin şans vermediği yeni bir yazara fırsat verdiği için Ali Osman Başkuyu'ya teşekkür ederim. Sizin cesaretiniz sayesinde bir kızın hayal-

leri gerçekleşti. Ayrıca Tolga Bey'e, Vildan Hanım'a, Simay Hanım'a ve biricik Büşra'ya da özenli çalışmaları ve ışıl ışıl kalpleri için teşekkür ederim.

Luna Deveci Safi ve Reçel Deveci Safi; benim küçücük kızlarım. Yazdığım anlarda karşılık veremediğim oyun isteklerinizi için çok özür dilerim. Hepsi sizinle daha çok oyun oynayabilmek içindi. Şimdi o göbeklerinizi sonsuz kez öpebilirim.

Nogger, Minyun ve Otto'm; siz dünyayı daha güzel bir yapmak için gönderilen meleklerdiniz, şimdi de sayenizde cennet daha güzel olacak. Küçücük bedenlerinizle bu kadar çok kalbe sevgi taşıdığınız için bu teşekkürler en çok sizlerin hakkı. Geride bıraktıklarınız sizi hiç unutmayacak miniklerim.

Ve evet sen biricik okuyucu; umarım bu macera sana ihtiyacın olan tüm cesareti vermiştir. Bu son sözler sana; korktuysan devam et, yalnızsan, küçücük ve değersiz hissediyorsan devam et. Hepimiz aynı yerde durduk. Hepimiz başaramayacağımızı düşündük. Bu kitabı alarak sen benim elimi tuttun, şimdi sıra bende.

Yol, ne kadar cesaret istese de ve ne denli zorluklarla dolu olsa da içindeki ateşin, ruhunu besleyen o arzunun buna değdiğini unutma. Sen buna değersin ve bu kitabı bıraktığın anda devam eden eşsiz hikayen de buna değer. İyi ki varsın!

Ömrün şölen olsun...